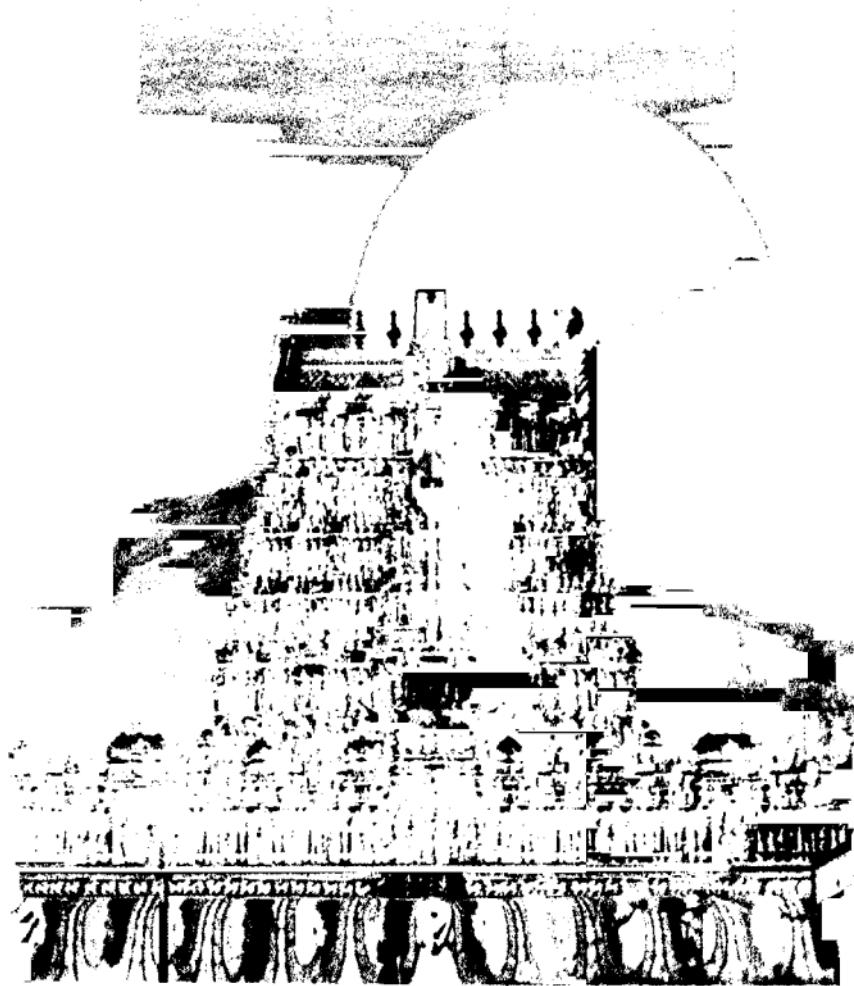

கந்த புராண சூக்கம்

விழுபுரவூர்க்கலை

துரை.சுந்தரேசன்

என் முருகனுக்காக

(கந்த புராணச் சூருக்கம்)

இரண்டாம் பாகம்

We acknowledge with thanks
Thirumala-Thirupathi Devasthanams
for the grant of financial Assistance to bring out this book

துரை. சுந்தரேசன்

வினா கீழ்க்கண்ட

மாண்ச ப. வீரன்

தலைவர்: 135. சாந்தி நகர் முதல் தெரு,
குடோம்பேட்டை, சென்னை - 600 044.

Title

**En Muruganukkaga - Volume II
"For my Lord Muruga" based on Kandapuram**

First Edition : June, 2000

Pages : Demy 198+10+படங்கள் 14 பக்கம்

Author : D. Sundaresan, I.A.S.

Paper used : Maplitho

No.of copies : 1000

**Typeset : PADMA GRAPHICS
CHENNAI - 600 034
Phone 8270848**

Price : Rs.90/-

**Printed at : Kavikuli Printers
47, Nallathambi Street
Triplicane
Chennai-600 005**

**Copies available with
Manasai Pa. Keeran**

**'Thanighal' 135, Shanti Nagar Street
Chromepet, Chennai - 600 044**

முன்னுழை

என் முருகனுக்ளாக (காந்தி புராணத் தொகுப்பு) என்ற நூலில் இரண்டாம் பகுதி வெளிவருகிறது. முருகப் பெருமான் திருச்செந்தூரிலே படைவீடு அமைத்து குபத்மனுடன் போர் செய்து வெற்றி காலைம் திகழ்ச்சிகளையெல்லாம் ஒன்றாகத் திரட்டிய தொகுப்பு திதுவாகும். குபத்மனை வெற்றி கண்ட பிறகு தன்னுடைய படையினரும், தேவர்களும், மற்றவர்களும் சூழ்ந்து வர முருகப்பெருமான் திருப்பங்குன்றத்தை அடைந்து தெய்வானையும்மையைத் தன் பெற்றோர் முன்னிலையில் திருமணம் செய்து கொண்ட பகுதியையும். திருத்தணிகை மலையிலே தங்கி திருத்தவர் வேட்டுவக் குறத்தி வள்ளியும்மையை மனாந்த கதையையும் தீத்தொகுப்பில் கண்டு இன்புறலாம். மேலும், முருகப் பெருமானுடன் தொடர்புடைய பல செய்திகளையும் தொகுத்து தீத்தொகுப்பில் வழங்கியிருக்கிறேன். அச்செய்திகளைப் படிப்பவர்கள் மிக்க மனிழ்ச்சியை அடைவார்கள் என நான் நம்புகிறேன்.

தீத்தொகுப்பை வெளிக்கொண்டப் பலரும் எனக்கு உதவி செய்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொருவரையும் தணிப்பட்ட முறையிலே குறிப்பிடாமல் அவ்வளவு பேர்களுடைய உதவிகளையும் தீச்சமயத்திலே நான் நன்றியுடன் தினைவு கூறுகிறேன்.

135, கற்பகம் அயின்யூ,

சென்னை - 600 028.

தொலைபேசி எண் : 4951089

தூதர். எந்தரேஷன்

பதிப்புக்காரர்

ஆறுமுக நாவலர், ஆன்மீக ஆழியாகவும் கல்விக் களமாகவும் விளங்கும் சிதம்பரம் திருத்தலத்தில் இருந்துகொண்டு அரும்பெரும் நூல்களைப் பதிப்பித்து வந்ததைத் தமிழுலகம் நன்கு அறியும்.

என்னைக் கல்வியிலும் ஜிலக்கியத்திலும் மனிதத்திலும் சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரியில் கற்ற நாளில் இருந்து தன் பிள்ளைபோல் பன்முக ஆற்றல் - பண்புகளில் சிறக்க வளர்த்த போசிரியர் ந.ரா. முருகவேன், ஆறுமுக நாவலர் மிகப்பெரும் நூலை ஒரே ஒரு பிழையுடன் பதிப்பித்ததாகக் கூறி வியந்துள்ளார். நாம் கண்களில் எவ்வளவுதான் விளக்கெண்ணெய் விட்டுக் கொண்டு பிழை திருத்தினாலும் பல பிழைகள் நேர்ந்து விடுகின்றன. இந்நூலில் அப்படி நிகழாமல் தவிர்க்க நண்பர் பலரும் மிகப் பெரிதும் முயன்றுள்ளனர்.

அரசுப் பணியுடன் தயிழ் பற்றியும், குடும்ப-சமூக வாழ்வு பற்றியும், ஆன்மீகம் பற்றியும் நூல்கள் படைப்பதையும் இருகண்களைப் போல் பேணி வரும் திரு. துரை. சுந்தரேஸன், இ.ஆ.ப. அவர்கள் உங்கள் கைகளில் தவழும் என் முருகனுக்காக நூலைப் பல்லாண்டுகளாக மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் உருவாக்கிச் செப்பனிட்டு வழங்கியிருக்கின்றார்.

இச்சிறந்த திருப்பணியில் கலைஞர் கோ. மாணிஸ்வாரகன், கவிஞர் குடங்கந் தேப்பிரியன், ஒவியர்கள் திரு. அரங்கநாதன், ஒ.விருஷ்ணராஜ் ஆகியோருடன் நானும் ஈடுபாட்டுப் பங்குபணி ஆற்ற வாய்த்தமையைப் பெரும்பேராகக் கருதுகின்றேன்.

தமிழுலகம் எங்களின் நூல்களை என்றென்றும் வரவேற்றுப் போற்றியதைப் போல இச்சிறந்த ஆக்கத்தையும் போற்றும், என விழைகின்றோம்.

- பதிப்பாளர்.

வாழ்த்துவரை

தின்திய ஆட்சியர் பளரிதிலையில் இருக்கும் எழுத்துவிலும் தன்னிச் சில்லாத உயர் படைப்புகளைச் செய்தவர்களில் அமர் பாஸ்டா தொண்டைமானுக்கு அடுத்துத் திரு. துரை. நெட்சேன், இ.ஐ.ப. அவர்களாகத்தான் இருப்பார், எனக் கருதுவின்றேன். முன்னவர் வேங்கும் மூதல் மூன்று வரை திருத்தலங்களைப் பற்றி எழுதிய ஆண்மீத் தலங்கள், திருக்கோவில்கள் தொடர்புடைய கட்டுரைகளைத் தொடர்ந்து பத்திரிகைகளில் எழுதிநூல்களாக வெளியிட்டவர், பின்னவரோ, பாரதநாடு குடியரசு ஆனதற்கு முன்னும் பின்னும் தமிழை ஆட்சி மொழியாக அரசு கட்டிலில் வீற்றிருக்கச் செய்து வரும் முயற்சிகளை, அவை பற்றிய வரைவுகளைப்பல தொகுதிகளாகத் தொடர்ந்து தொகுத்துவருகிறார்.

தமிழ் ஆட்சி மொழி: ஒரு வாலாற்று நேர்க்கு (தமிழக அரசின் பரிசு பெற்றது) நூலைத் தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் வெளியிட்டது. தமிழ் ஆட்சி மொழி: மாநாடுகள், இதழ்கள், தமிழ் ஆட்சி மொழி: ஒரு வாலாற்று நேர்க்கு, 1960-65 (தமிழக அரசின் பரிசு பெற்றது) என்ற மூன்று தொகுதிகளை ஏற்கனவே வெளியிட்டிருக்கின்றார்.

இன்னொருவரின் செயலை ஒப்புமைப் படுத்திப் பேசவது நாளிரும் அன்று, என்று சொல்லப்பட்டாலும், தமிழ் ஆட்சி மொழி பற்றி அனைத்துப் பரிமாணங்களிலும் ஆய்ந்து தொகுத்து வருபவர் இவரே, என்பதில் மிகையில்லை.

இன்னொரு தொகுதி உருவாகிக் கொண்டு இருக்கிறது.

என் குழந்தைகளுக்காக! - என் தன்பர்களுக்காக! - என் உறவினருக்காக! - என் நெய்வங்களுக்காக! - என்று தன்னுடன் தொடர்புள்ளவர்களைப் பற்றிய நூல்களையும் உருவாக்கி இருக்கின்றார்.

என் தலையில் தெறிக்கும் பூக்கள், விழந்தது - என்னும் இாண்டு தொகுதிகளாக இவரின் கவிதைகள் இதுவரை வெளிவந்துள்ளன.

கந்த புராண அடிப்படையில் தீவன் உருவாக்கியுள்ள இந்தால், என் முருகனும்கூக (கந்த புராணச் சுருக்கம்) பல்லாண்டுகளாக ஈடுபாட்டுதள் வாழ்க்கையின் தீவகைக்கூடத்தீடு தீந்துறையில் ஒரு சிறந்த படைப்பைக் குத்தி இருக்கின்றார். தம் வாழ்வில் ஒரு சிறந்த ஆக்கமாகக் குழந்தையைப் போற்றிப் பேணி வளர்ப்பதைப் போலத்தாய்க்கை உணர்வுடன் தீங்கு தமிழர் காங்களில் இந்தாலெல்த தவழுச் செய்திருக்கின்றார்.

இந்திய ஆட்சியர் பணியினராகப் பெரும் பொறுப்புகளை ஆற்றிக் கொண்டே சேக்கிழார் போல இந்த அரிய ஆண்மீகப் பணியையும் தொடர்ந்து செய்து வருவதனை மனமாரப் பாராட்டுகின்றேன்.

தீப்பணி தொடர்க! வெல்க!

அன்புண்,

மனமாச ப. கிருஞ்

திரண்டாம் பரகம்

பொருளாட்கம்

	பாகம்
1. ஏமகூடம்	1
2. முருகன் வாவறிதல்	3
3. முதல்நாள் போர்	6
4. திரண்டாம்நாள் போர்	16
5. மூன்றாம் நாள் போர்	32
6. நகர் புகுதல்	41
7. திரண்ணியன் போர் (மூன்றாம் திரவுதடத்த போர்)	44
8. அக்னிசி (முகாகாள் வகை (நாலாம் நாள் பகலில் திருமூழ் போர்)	50
9. மூவாயிரவர் வகை (நாலாம் நாள் பிற்பகல் போர்)	60
10. தருமகோபன் வகை (நாலாம் நாள் திரவு திகழ்வது)	65
11. பானுகோபன் வகை (ஒட்டாம் நாள் போர்)	68
12. சிங்கமுகாகாள் வகை	75
13. சூரபன்மன் வகை	92
14. தேவர்கள் போற்றல்	125
15. திரண்ணியன் புலம்புறுப்படலம்	125
16. தேவர் சிங்க மீட்டல்	127
17. திருப்பாங்குன்று சேர்தல்	129
18. தெய்வயானையம்ளை திருமணம்	131
19. விண்குழி யேற்றுப்படலம்	143
20. கந்த வெற்பு	146
21. வள்ளியம்ளை திருமணம்	147

மூன்றாம் பரகம்

பொருளாட்க்கம்

	பக்கம்
1. ஆறுதிருமுகங்கள்	174
2. முருகவேள் பூமியை வலம் வந்தது	174
3. முருகவேள் (பூமிக்கு) வந்த வரலாறு	174
4. சிவப்ரான் நிற்க முருகவேள் வீற்றிருத்தல்	175
5. திருத்தளிகை	176
6. கல்வி கரைகண்ட வரலாறு	177
7. அகத்தியர் முருகவேளைக் குன்றக்குடியில் வழிப்பட்டது.	179
8. முசுகுந்தர்	179
9. நல்லியக் கோடன்	181
10. வேல்வகுப்பின் கருக்குடரை	184
11. முருகன் திருவடியின் பெருமை	185
12. முருகவேளின் ஆயாணங்கள்	185
13. முருகவேளின் படைகள்	185
14. முருகவேளுக்கு உரிய மானையும் மலர்களும்	186
15. முருகவேளின் திருவிளையாடல்களும் பராக்கிரமங்களும்	186
16. முருகன் திரு அவதாரம்	186
17. முருகவேளின் தள்ளம்	187
18. முருகவேளின் தெய்வ உறவினர்	187

19.	முருகவேளாத் தொழுவேர்	-	187
20.	முருகவேள் உறையும் ஜிடம்	-	187
21.	முருகவேள் திருதாமங்களுள் அருடுமயான ஒரு சில	-	187
22.	வேலின் அலங்காரமும் அழகும்	-	188
23.	வேலின் உக்ரம்	-	188
24.	வேலின் உருவம்	-	188
25.	வேலின் குணம்	-	188
26.	வேல் - மந்திரம்	-	188
27.	வேலின் பஞ்ச கிருத்தியம்	-	189
28.	வேலின் பெருமை	-	189
29.	வேலைத் தியானிப்பதும், அதனால் வரும் பயனும்.	-	189
30.	வள்ளியின் அருமைத் திருநாமங்கள்	-	190
31.	மயிலின் அலங்காரம்	-	190
32.	மயிலின் ஓளி - கலாபத்தின் ஓளி	-	190
33.	மயிலின் ஆற்றலும் வேகமும்	-	190
34.	மயிலின் உருவம்	-	191
35.	உருவ வேறுபாடுகள்	-	191

நூலாசிரியரின் நூல்கள்

1. தமிழ் ஆட்சி மொழி
ஒரு வரலாற்று நோக்கு
தமிழ்நாடு அரசின் பரிசு பெற்றது
2. தமிழ் ஆட்சி மொழி
ஒரு வரலாற்று நோக்கு : மாநாடுகள், திதழ்கள்
3. என் தலையில் தெறிக்கும் டுக்கள்
கவிதைகள்
4. என் குழந்தைகளுக்காக
5. உன் நண்பார்களுக்காக
6. என் உறவினருக்காக
7. என் தெய்வங்களுக்காக
8. விடிந்தது
கவிதைகள்
9. தமிழ் ஆட்சி மொழி
ஒரு வரலாற்று நோக்கு, 1960 - '65
தமிழ்நாடு அரசின் பரிசு பெற்றது

என் முருகனுக்காக

1. ஏம் கூடம்

கதிரவன் உதயமலையினை அடைந்த போது அரியணையில் வீற்றிருக்கின்ற ஆறுமுகங்களை உடைய முருகப்பெருமான், நான்முகன், திருமால், இந்திரன், தேவர்கள், முனிவர்கள் ஆகிய அனைவரும் கேட்க, வரதத்தில் மிகக் வீரவாகு தேவரைப் பார்த்து “பாவங்களையே செய்து கொண்டிருக்கின்ற சூரபனமலூம், அவுணரான அனைவரும் அழிந்திடவும், தேவர்களின் துன்பமானது நீங்கவும், திருமகன் வீற்றிருக்கின்ற வீரமகேந்திர புரதத்துக்கு இப்போது போவோம். ஆதலால் விரைவாக நம் தேரைக் கொண்டு வருக!” என்று பணித்தருளினார்.

வள்ளலான முருகப் பெருமான் அதைச் சொல்லியருளவும், திருமால், நான்முகன், இந்திரன் முதலாக உள்ள தேவர்கள் எல்லாம் அதனைக் கேட்டு, மகிழ்ச்சிக் கடலில் மூழ்கி, எம் துன்பம் நீங்கியது: நீங்கியது!..” என்று துள்ளினார். ஆடிப்பாடி முருகனின் திருவடிகளைத் தம் முடியில் குடிக் கொண்டனர். தேவகணத்துக்கு தலைவரான வீரவாகு தேவர், ‘மனவேகம்’ என்ற பொன் தேரையும் பாகனையும் முருகப் பெருமான் முன்பு கொண்டு வந்து, நிறுத்தினார். ஆறு சூரியர்கள் தமக்குள் வேறுபாடின்றி ஒன்றுபட்டு விளங்கி வந்து ஏறினாற் போல், ஆறு முகங்களை உடைய இறைவன் அத்தகைய ‘மனவேகம்’ என்ற தேரின் மீது ஏறியருளினார். ஏறியருளியத் தம்மைச் சுற்றி இருப்பவரை எல்லாம் பார்த்து “பெரிய அலைகளையுடைய கடலின் நடுவில் அளவில்லாததாய்க் கிறப்புடன் விளங்கும் மகேந்திரம் என்ற பெயர் கொண்ட ஆழிய நகரத்திற்கு நாம் சூரபன்மனை அழிப்பதற்காகப் போவோம். நீங்கள் எல்லாம் உங்களது ஊர்த்திகளில் விரைந்து ஏறி வருவீராக!” என்று உரைத்தருளினார். இவ்வாறு ஆறு முகங்களைக் கொண்ட இறைவன் உரைத்தருளவும், அப்பணியை செய்ய இருந்து, நான்முகன் அன்னப் பறவையிலும், பாற்கடலின் மீது பள்ளி கொள்ளும் திருமால ஒப்பில்லாத கருடன் மீதும், தேவர்க்கு மன்னானான இந்திரன் விமானத்தின் மீதும், சொல்லப்படுகின்ற மற்றத் தேவர்கள் தமதம் ஊர்த்திகளிலும் அழிவில்லாத இலட்சம் வீரர்களும், அவர்கள் அல்லாத எட்டுப் பேர்களும், யந்திர மலை போன்ற வீரவாகு தேவரான வள்ளமையாரும், சக்கரங்களையும் வெற்றியுடைய குதிரைகளையுமுடைய தேர்களில் வெவ்வேறாக ஏறி எவர்க்கும் சிந்தையாலும் எட்டாத தேவர்க்குத் தலைவரான இறைவனைச் சூழந்தனர். சுப்பிரன், மேகமாலி, சுவேதசீரஷன், கபாலி, அப்பாசித்து,

சித்திராங்கன், சுவாலதாலு, ஒப்பில்லாத வச்சிரன், வீமன், உக்கிரன், உக்கிரேசன், பிப்பலன், நந்திசேனன், பிரமசன், பதுமன், காளன், தண்டன், பத்திரன், பரிகநேமி, உதவகன், புட்பதந்தன், உருத்திராகாரன், வீரன், மதிசயன், கேதுமாலி, வக்கிரன், பிரமகேசன், அதிபதி, கலிங்கன், கோரன், அச்சுதன், அசலன், சாந்தன், சித்திரசேனன், பூரி, சீலன், மாசயன், சிங்கன், உத்தர சங்கன், உபதிஷ்டன், சயன், ஈசன், முத்தகன், மதங்கன், சன்னி, மகாபலன், சுவேதன், நீலபத்திரன், சுவாகு, அண்டாபரணன், காகபாதன், பிங்கலன், சமாளன், மாயன், விளங்பா நின்ற நிகும்பன், கும்பன், சங்கபாலன், விசாகன், சத்தாவன், அயக்கிரிவன், சக்திராபனி, அயதூட்சன், அனந்தன், வாமன், மங்கல கேசன், சோமன், வச்சிரமாலி, சண்டன், அசமுகன், சரபன், குந்தன், ஆடுகன், கவந்தன், மேகன், விசயன், வித்துருமன், தண்ணி, வியாக்கிரன், காலபாசன், தசமுகன், குமுதன், பாலு, தணஞ்சயன், இடபருபன், சசிமுகன், அனலகேசன், உபத்திரன், கேது, மோகன், மத்தன், உள்மத்தன், நந்தி, மநோபவன், வாயுவேகன், சக்திராபாதன், பானுகம்பன், பதங்கன், சுத்தன், அநிகன், சீதன், சுநாதன், சுமாவி, மாவி, அத்திரி, அசர்காலன், அரிகேசன், காவலகேசன் என்று இரண்டாயிரம் வெள்ளம் பூதப் படைகளின் தலைவர்களான நூற்றெட்டு பெயர்களும் எத்தகைய இயல்பையுடையவர் என்றால், மேலே எழுந்து பொங்கும் சினத்தையுடையவர்கள்; எல்லா உலகங்களையும் அழிக்க வேண்டும் என்று நினைத்தால் ஒரு நொடிப் போதில் அழிக்க வல்லவர்கள்; சிறந்த வெற்றியுடையவர்கள். ஐயத்தினுக்கு இடம் இல்லாத வலியர்களாகிய இவர்கள் முருகப் பெருமானைச் சூழ்ந்து நின்றனர். இருள் பரந்த கடலால் சூழப்பட்ட உலகமும், மலைக் கூட்டங்களும் நடுங்க ஆரவாரம் செய்து இரண்டாயிரம் வெள்ளப் படையும் போருக்குப் புறப்பட்டது. ‘கல்’ என்று ஓலிக்கும் பேரிகை, கரடிகை, தூடி, எக்காளம், கல்லரி, திமிலை, தக்கை, தண்ணூலை, படகம், கொம்பு, வன்மையான இயல்புடைய உடுக்கை, சங்கு, பெரிய குடமுழுவு முதலான பலவகையான வாத்தியங்கள் பல கோடி பாரில் எங்கும் ஓலித்த வண்ணம் சென்றன. பூதப் படை வெள்ளமானது பெரிய கடலின் வழியில் செல்லக், கொடிய ஆற்றலையுடைய வீரவாகு தேவரும், துணைவர் முதலான எல்லாரும், நான்முகனும், திருமாலும், மற்றும் இந்திரனும் தேவர் பலரும் சூழ்ந்து வர ஆறுமுகப் பெருமான் அழிக்ய தின்னியிய தேர்மீது வான் வழியாகச் சென்றார். இவ்வாறு கூர்மையான வேலையுடைய முருகப் பெருமான், இரண்டாயிரம் வெள்ளம் பூதங்கள் ஆரவாத்துடன் பக்கத்தே செல்ல, ஓலிக்கின்ற கடலின் மேற்பக்கத்து

எல்லையே வழியாகச் சென்று, வீரவாகு தேவரால் முன்பு துணபம் அடைந்த பழைய இலங்கை மலையையும் கடந்து, கரிய மலை போல விளங்கும் சூரபன்மன் இருக்கின்ற மகேந்திர நகரின் எதிரில் சென்றார். முருகப் பெருமான் அங்குச் சேர்ந்த போது பக்கத்தில் வந்து கைகுவித்து வளைங்கி, வாள், வில், கதை, நன்மை கொண்ட சங்கு சக்காம் என்ற ஜம்படைகளை ஏந்திய திருமாலும், நான்முகங்கும், இந்திரனும் செய்யத் தக்கதை ஆராய்ந்து “பெருமானே! இதனைக் கேட்டறஞ்சு! சூரபன்மனின் நகரமானது கொடிய தன்மையுடைய நீசர் வாழ்கின்றதால். அங்கு நாம் செல்வது முறையன்று. அந்த நகரத்துக்கு அடுத்துள்ள இங்குப் பாடி வீடுகளை அமைத்துக் கொண்டு இருந்த பின்பு, ஜூயனே! செய்யக் கூடிய செயலை நன்கு ஆராய்ந்து வேண்டியவற்றைச் செய்வீராக!” என்று சொல்ல, வீரவுஞ்ச மலையை அழித்த முருகப் பெருமான் முதலானவர் உரைத்தலைக் கேட்டு உணர்ந்து ஏற்று, ‘இது நன்று’ என்று அருளி. தேவதச்சனை மிகக் அன்புடன் விளித்து “நீ இங்கு விரைவாகப் பாச்சை ஒன்றை அமைப்பாயாக!” என்று சொல்லவும், அதைக் கேட்ட அவன் உள்ளம் மகிழ்ந்து சொல்லலாணான். தேவதச்சன மாடங்கள், கூடங்கள், மண்டபங்கள், வளமுடைய சோலைகள், பொய்கைகள், பெருமை உடைய கோபுரங்கள், விளங்கும் வீதிகள், ஒரு திக்குக்குக் கொடியாகச் செய்து (பல கோடியாகப் படைத்து) மகேந்திரபுரம் என்ற கோநகரத்துக்கு மாறான வேறோர் கோநகரத்தைப் படைத்து, விரும்ப தக்க ‘ஏமகூடம்’ (கதிர்காமம்) என்று பெயர் ஒன்றையும் குடிசனான். அந்த ஏமகூட நகரில் எல்லையில்லாத பூதகணப் படையினரைத் தெருதோரும் இருக்கச்செய்து, வெற்றியுடைய இலட்சத்து ஒன்பது வீராடும். நான்முகன் முதலான தேவரோடும், கோயிலுக்குள் சென்று, ‘இந்திரம்’ என்ற நாவின் இலக்கணப்படி செய்துள்ள சிங்கங்கள் தாங்குகின்ற அரியணையில் அமர்ந்தருளினார் முருகப் பெருமான். இலட்சத்து ஒன்பது வீராரும் திருப்பாங்குன்றத்திலிருந்து உடன் வந்த பராசரான் மைந்தர்கள் அறுவரும் அன்பின் துதித்து நிற்க. தேவர்கள் முன்பு செய்தது போல முறைப்படி பணிகளைத் தமக்குச் செய்ய, ஆறுமுகப் பெருமான். இனபத்துடனே ஏமகூடமான அழகுடைய பாடி வீட்டில் தங்கியருளினார்.

2. முருகன் வரவறிதல்

முழுமுதற் பொருளான முருகப் பெருமான் மகேந்திரத்துக்கு வந்ததும், பாடிவீடு அமைத்துத் தங்கியிருப்பதும் முதலானவற்றை அறிந்து நாதர் வாணை அளாவி எழுந்த மதில்கள் கழுந்த மகேந்திர நகரத்தில் போய்.

இன்பம் பொருந்திய சவர்க்க நகரத்தைவிட மேலான சூரபன்மனின் அரண்மனைக்குள் சென்றார். தவத்தில் மிக்க நாரத முனிவர் உள்ளே போய், கொடிய சூரபன்மன் மிகவும் உயர்ந்த செல்வங்களுடன் வீற்றிருத்தலைக் கண்டார்.'விரைவில் இவன் மூங்கில் போல இறந்து அழியப் போகிறான்' என்பதை உள்ளத்துள் எண்ணி. வாயால் தகுந்த ஒரு வாழ்த்தைக் கூறிக்கொண்டு அச்சூரபன்மனை விநாக்கினார். உள்ளங்கைகளை மலர்த்தி வாழ்த்துக் கூறிய நாரத முனிவராச் சூரபன்மன் பார்த்து, "நீ எங்கே இருப்பவன்? இங்கு வந்த காரணம் யாது?" என்று வினவவும் "உடையம்மையை ஒரு பாகத்தில் கொண்டிருக்கும் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் வடக்கில் உள்ள பெருமையையுடைய கயிலாய மஸலயில் நான் வாழ்பவன் ஆவேன். அங்கிருந்து கொண்டு உங்குலமானது மேலோங்கிட வேண்டும் என்று நான்தோறும் தவத்தை மேற்கொள்பவன்! நான் பொய் சொல்ல மாட்டேன். கொடிய காமம் முதலானவற்றை ஒழித்துச் செய்யக்கூடிய பல தவங்களைச் செய்துள்ளேன். தேவர்களுக்கெல்லாம் துன்பத்தைச் செய்வேன் உங்கள் குல ஆசாரியரான சுக்கிராச்சாரியாருடன் நட்பு உடையவன். உன்னை அடைந்து ஒரு செய்தியைச் சொல்லும் பொருட்டாக இங்கு வந்துள்ளேன்" என்று தொடங்கிய நாரதமாழனி முருகப் பெருமான் பாடிவிட்டை அமைத்துப் படைகள் யாவும் பக்கத்தே பொருந்தியிருக்க ஏமகூடத்தில் தங்கியுள்ளார். இவற்றையெல்லாம் பார்த்தேன் என்று கூற, அவுளாரின் தலைவரான சூரபன்மன் தீயைப்போலக் கீணம் கொண்டு, சிரித்துப், பின்வரும் இவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினான். "வானில் பவனி வருகின்ற கதிரவனைச் சினந்து சிறையில் அடைவித்த என் மகனான பானுகோபனை நால்வகைப் படைகளுடன் அனுப்பி, வெற்றி பொருந்திய போரால் சிறந்த பூதப் படையினரையும் மற்ற வீரர்களையும் கொல்லச் செய்வேன். அம்முருகனையும் விரைவில் வெற்றி கொள்வேன். இதை நீ காண்பாய்" என்றான். அசுரமன்னன் சூரபன்மன் இப்படி சொல்லவும், நாரதமுனிவர் இவற்றையெல்லாம் கேட்டு "இது நல்லது! காலம் தாழ்த்தாதே! இப்போதே உன் நகரைச் சூழ்ந்து போராட வந்துள்ளவனுடன் போரிட நின் படையை அனுப்புவாயாக! நான் உன்கு வெற்றி உண்டாக்க தவம் செய்யப் போகின்றேன்" என்று கூறிவிட்டு வான்வழியே சென்றார். நாரதமுனிவர் இத்தகையவற்றை சொல்லி நடகைப்புடன் சென்றிடவும், வீரர்களுள் ஆற்றல் மிக்க அச் சூரபன்மன், தன்பக்கத்தில் நின்ற 'கோரன்' 'உற்கோரன்' என்ற ஒற்றைப் பார்த்து, "நீங்கள் சென்று கடல் மன்னனான வருணனைப் பிடித்துக் கொண்டு வாருங்கள்!"

என்றான். குரபன்மன் ஆணையிடவும். அந்த ஒற்றர் திருவரும் விரைவாக ஓடிசிசென்று அலைவீசும் கடல் மன்னனான வருணனை வலிய ஆற்றலுடன் பிடித்து விரைவாய்த் தம் மன்னவன் முன் கொண்டு வந்து சேர்த்தனர். சேர்க்கச் சூரபன்மன் சினம் கொண்ட மனத்தை உடையவராய் கையால் தொழுது வருத்தம் மிககு நடுங்கி நின்ற வருணனைப் பார்த்துத் தீதோன்ற விழித்து “கடல் மனன்! கேள். நான்முகதூம். திருமாலும். நன்றாக அறிந்து கொள்ளாதபடி ஒனித்துக் கொண்டவனான சிவபெருமானின் மகனான முருகனையும். கொடிய வலிமையையுடைய பூதப் படையினரையும் நமக்கு எதிராக இங்கு நீ அனுப்பிய காரணம் யாது?” என்று வினவினான். அதனைக் கேட்ட வருணன். “மன்னில் உள்ள உலகத்தவர் போற்றுகின்ற மன்னனே! கேட்பாயா! ஆதிசேடன் என்ற பாம்பின் மீது பள்ளி கொள்கின்ற திருமால். நான்முகன். இந்திரன். தேவர் என்னும் இவர்கள் பக்கத்தில் குழந்து வர வீரமுடைய வேலையுடைய பெரிய கையினரான முருகப் பெருமான் வான்வழியே சென்றார். (என்மீது வழி கொண்டு செல்லவில்லை). இதழ்கள் பொருந்திய கடம்ப மாலையை அணிந்த வள்ளலான முருகப் பெருமான் வான் வழியே செல்ல. ஆற்றல் பொருந்திய பூதர் என் வழியாக நடந்து சென்றனர். அவர்களின் காலகளின் கணுக்காலுக்கும் நான் எட்டவில்லை. அத்தயைவரை நானோ தடுத்து நிறுத்தும் வல்லமை கொண்டவன்?..” என்று இவற்றையெல்லாம் கடல் மன்னன் வருணன் சொல்லி உடல் நடுக்கம் கொண்டு நின்றான். நிற்கவும். பெருமை பொருந்திய வேலையுடைய முருகப் பெருமான் பெரிய வீரமகேந்திர நகரை அடைந்த தன்மையை ஒற்றாருள் சிலர் கண்டு அறிந்து கொண்டு விரைந்து ஓடிவந்து குரபன்மனைப் பணிந்து நின்று. பின்வரும் இவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினர்.

“பாம்பனையில் பள்ளி கொள்ளும் திருமாலும். நான்முகனும். இந்திரனும் முதலிய ஒன்பது தேவர்கள் குழப் பொருந்திய இலட்சத்து ஒன்பது வெல்வதெற்கரிய வீரர்கள் துதிக்க. இரண்டாயிரம் பூத வெள்ளத்தினர் நெருங்கிட. அலை வீசும் கங்கையை அணிந்த முடியையுடைய மேலான சிவபெருமானின் மகன் முருகன் நம் நகரத்தின் வடக்குத் திக்கிலே வந்துள்ளன. வடக்குத் திக்கில் வந்து தேவதச்சனைக் கொண்டு உலகம் புகழும் தன்மை கொண்ட பாடிவீட்டை அங்கு அமைவித்துப் பக்கத்திலே பூதப் படையினர் குழந்திருக்க. நடுவில் உள்ள கோவில் ஒன்றில் முருகப்பெருமான் தங்கியுள்ளார். நாங்கள் இவற்றை எல்லாம் எம் கண்களினால் கண்டு வந்தோம்” என்று மிகக் ஆற்றலுடைய கொடிய ஒற்றர்

சொல்லவும். அதனைக் கேட்டு அண்டங்களும் எவ்வுலகமும் கழிலத் தீப்போல் சினந்து குருபன்மன் முருகனுடன் போரிடச் சித்தமானான்.

3. முதல் நாள் போர்

“மாலை குடிய வேலை எந்திய முருகப் பெருமானது ஆற்றலையும் பூதப் படையினரின் ஆற்றலையும். போர் செய்து விட்டு சென்ற தூதனான வீரவாகு தேவரின் ஆற்றலையும் நான் அழிப்பேன். நீங்கள் போய் விரைவாய்க் கதிரவனின் பகைவனான என்மகன் பானுகோபனை இங்கு அழைத்துக் கொண்டு வாருங்கள்!” என்று குருபன்மன் அந்த ஒற்றைப் பார்த்துச் சொன்னான். அந்த ஒற்றர்கள் குருபன்மன் உரைத்ததைக் கேட்டு ‘நன்று’ என்று சொல்லி அகன்று சென்று பானுகோபனின் அரண்மனையை அடைந்து, அவனை வணங்கி, தந்தையினது கட்டளையைச் சொல்ல, அவன் பெருமையுடைய பெரிய வெண்மையான சிங்கங்களால் சுமக்கப்படும் அரியணையை விட்டெடுந்தான். கதிரவனின் பகைவனான பானுகோபன் அழகிய தேரின் மிது ஏறி ஓராயிரங் கோடி வீதிகளைக் கடந்து அங்கங்கே பக்கங்களில் நின்று கொண்டிருந்த வீரர்கள் எல்லாம் வணங்கிடச் சென்று பெருமையிக்க தன் தந்தையின் திருநகரை விரைவாக அடைந்தான். பானுகோபன் தான் ஏறியிருந்த தேரினின்று இறங்கிப் பெருமையுடைய தந்தையின் அரண்மனைக்குள் போய் நெருங்கி, அவனுடைய அடிகளை வணங்கி “வீரர்க்கெல்லாம் வீராரே! என்னைத் தாங்கள் இப்போது அழைத்து வரச் சொன்னது என்க?” என்று வினவ, கட்டப்பட்ட வீரக்கழல் அணிந்த குருபன்மன், “இளையவனான தாரகனையும், கிரவுஞ்ச மலையையும், என்மகன் வச்சிரவாகுவையும், மற்றவரையும் முன்பு கொன்ற பகைவரை அழித்திடச் செல்லும் முறைகளை மேற்கொண்டு போருக்குப் போக வேண்டியது என் கடமையாகும். ஆனால் அவர்களோ என்னைவிடச் சிறியவர்; நானோ மன்னர் மன்னன். ஆகலால் போருக்குச் செல்லாது வாளா இருந்தேன். எனவே, என் அரிய மகனே, இனிப்படையுடன் போய்ப் போர்களைத்தை அடைந்து சிவனின் மகளையும் நந்திகளைத்தவரையும் பூதப் படையினரையும் போரிட்டு அழித்து வெற்றி கொண்டு நீ திரும்பி என் எதிரில் விரைந்து வருவாயாக!” இவற்றைச் குருபன்மன் சொல்லக் கேட்கவும். அழகு விளங்கும் பெரிய தோள்கள் மலை போலப் பெருத்து மேலே செல்ல பொருந்திய வியர்வைத் துளிகள் உடலைப் போர்க்க, அங்கு நின்ற பானுகோபன் “முருகனை என் ஆற்றலைக் கொண்டு வென்று அவனோடு உள்ள இலக்குமி தங்கிய மார்பினான திருமாலையும், நான் முகத்தவளையும்,

இந்திரன் என்ற திருடனையும் இமைப் பொழுதில் பிடித்து உன்முன் கொண்டு வந்து நிறுத்துவேன். நீ தக்க தண்டனையை அவர்களுக்கு அளிப்பாயாக!” என்று சொல்லி வணங்க. “மகனே! நீ ஆற்றலுடன் சென்று வருவாயாக!” என்று சூரபன்மன் சொல்ல. ‘நல்லது’ என்று பானுகோபன் அவனிடம் விடையைப் பெற்றுக் கொண்டு, பொன் மயமாக விளங்கும் தனது தேர்மீது ஏறினான்.

தம்மை எதிர்ப்பவரின் ஆற்றலை மதிக்காதவனான பானுகோபன். இருபக்கங்களிலும் கூர்மையாகக்கப்பட்ட பெரிய வில்லை ‘வெற்றி உண்டாகுவதாக’ என்று சொல்லிக் கையிலே எடுத்துக்கொண்டான். செலுத்தினால் எத்தகையவரையும் கொல்லத்தக்க மோகக் கணையையும் கைக் கொண்டான். இத்தகைய போர்க் கோலத்தைப் பூண்டு வாயிலில் பானுகோபன் வரவும் முன்பே சென்ற தூதர்கள் ‘போருக்குப் புறப்படுக’ என்று கூற, உடனே அசர் அணைவரும் போர்க் கோலம் கொண்டு புறப்பட்டனர்.

விசயன், நேமியன், மிக்க ஆற்றலையுடைய மாயன், முசலி, கண்கன், முரன், கரன், மூர்க்கன், தசமுகன், கனலி, சண்டன், விசண்டன், அசமுகன், மகிடன், அக்கிரவாரு, விசயகேனன், விடகேனன், விமோகன், வசை மொழியைக் கொண்டுள்ள சோமகன், மது சசிசித்து, சசிமுகன், அசனி, சூனியகேது, அசர சேனன் என்ற இவர்கள் முதலானவர்களும், போர்கிட்டிற்று என்று மனம் பூரிப்பவர்கள் தடுக்கக் கூடாதபடி பகைவரைக் கொல்கின்ற கடவுள் தன்மையுடைய பலவகைப் படைக்கலங்களை எடுத்துக் கொண்டு வலியவராக விழந்து வந்தனர். அப்போது பத்தாயிரம் வெள்ளம் அசரப் படை வீரர்கள் இடங்கள் தோறும் போய், மீன்கள் வாழ்கின்ற கடலும் வெட்கமடையுமாறு ஆரவாரம் செய்தபடி தம் பெருந்தலைவர்களின் பக்கத்தில் வந்தனர்.

அழகான வில்கள், கெஷடிய தண்டுகள், நீண்ட குலங்கள், சக்கரங்கள், வேலகள், தோமரங்கள், ஈட்டிகள், மழுக்கள், வாள்கள், களைகள், கூர்மையான எழுக்கள், கலப்பைகள், கல பாசங்கள் முதலியவற்றைக் கைக் கொண்டு போயினர். குதிரைக் கூட்டங்கள், மதநீர் ஒழுகும் யானைக் கூட்டங்கள், சக்கரங்களை உடைய தேர்கள் என்ற இவை மூன்றும் பத்தாயிரம் வெள்ளங்களாகப் படைத் தலைவரின் பக்கங்களில் குழந்து சென்றன. ஏவ்வாளனால் கொண்டு வந்து நிறுத்தப்பட்ட தேரின் மீது உதயமலை மீது ஏறுகின்ற நெருங்கிய குதிர்களையுடைய சூரியனைப் போல

வலினமையுடன் பானுகோபன் ஏறினான். அப்போது மிக்க படை வெள்ளங்கள் எல்லாம் ஆரவாரம் செய்தன.

வலிய அசர்ப் படை வெள்ளங்கள் சென்றன. தேர் வரிசைகள் சென்றன. யானைகளும் சென்றன. குதிரைகளும் சென்றன. இவ்வாறு இவை சென்றமையால் ஆரவாரம் எழுந்தது. கொடிகள் மேலே உயர்த்தப்பட்டன. புழுதியானது எழுந்தது. பேரிகைகள் அடிக்கப்பட்டன. சங்குகள் ஊதப்பட்டன. காகளங்கள் ஊதப்பட்டன. சல்லிகைகள் ஊதப்பட்டன. தடாரிகள் அடிக்கப்பட்டன. தண்ணூலுமைகள் அடிக்கப்பட்டன. தக்கைகள் மழங்கப்பட்டன. தேர்கள் ஆரவாரித்தன. குதிரைகள் கணத்தன. யானைக் கூட்டங்கள் பினிறின. கொடிய அசர்கள் ஆரவாரம் செய்தனர். வெண்மையான கொடிகள் அசைவால் ஆரவாரம் ஏற்பட்டது. மனிகள் ஓலித்தன. மாலைகள் அசைந்து ஓலித்தன. அந்த ஊரும் ஆரவாரித்தது.

வெப்பத்தைத் தரும் கதிரவனைச் சிறைப்படுத்திய பானுகோபன் என்பவன் நெருங்கிய படையுடன் இவ்வாறு செல்லவும். சிறப்புடைய அந்த நகரத்தினின்று இவை எல்லாவற்றையும் உணர்ந்த நாரத முனிவர் முருகப் பெருமான் வீற்றிருந்த ஜிடத்துக்குச் சென்றார். சென்று கந்தப் பெருமானின் வீரக்கழல்கள் அணிந்த இரு பொற்பாதங்களைக் கண்டு உள்ளத்து அன்புடனே வணங்கித் துவித்து “எம் இறைவா! கேட்டருள்க!” என்று நாரதமுனிவர் பின்வருவனவற்றை சொல்லானார். “நெடு நாட்களுக்கு முன்னம் நீண்ட கதிர்களை உடைய குரியனிடம் தாவிய தன் மகனான பானுகோபனை அழைத்து. பெரும் படையுடன் இரக்கம் இவ்வதை குரபன்மன். சினந்து. உம்பீது போர் தொடுக்குமாறு அனுப்பி உள்ளான். இந்தப் பானுகோபனுடன் எதிர்த்து நின்று போர் செய்யத் தக்கவர் தாங்களும் சிவபெருமானுமே அல்லாது தேவரில் வேறு எவர் இருக்கின்றார்? இந்தப் பானுகோபனை வெல்வது என்பது அரியதாகும். முன் ஒரு காலத்தில் இவன் திருமாலுடன் போரிட்டு அவர் புறங்கொடுத்து ஒடும்படிச் செய்தவன் ஆவான்” என்றார்.

நாரத முனிவர் இவற்றைச் சொல்லவும். ஆச்சமயத்தில். நகைப்புடன். முருகப் பெருமான் தம் பக்கத்தில் நின்ற வீரவாகு தேவரை நோக்கித் திருவருள் செய்து பின் வரும் ஜிதத்தையவற்றைச் சொல்லானார். “இங்கு யாம் பூதப் படையுடன் வந்துள்ள தன்மையை அங்கு இருக்கும் சூரபன்மன் அறிந்து. அந்த நகரத்தில் இருந்த அவணப் படையுடன் தன் மகனான

பானுகோபனை நம்முடன் பேர் தொடுக்கும் பொருட்டாக அனுப்பி யிருக்கின்றான். இகழ்வதற்கு அரிய எட்டு வீரர்களும், மற்றுமுள்ள இலட்சத்து வீரர்களும் ஓர் ஆயிரம் பூத வெள்ளங்களும் பக்கத்தில் குழந்தை வர. நீ போய் விரைவாய் அந் நகரத்தின் மதிற்புறத்தை முற்றுகை செய்வாயாக! முற்றுகை செய்த பின்னர். அநது மகேந்திரபுரியின் தலைவாயிலை அழித்து. அங்கு சின்று பேர் செய்பவளான ஞாபனமனின் மைந்தனான பானுகோபனின் படைகளை அழித்துப் போரிட்டு அவனை வெற்றி கண்டு இங்கு வருவாயாக!” என்று முருகப் பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தார். பகைவரைப் பிளக்கின்ற வேலையுடைய முருகப் பெருமான் இவ்வாறு மொழிந்தருளி வீரவாகு தேவெரையும் பின்பு இனையவரான வீரகேசரி முதலியவர்களையும் ழதப் படைத் தலைவர்களுடன் அனுப்பியருளினார். எட்டு வீரர்களும். இலட்சத்து வீரர்களும் மற்றுமுள்ள அளவில்லாத ழதப் படையினரும் எதிர்த்துப் போர் செய்வதற்கேற்ற போக்கோலத்துடன் மேக மண்டலத்தை அளாவுகின்ற தேர்க் கூட்டங்களில் ஏறினர். இந்தப் ழதர்கள் எத்தகையவர் என்றால் பாம்பின் மன்னான ஆதிசேடன் சுமக்கின்ற உலகம் யாவற்றையும் ஓர் தோனில் வைத்துக் கொள்கின்ற வல்லமையுடைய கையினர்; எமனைக் கொலகின்ற அஞ்சானம் உடையவர்; கொடியவர் எல்லாரையும் விடக் கொடியவர். இவர்கள் இராத்தம் போன்ற செந்திறமான முடியையுடையவர்கள். கொலகின்ற படைக் கலங்களைத் தாங்குகின்ற கையினர்கள். கெடிய கழல்கள் ஒலிக்கினின்ற கால்களை உடையவர்கள். பெற்ற வரங்களினால் மேன்மை உடையவர்கள். மாயைகளையெல்லாம் வென்றவர்கள். வண்மையான அண்டங்களையும் உடைக்கக் கூடிய வன்மை வாய்ந்தவர்கள். இத்தகைய தன்மையில் நெருங்கிய ழதர்கள் எல்லாரும் கெல்லவும், அவர்களுக்குத் தலைவரானவர்கள் குழ தன்னுடைய தொன்மையான தமிழ்ரோடு அழிக்குடைய கரிய வீரக்கழலை அணிந்த வெற்றியையுடைய வீரவாகுதேவர் சென்றார்.

அத்தகைய சமயத்தில் வீரவாகு தேவரும் அவருடன் ழதப்படையினரும் மதில் பக்கமாக வந்ததைக் கண்டு மனம் தாங்காமல் அகரர் சிலர் அங்கே நில்லாமல் ஒடித் தம் அகரப் படைக் கடலைத் தாண்டி விரைவாகச் சென்று பானுகோபனை வணங்கி. “மிகப் பெரிய படைகள் குழந்தை வர. நீ போர் செய்ய வருவதை அறிந்து விரைவில் இங்கு வீரவாகுவை முருகப் பெருமான் அனுப்பி வைத்துள்ளார்” என்று கூறினர். இவ்வாறு அவர்கள் கூறியதைச் சூரபன்மனின் மகனான பானுகோபன் கேட்டதும். தொகுதியான ஆழகிய

ஒளியீசும் மணிக்கடகம் அணிந்த கையை மற்றுக் கையுடன் அடித்துப் புன்முறுவல் செய்து. பற்கள் தீயைக் கக்கக் சினத்துடன் பெருமுச்சு விட்டு “பகைவரான அவர்களைப் பிடித்து வந்து நம் அரசன் முன்காட்டி இங்குச் சிறையிலே உள்ள தேவர்களுடன் எல்லோரும் என் சிறப்பை வணங்கிப் போற்றி பாராட்டச் சிறையிலே அடைப்பேன்” என்று குரபன்மனின் மகன் பானுகோபன், சினமுடைய உள்ளத்துடன் விரைந்து செல்லவும், அவனுடன் வந்த நெருங்கிய அவுளர் தம்படைக் கூட்டம் பொன் மயமாக விளங்கும் மதிலின் கதவைத் திறந்து முன்னால் சென்றன. எல்லை இல்லாத அசர்களும் ஏரியும் தீப்போன்ற விழிகளையுடைய ழதவீர்களும் ஒருவருடன் ஒருவர் போர் செய்து நெருங்கியதால் இரு வகையான படைகளும் பகைத்து எதிர்த்தன. அவ்வாறு எதிர்த்துப் போர் செய்கின்ற அசர், ழதப் படையினர் மீது மூன்று தலைகளைக் கொண்ட வேல்களையும் முகண்டி, தோமரம், சக்தி, எழு, மழு, தண்டம் முதலான பலவகைப் படைகளையும் எடுத்து எய்தனர்.

அரிய தீயின் பெயரைக் கொண்ட அனலி அறிவு நீங்கி மயக்கம் அடையும் போதில், ஆற்றல் உடைய சிங்கத்தின் பெயரைக் கொண்ட சிங்கன், விரைந்து தான் ஏறியிருந்த தேரைவிட்டு இறங்கி, அந்த அனலியைத் தூரையில் மோதி அடிக்க, அவன் இறந்து போனான். நெருங்குவதற்கு ஆற்றல் உடைய அனலி என்ற குரன், அப்போது இறந்ததைக் கவலை என்பதை அறியாத உள்ளத்தையுடைய தீப்போலச் சூழலும் கண்களையுடைய ‘சண்டன்’ என்ற பெயரை உடைய அசரன் கண்டான். “தடுப்பதற்கு அரிய படைகளைக் கொண்டு இவனது உயிரை இப்போதே பறிப்பேன்” என்று அந்தச் சிங்கன் என்ற ழதனை எதிர்க்கச் சென்றான். அந்த சண்டன் சொல்லைக் கேட்டு சிங்கன் தீயைப் போன்று, கண் விழித்துப் பார்த்து, இடியைப் போல ஓலி உண்டாகச் சிரித்து, இறந்து விட்ட அனலியின் கையில் இருந்த தண்டினை எடுத்துச் சென்று, அந்த சண்டனின் தேர் மீது ஏறிக் கரியமலை போன்ற வலிய தோள் மீது எழுஞும் அஞ்சிடுமாறு அடித்தான்.

கையிலே விளங்குகின்ற தோள் தண்டினால் கரிய சண்டன், அழகும் வன்மையும் பொருந்தி விளங்கும் சிங்கனின் மார்பில் அடித்தான். அடித்த உடனே, அவன் அதற்காக வருத்தம் அடையாது இவனைப் போல நானும் கையில் தோளைக் கொண்டு அடிக்க மாட்டேன் என்று தன் காலால் உதைத்து அந்த சண்டனின் மலை போன்ற உடலை கீழே விழுமாறு

செய்தான். அசரணான கண்டன் கீழே விழுந்த உடன் அதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தேவர்கள், கைகளை மேலே நூக்கி ஆரவாரம் செய்து. “புண்களைப்போலக் காணப்படும் இரத்த மயமான சிவந்த கண்களையுடைய பூத நாயகனே! நீயே அல்லாது வேறு யார் கண்டனை உதைக்கப் போகின்றார்கள்? விரைவாக அவனது உயிரை வாங்கிவிடு!” என்று குறையிரந்து வேண்டிக் கொண்டனர். அசரப் படைகள் அஞ்சி ஒடியதையும் அசரப் படைகளில் பலர் இறந்ததையும் வானில் உள்ள கதிரவனைச் சிறையில் அடைத்த வீரர்க்கு வீரனான பானுகோபன் பார்த்துக் கிணந்து “நடந்து முடிந்தவற்றை எண்ணுவதால் என்ன பயன்? இனி நானே போய் ஒரு நாழிகைப் பொழுது முடிவதற்கு முன்பே பகைவரின் பெயரே இல்லை என்னும்படி கொல்வேன். அவ்வாறு செய்யாது போனால் நான் குருபன்மனுக்குப் பிறந்தவன் அல்லேன்!” என்று குழந்தைத்தான்.

கதிரவனின் பகைவனான பானுகோபன் இத்தகையவற்றைச் சொல்லி. கதிரவனின் தேரில் பூண்ட குதிரைகளைப் போன்ற குதிரைகள் வலவனானவன் முறைப்படி ஓட்ட, பகைவரின் படைக்கடல் நடுவில் போய்த் தன் கையில் உள்ள வளைந்த வில்லைப் புருவ நெறிவுடன் வளைத்தான். மேன்மையுடைய தன்கையில் உள்ள வில்லை வளைத்து. ஒளிர்கின்ற வெள்ளியானவன் மறைதலின்றிக் கதிரவனுக்கு எதிரே உதயம் செய்து ஆட்சியில் இருக்கும் போதில், குல கொண்ட மேகங்கள் பெரிய உலகத்தில் மழை பொழிந்தாற் போலப் பானுகோபன் சினம் கொண்டு. எதிர்த்த பகைப் படையினர் மீது அம்புமழை பொழிந்தான். தெய்வத் தன்மை பொருந்திய பெருந்தேர்மீது இருக்கின்ற ஒப்பில்லாத பானுகோபன், போர்க்களம் முழுவதும் சென்று. காற்றாடியைப் போலச் சூழ்கின்ற ஒப்பில்லாத வில்லை வளைத்துக் கோவையாய் எய்கின்ற ஒரு தொடையில் ஆயிரங்கோடி அம்புகளை எய்து பூதக் கூட்டங்களை அழித்தான்.

பானுகோபனால் விடப்படுகின்ற அவன் பெயர் எழுதப்பட்ட கொடிய அம்புகள் தேர்ள்களை அறுக்கும்; கைகளை அறுக்கும்; மார்பையும் கால்களையும் துணிக்கும்; பற்றி எரியும் தீயைப் போலக் காணப்படுகின்ற மயிர்களையுடைய தலைகளை அறுக்கும். வாள்களை முறிக்கும். ஆலங்கரிக்கப்பட்ட வெற்றியுடன் கூடிய உடல்களையுடைய பூதர்களது வாழ்நாள்களையே அவை அழிக்கும். தேவரின் கூட்டத்தைச் சிறையில் அடைத்தவனான பானுகோபன் இவ்வாறு தான் ஒரு வில்லைக் கொண்டு வண்மையால் பூதர்களை கொண்டு விடவும், பல பூதர்கள் அவனது அம்புக்கு

இரையாகி இறக்கவும் வன்மை இல்லாத மற்றப் பூதர்கள் ஒடத் தொடங்கியவர்களாய் பின்வருமாறு எண்ணலாயினர். “ஒளிசீகம் வென்மை நிறமுடைய வேலை உடைய முருகப் பெருமான் அங்குப் பாசறையில் உள்ளார். வீரவாகு தேவரோ கூழைப் படையில் (பின்னால் உள்ள உடையில்) உள்ளார். அதனால் அவர் உணர மாட்டார். மற்ற வீரகேசரி முதலானவரும் அவ்வாறே! எதிரே உள்ள நம்மை இந்தப் பானுபோபன் இப்போது கொல்வான். நாமே வல்லமை அற்றவாக உள்ளோம். எனவே நாம் இங்கு இருப்பதால் பயன் என்ன?“ என்று எண்ணினார். எனவே ஓடினார்.

அஞ்சி ஒடுகின்ற பூதர்கள் எல்லாரும் படைகளின் கடைசியில் நின்ற கட்டப்பட்ட குளிர்ந்த மலர் மாலையை சூடிய வன்மையுடன் கூடிய தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவரின் பக்கத்தில் வருந்திய உள்ளத்துடன் செல்ல, அவற்றை எல்லாம் ‘உக்கிரன்’ என்ற பெயர் கொண்ட படைத் தலைவன் பார்த்து செந்நிறமுடைய கண்களையுடையவான்யத் திருமாலை விட உயர்ந்து விளங்கும் ஒரு பொன்மயமான தண்டு கொண்டு சென்று. தேவர்கள் எல்லாம் புகழும் வண்ணம் தான் ஒருவன் மட்டுமே கர்ச்சனை செய்த வண்ணம் பானுகோபனுக்கு நேர் நின்று போரிட்டான்.

பானுகோபனால் வீசப்பட்ட எழுபடையை உக்கிரன் தன்கையில் கொண்டிருந்த தண்டினால் அடித்து அழித்து. அவனது தேரின் அருகில் போய்ப் பாய்ந்தோடும் இயல்புடைய குதிரையை அடித்து விரைவாக தளையில் விழும்படி செய்தான். எல்லாத் தேவர்களும் ஏ! என்று ஆரவாத்தைச் செய்தனர். பானுகோபன் தன் தேரில் கட்டப்பட்டிருந்த குதிரைத் தொகுதிகள் அழிந்து போய்விடவும், தீப்போலச் சினம் கொண்டு. பக்கத்தில் இருந்த மற்றொரு சேமத் தேரின் மீது தாவி ஏறி வில்லை வளைத்து உக்கிரனின் கையில் எடுத்திருந்த தண்டானது முரிந்து விடுமாறு ஒரு நூறு மொட்டம்புகளை எய்தான். பானுகோபன் எய்த நூறு மொட்டம்புகளால் தான் கையில் வைத்திருந்த தண்டானது நுண்ணிய தூளாக ஆகவும், மிகச் சினம் கொள்ளும் உக்கிரன் தன் கையால் தீயவனான பானுகோபனின் பெரிய தேரினை வானத்தே செல்லுமாறு எடுத்து ஏறிந்தான். இத்தேரானது பானுகோபனுடன் குரிய மண்டலம் வரைப் போய் விழுந்தது. கிழே விழுகின்ற தேரினின்று குதித்து நீங்கிப் பானுகோபன், குறுகிய உடலையுடைய உக்கிரன் என்ற பூதப் படைத் தலைவனை பொன் மயமான ஒளியையுடைய கைகளால் அவனை அடித்து, எடுத்து, வானத்தில் ஏழு

கடலகளையும் கடந்து அப்பால் சென்றிடுமாறு வீசி ஏறிந்தான். குலப படையை அவன் மீது எவினான். பானுகோபன் ஏறிந்த தெய்வத்தனமை உடைய குலமானது உக்கிரனின் மார்பைப் பிளவுபடுத்திப் பகுத்து அப்புறம் வெளியே போய்விட. அவன் சுற்றே தளாச்சி அடைந்தான். நூற்றெட்டு என்ற எண்ணென்றையை ழுதப் படைத் தலைவர் தோற்றுப் போகவும். அதைக் கண்டு கொடிய சினம் முதிரப் பெற்றுக் கபாவி. அண்டலோசனன், நிரஞ்சனன், உருத்திரன், அகண்டன், தண்டகன் முதலான இலட்சம் வீரரும் பானுகோபனை எதிர்த்தனர்.

ழுதப்படையினரான இலட்சம் வீரரும் எய்கின்ற அம்புகள். அகர்ஸ் எல்லாரும் கலங்குமாறு செல்லவும். பானுகோபன் அவற்றைப் பார்த்துக் கொலைத் தன்மை கொண்ட வளைந்த வில்லை வளைத்து. அதிலே ஆயிரம் கோடியான விலக்க முடியாத அம்புகளைத் தொடுத்துப் பூதர் எய்த அம்புகளை விரைந்து அழித்தான்.

இலட்சம் வீரரும் தம் கையில் பிடித்திருந்த விலகள் எல்லாம் அழிந்த போது, திரும்பவும் பெரிய தேர்களில் இருந்த(சேமே) விலகளை எடுத்து வளைத்து அம்புகளை எய்து. கதிரவனின் பகைவனான பானுகோபன் விடும் அம்புகளை இடை இடையே அழித்தனர். குரனின் மகனான பானுகோபன் எய்கின்ற அம்புகளை எல்லாம் அழித்த பின்பு. அப்பூதப் படையினர் செலுத்தப்படுகின்ற தேர்களின் மீது. அம்புகள் ஆயிரத்தையும், குதிரைகளின் மீது நூறு ஆயிரத்தையும், மேகத்தை அளாவும் கொடிகளின் மீது ஆயிரத்தையும். தேரை ஓட்டும் வள்மையுடைய சார்தியின் மீது ஆயிரத்தையும், எய்தனர். வெற்றி பொருந்திய தேர்களையுடைய சிறந்த வீரவாகு தேவர். திருமாலுக்கும், நான்முகஜுக்கும் எட்டாத முழுமுதற் கடவுளான சிவபெருமானின் மைந்தனான முருகப் பெருமானின் திருவடிகளை மனத்தில் தியானித்துக் குற்றமுடைய மனத்தையுடைய பானுகோபனின் எதிரில் சென்றார்.

வீரவாகு தேவர் பானுகோபன் விட்ட ஆயிரம் அம்புகளைத் தாழும் ஆயிரம் அம்புகளை விடுத்துக் கடுத்து மேலும் பத்தாயிரம் அம்புகளை எய்தார். தீயவனான பானுகோபனும் அத்தொகையான பத்தாயிரம் அம்புகளை எய்து அவற்றை அழித்தான். பின்பு அவன் கொடிய அம்புகள் நூறாயிரம் செலுத்தினான். வள்மையுடைய வீரவாகு தேவர். பானுகோபன் விடுத்த நூறாயிரம் அம்புகளையும் அதே தொகையான நூறாயிரம் அம்புகளை எய்து

அழித்து பத்து இலட்சம் அம்புகளைப் பானுகோபன் மீதில் எய்தார். அம்புகள் முறையாக எய்யப்படுதலால் பானுகோபனும் வீரவாகு தேவரும் மறைவர். அவற்றை அழித்து அகற்றும் போது இமைப்போதில் வெளிப்பட்டுத் தோன்றுவர். இளமைப் போதில் வெவ்வேறு வகையாக இவ்வாறு அவ்வீரர்கள் குறைக் காற்றுப் போல் உலகம் எங்கும் திரிந்து சுற்றிச் சுற்றிப் போர் செய்தனர். கதிரவனைச் சிறையில் திட்ட கொடியவனான பானுகோபன். ஆற்றல் பொருந்திய வீரவாகு தேவர் விடுத்த கணை மழைகளை அழித்து. அவாது கையில் இருந்த வில் ஒன்றையும் விரைவாக ஆயிரம் கூரிய அம்புகளால் அழித்து வெற்றி முழுக்கமிட்டான். அவ்வாறு பானுகோபன் ஆரவாரம் செய்த போது, வீரவாகு தேவர் என்ற பெயருடைய அறிஞர் மீண்டும் வில்லை வளைத்து. மிகச் சினம் கொண்டு அச்சும் உடைய கொடிய ஆயிரம் அம்புகளை விரைவில் செலுத்தி முகர்த்தம் ஒன்றில் அப்பானுகோபன் கையில் இருந்த வில்லை அழித்தார். அவ்வாறு பானுகோபனின் வில்லை அழித்த உடனேயே. பானுகோபன் மிகவும் சினம் கொண்டு கையில் எற்றொரு வில்லை எடுத்து வளைத்து. ஆயிரம் அம்புகளை வன்மையுடைய வீரவாகு தேவரின் மார்பில் பாய எய்யவும். அவர் ஒப்பற்ற ஏழு அம்புகளால் அவனது முடியை வீழ்த்தினார். பொருந்திய பல மணிகள் பதித்த பொன் நிறமான முடியை வீரவாகு தேவர் வீழ்த்தியவுடனேயே வேறொரு ஒளிவீச்கின்ற முடியை. செந்திற ஒளியையுடைய செங்கதிரவனை முன்பு பிடித்த தன்மையைப் போல பானுகோபன் கையில் எடுத்தான். அவ்வாறு வீரவாகு தேவர் எய்த அம்புகள் குரபன்மனின் மைந்தனான பானுகோபனின் கூறுப்புகளில் தைத்து முழுகவும். அவன் அவ்வளவில் மயக்கமாகித் தளாந்தான். அவனது கையில் இருந்த நீண்ட பெரிய வில்லே ஊன்று கோலாய்க் கொண்டு வறியவனைய் விளங்கினான். தோன்டப்பட்ட தெளிவான நீர்நிலையினின்று எழுவது போல இருத்தம் வெளிப்பட்டு ஒழுகியது.

அத்தகைய சமயத்தில் அவனுப் படைத் தலைவர் அனைவரும் பானுகோபனின் பெருவளியை பெற்றிசாத இயல்பைப் பார்த்து. நாற்பெருங்கடலுடனே, பெருமை உடைய வேலையுடைய வீரவாகுவின் பக்கத்தில் சென்று சூழ்ந்து வளைந்து கொண்டனர். அசர் அனைவரும் எய்த கொல்லும் படையான மழையைச் சிதறச் செய்த பெருந் தோன்களையுடைய வீரவாகு தேவர். பல கோடி அம்புகளை விட்டு அசுப்படை அனைத்தையும் கடல் நீரைக் குடித்த வடவா முகாக்கனியைப் போல விரைவாக அழித்தார்.

அகார்களின் படை அழித்த செய்தியையும், தீரவனுக்குப் பகைவனங்கள் பானுகோபன் நின்று தனியனாய் நின்ற இயல்பையும் பார்த்து “நம் தலைவரான வீரவாரு தேவரிடம் செல்வோம்!” என்று முன்னம் பானுகோபனுக்கு உடைந்து போன வண்ணமயுடைய பூதப் பஸ்டயினர் திரும்பவும் வந்தனர்.

அம்புகளை இடுகின்ற அம்பறாத் தூணியானது அழியவும், உலகங்களுக்கெல்லாம் காவலனான குருபன்மனின் மெந்தனான பானுகோபன், வில் வித்தையினால் வீரவாருவை விவல்வது அரிதாகும் என்று எண்ணித் தேவர்க்குத் தேவரான நான்முகன் தட்ட மோகக் கணனையை தன் கையில் கொண்டான். உள்ளத்தில் உள்ள உயர்வை அழிக்கும் தீய மோகக் கணனா பானுகோபனின் கையில் வந்திட, அப்போது அவன் தன் உள்ளத்தில் வழிபாடு செய்து ‘கொடிய ஆற்றலையுடைய படையுடனே வீரவாரு தேவரின் அறிவைக் கொண்று வருவாய்!’ என்று சொல்லி விடுத்தான். விடவும், ஜிலட்சம் வீரருடன் எட்டு வீரரும் மற்றவரும் வீழுத்தனர். பகைவரின் ஊரைக் கலக்கும் வீரவாருதேவர். உணர்வு அழிந்து நிலத்தில் நாட்டப் பட்ட பூணைப் போல நின்றார். இதை உணர்ந்து, ஆழுமுகங்களை உடைய உயிர் தோறும் ஜிருந்து, அரிய அருளைச் செய்யும் எம்பெருமான் விரைவாக அங்கு அப்பொது ‘அமோகக் கணன்’ என்ற பெருங் கருவியை உருவாக்கி அதனை நோக்கிச் சொன்னார். “எம்மவர் நன்றாக தெளிவடைந்து நல்ல நிலையை அடையுமாறு நின்று பானுகோபன் விட்ட மோகக் கணனையிடத்தில் போய். அதன் வலிமையைச் சிதைத்து வெற்றியுடன் திரும்பி வா!” என்று கூறி அமோகக் கணனையை விடுத்தார். வள்ளமையுடைய அந்த அமோகப் பெரும்படை செல்கின்ற போது, கொடிய பானுகோபன் விடுத்த வள்ளமையுடைய வீரின் உடலில் உள்ள மயக்கமானது நிங்குமாறு விரைவாக ஓடியது. அசைகின்ற விண்மீன்கள் எல்லாம், மேன்மை பொருந்திய கதிரவன் தோன்றியதும் ஒளி குன்றிச் சென்றது போல, நிலையான நம்மவர்களாகிய படைகளை பானுகோபனின் மோகக்கணை வேகமாகத் திரும்பியது. ஒப்பற் கொடிய மேகக்கணை ஆற்றல் இல்லாததாய்ச் செல்ல, ஆற்றலுடைய வீரவாக தேவரும் மற்றவரும் உடலிலே மயக்குமானது நிங்கியவாய் முருகப் பெருமானால் ஆழுப்பப்பட்ட அமோகக் கணனையைக் கண்டு மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். திரும்பிய ஜிந்த அமோகக்கணை என்ற பெரும் படைக்கலம் சென்று தன்னை அஜுப்பிய ஆழுமுகப் பெருமானிடம் பொருந்தியது. அப்போது பூதவீரர்கள் பகைவனான

பாலுகோபன் மீது பேரைத் தொடர்ந்தனர். விரோவாகப் பாலுகோபன் இவற்றை எல்லாம் பார்த்து வியப்பு அடைந்தான். வீத் தேர்ள்ளைக் கொண்ட வீரவாகு தேவர் அவன் எதிர்த்துப் போரிடவில்லை. செருக்கை விட்டான். தூயர் மிகப் பெற்றுத் தன் உள்ளத்தில் என்னளானான். இங்கு இப்பகைவரின் நினைவை எல்லாம் பெரிய உலகத்தில் அழித்தேன். அவர்கள் பிழைக்கும் வழியைக் கொண்டு பிழைத்து வெளிப்பட்டனர். இனிச் செய்வது என்ன? ஜூய்கோ! இவையெல்லாம் இறைவன் செயல்! என எண்ணினான். பாலுகோபன் தோற்று அஞ்சிப் புறங்காட்டி ஒடியதைப் படைத் தலைவரும் பூதக் கணத்தவரும் பார்த்தனர். “தீய பாலுகோபன் மிக்க ஆற்றலை இழந்து விட்டான். நாம் அவனைப் பிடித்துக் கொண்டு வருவோம்” என்று கூறினர். இச்சமயத்தில் தீவிட்டது எட்டுப் போகிய மெய்த் துணைவரும் கொடிய பூதப் படையினரும் அந்தத் துணைப் படையினரும் அருகில் வர நெருங்கிய மிகக் கூற்றலையுடைய வீரவாகு தேவர் போர்த் தளத்தினின்று பாசறைக்குத் திரும்பினார். முருகப் பெருமானின் பாசறைக்குச் சென்ற வீரவாகு தேவர் நான்முகன் முதலான தேவர்கள் எல்லாரும் போற்ற அங்கு வீற்றிருந்த சிவபெருமான் பெற்றருளிய முருகப் பெருமான் முன்னம் போய்த் தம் தம்பியான துணைவருடன் அவரை வணங்கினார். ஆனால் போரில் தோற்று ஒடிப்போன அவுனான பாலுகோபன் உள்ளத்தில், வருத்தம் தூயாமும், பழியும், மானவுணர்வும், பெருகப் பெற்றுத் தனது பெருமித நிலை அழிந்து துடித்தான். தன் தத்தையான மன்னன் குரபன்மனின் அரண்மனைக்குக் கதிரவனின் பகைவன் என்று கூறும் இயல்புடைய பாலுகோபன் செல்லவில்லை. தன்னுடைய அரண்மனைக்குச் சென்று மனம் வருந்தி இருந்தான்.

4. இரண்டாம் நான் பேர்

கதிரவன் உதயமாவதற்கு முன் சூபன்மன் உறக்கத்தவிட்டு எழுந்து. மரபுப்படி செய்கின்ற நாள்கடனைச் செய்து முடித்துச் சைப மண்டபத்தை அடைந்து அழிவிய மணிகள் இளைத்து பெரிய அரியளையில் அமர்ந்து தன் மகன் முதல்நாள் போரில் அடைந்த இழிவை உள்ளத்தில் நினைத்தான். நினைத்த உடனே உள்ளத்தில் சினம் பொங்க, ‘இனிமேல் போர்த் தொழில் செய்ய ஒருவரையும் அனுப்ப மாட்டேன்; நானே படையுடன் போய்ப் பகைவரின் வலினையை அழித்து வெற்றிமாலையைச் சூடுவேன்!’ என்று

மனத்துள் நினைத்தான். சிவந்த கணக்களையும் கூரிய பற்களையும் உடைய அவளைன் தில்வாறு கெளிவு அடைத்து, கொடிய கணக்களையுடைய அளவுற்றவரை அழைத்து. “அழிய திட்டமைடைய இந்தப் பெரிய திலம் முழுவதும் வரிசை வரிசையாகச் சூழ்த்து. கடலகளில் எங்கும் கெருங்கியுள்ள படைகளைக் கொண்டு வாருங்கள்!” என்று ஆளையிட்டான். குரபன்மன் அவ்வாறு ஆளையிடவும், ஆயிரக் கோடியினர் அவளை வளங்கி எங்கும் சென்று, தம் மன்னவளின் ஆளையினை எடுத்துச் சொல்லவும், முன் நாளில் வெற்றி கண்ட நூற்காயிர வெள்ளத்தைவிட மிக்கவர்கள், நெருங்கிய தேர்கள், யானைகள், குதிரைகள் ஆயியவற்றில் ஏறி வந்தனர். குலமும், கணிச்சியும், தண்டும், தோழரமும், குவிசமும், வில்லும், அழிய வானும், கேடைமும், வளை, தடியும், வேலும், கலப்பையும், பிண்டிபாலமும், முசன்தியும் சங்கும், சக்கரமும், எழுமும், பலவகையும், பீவியும், பெரிய மூலசமும் முதலான பெரும்படை கலங்களைத் தீர்டிக் கொண்டு வந்தனர்.

தில்வாறு திலட்சம் வெள்ளப் படையிருந் மிக்க ஆற்றலையுடையன மகேந்திர நகரத்தை நெருங்கியிருந்து ஆரவாரம் செய்தனர். வளத்தைத் தொடுவின்ற மேருமலை பேரன்ற சிகைம் ஒன்றின் உச்சியிலே போய் அவளைரின் மன்னன் குரபன்மன் கடல் போன்ற பெரும் படையைக் கண்டான். அச்சமயத்தில் ‘சிஸ்கமுகாக்ஸ’னின் மகன் ‘ஆதிகூன்’, இற்குத் தாங்காக்களின் மகன் ‘அக்ரேந்திரன்’ என்ற தீட்டு மைந்துச் சிருவரும் சென்று மன்னர்க்கில்லாம் மன்னனான குரபன்மனை அடைத்தனர். மத்திர் விளங்கும் யானைகள், தேர்கள், பாய்ந்து செல்லும் ஆழிரைகள் சேர்ப் படை ஏர் சென்ற போது, பெரிய மணிகள் பதித்துச் செய்த வரிசத் தேர்மீது செல்வின்ற அவளைரின் மன்னன் குரபன்மன், கடலில் வடைவத் தீ குழந்து கொள்ள ஆலாலமானது சென்றது பேரல, தேவர்கள் எல்லாம் மயக்கம் அடையைச் சென்றான். தோண்டகப் பறை, துடி, பம்பை, தூரியம், முருடு, கொம்பு, மிக்க ஆற்றல் உடைய படகம், மொந்தை (கிருவகைப் பறை), திமிலை, தடாரி, தக்கை, மணி, ஆருளி, சின்னம், காகளம், கடுக்கை, அகன்ற வாய் கொண்ட பதலை, சுங்கம், குடமுழு என்பகலை ஒலித்தன. அத்தகைய ஜியல்புடன் அசர் படைகளுடன் வான்வழியைச் சூழப்பன்மன் தேர்மீது கெல்ல, அதை அறிந்து கொண்ட, தேவர்களின் தலைவளை இந்திரன் விளைத்து ஒடிச் சென்று மனாம் கமரும் கடம்ப் மலை மரவையைச் சூடிய முருகப் பெருமளின் திருவுடுகளை வளங்கி “ஹ்ரகாவத்தில் செய்த வேள்வியிலே சிவபெருமான் அருளுடன் தந்தருளிய நெருங்கிய படைக் கருவி

கூட்டத்துடனே குபன்மன் என்ற கொடியவன் இன்று பேரிடுவதற்காக விரைவாக வந்துள்ளான்; அவனை எதிர்த்துப் போரிட்டு வென்று எம் செல்வங்களை எமக்கு அருளுதல் வேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொண்டான்.

இவ்வளவாக இந்திரன் சொல்ல, முருகப்பெருமான் அவனுக்கு அருள் செய்து, அரியணையினின்று இறங்கி நீங்கி, ஆதிசேடன் என்ற பாம்பின் வலியை அழித்து உலவும் வாயுதேவனான பாகனை அழைத்துத் “தாவிச் செல்லும் குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட நம் தேரை விரைவாக இங்கு கொண்டு வருக!” என்று ஆணையிட்டு அருளினார். ‘நன்று’ என்று எழுந்து, வாயுதேவன் மலை போன்ற தேரினைக் கொண்டந்து முருகப் பெருமானின் திருமுன்னாம் நிறுத்தினான். வெற்றியுடைய கூரிய வேலையுடைய அப்பெருமான் அந்தத் தேரின் மீது, மணம் கமமும் மலர்களைச் சிந்தி நான்முகனும், திருமாலும் வாழ்த்தித் துதிக்க, ஏறியருளினார். செழுமையுடைய செந்திரமான சிறந்த தேரின் மீது தேவர் வணங்கும் தலைவனாக உள்ள முருகப் பெருமான் ஏறவும், கொழுவிய தீவை முடித்துக் கொண்டாற் போலக் காணப்படும் தலைமயிருடன் காணப்படுவின்ற பூதர்கள் பெருங்கடலும் அஞ்சுமாறு ஆரவாரித்துக் கொண்டு போருக்கு எழுந்தனர். தக்கை, உடுக்கை, துடி, சல்லரி, தடாரி, தொகுதியான தண்ணூலை, ஒலியிக்க பேரிலை, குடவடியுடைய குடமுழ, படகம், வீஸை, குழல், ஆம்பல், கெக்கை, என்பனவற்றைக் கோடிக்களைக்கான பூதர்வாசித்தனர். ஆறுஞாப் பெருமானின் பணியை மேற்கொண்டு குற்றம் இல்லாத தம்பியைச் சீவாகு தேவரும், எட்டுக் தலைவரும், இலட்சம் சீர்க்காலும் தெருங்கிய பூத களைத்தின் வலிமையுடைய தலைவரும் தேர்கள் மீது அமர்த்தவாசிப் பலம் பொருந்திய உறுதியுடனேயே படையிடையே சென்றனர்.

மிக்க கூட்டமான தலைவர்களை முன்னோட்டிய படைகள் இவ்வாறு செல்லச் சிவபெருமான் பெற்றிருத்த மகனான ஜஹமுகப் பெருமான் மாணிக்க ஒளி வீச்வின்ற நிலையான தேரிலே போய்க் கூட்டமான அகர்களின் போர் முனையைச் சேர்ந்தருளினார். அவ்வாறு அப்பெருமான் போர்க்களத்தை அடைந்த போது, வானத்திலும் பூமியிலும் தம்மைப் பற்றி உண்ணின்ற வட்டவைத் தீயின் வன்மையை அழிப்பேன் என்று எண்ணிக் கடலானது பறவிப் பக்கங்களில் கற்றிக் கொள்ளும் தன்மையைப் போல், விரைவாக வளைந்து கொண்டது.

அவ்வாறு அகர்ப் படையானது சூழ்ந்து கொண்ட போது. வெற்றி வாய்ந்த கொடிய பூதங்கள் மேல் எழுந்து அதட்டினர்; பொருந்திய அகர்ப் படையை உடைத்தனர்; உடனே அந்த அகர்களும் தீவர்களை தாக்கினர். பெரும் பேர் ஏற்பட்டது. அண்டம் பிளவுபட்டது. வீரவாகு தேவர் கந்தவேளின் திருவடிகளை வளங்கிச் சினந்து ஒப்பில்லாத அஞ்சத்தக்க கொடிய வில்லை வளைத்து நான் ஒலியை உண்டாக்கித் தேவர்கள் எல்லாம் வியப்பு அடையவும். அகர்கள் தளைவும். அகரேந்திரனை அம்புகளை மறைத்தார். அம்புகள் மறைக்க. அதனால் உடல் முழுவதும் இரத்தம் ஒழுகவும். வலிய அந்த அகரன் ஆற்றல் பொருந்திய கடுமிலில் ஒன்றை வளைத்து. வீரவாகு தேவரின் திருமேனிமீது. பிறை போன்ற உச்சியைக் கொண்ட ஆயிரம் அம்புகளைச் செலுத்தினான். அவர் திருமேனியிலும் இத்தம் பெருக்கெடுத்தது. அதனால் அந்த திருவரும் பால குரியர்கள் போல விளங்கினர். தாரகாகரணின் மைந்தனரை அகரேந்திரன் ஏழு அம்புகளை தொடுத்து அஞ்சத்தை தருகின்ற சிங்கம் பேரன்ற வீரவாகு தேவரின் ஈயிலே இருந்த வில்லைத் தூண்டு செய்தார். வீரவாகு தேவர் மற்றொரு வில்லை எடுத்து வளைத்து நஞ்சைக் க்கும் கூரிய ஆயிரம் அம்புகளை அகரேந்திரன் மீது எட்டார்.

வீரவாகு வானை உரையினின்று உருவி எடுத்துத் தேவர்களைப் போல வரண்வழியாக சென்று. இறகுகள் அரியப்பட்ட மலை போன்ற அகரனின் தேர்மீது ஜிராகு என்ற பாம்பு விழுங்கும் கந்திரனைப் போல குறித்து கிளைப் போலில் அவனது கைகளில் ஒன்றை வெட்டினார். தன் கை தூண்டு படவும் தாகனின் மகனான அகரேந்திரன் சினந்து வலிய கைத் தீரை எடுத்து வீரவாகு தேவர் மீது அடிக்க. விளைவாக அவர் வானத்தில் எழுந்து ஒப்பில்லாத தனது சிவந்த பொன் திருவடியால் அந்த அகரனின் தலையிலே உதைத்தார். வீரவாகு தேவர் தம் அழவிய திருவடியால் உதைத்து வானத்தில் எழுந்து செல்லவும். அதைப் பார்த்து. புகையுடைய விழியைக் கொண்ட அகரேந்திரன் அவளைத் தொடர்ந்து உடை வாளைக் கொண்டு பின்செல்ல, மேலானவான வீரவாகு தேவர் சினந்து. பொன் மயமான வாளை அவளது தலை அறுமாறு வெட்டினார்.

அகரேந்திரனின் அறுபட்ட தலையும் உடலும் விழுந்து உருண்டன. அவனது ஆயிர் வாளில் சென்றது. அதைப் பார்த்த தேவர் ஆரவாரம் செய்தனர். அண்டங்கள் பலவற்றை வென்ற சூபண்மன் தன் தம்பியரின்

மைத்தர் இருவரும் மடிந்ததும் போரிட்டு அவர்கள் பக்கத்தில் பொருந்தவியிருந்த படைகள் அஞ்சி ஒடியதும் ஆவியவற்றைக் கண்டு. நெருங்கிய ஊழித் தீயானது உலகை அழிப்பதற்கு எழுந்தது போல சினம் கொண்டு சீறியெழுந்தான். சினம் கொண்ட, காசிப் பூனிவரின் மகனான சூபன்மன் 'போர் செய்கின்ற ஆற்றலையுடைய வீரவாகுவை நான் கொல்வேன்' என்று மனத்தில் எண்ணி, காற்றையிட விரைவாக ஒடுகின்ற தேரில் வந்து சேர்ந்து. எமனின் கொடிய பசியைத் தணிக்கூட கூடியதான் ஒப்பற்ற வில்லை வளைத்தான்.

சூபன்மன் தான் விடும் அம்புகளால் பூதப் படையினரின் தலைகளைத் துளைத்தான். முகங்களைக் கூடுதலாக துளைத்தான். தோள்களைத் துளைத்தான். மாலை குடிய மார்புகளை துளைத்தான். கைகளைத் துளைத்தான். கடிப்பிரதேசத்தைத் துளைத்தான். தொடைகளைத் துளைத்தான். கழல்கள் அணிந்த கால்களைத் துளைத்தான். பூதப் படைத் தலைவர்களும் தளர்ந்தனர். 'வக்கிரன்' என்பவன் வருந்தி விழுந்தான். 'வச்சிரன்' இரங்கினான். 'கபாலி' மன வன்மை அழிந்தான். 'உன்மத்தன்' தளர்ந்தான். பெரிய மலையை ஏந்தி 'அச்கதன்' நின்றான். 'மாபலன்' என்பவன் ஓடவில்லை; எதிர்க்கவும் இல்லை. வீஜோ நின்று வருந்தினான். 'மதிசியன்' வாடினான். 'மேகன்' மருட்சி கொண்டான். 'அண்டவாபணன்' துயரை அடைந்தான். 'மேகமாலி' உள்ளம் நடுங்கினான். 'கப்பிரன்' மெலிவு அடைந்தான். 'காபாதன்' உடல் துடித்தான். 'உதவகன்' கவலை அடைந்தான். 'அசமன்' உடலினின்று வடியும் தீர்த்தத்துள் முழுகினான். 'பெரிய வந்தன்' மனம் வருந்தி இரங்கினான். 'அத்திரி' மடிந்தான். கதிரவன் சற்றுத் தளர்ந்தான். பூபதுமன் தோற்றன. வியாக்கிரன் களைத்துத் தளர்ந்தான். 'தனஞ்சயன்' ஓடவிட்டான். மந்தன் சூபன்மனைத் திட்டி பெருமூச்சு விட்டான். 'பின்னி' உடல் தளர்ந்தான். 'சித்திராங்கந்' ஜூம் 'கௌ' ஜூம் துண்பக் கடலில் மூழ்கினார்.

'மாலி'யும் 'தீல்'ஜூம் உள்ளம் வருத்தினார். 'கும்ப'ஜூம் 'திதம்ப'ஜூம் பெரிய கண்கள் பஞ்சடைந்தனர். 'சண்டி'யும் துடித்து அஞ்சி ஏக்கினார். 'வாம'ஜூம் 'சோம'ஜூம் உயிர் அழியப் பெற்றனர். சூபன்மன் எய்த அம்புகள் பூதப் படையினரின் மார்புகளைப் பிளந்திட வருத்தித் தளர்ந்து இலட்சம் வீரர்களும் விழுந்தனர். அதைப் பாத்து வருந்தி வீரமாந்தாண்டன் என்ற வீரன். கையில் பொருந்திய வில்லுடனே விரைந்து வந்து. சூபன்மனை எதிர்த்தான். பாகவர்கள் எல்லாம் அஞ்சகின்ற 'வீரவானு' தேரில் ஏறிவந்து

எதிர்க்கவும். அவரது ஆழகு பொருந்திய உருவத்தைப் பார்த்து 'இவன் முன் நம்மிடம் தூதனாக வந்தவனே' என்று நினைந்து மிகவும் சினம் கொண்டு. அசரனின் தலைவனான குருபன்மன் "எம் வீரவாகேந்திர நகரத்தை அழித்து என் இல்லாத எம் உறவினரைக் கொண்றாய். அளவில்லாத படைகளை அழித்தாய். வச்சிரவாகு முதலான இளைஞரைக் கொண்றாய். உன் உயிரைக் கொண்டு நின் போர்த் திறமையை முடிப்பேன்!" என்று முழுக்கியிட்டான்.

அதுகேட்ட வீரவாகுத் தேவர் "நான் தூதனும் ஆவேன். அமைச்சனும் ஆவேன். பகைவரின் மிது கொடிய போரையும் செய்வேன். வேலையுடைய எம் முருகப் பெருமான் சொல்லும் பணியாவற்றையும் செய்வேன். நான் உலகத்தில் எத்தொழிலையும் செய்ய வல்லவன்! நீ விரும்பும் போரைக் கொடியாயாக!" என்று உரைத்தார். வீரவாகுதேவர் இவ்வாறு சொல்லவும். குருபன்மனுக்குக் கணக்கள் எரிந்தன. ஒளியுடைய பற்கள் உதடுகளைக் கடித்தன. உடலில் மயிர்கள் புளகம் கொண்டன. சினமானது மனத்தில் எழுந்தது. அசரனான குருபன்மன் மலை போன்ற தன் வில்லை வளைத்தான். நான் ஒனியை எழுப்பி. கொடிய அம்புகளைச் சினத்துடன் எய்தபோது பெருந் தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர் அவற்றை அழித்து. நாறு அம்புகளை அச்குருனின் நெற்றியில் பொருந்துமாறு விட்டார். அழிவில்லாதவனான குருபன்மனின் நெற்றியை அடைந்த நாறு அம்புகளும். வச்சிரத்தால் ஆன பெரிய மலை ஒன்றின் மிது உச்சியலே பொருந்தும் ஊசிகள் அழிவது போல். முரிந்து தூளாயினா.

குருபன்மனால் எய்யப்பட்ட அம்புகள் எட்டும் வீரவாகு தேவரின் தோள்களில் பாய்ந்து குருதியைக் குடித்துப் பிடிரியைப் பிளந்து கொண்டு தேவர்கள் எல்லாம் அஞ்ச ஒடிச் சென்றது. அங்கும் குருபன்மன் வீரவாகு தேவரின் தேரையும் பாக்ஞையும் கொண்ற பேரது வெற்றியையுடைய தோள்களை உடைய வீரவாகு தேவர் வட்டமான சக்கரத்தையுடைய மற்றொரு தேரின் மிது ஏறிப் பெரிய அங்கிலிக்களை, வாயுக்களை என்ற களைகளை எய்தார். அதைச் சூழப்பன்மன் அறிந்தான். தான் எய்த அங்கிலி வாயுக் களைகள் பயனற்றுப் போனதை அறிந்த உழையம்மையாரின் திருவடிகளினின்று தேரன்றிய சக்திகள் பெற்ற மைத்தருள் தலைவரான வீரவாகு தேவர், பின் வருணாக் களை, திருதிக்களை, இந்திரக் களை என்ற மூன்றையும் வங்கமையுடைய கொழுவனான குருபன்மனின் மரபிலியும் தோள்களிலும் புதுமாறு எய்தார். அதை மூன்றும் அசரனின் தலைவரான

1. சிகிவாஹனர்

சதுர்ப்பஜம் ச ஏகவக்த்ரம் த்ரிநேத்ரம் அபயம்வரம்
 பாகாங்குசததம் சைவஜ் வாலகோச சிகண்டகம்
 இந்த்ரநீலாராஞ்சம்ரக்தோத்பலஸம்பரபம்
 சதுர்தசாதி பிபலனம் சிகிவாஹனம் ஆசரேத் ரக்தவர்ண:

இரு தீருமுகம், மூன்று கண்கள், நான்கு தீருக்காங்களில்
 முறையே அபயம், வரதம், பாசம், அங்குசம் ஜ்வலிக்கும்;
 தோகையையுனையயீஸ், இந்த்ரநீலாரதத்தில் வீரரிருந்து,
 செந்தாய்வாடுளி, பத்னாங்கு உலகங்களிலும் பவனி.

கிரிவாழன்

குபன்மனின் தீரணஞ்சு தோள்களிலும் மார்பிலும் அடைந்து அழித்தன. அப்போது வீரம் வாய்ந்த தோள்களை உடைய வீரவாகு தேவர் மாயக்களை, அசாக்களை என்பனவற்றை விரைவாக விடுக்கவும். அவை சூரபன்மனிடம் சென்று அவன் உடலில் பட்டுத் தூளாக ஆயின.

தேவரின் படைகளான இவை எல்லாம் அழிந்திடவும், வீரவாகு தேவர் பகைவனான சூரபன்மனின் ஆற்றலைக் கண்டார். மிகவும் வியப்படைந்து, இவ்வுலகத்துடன் உயிர்க் கூட்டங்கள் எல்லாவற்றையும் படைத்துவனான நான்முகக்கணையும், திருமால் கணையையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து விரைவாக விடுத்தார். அவையும் வள்ளமயற்றாய்த் திரும்பி வருதலை நீண்ட வெற்றி பொருந்திய தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர் கண்களில் தீப்பறக்கப் பார்த்து, மிகவும் வியப்பு அடைந்து நின்றார். நிற்க, அண்டங்கள் ஆயிரத்தெட்டினையும் ஆள்கின்ற சூரபன்மன் சிரித்து அவரை நோக்கி சொல்லலானான், “நான்முகன், திருமால், உருத்திரன் என்ற மூன்று மூர்த்திகளுக்கும் முதல்வூணான இறைவன் அளித்த வரத்தால், எந்தத் தேவனின் படையைச் செலுத்தினாலும் என்னை அவை வெல்லா, எந்தத் தேவரின் படை விட்டாலும் அதற்கு எதிராகப் போரிட ஒரு படையும் விடுத்துத் தடுக்க மாட்டேன். ஏனென்றால் அவற்றின் வள்ளமயை அறிவேன். நீ செலுத்திய ஆற்றல் உடைய கொடிய அம்புகள் என்னிடம் விரைவாக வந்து பெற்ற வெற்றி ஒன்றும் இல்லை என்பதைக் கண்டாய், என மார்பில் விரைந்து வந்து தாக்கி அழிந்தன; மடிந்தன; முறிந்தன; பொடிந்து எரிந்தன; கரிந்தன. என் ஆற்றலை இப்போதாவது நீ அறிந்து கொள்” என்று சூரபன்மன் சொல்லவும் முருகப் பெருமானுக்குத் தம்பியான வீரவாகு தேவர் “இனி நான் விடப்போகும் கணை ஒன்றால் பகைவரின் மனங்களான சூரபன்மனின் வலிமையை அறிவேன்” என்று எண்ணி முன் காலத்தில் திரிபுரங்களை வென்றருளிய சிவபெருமானின் படைக்கலத்தை (சிவக்கணையை) பொருந்திய உள்ளத்தில் வழிபாடு செய்து விடுத்தார். வீரவாகு தேவர் சிவக் கணையை விடுகின்ற போது அது நஞ்சு. வெம்மையான தி. இடி, கடுங்காற்று, இருள், கதிரவன், எமன், பல மூதங்கள், தொடுக்கின்ற வில், குலம் என்ற இவையெல்லாம் குழு ‘இது உலகத்தை அழிக்கும் காலம்’ எனப் பெரிதாக ஆராவரித்து வந்தது. அசர்க்குத் தலைவனான சூரபன்மன் தன்னை நோக்கி வருகின்ற சிவக்கணையைப் பார்த்தான். ‘இது முன் என் மார்பிளை அடைந்து உடைந்து அழித்து போன படை போன்றது அன்று, இப்படை சிவப் படையாகும். நான் பெற்றுள்ள

அதே சிவக்களை போன்ற கணையால் இதனைத் தடுப்பேன்' என்று எண்ணித் தன்னிடம் இருந்த பழைய சிவக்களையை எடுத்தான்.

காணத்தக்க நெற்றியில் விழியையுடைய தெய்வத் தன்மை கொண்ட சிறந்த சிவப்படைகள் இரண்டும் ஒன்றை ஒன்று எதிர்த்துப் போர் செய்தால், உலகமானது அழியும் என்று தேவர் துதிக்கவும், அவை தம்மை விட்டவரிடமே விரைவாகத் திரும்பின. அந்தச் சமயத்தில் சூரபன்மன் மூன்று தலைகளை கொண்ட பெரிய அம்புகள் பதினெண்து செலுத்தி வியக்கத்தக்க தோர்களையுடைய வீரவாகு தேவரின் கையில் இருந்த வில்லைத் துண்டாக்கினான்.

மிகவும் உயர்ந்த சினமுடைய வீரவாகு தேவரின் திருமகள் வாழும் மார்பின் மீது மனித தண்டானது தாக்கவும் வீரவாகு தேவரின் உடலினின்று இரத்தம் ஒழுகி வெளிப்பட்டு ஆறுகள் போல அலை வீசிச் சென்றது. சூரபன்மன் கூத்யினால் பிளக்கப்பட்ட மார்பை உடையவராகவும், புகையும் உள்ளத்தை உடையவராகவும், தளர்ந்த உடலினோராகவும், வீரவாகு தேவர், தேவர்கள் அஞ்சம் வண்ணம் விழுந்தார். வீரவாகுதேவரும் இரண்டாயிரம் வெள்ளப் படையும் ஊக்கம் கொண்ட வலிமை அழிந்து தோற்று ஒடியதும் ஆசிய தன்மையைப் பண்ணிரு விழிகளையுடைய முருகப்பெருமான் பார்த்தருளினார். அங்கு அச்சமயத்தில் ஆறுமுகக் கடவுள் தேர் மீது இருந்த பாகளைப் பார்த்து “சூரன் மீது தேரை விரைவாகச் செலுத்துவாயாக!” என்று தேவர்கள் போற்ற உரைத்தருளினார். ஒப்பில்லாத ஆறுமுகக் கடவுள் இவ்வாறு சொல்லவும், வாயு என்ற ஒப்பற்ற தேர்ப்பாகன் நாகர்களின் தொகுதியான மனிகள் பதிக்கப்பட்ட அழகுடைய தெய்வத் தன்மை கொண்ட தேரை ஒப்பில்லாத சூரபன்மன் முன் செலுத்திச் சென்றான்.

சூரபன்மன், பலகோடி கதிரவர்கள் தீரண்டு ஒன்றாகக் கூடி உலகத்தில் உள்ள இருளை ஒட்டி உயர்ந்த வாளத்தை விட்டுப் போர்க்களத்தை வந்து சேர்ந்தாற் போன்ற தூய ஒப்பில்லாத மேனியுடைய முருகப் பெருமான் போர்க்களத்தில் தோன்றிய தோற்றத்தைப் பார்த்தான். தாமரை மலர்ந்ததைப் போன்ற ஆறு திருமுகங்களும், பன்னிரண்டு திருக்கள்களும், குண்டல வரிகள்களும், செம்பொன்னால் ஆன முடியும், அழிய மார்பும், பன்னிரண்டு திருக்கைகளும், அத் திருக்கைகளில் விளங்கும் அழகுடைய படைக்கலங்கள் யாவும், தன்னடையும், சிலம்பும் ஒனிக்கும் திருவடிகளும் விளங்கச் சூரபன்மன் ஆறுமுகப்பெருமானைக் கண்டான்.

உள்ளத்தால் அறிதற்கு இயலாத திருவடிவத்தைக் கண்ணால் கண்டு முன் நின்ற குரபன்மன் 'உலகம் முழுவதையும் அழித்தற்கு திருக்கின்ற சிவபெருமானின் திருக்குமரணான முருகப் பெருமான் இவன்!'. என எண்ணி உள்ளத்தில் சினம் பொங்க, முருகப் பெருமானைப் பார்த்து "அழிந்து போன உன் படைக்கெல்லாம் தலைவனாய் என்னிடம் தூதனாக வந்த வீரவாகு தேவரும் போர் செய்து உயிர் நீத் பின்பு தீரு சிறுவனோ என்னுடன் போர் செய்து வெற்றி அடையப் போகின்றாய்? நன்று, நன்று உன் எண்ணாம்! மேலான உன் தந்தையும், விண்ணனையும் மண்ணையும் படைத்து அளித்த நான்முகனான தலைவனும், திருமாலும், என்னுடன் கொடிய போரச் செய்ய நினைக்கவில்லை. சிறுவன் தீயா என்னுடன் போர் செயல் செய்ய! நன்று, நன்று என்று கூறி நடக்கத்தான்.

குரபன்மன் இவ்வாறு கூறவும், அரிய அருளின் வடிவமாக நின்ற அழகான முருகப்பெருமான் சிறுநகை தோன்ற "நாம் வெற்றியையும் உடையோம். மிக்க ஆற்றலையும் உடையோம். மேன்மையையும் உடையோம். எண்ணில்லாத படைகளையும் உடையோம். அழியாத இயல்பையும் உடையோம். படையான பெருங்கடலை உடையோம்!" என்று நினைத்து இனிச் செருக்குக் கொள்ளாதே. விழரவில் இவற்றையெல்லாம் அழிப்போம். வாங்கள் மிக்க சிறப்படைய எங்களை மழலை பேசும் இன்னு சிறுவனோ போரிட்டு வென்றிட வல்லவன் என்று உன் மனத்திலே எண்ணினாய். நீ அறிவுற்றவன். சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்ணினின்று தோன்றிய ஒரு சிறுதீப்பொறி அன்றோ உலகத்தையெல்லாம் அழிப்பது."

"அறிவை உடைய முதியவர் என்றும், வயதில் தாழ்ந்தவர் என்றும் சிறியவர் என்றும், பெரியவர் என்றும், திருத்தமான தகுதியுடன் கூடிய வளர்களை உடையவர் என்றும், வறியவர் என்றும், வீரர்கள் மதிக்க மாட்டார். எவ்வாய் இருப்பினும் வெற்றியடையத் தக்க வண்மையுடன் வந்து எதிர்த்தால் கொடிய போரச் செய்வார். தூற்றெட்டு என்று சொல்லப்படுகின்ற யுக காலம்வரை எல்லாப் பேறுகளுடன் இனிமையாக வாழ்ந்திருக்கின்ற பெரிய நின்வலிமையை, தேறுதலடையாத கொள்கையுடைய சிறிய! இன்றே நம் வண்மையினால் ஜாற்றினையுடைய உவர்க்கடவில் புகுந்த தீர்போல் அழிக்கின்றோம்!" என்று முருகப்பெருமான் அருளிச் செய்தார்.

இதுகேட்டுச் சூரபன்மன் சினந்து பெரிய இவ்வுலகத்தை முன்னால் தன் அடியில் அளக்க உயர்ந்து நின்ற திருமாஸலப்போல் அண்டத்தின்

உச்சியினைப் பொருந்துவது போன்ற அச்சம் தரும் வில் ஒன்றை வளைத்தான். அதனை ஆதிக்கடவுளான் முருகப்பெருமான் பார்த்து, திருமாலும், நான்முகனும், தேவர்களும் பலவகை வாத்தியங்களை வாசித்துத் துதிக்க அரிய திருவாலங்காடு என்ற பதியிலே சிவபெருமான் திருநடனம் செய்த அக்காலத்தில், மேலே உள்ள பெரிய அண்ட முகட்டை அடையும் வண்ணம் உயர்த்திய ஒப்பற்ற திருவடியின் வடிவத்தைப் போன்றுள்ள ஒரு பெரிய வில்லை முருகப் பெருமான் எடுத்தார்.

வண்மையையும் பெரிய திறவையும் கொண்ட காளியின் செருக்கை அடக்கி, உலகத்தைக் காண்பதற்காகத் திருநடனம் செய்தருளிய கடவுள் தூக்கிய சேவடி, உலகை அழிக்காதிருக்கும் பொருட்டாகத் தடை செய்த செவ்விய கையைப்போல, ஆறுமுகப்பெருமான் அந்த வில்லை வளைத்தார். வளைத்த வில்லில் முருகப்பெருமான் எல்லா அண்டங்களும் உடைந்ததைப் போல நான் ஓலியை எழுப்பினார். உடனே சூரபன்மன் சினந்து, உலகத்தில் உள்ள கடல்கள் யாவும் ஆரவாரித்துக் கொண்டே உடைந்ததைப் போல அந்த நான் ஓசைக்குப் பதிலாகத் தன் நான் ஓலியை எழுப்பினான்.

கூர்மையான தகட்டின் வடிவமாக ஆயுதங்களை உடைய சூரபன்மன் கொல்கின்ற அம்பு மழையைப் பெய்வித்து முருகப் பெருமானையும் அவர் ஏறியிருந்த தேரையும் உலகத்தையும் மறைத்தான். முருகப் பெருமான் திருவுள்ளத்தில் ‘இவனது செய்கை நன்றாக உள்ளது!’ என என்னிக் கொடிய அம்புகளைக் கூட்டமாக விடுத்து, அவற்றையெல்லாம் அழித்தார். சூரன் அம்புகளை இப்படி முருகன் அழித்த போது சூரபன்மன் சினம் கொண்டு, பின்பு நஞ்சு ழசப்பட்ட பொன்மயமான அம்புகளை விட்டான். உடனே முருகப்பெருமான் அம்புகளை விடுத்து அவற்றை அழித்து, சூரபன்மனையும் மறைத்து, வானத்தையும் அம்பு மழையால் மறைத்தருளினார்! மிக்க வீரத்தை உடைய சூரபன்மனின் வேல் அழியவும், வேறொரு வில்லை வளைத்து, அம்பு மழையைப் பெய்யுமாறு செய்து, எதிர் எதிராக அவன் தொடுக்கும் அம்புகளை எல்லாம் தடுத்துச் சிறந்த ஆறு திருமுகங்களைக் கொண்ட முருகப்பெருமானின் தேரில் ஏழு பாணங்களை விட்டு ஆரவாரம் செய்தான். செம்மையான கதிர்களையுடைய கதிரவளைப் பகைத்த பானுகோபனை முன் பிள்ளையாகப் பெற்ற சூரபன்மன் விடுகின்ற கொடிய அம்பு கூட்டங்கள் பறம் பொருள் வடிவாக உள்ள முருகப்பெருமானின் மிகவும் உயர்ந்த தோள்களில் பட்டு நூண்ணிய தூளாக

ஆகிப் பற்றி எரியும் தீயில் அகப்பட்டு ஒரு மூளைப் பஞ்சினைப் போன்று ஆயினா. நெருங்கிய அம்புகள் பட்டுச் சாம்பலானவுடன், முருகப் பெருமான் குரபன்மனின் வல்லமை 'நன்று, நன்று' எனச் சினந்து, சிறந்த பத்து அம்புகளால் அவனது வில்லை அழித்து அவனுடைய நல்ல தேரையும் ஆயிரம் அம்புகளால் அழித்தார்.

மணி இழைத்த தேரை அழித்த பின்பு, வன்மையுடையவனான குரபன்மனின் அணியை அணிந்த உறுப்புகள் முழுவதும் அம்புகளை எயது. அழுகுபடுத்தி அணிந்துள்ள மதாணிகளை யெல்லாம் மறைகளாலும் துணிவெதற்கு அரிய முருகப்பெருமான் துண்டாக்கினார்.

அப்போது குரபன்மன் வன்மையில் குறைந்ததைப் பார்த்துப் பக்கத்தில் இருந்த படைத் தலைவர்கள் நான்கு வகைப் படைகளுடன் கலந்து விடா அடைமழை போல அம்புகளை விடுத்து, முருகப்பெருமானைச் சூழ்ந்து கொண்டனா. ஏழு கடலகளும் அலைகளை மோதிக்கொண்டு மேற்மலையைச் சூழ்ந்தது போல, ஒப்பில்லாத பல ஆயுதங்களை எய்து ஆரவாரத்துடன் விளங்கிய அந்தப் படையை, முற்காலத்தில் சாம்பலாகுமாறு பகைவரின் புரங்களை எரித்த சிவபெருமானின் மைந்தரான திருமுருகப் பெருமான் பார்த்து சூரன் பெரும் படைகளை விரைவாக அழிக்கும் திருவுளங் கொண்டு, தம் திருக்கரம் ஒன்றில் இருந்த தெய்வத்தனமை கொண்ட சக்கரப் படையைக் கதிரவன் போல செல்லுமாறு எறிந்தருளினார்.

விளங்கும் கதிரவன் பாதி இரவிலே போய் எல்லையில்லாத இருளை அழித்தாற் போல சக்கரமானது அகர்களின் தலைகளும் உடல்களும் கைகளும் கால்களும் பெரிய தோள்களான மலைகளும் விடுதிகளிற அம்புகளும் அழிந்திடத் துண்டாக்கியது. கொடிய போர்ச் செயலைச் செய்கின்ற அகர்களை அழித்து வஞ்சத்தையும் மாயமான பெரிய இருட்டையும் ஒழித்து மிகுதியாகவுள்ள இரத்த வடிவாக உள்ள பெரிய நிறத்தை அடைந்து செந்திறம் உள்ள கதிரவனாக ஆறுமுகப் பெருமான சக்கரம் விளங்கியது.

இவ்வாறான சமயத்தில் எம்பெருமானின் எரிகின்ற கதிரையுடைய சக்கரம் போர்க்களத்தில் வந்து கொன்றதை வன்மையுடைய குரபன்மன் உணரவில்லை. எதிரிலே சூழ்ந்திருந்த நெருங்கிய மிகுந்த படைகள் முழுமையும் அழிந்ததைப் பார்த்து உள்ளம் மயங்கித் தனிமரமாக அவன் நின்றான்.

குரபன்மன் தேரை இழந்தான்; வில்லுமிழந்தான்; வெற்றி பொருந்திய போரையும் இழந்தான்; படைகளையும் இழந்தான்; பெரிய அணிகளையும் இழந்தான்; முடியையும் இழந்தான்; அரசு இழந்த மன்னாரைப்போல் ஆணான். இவ்வாறு எல்லாவற்றையும் இழந்து நிற்கின்ற குரபன்மன் கோபம் பொருந்திய கண்கள் சிவக்க, மனம் பதைக்க, கோபம் கொப்பளிக்க. ஒரு சிறுவனின் வண்ணம் நன்றாகவள்ளது! நன்றாகவள்ளது! என்று நகைத்து வெற்றியையுடைய நான்முகக்கணையை எடுத்தான். அச்சும் அளிக்கும் மேகம் போன்ற குரபன்மன் விட்ட பெருமையுடைய நான்முகக் கணையானது சென்று அருளில் சேரும் போது பரம்பொருளான முருகப் பெருமானின் கைகளில் இருந்த வேலானது அந்த நான்முகக் கணையை விழுங்கியது. கொடிய அந்தச் குரபன்மன், வேலானது நான்முகக் கணையை விழுங்குவதைப் பார்த்தான். மனம் புழுங்கித் திருமால் தந்த ஆயுதத்தை எடுத்து ஒலிக்கும் தீப்போல் சினம்கொண்டு எய்தான்.

குன் விட்ட திருமாலின் ஆயுதம் அளவில்லாத நாராயணர்களின் பெரிய வடிவங்களை உண்டாக்கிக் கொண்டு முருகப்பெருமானை நெருங்கி வந்த சமயத்தில், அவரின் வேலானது. அந்த நாராயணக் கணையையும் அழித்தது. வெற்றி வேலாயுதத் தலைவன் முருகப் பெருமானின் திருவருள் தண்ணமயால், நான்முகன் கணையுடன் திருமாலின் கணையையும் வேலானது உண்டது. குரபன்மன் அதைப் பார்த்து வருந்தினான், என்றாலும் மனம் தேறி சிவபெருமானுடைய வெற்றியுடைய ஆயுதத்தை விட்டால் எவ்வதுக்க வல்லவர்? என மாயையால் பெற்றெடுக்கப்பட்ட குரபன்மன் மனத்தில் நினைத்தான். திரிபுரங்கள் மூன்றிலும் தீயானது உண்டாகப் புன்னகை கொண்டவரான சிவபெருமானின் கணையை விடத் துணிவு கொண்டு, அதை எடுத்து வழிபாடு செய்யும் முறைப்படி வழிபாடு செய்து குரபன்மன் விடவும் அக்கொடிய படை திருநடனம் செய்கின்ற திரிகுலத்தையுடைய சிவபெருமானின் பலவடிவங்கள் எவ்விடங்களிலும் நெருங்குமாறு ஆரவாரம் செய்து, தன்னிடம் முழுவதும் தீ மயமாக ஆக்கிக்கொண்டு விரைவாக வந்தது.

ழுமி முதலிய உலகங்கள் எல்லாம் ஒரு நொடிப் பொழுதில் விரைவாக அழியுமாறு அழித்தருளுகின்ற கடவுளின் பெயரையுடைய ஆயுதமானது வரவும், அதை முருகப்பெருமான் பார்த்து, 'இது எம்பெருமானின் அம்பு' என்று முருகன் நினைத்து, ஒரு கையை நீட்டி வாங்கிக் கொள்வதைப் போல, வந்த அப்படையைப் பிடித்துக் கொண்டார். காளைக் கொடியையுடைய

இறைவன் திருப்பெயரால் விளங்கும் வெற்றியுடைய நீண்ட அம்பை முருகப்பெருமான் ஒரு கையில் கொண்டவாக விளங்கினார். மாண்யயின் மகனான குருபன்மன் அதைப் பார்த்தான். “நான் பெரிய வேல படையினது வன்மையையும், வில்லாற்றலையும், இவையல்லாது மற்றுமுள்ள வன்மைகளையும் பார்த்தேன். இனி நெய்தல் மலர் போன்ற வாயை உடைய இந்தச் சிறுவன் செய்யும் செயலைப் பார்ப்பேன்” என்று எண்ணி அகரா தலைவனான குருபன்மன் ஒன்றும் சொல்லாது மெளனமாக நின்றான்.

குருபன்மன் வியப்பு மேலிட்டு, மயக்கம் கொண்ட தன்மையுடையவரைப் போல நின்றதைப் பார்த்து. அருள் தன்மையால் முருகப்பெருமான் “இந்திரனின் ஒப்பற்ற மகனான சயந்தனையும் தேவர்களையும் எல்லையில்லாத காலம் சிறையிலே வைத்தாய்! அவர்களை விடுவிப்பதன் பொருட்டாக யாம் ஒரு தூதனை அனுப்பினோம். அவன் உடைத்த சொல்லையும் நீ உள்ளத்தில் ஏற்கவில்லை. தேவர்களைச் சிறையினின்று விடுவிக்கவுமில்லை. அதனால் நாம் இங்கு வந்தோம். போரில் தனக்கு நிகா அற்றவனாக இருந்த உன் தம்பி தாரகாகுருனை கொண்ட முறைப்படி உன்னையும் சின்துடன் இன்றே கொல்வோம் என்று வந்தோம். எம்மிடம் நெடிய தாரகனை வென்ற வேல் இருக்கின்றது. அது உன்னைக் கொலவது அரிதும் அன்று. உறுதி! படைக் கருவிகளை இழந்து நிற்கும் உன்று உயிரை பறிப்பது நீதிமுறைப்படி பழியாய் முடியும் என்று எண்ணிக்காலம் தாழ்த்துகின்றோம்.”

“பலபலவற்றைச் சொல்வதானால் என்ன பயன்? தேவர்கள் பலரும் நெருங்கியிருக்கின்ற சிறையினின்று அவர்களை விடுவிப்பாயானால் உன் உயிரை ஆழிக்க மாட்டோம்! அதனை மறுத்து விட்டால் விரைவில் உன்னைக் கொல்வோம். உன் எண்ணங்கள் யாவை? சொல்வாயாக!” என்று முருகப் பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். உலகம் எல்லாவற்றையும் காப்பதை விரும்பிச் சிறந்த ஆறு முகங்களையும் பன்னிரு திருக்கைகளையும் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஆறுமுகப் பெருமான் குற்றம் உடைய குருபன்மனுக்கு இவற்றைச் சொல்லவும். அச்குருபன்மன் பதிலாக ஒரு சொல்லையும் கூறாது. தன் மனத்தில் பின்வருமாறு நினைக்கலானான். “மனாம் கமமும் மாலை அணிந்த முருகன் அளவற்ற நாள்கள் என் எதிரே நின்று பேர் செய்தாலும் நான் அவனுடன் நின்று பேர் செய்துளின்றி வாளா நின்றாலும். இவனுடைய தந்தையால் தரப்பட்ட ஒரு நாளும்

அழியாதிருக்கும் வரம் பெற்ற என்னை, இவன் கொல்லும் வல்லமையுடையவனோ! வளங்கத்தக் முடியும், குடையும் அறுபட இழிவுடையவனாக நான் ஒருவனே நின்று போர் செய்வதானாலும் அழியப் போவதில்லை! அழியாது போனாலும் அதனால் புகழ் உண்டாகப் போவதில்லை! பின் என்ன உண்டாகும் என்றால் பழிதான் வந்து சேரும். அந்தப்பழி இனிவராது காத்துக் கொள்வேன்.”

“பெருவெள்ளங்கள் வேறே உள்ள நீர் நிலைகளைக் கவர்ந்து கொள்ளுமே அல்லாது ஊற்று நீரையுடைய பெருங்கடலைத் தன்வயப் படுத்திக் கொள்ள முடியுமோ? அதுபோல இச்சிறுவன் எதிர்த்த படைகளையும் படைக் கலங்களையும் அழிப்பதே அல்லாது என் அழிவற்ற வரத்தையும் அழிப்பானோ? என்னை இவன் கொல்வது அரிது! நானும் இவனை வெல்லுதல் இப்போது அஃதேயாகும். ஆதலால் இங்கிருந்து நீங்கிச் சென்று பழைய நகரத்தில் உள்ள வளத்துடனும் செல்வத்துடனும் கூடியிருந்து பின்பு வந்து போர் செய்து மிக்க வெற்றியை அடைவேன்” என்று இப்படிப் பலப்பல குழ்ச்சிகளை உள்ளத்தில் நினைத்து, மாயை வடிவமான மந்திரத்தை மனத்தில் தியானித்து, போர்க்களத்தில் நின்ற மன்னன் விரைவாக மறைந்து, அங்கிருந்து நீங்கி பொன் விளங்கும் மகேந்திர நகரத்தில் உள்ள மானிகைக்குள் போனான்.

மாயமாக மறைந்து போன சூரபன்மனின் செயலை உயிர்கள்தோறும் மறைந்துள்ள முருகப்பெருமான் அறிந்தார். ஓர் ஓப்பற்ற வேலை விடுத்து அவனது உயிரைப் பற்றிட எண்ணவில்லை. ‘ஒருவேளை இன்னும் மனம் மாறித தீயவன் தேவரைச் சிறைவிடுத்து உயிர் பிழைக்கக் கூடுமோ’ என்ற திருவருளால்! அப்போது ஆழுமுகப் பெருமானிடம் திருமாலும், நான்முகனும், இந்திரனும், மற்றத் தேவர்களும் ஆகிய எல்லாரும் வந்து தூய்மையான வந்தனையுடனே சொல்லத் தொடங்கினார். “வளமையுடைய அச் சூரனை உம் வேலால் அழித்திடுவீர். ஆனால் அதற்கு முன்னம் அங்கு அவனுக்கு எதிராக அரிய போர் செய்வது எங்களிடம் வைத்த இனிய அருளே காரணம் ஆகும் அன்றோ?” என்று திருமால் முதலிய தேவர்கள் சொல்லவும், எம் தந்தையான முருகப்பெருமான் அவற்றைச் செவிமடுத்துக் கேட்டு. “நல்லது, நல்லது” என்று நகைத்து “இனி அவன் நம் முன் வந்து போர் செய்தால் விரைவாக அவனை வெற்றி கொண்டு கொல்வோம்!” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

அப்போது ழதப்படைத் தலைவர் கூர்மையான வேலையுடைய முருகப்பெருமானை நீங்கிச் சூரபன்மனீன் மகேந்திரத்துக்குள் இனிச் செல்லுதல் தக்கதன்று என்று என்னை முருகப் பெருமான் இருந்த போர்க்களத்துக்குப் படைகளும் தாங்களும் திரும்பி வந்தனர். முருகப்பெருமானும் பெருமையுடைய வேலையுடைய படைவீரரும். தேவர்களும் துதிக்கப் படை எல்லாவற்றையும் அழைத்துக் கொண்டு தன் பாசறைக்குள் சென்றார்ஜினார். பாடி வீட்டிற்குள் புகுந்து முருகப்பெருமான் ழதப் படையியனர் குற்றமறச் செய்துள்ள தெருக்களில் தங்கி இருக்க. இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் பக்கத்தில் இருந்து துதிக்க. இறைவனைப் போல் அரியணையில் வீற்றிருந்தார். எவரும் மனத்தாலும் அறிந்து கொள்ளாத வகையிலே அருவமாகிப் போர்க்களத்தை விட்டு நீங்கி. அகரா தலைவனான சூரபன்மன். நிகர் இல்லாத மகேந்திரபுரத்தின் அரண்மனைக்குள் இலக்குமி மண மாளிகை போலக் காணப்படும் மாளிகைக்குள் சென்றான். செம்பஞ்சுக் குழம்பு ஊட்டப்பட்ட உள் அடியிணையும் சிலம்பு அணிந்த கால்களையும் உடைய பதுமகோமனை என்ற தன் மனைவியின் அந்தப்புரத்துக்குச் சென்று ஜந்து வகையான தன்மைகள் கொண்ட மென்மையான படுக்கை மீது அமர்ந்து. உறங்காதவனாகவும் எவருடனும் பேசாதவனாகவும் கொடிய போர் செயல் பற்றியே நினைத்த வண்ணம் அச்சூரபன்மன் இருந்தான். அப்போது. சூரபன்மன் போர் செய்யச் சென்றதையும். போரிட்டதையும். ‘தோற்றோம்’ எனப் பெரிய நகரத்துப் படையினரி வறியவனாக வந்ததையும். கதிரவனின் பகைவனான பானுகோபனுக்கு ஒற்றர் உரைத்தனர். “பகைவர் யாவரும் மடிய. விரைந்து போரைச் செய்வாயாக என, தந்தையே! நேற்று எனக்குச் சொல்லி போர் செய்தற்கு அனுப்பினாய். நான் தனியாகச் சென்று பகைவருடன் கொடும்போர் செய்தேன்!. என் தந்தையே! கதிரவன் உதயமானவுடன் பகைவர் மீது போர் தொடுக்க நான் வந்தேன். நான் இன்று புறப்படுவதற்கு முன்னமே படையுடன் தீ போருக்குப் புறப்பட்டுப் போய் விட்டாய். அமைச்சரோடும் ஆலோசனை செய்யவில்லை. என்னையும் அழைத்துக் கூறவில்லை! பொருந்திய நான்கு வகைப் படைகளுடன் போருக்குப் புறப்பட்டு விட்டாய். இது பெருமையுடையதோ? பேனது போக்டும். நான் சிறியவனே என்றாலும் ஒன்றை நான் இங்குச் சொல்வேன். உள்ளத்தில் கொள்வாயாக! இன்றைய இராவு கழிந்த பின்பு சென்று யானையும் வெற்றி கொண்டு திரும்புவேன். என்னை அனுப்புவாயாக! கூர்மையான

வேலையுடைய முருகப்பெருமானை அவனுடன் வரும் வீரர்களுடன் வெற்றி கொள்ளேன் என்றால் இங்குத் திரும்பி வரமாட்டேன். நீ அளிக்கும் அரசாட்சியையும் நான் விரும்ப மாட்டேன்!'' என்று பானுகோபன் சொன்னான்.

மைந்தன் பானுகோபன் உரைத்ததைக் கேட்டதும். எல்லா உலகங்களுக்கும் துன்பத்தைச் செய்யும் சூரபன்மன் மகிழ்ந்து தன் முகத்துக்கு எதிரே நிற்கும் தன் மைந்தனைப் பார்த்து சொல்லவாணான். ''பன்னிரண்டு சிவந்த கைகளுடைய அச்சிறுவனுடன் எதிர்த்துப் போர்ச் செயலைச் செய்பவர் என்னையல்லாது வேறு ஒருவர் இல்லை. இவன் சிறியவன் என்று முருகனை நினைக்காதே. அவன் வலிமையில் ஒப்பில்லாதவன். கிருஷ்ண மலையைக் கொன்ற கூர்மமயான வேலை ஏந்திய கையினையுடைய வலிய ஆற்றல் உடைய சிறுவனை நானே வென்றிடுகின்றேன். ''நீ தூதன் என வந்து நம் ஊரைத் துன்பப்படுத்திய பகைவரின் பெரும் படைக்குத் தலைவனான வீரவாகுவைப் படையுடன் போய்த் தனியழைத்துப் போரிட்டு கொன்று வருவாயாக'' என்று சொன்னான்.

5. முன்றாம் நாள் போர்

குதிரவன் தோன்றியவுடனே. சூரபன்மனின் மகனான பானுகோடன் உறக்கத்தை விட்டு எழுந்து மரபுப்படி நாள்தோறும் செய்யக்கூடிய கடைமைகளைச் செய்து முடித்து, முன்பு போரில் புறங்காட்டி ஒடிவந்து விட்டதை என்னிடி ஒப்பற்ற மாயை என்பவளைத் துதிக்கத் தொடங்கினான். வளங்கித் துதித்ததும் மாயை என்பவள் கொடுங்கோன்மையுடைய அப்பானுகோபன் எதிரில் வெளிப்பட்டு நிற்கவும், தொழுகின்ற கையை உடையவனாய், அவளிடத்தில்தான் பெற வேண்டிய பேற்றினை என்னிப் பின்வரும் இவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினான். ''என் தந்தையின் தாயே! கேட்பாயா! ஆறுமுகனின் தூதன் வீரவாகுடன் போர் செய்தேன். அதனால் குற்றமற்ற மாளத்தையும் இழுந்து மிகவும் வருந்தினேன். என் வலிமையையும் இழுந்து விட்டேன். பகைவருடன் போர் தொடங்கி இறுதியில் தோற்போர் அடையும் துன்பத்தை அடைந்தேன். இதை விட என்ன பழி எனக்கு வரப்போகிறது?'' என்று பானுகோபன் சொன்னதைக்

கேட்ட மாயை என்பவள் “பானுகோபனே! நீ வேத மார்க்கத்தினை விலக்கினாய்; தேவரைச் சிறையிலே அடைத்தாய்; இந்திரன் முறையைகளை அழித்தாய்; முனிவர் செய்யும் தவங்களைக் குறையும்படி செய்தாய்; கொடுமைக் குணமே. மேலானது என எண்ணிலிட்டாய்!

“இடைவிடாமல் உயிர்கள் போற்றும் திரிமூர்த்திகளும் உனக்குப் பகைவர். ஆனால் முனிவருடனே தேவர்களும் பகைவர் ஆனால், வானத்தில் உள்ள எல்லோரும் பகைவர் ஆனால் நீ எவ்வாறு வாழ இயலும்? பலவகையாகப் பகுத்துக் பலவற்றை இங்குச் சொல்வதால் என்ன பயன்? மற்றவரால் வெல்வதற்கு அரிய ஆற்றலுடைய குரபன்மனின் மகனே! நீ வேண்டுவதைக் கேள் தருவேன்!” என்று மாயை கூறவும் மிகவும் மகிழ்ந்து பானுகோபன் “நேற்று என் எதிரில் நின்று போர் செய்து என்னை வெற்றி கண்டு திரும்பிச் சென்ற வீரவாகுவை. இன்று அவன் படையுடன் அழிக்க. ஒர் ஆயுதத்தைத் தருவாயாக!” என்று பானுகோபன் வேண்டிக் கொண்டான்.

வெற்றியிலும் வன்மையிலும் பிழைத்த அசுரான் பானுகோபன் கூறியவற்றை மாயை கேட்டு. தன் ஒப்பற்ற ஆயுதத்தை உண்டாக்கி. அவனது கையில் தந்து “நீ இதை மறைவாக நின்று போடுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் விட்டால், இது முருகனின் தூதனையும் மற்றவர்களையும் அறிவை அழித்துச் சூல் காற்றின் செயலையும் செய்யும். இதனால் இன்றைய வெற்றி உண்ணுடையது. செல்வாயாக!” என்று மாயை உரைத்தாள். இவற்றைச் சொல்லிவிட்டு மாயை வானத்திலே கொண்டாள். அவன் கொடுத்த வரத்தால் பெற்ற ‘மாயை’ என்ற பெரிய ஆயுதத்தைத் தாங்கிய அந்தப் பானுகோபன், நேற்று அடைந்த பழி நீங்கியவனாய் மிகக் பெருமை அடைந்தான். கூர்மையான அம்புகள் பொருந்திய அம்பறாத தூணியைச் சிறப்புடைய பிடியில் கட்டி, கவசத்தை உடலில் பூண்டு, கரிய பெரிய வில்லைக் கையிலே கொண்டு இத்தகைய போர்க்குரிய பிற பெரிய கருவிகளையும் அணிந்து தோண்றினான். வாயுக்களை, தீக்களை, எமக்களை, இரு முனைகளைக் கொண்ட சந்திரக்களை, கதிரவன் களை, திருமால்களை, சிவக்களை, தாமரை மலில் இருக்கும் நான்முக்களை முதலியவற்றைப் பானுகோபன் எடுத்துக் கொண்டான்.

மதில் சூழ்ந்த படைக்கலக் கொட்டிலுக்குள் இருந்த தெய்வத் படைக்கருவிகளை எடுத்துக் கொண்டு, அந்த ஆயுதங்களால் தாப்பட்ட வெற்றி பொருந்திய வில்லையுடைய பானுகோபன், தம் படையினர் துதிக்க

வாயிலுக்கு வந்தான். 'மகூடம்' என்ற பெயர் கொண்ட அழகிய ஜிடம் அகன்ற பாடி விட்டை அடைந்து பகைவர்க்கு அச்சத்தை உண்டாக்குகின்ற வேலையுடைய சிறந்த முருகப் பெருமானுக்குத் தம்பியான வீரவாகுவைப் பார்த்து தூதர் பானுகோபன் படை எடுத்து வருவதைக் கூறினார். வீரவாகு தேவர் தம் படைகளுடனே படைத்தலைவர்களும் குழந்து வர வெற்றியுடைய வேலையுடைய முருகப் பெருமான் திருமுன் சென்று. தலைவனான முருகப் பெருமானின் தாமரை மலர் போன்ற பொற்பாதங்களை வணங்கி எழுந்து சிவந்த கைகளைக் கூப்பி முன்னால் நிற்கவும். அழகின் வடிவமான அப்பெருமான் அங்கு நடந்தவற்றை அறிந்து கொண்டு பின்வரும் இவற்றைத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். "வீரவாகுவே! நேற்று உன்னிடம் தோற்று ஒடிய சூரியன்மனின் ஓப்பற்ற மைந்தனான பானுபோபன் உன்னை என்னி தையியத்துடன் இன்று போருக்கு வந்துள்ளான். எனவே முன்போலவே நெருங்கிய படைத்துணையுடனே நீ சென்று போர் செய்க. அவன் படைக் கருவிகளாக விடுவனவற்றுக்கு நீயும் படைக் கருவிகளை விடுவாயாக! இதுவன்றி. அவன் மாயத்தைப் பெய்வானால் நம் வேலானது வந்து அந்த மாயையை விலக்கும். நீ சென்று வருக!" என்று எம் இறைவன் திருவாய் மலர்ந்தருள். அப்பணியைத் தலை மேற்கொண்டு. முன்னம் தூதராகச் சென்று போர் செய்த வீரவாகுதேவர் அப்பெருமானின் திருவடிகளை வணங்கி விடை பெற்றுச் சென்றார்.

ழுதப் படையினரின் நடுவே பானுகோபன் போகவும். வீரவாகுதேவர் அவனது எதிரில் போய் ஒரு நீண்ட வில்லைக் கையிலே எடுத்துக் கணைகளைப் பூட்டினார். வீரவாகு தேவர் எய்கின்ற கொடிய அம்பும், தீரவனும் அஞ்சகின்ற பானுகோபன் எய்கின்ற அம்பும் பொருந்தி எதிராகக் கவ்வி நெருங்கிய பாம்புக் கூட்டங்கள் சின்று போர் செய்வதைப் போல் பகை கொண்டு ஒன்றுக்கு ஒன்று மோதினி. வீரவாகு தேவர் சினம் கொண்டு வெற்றியுடைய கொடிய அம்புகள் ஆயிரத்தால் பானுகோபன் தேர்ப்பாகரும் குதிரையும் தேரும் ஒருங்கே அழியுமாறு செய்தார். அவ்வாறு செய்யவும், பானுகோபன் வேறிராறு தேரின்மீது ஏறிப் பெரிய கையில் வில்லை அவன் வளைப்பதற்கு முன்பு வீரவாகுதேவர் ஆயிரம் அம்புகளைத் தொடுத்தார். அவை அவனது மார்பை பிளங்கன. அதைக்கண்ட பூதர் எல்லாரும் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்தனர் என்றாலும் பானுகோபன் மனம் தளராது வீரவாகுதேவர் மீது வருளைக்களை ஏவ, வீரவாகுதேவர் தீக்களையைக் கையில் எடுத்தார். முருகப்பெருமானின் தூதன் வீரவாகு தேவர் விட்ட

தீக்கணன்யைானது சென்று வருளக் கணனயினை அழித்து. அக்கணனயினால் உண்டான தீர் அவைகளையுடைய பெருவி எழுந்த வெள்ளங்களை எல்லாம் சூடித்து. மேலே எழுந்து. பானுகோபன் பக்கத்தில் போய் அவனைப் பேர்த்தது எனக் கூறுமாறு குழந்து கொண்டது. தன்னைச் சூழந்து கொள்கின்ற அந்தத் தீக்கணன்யைக் கண்டு பானுகோபன் சினம் கொண்டு காற்றுக்கணன்யை ஏறிந்தான். அது அழிக்காலத்துத் தோன்றும் சூறைக் காற்றின் உருவைக் கொண்டு வர. வீரவாகு. பானுகோபன் மீது கருடக் கணன்யை எத்தார். “நெருங்கி வந்த கருடக் கணன்யை விழுங்கிப் படைவனை அழிப்பேன்” என்று சொல்லவும். அதை அறிந்து. பானுகோபன் எமக்கணன்யை எத்தான். எய்த அந்த எமக்கணன்யையும் நந்திக் கணன்யானது எதிர்த்து அழிந்தது. அதன் ஆற்றலைப் பானுகோபன் கண்டு தன் மெல்லிய உதடுகளைக் கடித்து நான்முகன்கணன்யை பானுகோபன் கெலுத்தினான். நான்முகப் படைக்கலமானது. சினந்து. வான் வழியாகப் போய் சிவபெருமானின் வாகனமான நந்திப் படையினைக் காணவும். பின்னைட்டான் “இழிந்த பானுகோபன் ஏவியதால் வந்தேன். நீ வருவதையான் அறியேன். மிக்க சினம் கொள்ள வேண்டா” என்று சொல்லி வணங்கி விரைவாகச் சமாதனாம் செய்து விட்டு நீங்கியது. கலைகளின் முன்பகுதியில் விரிந்திருக்கின்ற நூறு இதழ்களைக் கொண்ட தாமஸை மலரில் வீற்றிருக்கின்ற நான்முகக் கணன் குற்றப்பட்டுத் தோற்று ஓடவும். அதைக் கண்டு சிரித்து தேவர்கள் ஆரவாரம் செய்தனர். அதைப் பார்த்துப் பானுகோபன் கருக்கொண்ட மேகம் போன்ற கரிய நிறம் கொண்ட மேனியையுடைய திருமால் கணன்யைத் தொடுத்தான்.

திருமால் படை நந்திக்கணைக்கு எதிராகச் சென்று நெருங்கிப் பேர் செய்து நின்ற போது. அதைப் புனிதான வீரவாகு தேவர். பானுகோபன் விட்ட திருமால்கணனயின் வன்மையை அழித்திடச் சிம்புட்பற்றவை வடிவமாகத் தோன்றும் வீரபத்திரப் படையை வளங்கி விடுத்தார். சிவந்த கண்களையுடைய திருமால் கணன் அழிந்திடவும். வெம்மையான ஆயிரம் கதிர்களையுடைய கதிரவனைச் சினந்த பானுகோபன் இனி எத்தனைய கணன்யைச் செலுத்துவது என ஆராய்ந்தவனாய். இமைப்போதில் எல்லாவற்றையும் அழிக்கும் எங்கள் கடவுளான சிவபெருமான் கணனயினை விடுவதற்குக் கையிலே எடுத்தான்.

சிவபெருமானின் பழைய படையை எடுத்துத் திருமஞ்சளம். கந்தகம்.

தூபம், மணி விளக்கு, அமிர்தம் முதலானவற்றையெல்லாம் உள்ளத்தில் விரைந்து உண்டாக்கிப் பூசையை முடித்து நீரப்பி மிக்க அன்பினாலே நுதித்துத் தொழுது செலுத்தினான். வழிபாட்டுச் செயல் முடிந்ததும் வீரவாகுதேவர் அழிபவனான சூரபன்மன் மகன் செலுத்தும் சிவக்கணைக்கு மாறாகி சிறந்த செயலை ஆற்றி இங்கு திரும்பி வருவாயாக என வேண்டிக் கொண்டு தொழுது எல்லார்க்கும் மேலாள சிவபெருமானின் படையான சிவக்கணையை விடுத்தார். தூயவரான வீரவாகுதேவர் விடுத்த சிவக்கணை எழுந்துவரவும், தீயவனான பானுகோபன் செலுத்தும் சிவக்கணை எதிராகச் சென்றது. விடுக்கப்பட்ட அப்படைகளின்டும் ஒன்றுடன் ஒன்று பகைத்து உலகத்தை அழிக்கின்ற ஒப்பில்லாத உருத்திரின் உருவத்துடன் எதிர்த்தன.

இவ்வாறு பல வடிவங்களைப் படைத்து, சிவக்கணை இரண்டும், கருமை மிக்க கடலும் வானமும் திக்குகளும், உலகமும் ஆகிய எல்லாவற்றையும் கண்டு விழுங்கி அண்டகோளகையைப் பின்து, மேலே சென்று தமக்குள் பகை கொண்டு மாறுபடப் போரிட்டன. திரண்டிருந்த பூதவீரர்கள் தயங்கினர். இலட்சம் வீரர்கள் மயக்கம் அடைந்தனர். வீரவாகுதேவரின் துணைவரும் மயங்கினர். இதனால் அவர்கள் வீரவாகுதேவரைவந்து சேர்ந்தனர். அசரவீரர் கீழே விழுந்து இறந்தனர். போருக்கு வந்த தேர்கள் தூளாயினா, யாளைகளும், குதிளைகளும் கீழே உருண்டன. அசரர் படையில் பானுகோபன் ஒருவன் மட்டுமே அஞ்சாது நின்றான்.

போர்க்களத்தின் இந்த நிலையை அறிந்து ஒற்றர்கள் சூரியிடம் ஓடி, “ஐயனே! கேட்போக! உன் மைந்தனாள் பானுகோபன் நேற்று அங்கு வந்த தூதனான வீரவாகுவுடன் பெரும் போரைச்செய்து பின் தெய்வப்படைகளைச் செலுத்திப் பின்பு இறுதியில் உலகம் யாவற்றையும் அழித்தருஞ்சுபவனான சிவபெருமானின் கொடியதான ஒரு கணையை (சிவக்கணையை) விடுத்தனன். பானுகோபனைப் போலவே வீரவாகுவும் அத்தகைய சிவக்கணையை விடுத்தார். அந்தப் படைகள் இரண்டும் உலகம் எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே உண்கின்ற நிகிலில்லாத பல உருவங்களை உருவாக்கி அச்சம் பொருந்திய செலுவை உடையதாகி வள்ளமையுடன் அண்டம் முழுவதையும் அழிக்கும்படி போர் நடக்கிறது என்றனர்! மிக்க ஆற்றலையுடைய வீரவாகுதேவர் விட்ட சிவக்கணை திரும்பி வரவும் பகைவன் பானுகோபன் அனுப்பிய பழைமையுடைய சிவக்கணையும் அங்கு அவனை அடைந்தது. அதனைப் பார்த்த தேவர்கள் ஆரவாரம் செய்தனர். “இழிந்தவனான பானுகோபன்

சிவக்கணை விட்ட தீதிலும் வெற்றி பெறவில்லை. இவள் இன்று வீரவாகு தேவரால் இறப்பான்! எங்கள் துண்பமும் நீங்கியது!” என்று உரைத்தனர்.

அப்போது பானுகோபன் “நான் இருக்குமிடமானது வெளிப்பட்டு விட்டால் பகைவர் வாணத்திலும் வந்து குழந்து கொண்டு போரிடுவர். நானோ இப்போது பகைவரிடம் போரிட்டு இளைத்தவனாக உள்ளேன். இனி என்னால் போர் செய்யவும் இயலாது. அதுபோக நேற்றைய தினம்போல ஒளிந்து ஒடைவும் முடியாது. இனி விரைவாகப் பகைவர் இருக்கும் இடத்தை அடைந்து. அவர்களுக்கு இருக்கும் உணர்வு அனைத்தையும் அழித்துச் சாரும் இயல்லை உண்டாக்குகின்ற மாணை என்ற சிறந்த கண்ணையை விடுவதே சிறந்ததாகும்” என்று உள்ளத்தில் நினைத்து அன்றிரவே மாணை தந்த வலிய ஆற்றல் வாய்ந்த கண்ணையை விரைந்து எடுத்து இழுந்தவனான அவன் பூஙச் செய்தான்.

“முறையான முப்புலங்களாலும் உள்ளத்தாலும் எவரும் அறியாதபடி பகைவரிடம் போய் அவர்களின் மெய் உணர்வை அழித்து உயிரை மாய்த்து நல்ல நீரையுடைய கடவிலே ஏறிந்து விடு!” என்று சொல்லி மாயக்கண்ணையை செலுத்தினான். பானுகோபன் மாயக்கண்ணையை விடவும். அந்தக் கொடிய படையானது வந்து சேரும் தன்மை அறிவதற்கு அரியதாகி விரைவாகப் பூமியில் கலந்து பூதகணப் படைகளைப் பாலம் போல வந்து அடைந்தது. பெரும் பூத கணத்தவரையும் இலட்சம் வீரர்களையும் ஒளியுடைய தம்பியரையும் நெருங்கிய மாலை குடிய தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவரையும் ஒருங்கே வளைத்து அறிவை அழித்தது.

சிறந்த பொன் உலகமான கவர்க்கத்தில் உள்ள தேவர்கள் ஆச்சம் கொள்ள. ஊன்றிய வில்லின் மீது உறங்கிய திருமாலைப் போலக் காணப்பட்ட மாணை என்ற கணை. அறிவை உண்ண. அதனால் எல்லாரும் மயங்கி மடிந்து விழுந்து கிடந்தனர்.

ஆயிரம் வெள்ளங்கள் என்று சொல்லும் அளவுடைய பூதப் படையினரையும் அவர்களின தலைவர்களையும் வெற்றியுடன் விளங்கும் வீரவாகு தேவரின் தம்பியரையும். பகைவரை வென்ற வீரவாகு தேவரையும் விரைந்து எடுத்துக் கொண்டு வான் வழியாக மாணை சென்றது. மிக்க வேகத்தை மேற்கொண்டு. குரபன்மனின் மைந்தனான பானுகோபனின் அறிவைப்போல் விரைந்தது சென்று. சிறந்த கடல் வழியையும் கடந்து

சென்று. அதற்கு அப்புறம் நன்றாக அகன்று உள்ள பழைய கடலின் நடுப்பகுதியை அடைந்து, தான் எடுத்துச் சென்ற அசர்கள் கூட்டத்தை அக்கடலிலே இட்டு விலகாது நின்று காத்தது.

வாளில் மறைந்து நின்ற பானுகோபன் இத்தகைய செயலைப் பார்த்து “இனி வீரவாகுவும் இறந்தான். பூதக் கணத்தவரும் மற்றவரும் இறந்தனர். கருவும் அடங்க ஒலிக்கும் நீரையுடைய கடலில் மூழ்கினர். நாம் மேற்கொண்ட தந்திரம் நன்றாக உள்ளது” என்று ஆணவத்தில் சிரித்தான்.

அடைவதற்கு அரிய மகிழ்ச்சியுடன் பானுகோபன் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கி வான் வழியாகப் போய் புகழ் பொருந்திய மகேந்திர நகரத்தை அடைந்து, எட்டுத் திக்குகளைக் கொண்ட உலகம் போற்ற ஆசாட்சி செய்கின்ற தந்தை குராபன்மனைக் கண்டு வணங்கி இவற்றைச் சொல்லத் தெடங்கினான். “இன்று நான் போருக்குச் சென்று பல பெரிய பேர்களை செய்து பின் கொடிய செயல் செய்த வீரவாகுவையும் அவன் அருகில் வந்த அவனுடைய தம்பியரான துணைவரையும் அவர்களே அல்லாமல் வந்த ஆயிரம் வெள்ளம் பூதர்களையும் ஆகிய அனைவரது உயிரையும் உண்டு உடல்களைப் பறந்த நீரைக் கொண்ட கடலிலே பேர்ட்டுவிட்டு வந்தேன். எனவே தந்தையே நீ சிறிதும் கவலை கொள்ள வேண்டாம்! நானும் பண்டகஞ்சமாகச் சென்று கடலை அலைக்கின்ற காற்றைப் போல் குழந்து கொண்டு பாசறையை அழித்துத் திருமால். நான்முகருடன் இந்திரனைப் பிடித்து நாளை கொண்டு வருவேன்” என்றான். வணங்கி எழுந்து நிற்கும் தன் மகன் பானுகோபனை விரைவாக மார்பில் இறுக்கமாகத் தழுவிக் கொண்டு சிங்கத்தால் சமக்கப்படுகின்ற செழுமையான இருக்கையில் அமரச் செய்து. குழந்தைப் பருவத்தில் வைத்துக் கொண்டிருந்தாற்போலத் தன் பக்கத்தில் அமர்த்திக் கொண்டான். வடக்குத் திக்கில் உள்ள பெரிய மலையான மேருமலை வலம் வருகின்ற கதிரவனின் பழைய பகையான பானுகோபன் மாயைக் கணையை விடுத்ததும் பூதப்படையினரும் தம்பியரும் மற்றுமுள்ள பலரும் மாலையணிந்த தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவரும் மயக்கம் அடைய, தூய நீர்க்கடலுள் மயங்கிய அவர்களை இட்டதும் என்ற இவற்றை தேவர்கள் எல்லாம் பார்த்தனர். இவற்றை அம்பு போல் விரைந்து செல்லும் ஞானியான நாரத முனிவர் பாடி வீட்டில் இருக்கின்ற முருகப் பெருமாளிடம் சென்று செவ்விய திருப்பொற் பாதக்களை வணங்கி அஞ்சலி செய்து இந்திரன் முதலான தேவர்கள் மனம் நடுங்க “குருபன்மனின் மகன்

பாலுகோபன் மனைவாக திருத்து 'மாண்பு' என்ற கண்ணயை எய்து, வீரவாகு தேவரும், அவருடைய துணைவரும் கொடிய பூதக்கணத்தைரும் ஆகிய எல்லாரும் மயக்கம் கொள்ளும்போது சொன்னு அந்த அம்பாலேயே அவர்களை நல்ல தீர்க்கடவில் தன் தந்தீத்தால் தீட்டடன்" என்று சொல்லவும். தேவர்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராக வந்து முருகப் பெருமானின் பெற்பதங்களை வணங்கி அவதூதிரு முன்பாக தின்று. வீரர்கள் அழிந்த தன்மைகளையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்ல, எம்முருகப்பெருமான் உடனே தம் வெற்றியெடுத்தையே வேலைப் பாத்துச் சொல்லவானார்.

"கங்கையைப் போன்ற வெண்மையான நன்னிக் கடலுக்குப் போய் அங்குள்ள மாண்பு என்ற கண்ணயை அழிந்து வெம்பிய தன்மை கொண்ட வீரர்களின் மயக்கத்தைப் போக்கி, அவர்கள் திங்கு விரைவாக வருமாறு செய்து பின் உன் விருப்பம்போலுச் செல்!" எனத் திருவாஸ் மலர்ந்தருளினார். தன் சிவந்த வேலுக்கு தித்தைய ஓர் ஆண்ணயை பிறப்பித்து முருகப்பெருமான் அவ்வேலை விடுக்கவும். அது 'நன்று' என்று தீங்கி வெம்மையான கதிர்களையெடு ஆயிரங்கோடி கதிரவர்களைப் போல் விரிந்து, உலகத்தின் மீது அந்தாளில் பாத்திருந்த திருள் அளவாத்தையும் உள்ளடு விரைவாகச் சென்றது. தீக்கணை, எமக்கணை, காற்றுக்கணையான பெரிய ஆயுதம், கடல் மன்னைனை வருணானின் கணை, குபேரன் கையில் உள்ள கொடிய கணை, திந்திக் கணை, திருமால் நான்முகன் ஆகியவாகளின் கணைகள் என்ற தீவையளைத்தும் வளங்கிக் கொண்டு வர, முருகப்பெருமானால் அனுப்பப்பட்ட வேல் எனப்படும் கதிரவன் விரைவாக வரவும். ஒழுங்கற்ற ஆசார்களின் முகம் என்ற கருவிளை மலர்கள் குவிய. தேவர்களின் முகங்களான தாமரை மலர்கள் மிகவும் அதிகமாக மிகிழ்ச்சி அடைந்து மலர்ந்து விளங்கின. திப்படி வேலானது திரிபுரங்களில் சிவபெருமான் அனுப்பிய தீய சிரிப்பைப்போல் விரைவாகப் போய் ஆறுவளகப்பட்ட கடல்களும் பின் ஆகும்படி முந்தி வானில் வாழப்பான தேவர்கள் துதிக்க நன்னிக் கடலை அடைந்து.

சிவந்த வேலானது அங்கு வரவும். கொடிய மாண்பு என்பவள் தந்த ஆயுதமானது, மிகவும் அஞ்சி மயங்கிக் கிடந்த வீரர்களை விட்டு விலகிப்போய் வன்மையழிந்து தனசெயலை அழிந்து முடிந்தது.

முருகப்பெருமான் அசுரக் கூட்டத்தை அழித்தால், நான் பிழைப்பேன் என்று எண்ணிய அறிவிலியாகிய நான் செய்த குற்றமும் உண்டோ? ஏதும் இல்லை! எனவே என் மீது சினம் கொள்ள வேண்டாம்!” என்று வருணன் சொன்னான். வாழ்கின்ற கடல் மன்னான் வருணன் இதைச் சொல்லி வணங்கவும். “நீ இனி அஞ்ச வேண்டாம்!” என்று சொல்லி, ஊழி முதல்வரான முருகப்பெருமான் அனுப்பிய வேலானது அங்கிருந்து நீங்கிச் சென்று கடல் நீரில் மூழ்கியுள்ள வீரவாகு தேவர் முதலியவரை அடைந்தது. துளை பொருந்திய பல்லையுடைய பாம்பு சினத்துடன் விரைவாகக் கக்கிய தீயின் குணத்தையுடைய நஞ்சானது மேலே செல்ல விழி கழன்று வியர்த்து வருந்தி மிகவும் மூர்ச்சயானவர், கருடத் தியானத்தில் வல்லவனாக இருப்பவனின் பாஸ்வல் பட்டு நஞ்சானது அகல அதனால் உணர்ச்சி பெற்று எழுவதைப் போல், எல்லாரும் எழுந்தனர்.

பானுகோபன் அனுப்பிய மாயைக் கணை அழிந்தது. அதனால் பாவங்கூட்டங்கள் அழிந்தன. வேதங்கள் பாடின.. மூதேவி மகிழ்ந்தாள். அறத் தெய்வம் ஆழியது. உலகங்கள் அனைத்தும் ஆரவாரம் செய்தன. இதனை உணர்ந்த முனிவரும் தேவரும் தேன்மலர்களைச் சொரிந்தனர். ஆறுமுகங்களையுடைய முருகப்பெருமான் விட்ட ஒளி பொருந்திய உச்சியைக் கொண்ட செவ்வேல் வானத்தில் வருவதைப் பார்த்துச். சொல்வதற்கு அரிய மகிழ்ச்சி மிக, பலமுறை வணங்கிப் போற்றித் தலைமீது கூப்பிய கையராய் எதிர்கொண்டு வீரவாகுதேவர் முதலானோர் துதிசெய்து கொடியவனான தாரகன் மலையிலே எங்களை வீழ்த்திய அந்த நாளிலும் அங்கு வந்து நல்ல உணவை அளித்து காத்தாய். அதுவன்றி இன்னும் இங்கு வந்து எங்களைக் காத்து ஆண்டாய். ஆதலால் நாங்கள் உயிர் பிழைத்தோம். உலகத்திலேயே உள்குச் செய்யும் கைமாறும் உண்டோ?” என்று பேற்றினார். வீரவாகுதேவர் போற்றிய சொற்களைக் கேட்ட, கூரிய வேலானது அவற்றைக் கேட்டு, நீங்கள் மயங்கிக் கடலில் விழுந்ததை அறிந்தே முருகப்பெருமான் என்னை அனுப்பினார். மாயை என்ற கணை நீங்கியது. அங்கே வருவீராக!” என்றது. ‘நல்லது’ என்று வணங்கி வீரவாகுதேவர் நைக் சேர்ந்த முகத்தையுடையவனாய்ப் பின்னால் தொடர்ந்து வரும் தம்பியரும் பெரிய கூதகணத்துவரும் குழந்து வரச் சென்றார். வெற்றி வேல் முன்னால் போய் வெற்றியுடைய முருகப்பெருமானின் திருக்கையில் வீற்றிருந்தது.

6. நகர் புகுதல்

மாண்ய அகன்ற வீரவாகுதேவர் முருகப்பெருமானின் திருவடித் தாமரைகளை எண்ணி, அவைகளையுடைய தீர் பொருந்திய கடல் இடத்து மின்னல் போல் விரைவாக வந்து, பழைமையான செல்வத்தினையுடைய குருபன்மனின் பழைய வீரமகேந்திர நகரத்தைக் கண்டார். கண்டவர் “போரில் எதிர்த்து நிற்கும் வன்மையில்லாது அஞ்சி தீங்கிச்சென்று வானத்திலே மறைந்து நின்று வஞ்சனை செய்து நம்மை மாயத்தால் வெற்றிகள்கு மீண்டும் உயிர்பிழைத்து ஒடிவிட்ட அந்தக் கள்வன் பானுகோபனின் உயிரைக் குடித்தலின்றி எம் இறைவன் முருகப்பெருமானின் செம்மையான திருவடிகளைத் தரிசிக்க நான் செல்லமாட்டேன்” என்று சபதம் செய்தார். இந்தச் சபதத்தை வீரவாகுதேவர் உரைக்க அவருடைய தமபியரும் மற்ற வீரர்களும் கேட்டு. “கொடிய சிங்கம் போன்ற வீரவாகு தேவரே! நாம் பகைவர்க்குத் தோற்றுவிட்டோம். வீணே திரும்பிப் போவது பழியாகும். வெற்றி பெற்றனரி எம்பெருமான் முருகனின் திருப்பொற்பாதங்களைக் காண்பதில்லை! இது உண்மையாகும்!” என்று உரைத்தனர்.

வெற்றியுடைய அழியிய தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர் தம துணைவரும் பிறரும் உரைத்ததைக் கேட்டு. “உங்களது மனத்துணியில் சிறந்து. விரைவான பூதக்ஞங்களையுடையுடன் சென்று விரைந்து பகைவரது பழைய நகரத்தைத் தீயினுக்கு இரையாய் அளித்து எதிர்த்த வீரரைக் கொண்று குருபன்மனின் மகன் பானுகோபனையும் கொல்வோம். எல்லாரும் வாருங்கள்!” என்று தீயம்பினர். சிறந்த வீரவாகு தேவர் தம் சொல்லை அணைவரும் வியப்புடன் கேட்டு உடன் வர செல்ல, ஓர் ஜிமை மூடும் ஞேத்துக்குள். கடலின் நடுவே உள்ள வீரமகேந்திர நகரத்தின் மேற்குத் திக்கு வாயிலை அடைந்தார். அப்போது உலகங்கள் எல்லாம் அழிந்தது போலப் பூதக்ஞங்கள் எல்லாம் ஆரவாரம் செய்தன.

வீரவாகு தேவரின் துணைவர் ஆரவாரம் செய்யும் யானைகள், குதிரைகள், அசார்கள், தேர்க் கூட்டங்கள், மாளிகைகள், கோபுரங்கள் என்ற ஜிவை அழியுமாறு கூர்மையான அம்புகளைப் பலகோடி செலுத்திக் கொண்டே சென்றனர். அத்தகைய சமயத்தில் வெல்லும் ஆற்றலையுடைய தோளையுடைய வீரவாகு தேவர் தீக்கணையுடன் காற்றுக் களையான பெரும் படையைப் பொன் மயமான வில்லிலே பூட்டி. “நீங்கள் சென்று ஜிமைப் போதில் ஜிந்நகரத்தை அழித்துவிட்டு வாருங்கள்” என்று ஏவினார்.

தீசுழந்து கொண்டதால் சில இடங்கள் ஏரிந்தன. சில இடங்கள் அழிந்து புழுதியாக ஆயின. சில இடங்கள் வெடித்தன. சில இடங்கள் கரிந்தன. சில இடங்கள் பொரிந்தன. சில இடங்கள் புகைந்தன. கங்கை நீர் தங்கிய சிவந்த சடையையுடைய சிலபெருமானின் சிரிப்பால் திரிபுரங்கள் அழிந்தது போல எல்லா வூலகங்களும் வணங்குகின்ற சூரபன்மனின் நகரம் வெப்பமான தீபற்றிக் கொள்ள அழிந்து போனது.

இவ்வாறு இந்த மகேந்திர நகரத் தீயானது ஏரித்தபோது, அதை ஒற்றர் அறிந்து விரைந்து, சென்று பொன்னால் ஆளு காவல் மிக்க நகரத்துள் புகுந்து வாய்ப் போன்று நடைப்பித் துடித்து மன்னவர் மன்னான சூரபன்மனை நோக்கிச் சொல்லத் தொடங்கினார். “பகை வீரர் மேற்குத்திசை வாயிலை அடையவும் படையுண் அங்கிருந்த படைத்தலைவன் சிறிது நேரம் போர் செய்தான். அவனது உயிரைப் பகைவர் அழித்தனர். அவனுடன் கீருந்த படைகளும் கிடைத்தன. மேற்குத் திசை மதிலைக் கொடிய பூதர்கள் தம் கால்களாலேயே உடைத்துத் தள்ளினார். அங்கு நிற்கின்ற ஒப்பில்லாத கோபுரத்தைப் பிடிச்சி நம் பெரிய நகரத்தினது நடுவிலே வீசி நம்மவர் ஜிரக்குமாறு ஏரிந்தனார்.”

“தளர்ச்சியில்லாத பூதரும் வீரவாகுவின் துளைவரானவரும் படைத் தலைவரான வீரவாகுவும் சிறந்த நகரத்துக்குள் போய் மேற்குத் திசையில் தீயை தீட்டுக் கொள்கிறி அழிக்கின்றனர் என்று ஒற்றர் இவ்வாறு சொல்லவும், சூரபன்மனின் மனத்தில் சினம் மிகுந்தது. மயிர்கள் சிலிக்கத்தன. புருவங்கள் நெறித்தன. மனி பதித்த முடிகள் உயர்ந்தன. கண்கள் கோபத் தீயைக் கக்கின. சூரபன்மன் சினந்து வீரம் பொருந்திய ஒற்றைப் பார்த்து, “நீங்கள் வான் உலகத்துக்குச் சென்று, விளங்கும் யுகமுடிவில் உலகங்களை எல்லாம் அழித்தற்காக இப்போது அங்கு உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் பெரிய மேகங்கள் எல்லாவற்றையும் ஜிங்கு அழைத்துக் கொண்டு வாருங்கள்!” என்று ஆணையிட்டான்.

ஏழுவகையான அந்த மேகங்களும் அவர்கள் சொன்னதைக் கேட்டுச் சிறந்த மகேந்திரத்துக்குச் சென்று மன்னன் முன்புபோய் வணங்கி நின்றன. சூரபன்மன் அவற்றைப் பார்த்து, “இந்த நகரத்தை அழிக்கின்ற தீயை அவித்திடுவீராக” என்று மொழிந்தான். அங்கும் சூரபன்மன் சொன்ன போது, அம்மேகங்கள் ‘நல்லது!’ என்று உடன்பட்டு, நீங்கி, மாவலி என்ற மன்னனிடம் குறுகிய வாமன வடிவத்துடன் திருமால் சென்று பின் நீண்ட-

பெருவடிவத்தை எடுத்து போல, அவை தெருங்கிய புளக வடிவத்தைக் கொண்டு வானில் சென்று ஓர் இமைப் போதில் எல்லாவிடங்களிலும் பரவின.

சிந்துகின்ற துளி ஒன்று யானை அளவினாகச் சிந்தி ஓர் இமைப் பொழுது மழை பெய்தன. அவ்வாறு மழைபொழியவும் இந்த மகேந்திர நகரத்தின் மேற்குத் திசையில் உள்ள எரிக்கும் தீயானது அணைந்தது. அவ்வாறு நிகழ்வதைப் பன்னிரண்டு பெரிய தோள்களையுடைய முருகப் பெருமானின் படைத் தலைவர் வீரவாகுதேவர் தியுண்டாகப் பார்த்து நகைத்துத் தீயின் ஆற்றலை அழித்தவை மேகங்களோ அல்லது அகர்களின் மாயமோ? என்று உள்ளத்தில் பலவாறு எண்ணியபோது நாரத முனிவர் அதை அறிந்து வானத்தில் சென்று “வீரே! இதைக் கேளுங்கள். மகேந்திர நகரத்தில் உள்ள தீயை அணைத்தவை ஊழிக்கால மேகங்கள் ஆகும். கொடிய குராபன்மனின் ஆணையினால் அவை தீயை அணைக்க வந்தன. எனவே நீங்கள் பழைமையான வடவைத் தீ என்ற வலிய கொடிய களையை விரைவாகத் தொடுப்பீராக!” என்று ஆலோசனை கூறினார்.

வானத்தில் வந்து நாரத முனிவர் உரைத்ததைக் கேட்டு வெற்றி பொருந்திய அழகிய தோள்களையுடைய வீரவாகுதேவர் ஊழிக்காலத்துத் தோன்றுகின்ற வடவைத் தீயின் அம்சமான தீக்களையை எய்தார். அது சென்று இடம் அகன்ற ஊழிக்கால மேகக் கூட்டத்தை ஓர் இமைப் போதில் குழந்தது. வடவைத் தீக்களையானது போய் வானில் குழந்திருந்த மேகங்கள் எல்லாவற்றையும் வளைத்து கொண்டு அவற்றில் கிருந்த நீரையெல்லாம் குடித்துத் திரும்ப வீரவாகு தேவரை வந்து அடைந்தது. அப்போது அம்மேகங்கள் வட்டமான பெரிய கடல் இனங்களைப் போல விழுந்தன.

ஊழிக்கால மேகங்கள் தோற்று ஒடவும் பூதப் படைகள் மகிழ்ச்சியால் எழுந்து துள்ளி ஆரவாரம்செய்தனர். தேவர் மலர் மழை பெய்து ஆரவாரம் செய்தனர். அவற்றைக் கண்டு பெறுத்துக் கொள்ள இயலாமல் ஒற்றர்கள் ஒடிப்போய் குரானிடம் நிலைமையை விளக்கினார்கள். நகரத்தில் பொருந்திய தீயானது அறிந்து விட்டது என்று நினைக்க வேண்டியதில்லை. பூதர்களும் மற்றுமுள்ள வீரர்களும் இப்போது இந்த நகரத்தினின்று அதைவிட எட்டு மடங்காகப் போர் செய்கின்றார் எனக் கூறவும் அதைக் கேட்டு மயிர்கள்

எல்லாம் சிலிர்த்திட, மலை போன்ற மார்பானது வியர்வை கொள்ள, கணக்கள் எரியும் தீயை வெளிப்படுத்த, மூச்சில் புகையானது தோன்ற, இடி வெளியானது போலச் சினம் கொண்ட குரபன்மன் “நாம் சென்று போரைத் செய்துகொடிய பூதர்களையும் வீரவாகு தேவர் முதலான வீரர்களின் தொகையினையும் அழித்துப் பின்பு இங்குப் போருக்கு வந்துள்ள சிவபெருமானின் மகனான முருகப்பெருமானை வென்று இங்கு வருவோம். நம்தேரை இங்கு கொண்டு வருக!” என்று ஆணையிட்டான்.

7. இரண்யின் பேர் (முன்றாம் இரவு நடந்த பேர்)

அப்போது குரபன்மனுடன் இருந்த இரண்யின் எழுந்து தன் தந்தை குரபன்மனின் இரண்டு அடிகளைத் தலையில் சேர்த்து. “உனக்குப் பொருத்தமான ஒன்றைக் கூறுவேன்! கேட்பாயாக!” என்று சொல்லத் தொடர்ச்சினான்.

“தந்தையே! நாம் தேவரைச் சிறையிலே தீட்டதால் உண்டானது பாவமே! இதனால் நன்மை ஒன்றும் இல்லை. எல்லாவற்றையும் உணர்த்த மன்னா! நம் உயிரானது அழிவது உறுதி! நம் செல்வமும் அழிந்து போகும்!. “நீ முன் திருமாலை வென்றதும் நான்முகளையும் முனிவர்களையும் ஏவல் கொண்டதும், வாளில் உள்ள தேவர்களுக்குத் துண்பம் செய்ததும் என்ற இவையெல்லாம் கல்லால் மரத்தின் கீழ் வீர்றருளிய சிவபெருமானால் அல்லவா? எனவே, அச்சிவபெருமானை அடைந்தவர் உயிர் பிழைப்பார். அவரல்லாத மற்ற அழிவற்றவர், அவர் எவராக இருப்பினும் பிழைக்க மாட்டார் இவ்வுண்ணமையை வேதநால்களும் பிறவும் கூறும். என் தந்தையே! துண்ப நெறியினின்று நீங்கி இப்பொருளை உணர்வாயாக! என்றான். “பல்லாயிரம் கோடி என்ற என்ன பொருந்திய சகல அண்டங்களும் அவற்றின் புவனங்களும் இவற்றில் பொருந்தியவர்களும் பல உயிர்த் தொகுதிகளும் தேவர்களும் மும்முந்ததிகளும் தமக்குள் கொண்ட விசுவரூப மேனியைக் கண்டிடுமாறு தேவங்கெல்லாம் அக் கந்தவேல் காட்டினார் என்பர். இந்தின் குறையும், அழகிய கருணையுடைய நான்முகனின் குறையும், மற்றும்

திருமாலின் குறையும் போக்கி அழிவற்ற செல்வத்தை அளிக்கக் குற்றமில்லாத குழந்தை போலாகி ஆறுமுகங்களைக் கொண்டவன். எட்டுத் தோர்க்களையுடைய சிவபெருமானே என்பதல்லால் வேறு ஒன்றாகச் சொல்லக் கூடுமோ?“

“பணிந்தோம் என்றால் அப்பெருமான் நாம் செய்த தீமைகள் பலவற்றையும் பொறுத்துக் கொண்டு அருள் செய்து. தாழும் குறையாத பல வரங்களை அளித்து. அணிவிகுத்து வந்த படையுடனே நீங்கிச் சென்றருள்வார். நாழும் உய்வோம். இதை நன்கு ஆராய்ந்து உனக்குச் சொன்னேன். இதுவே உனக்குச் சிறந்த நன்மை தரும்” என்று குருபன்மனின் மகனான இரணியன் சொன்னான்.

இரணியன், அன்பு கொண்டு. தனக்கு இத்தகைய உறுதி தருவனவற்றைச் சொல்லித் தெளிவு கொள்ளச் செய்தான். அதைக் கேட்டு. சினம் ஏழ். கரிய தனது உடலானது வியர்க்க, பெருமூச்சு உண்டாக, உதடுகள் துடிக்க, கண்கள் சிவக்க, எரிந்த உள்ளம் துடிதுடிக்க இடிபோலக் கையை விசி அடித்துச் சிரித்து குருபன்மன் “ஊன் பொருந்திய நீண்ட குதிரையுடைய வேலைக் கைக்கொண்ட ஒரு சிறுவனது ஆற்றலையும், தூதளாக வந்த பகைவனின் வலிமையையும். நான் செய்ய வேண்டியவற்றையும் எனக்கு எடுத்துச் சொன்னாய். மகனே! உனக்குச் செல்லவர் யார்? சொன்னவரை நான் அறிந்து கொள்வேனானால் அவரது உயிரைக் களைவேன்! அவருடைய பழைய குலத்தையெல்லாம் அழிப்பேன்.”

“இரணியனே! உலகம் எல்லாவற்றையும் முன் படைத்த நான்முகன் எனக்குப் பஞ்சாங்கம் பார்த்துக் கொல்லிவிட்டுப் போவான். ஆல இலையில் உறங்கிய திருமால் என் தம்பி தாரகாகாஞுக்குத் தோற்று ஒடிப் பேரனான். தேவரின் தலைவன் இந்திரன் கடல்மீன் முழுவதையும் என் பணியால் பிடித்துக் கொண்டு வந்து எனக்குத் தருவான். இங்ஙனமிருக்க, வெள்ளி மயமான கயிலாய மலையில் உள்ள நீலநிறக் கழுத்தினையுடைய சிவனின் மகனோ அழியாத என் பேராற்றலை நீக்குவான் என்று சொன்னாய். நீ ஆற்றலை இழந்து விட்டாய். குலமுறை தவறினாய். அரசுக்குரிய உயர்வை மறந்தாய். பகைவர்க்கு அஞ்சி அறிவுரை சொன்னாய். இனியும் நீ ஒரு சொல் சொன்னாய் என்றால் நான் உண்ணை விரைவாக எம்புரத்துக்கு அனுப்புவேன்!” என்று குருபன்மன்-மகனை நேரக்கிச் சீரினான்.

“இவனுக்கு இறுதிகாலம் வந்து சேர்த்து. பல உறுதிகளை இவனுக்குச் சொன்னேன். அவற்றால் பயன் என்ன?” என்று எண்ணித் தம் தந்தையை நோக்கி, “தந்தையே! தீ அறிஞன். நான் சிலவற்றை அறிந்தவன் போல உணக்குச் சொல்லியிட்டேன். நான் சிறுவன் ஆதலால் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும்!” என்று தன் தந்தையின் சினத்தை தணித்த இரணியன் நூலித்து போர்க்களம் போகத் தயாரானான். இரணியன் பகைவர்க்கு என்னாகும் என்று கூறத்தக்க வெற்றியுடைய வில் ஒன்றை இடக்கையில் எடுத்தான். வலக்கையில் பல ஆயுதங்களை எடுத்தான். பெரிய தன் முடியிலே தும்பை மலரைச் சூழனான். சிங்கங்கள் ஆயிரம் பூட்டப்பட்ட தேரில் ஏறினான். அறத்தை கேற்கிகாண்ட இரணியன் நால்வகைப் படையும் புறப்பட, துள்பழும் உண்டாக்கிட கொண்டு, வீரத்தையுடைய பூதர்கள் ஆராய் செய்கின்ற போர்க்களத்தை தேவர்கள் எல்லாம் உடல் பதைக்கப் போய்ச் சேர்த்தான்.

வீரமுடைய தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர் இவ்வாறு வரும் இரணியனைப் பார்த்து “கொடிய போர் செய்ய வருபவன் குபங்மனின் மைத்தருள் ஒருவனோ? அல்லது குபங்மனின் வேறு கற்றத்தவனோ? இவன் யார்?” என்று ஜூய் கொள்ள, நாத முனிவர் வந்து “ஜூய்! இரணியன் என்ற மகனைச் சூபன்மன் ஏவ, அவன் வருணக் களையையும் திந்திக் களையையும் குபோக் களையையும், எமக்களையையும் திக்குகளில் இம்மாறு பொருத்திய நான்கு களைகளையும் முன்பே அனுப்பிப் பின்னால் இங்கு நமது சேனையை வருத்துமாறு கதிரவளைப் போல வருவின்றான். இவன் மானையில் வல்லவன். பல ஆயுதங்களை உடையவன். வஞ்சமுடைய மாய குழ்ச்சிகள் பலவற்றை அறிந்தவன். ஆதலால் இவனை நியே அல்லது வெல்பவர் இல்லை. எனவே ஏற்ற வகையில் போர் செய்க!” என்றார்.

இதைக் கேட்டு நகைத்த வீரவாகு தேவர் பூதப்படையினரையும் வீரகேசி முதலானவரையும் பார்த்து “வருபவன் குபங்மனின் மகன் இரணியன். எனவே அஞ்சாது அம்புமழை பொழிக்” என்றார். வில்லாற்றலில் வல்ல வீரவாகுதேவர் அம்பு மழையைப் பெய்து நின்று போரிட்ட போதில், பூதப் படையை எதிர்த்துப் போரிடும் அவனார் வெள்ளம் உலையிலே உண்டான தீயின்முன் சேர்ந்த வெண்ணெய் போல உடைந்து நிலை குலைந்து தம் உயிருடன் உடலும் குறைந்தன. சிங்கங்கள் ஆயிரம்

ழுடப்பட்ட தேரின்மீது வருகின்ற தீரணியன் தான் கையிலே எடுத்த வில்லில் ஆயிரம் அம்புகள் ஒரு தொடுப்பில் செலுத்தி இமைப் பொழுதில் ஆயிரங்கோடி ழுதர்களைக் கொன்றான். அவ்வாறு தீரணியன் கொன்ற பேதில் கொடிய ழுதப் படைகளும் திளைக் கெட்டுச் சென்ற திக்கு தெரியவில்லை. வெம்மையுடைய நஞ்சானது பாற்கடலினின்று வெளிப்பட்டு வர முற்காலத்தில் ஒடிய தேவர்களைப்போல அவர்கள் விளங்கினர். அதனை நீலன் என்னும் ழுதப்படைத் தலைவன் பார்த்தான்.

தீரணியன் எது நீண்ட அம்புகள் முழுவதும் அந்தெளின் மார்பில் புகுந்தன. அதற்காக அவன் ஆழியவில்லை. சற்றும் அஞ்சவில்லை. குலமலைகளை விடுத்து மற்றக் குன்றுகளையெல்லாம் பிடிச்சி வீசி உடலினின்று இழிந்த தீரத்தம் ஒழுகக் கண்கள் இமைக்காதவனாக ஆற்றல் உடையதாகச் செய்யப்பட்ட பெரிய தேளை வீசிட அதுவும் காற்று உலவும் உயர்ந்த வானத்தின் மேலே சென்றது. உடனே அத்தேரில் திருத்த இளைசூரான தீரணியன் மற்றொரு தேரில் ஏற எண்ணி வரவும். அதைப் பார்த்த நீலனான வண்ணமயாளனும் மேலே வந்து கொண்டிருக்கும் அவன் முன்பு தானும் சென்றான்.

கருண்ட மயிரையுடைய நீலன் என்பவன் உதைக்கவும் அச்சர்கள் உடைந்து ஒடிய அந்தப் போர்க்களத்தில் வானத்திலிருந்து தவறி விழுவின்ற மேகத்தைப் போல் மறிந்து விழுவின்ற தீரணியன் மீது இந்திரன் ஏறிந்த வச்சிராயத்துமோ எனக் கூறுமாறு பின்னும் இந்த தீலன் பாய்ந்தான். நீலன் கீழே விழுந்த காளையான தீரணியனைக் காலால் உடைத்தான். அதனால் பெரிய உலகம் பிளந்தது. அவனது தலையும் பிளந்தது. மார்பும் பிளந்தது. வாய் வறியாத தீரத்தம் ஒழுக அந்த தீரத்தில் முழுவி இன்னது செய்வது என்று அறியாது கொடிய துண்பத்தை அடைந்தான்.

ஆற்றலையும் இழந்து சினமும் இழந்து இனிச் செங்கோலையுடைய எமனால் கொள்ளப்படுவதற்குச் சமீபத்தினை ஆகவும், தீரணியன் மனத்தில் இவ்வாறு எண்ணினான். நமக்கோ இறுதிக் காலம் வந்துவிட்டது. இனி என்ன செய்வது; இனி நமக்குத் தக்க உறுதி யாது என்று எண்ணி “இப்போது இங்கு தாம் மாயம் ஒன்றைச் செய்வோம்” என்று அவன் முடிவு செய்து மாயத்துக்குரிய ஒரு மந்திரத்தை உச்சரித்து அதற்கான ழுசையையும் மனத்தில் செய்தான். பின்பு வேங்கடியதைத் தீர்மானித்து அந்த மந்திரத்தின்

தேவதையை உள்ளத்தில் என்னினான். அவ்வாறு அவன் நினைத்த போது, தண்ணெப் போன்ற ஒரு வடிவத்தை அந்தப் போர்க்களத்தில் முன்னல் போல் விளங்கும் பல ஆயுதங்களைப் பொருந்துமாறு தாங்கிக் கொண்டு, “என்னைப் போலப் போர் செய்யபவன் யார்?” என்ற வீரமொழிகளைப் பேசிக்கொண்டு வன்மையான போரைச் செய்வதற்கு எதிரே வரவும், நீலன், இரணியனின் அப்போலி வடிவம் வருவதைக் கண்டான். உடனே அதன் எதிரே நடந்து புழுத்தக்க அசர்கள் போர்க் களத்தில் விட்டுச் சென்ற ஒரு தண்டினைக் கையில் எடுத்து, அந்தப் போலி இரணியனின் தலை மீது அடித்தான். அப்போது தேவர்கள் இவனுக்கு அவன் தோற்றான் என்று கூறி நீலன் வீரத்தை வியந்தனர்.

அவ்வாறு தேவர்கள் வியக்கும் போதில் அந்த இரணியன் அனுப்பிய மாய வடிவமும், மிக்க வருத்தம் அடைந்தவரைப் போல வானில் கிளம்பிப் போவதைப் பார்த்து, நீண்ட நேரமாகப் பேர் செய்யும் நீலன், களைப்புற்று. அந்தப் போலி வடிவத்தைப் பின் தொடர்ந்து செல்ல, அந்த வடிவம் மறைந்தது. அவ்வடிவம் எங்கே போனது என்று நீண்ட நேரம் எண்ணினான். என்னியவன் பின் கீழே பார்த்ததும் பூமி மீது அவ்வடிவம் இருப்பதைப் பார்த்தான். அந்த வடித்தைக் கண்டு மனக்கவலையுடன் நின்று தேடின நீலன் அதனை மாய வடிவு என்று உள்ளாதவளாய், சினத்துடன் அந்தவரு நிற்கும் இடத்துக்கு வந்தான். அந்த உருவம் தூண் போன்ற தோளால் போர் செய்யத் தொடங்கியது. தொடங்கிய பின் தொலைவிலே சென்றது. பின் அருகில் வந்தது. அதன்பின் திக்குகளில் எல்லாம் திரிந்தது.

திண்மையான தோள்களையுடைய நீலன் ‘இது மாயம்?’ எனத் தெளிந்த போது, முன்னே அந்த நீலனால் புண்ணினின்றும் ஒழுகும் குருதி நீர் அருகிலே ஓடப் பூமியில் இறந்தவனைப் போல விழுந்து கிடந்த இரணியன், வன்மை வரப்பெற்று எழுந்து ஒரு தேரில் ஏறித் தன் மாயத்துடன் கலந்தான். மாயையுடன் அந்த இரணியன் கலந்து ஒரு வில்லை வளைத்து தீக்களைகளை வைத்து உருண்ட கல்போன்ற நீலனின் தோள் மீது யெதான். அவை பட்ட அவன் மலர்ந்த சோலையைப் போல மார்பகம் புண்ணாகக் கூர்மையான அம்புகள் பட்டு நின்றான்.

நீலன் வருந்துவதைக் கண்டு வெற்றி பொருந்திய தோள்களையுடைய வீரவாகுதேவர் சினந்து ஓடும் தேரூடன் விரைவாக அவ்விடத்துக்கு வந்தார். வன்மையும் கொடிய விடம் போன்ற நிறத்தையும் உடையவனான நூறு

நீண்ட அம்புகளை எய்து விளக்கா நின்ற புகழையுடைய இரண்ணியனின் கொடியையும் வில்லையும் உடல் கவசத்தையும் அழித்தார்.

ஒப்பில்லாத கவசமானது போகவும் சூரபன்மனின் மகனான இரண்ணியன் சிவந்த கையில் வேறொரு வில்லை எடுத்தான். உடனே வீரவாகு தேவர் ஒராயிரம் கொடிய அம்புகளை விரைவாகச் செலுத்தினார். வீரவாகு தேவர் விட்ட அம்புகள், இரண்ணியன் எடுத்த அம்பு, பெரிய வில், பின் பக்கத்தில் கட்டிய அம்பறாத்துணி, எதிரில் இருந்த தேர் ஒட்டும் சாரதி, தேர் என்ற இவற்றையெல்லாம் அழித்து மார்பையும் பல துளைகளாகச் செய்தன.

சூரபன்மனின் மகன் இரண்ணியன் வேறு ஒரு செவ்விய தேரில் ஏறவும், அந்தத் தேரினையும் வீரருள் வீரான வீரவாகுதேவர் அம்புகளை எய்து அழித்தார். அதனால் அந்த இரண்ணியன் மயங்கி வண்மை இழந்தவன் ஆனான்.

உடனே இரண்ணியன் “என் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு இங்கிருந்து நிங்கிச் செல்வதே கடமையாகும்” என்று விரைந்து மண்டலத்துக்குள் சென்று ஒரு தெய்வ மந்திரத்தை உள்ளத்தில் நினைத்தான். அங்கும் அவன் நினைத்தவுடன் அவனது வடிவம் அருவம் ஆகியது. அப்போது இவனை மற்றவர் உணராதபடி மின்னும் குளிர்ந்த ஒளியையுடைய மீன் வடிவத்தை எடுத்து அழகான கடல் நிரினுள் போனான். போர்க் களத்தில் நின்ற வீரர்கள் பகைவர் படைகளைப் போரில் கொண்றார்கள். உடனே தூதர்கள் காற்றும் உள்ளமும் பின்படச் சென்று கல்யாணகரமான நகரத்தில் உள்ள அரசு மண்டபத்தை அடைந்தனர்.

அந்தக் கொலு மண்டபத்தில் இருந்த சூரபன்மனை வணங்கி “மன்னவா! நீ பெற்ற மகனான இரண்ணியன் போரில் பகைவரை எதிர்த்து நிற்க ஆற்றாதவனாய்த் தப்பிப் பிழைப்பதற்கோ அல்லது ஒரு சூழ்சியால் இவர்களது உயிரை நீக்குவதற்கோ, அறியோம், அவன் கடலுக்குள் புகுந்தான்” என்று ஒற்றர் உரைக்கவும். அதைக் கேட்ட சூரபன்மன் குன்றி வெட்சிக் கொடிய சினம்கொண்டு அங்கு ஒருபேச்சும் இல்லாமல் இருந்தான். அப்போது இந்த இடத்துக்கு மகன் அக்கினி முகாக்கன் வந்தான்.

8. அக்வினி முகாகரன் வதை (நாலாம் நாள் பகலில் திகழும் பேர்)

அக்வினி முகாகரன் என்பவன் எத்தனையவன் என்றால் எட்டுத்திக்குப் பாலர்களையும் எட்டுத்திக்கு யானைகளையும் கூட்டமான ஒனிப் பொருள்களையும் குதித்தார்களையும் ஓடும் தேரையும் கொண்டு வந்து வட்டு என்ற ஆட்டம் ஆடிய ஒப்பில்லாத வலிமை பெற்றுள்ளவன். அவன் கருவாய் இருந்த காலம் முதல் பதுமகோமளை என்ற இவனுடைய தாய் தன்னுடல் முழுவதும் தீயைச் சிந்தனாள். அப்போது அந்த இடத்துக்குப் பெருமையுடைய மாயை என்பவள் வந்து, “நீ தீயைச் சிந்துவதற்குக் காரணமான நின் வயிற்றிலே உள்ளவன் எரிமாழுகன் (அக்வினி முகன்) என்று கூறப்படுவான்” என்று சொன்னாள். அதனையே அவன் இயற்பெயராக கொண்டவன். அவன் தனக்கு முன்னால் பிறந்த பானுகோபன் வானில் உதயமாகின்ற நெருங்கிய கதிர்களையுடைய சூரியனைச் சிறையிட்டதைக் கேள்வியுற்றான். நிலைபெற்ற சந்திரனைப் பலநாள் நூண்பப்பட சிறையில் வைத்தான்.

இந்த எரிமுகன் அழகிய மாலையை முடியில் குடியுள் தந்தையின் முன்னாம் வந்து அவனது அடியை வணங்கி, “தந்தையே! நீ என்ன காரணத்தால் மெலிந்துள்ளாய்!” என்று வினவவும், சூரபன்மன் மன வருத்தத்துடன் சொல்லலானான். “தூதனாய் தேவர் பொருட்டாக இங்கு வந்தவன். இப்போது மதிலான எல்லையைக் கடந்து நம்மைப் பொருட்படுத்தாது நம் நகரத்திடையே வந்துள்ளான். அவனை வெல்லப் போன நம் படைகள் தோற்றன. பிறகு இரணியனைப் படையுடன் ஆனுப்பினோம். அவன் கொடியபோர் செய்து பகைவரின் வலிமையைப் பார்த்து தோற்றுப் பெரிய கடலில் புகுந்து உயிர் தப்பினான். சூரபன்மன் உரைத்ததைக் கேட்டு. தீயைக் கக்குகின்ற கொடிய கோரமான முகம் கொண்ட அக்வினி முகாகரன் தம் தந்தை சூரபன்மனின் முகத்தைப் பார்த்துச் சொல்லலானான். “வலிமையையுடைய அத்தூதனையும் அவனைல்லாது மற்றவரையும், பக்கத்தே இருந்து பேர் செய்கின்ற பூதரையும் வெற்றி கொண்டு இங்கு வந்து நின்னைச் சேர்வேன். விடை தருவாயாக!” என்றான். “நல்லதைச் சொன்னாய்; பகைவனை வென்றே வருக!” என்று சூரபன்மன் விடுக்கவும், நின்று தன் தந்தையை வணங்கி விட்டு, மலை போன்ற தேரை வன்மையுடைய அக்வினி முகாகரன் “பகைவர் எல்லாரையும் நான் ஒர்

கணப்போதில் அழிந்து விடுவேன்” என்று படையுடனே செல்லவானான். பூத படையினரும் சளைக்காமல் அவனார் மீது மூன்று தலைகளையுடைய குலம். தண்டு, முசலம், சக்கரம் முதலிய படைக்கருவிகளையும். தம் கையிலே இருந்த கூரிய முனை கொண்ட மழுவையும், மளவையையும் எறிந்தனர். அவ்வாறு எறிந்த போது அப்போர்க்களத்தில் அளவில்லாத அவனை வீரர்கள் இருந்தனர். குதிரைகளின் கால்களும் தலைகளும் துண்டாயின. பெரிய தேர்களின் அச்சுகளும் முறிந்தன. கொடிகள் அறுபட்டன. மூன்று மத்தீர்களைக் கொண்ட யானைகள்பல மதிந்தன. வீரர் உடல்கள் எங்கும் வெவ்வேறாகிட இருந்தனர். அப்போர்க்களத்தில் கழுகுகளும், காகங்களும், களிகளும் பேய்களும் கூடி விருந்து விடைத்தது என்று வெட்டையாடின. அசர் படையும் பூதப் படையும் இவ்வாறு எதிர்த்துப் போர் செய்யும் போது. அஞ்சிய வேல் போன்ற கணக்ளையுடைய நவகத்திகளின் வியர்வையில் வந்து தோண்றிய இலட்சம் வீரர்களும் ஒப்பில்லாத விற்களை வளைத்து அம்புகளை எய்து வளைந்து கொண்டனர். அவனாரில் யாவரும் நில்லாது தோற்று ஓடிப் போயினார்.

அசரப் படைகள் தோற்று ஓடியவுடனே, குருபன்மனின் மகனான அக்கினி முகன் விரைந்து மேகன், கடிய ஆற்றலையுடைய சோமன், சோமகண்டகன் முதலானவரை அனுப்ப. அப்படைத் தலைவர் பலர். அம்பு மழை பெய்து கொண்டு கொல்லும் போர்க்குரிய விற்களைக் கொண்ட இலட்சம் வீரர்களின் எதிரே சென்று போர் செய்தனர். மேகன் முதலான அசரப் படைத்தலைவர்கள் அவ்வாறு போர் செய்ய, வீரக்கழலை அணிந்தவனும் சினத்தால் கடவுளைப் போன்றவனும் இடியும் அஞ்சும்படி ஆரவாரம் செய்வனுமான வீரபுந்தரன் அதைப் பார்த்து, விரைவாகத் தனது ஒப்பற்ற படையின் முன்னால் வந்தான். அவனை வீர் வீரபுந்தரனை வளைத்து கொண்டு அவனது உடலில் இராத்தநீர் ஒழுகுமாறு அம்புகளை எய்தனர். அவன் ஒலிக்கும் தீப்போல் சினம் கொண்டு, மற்ற அவ்வீரர்களின் வில் தேர் என்பனவற்றை மணமீது சிந்திடச் செய்து, விரைவாக நெற்றி, மார்பு, தோள் ஆகிய உறுப்புகளின் மீது நீண்ட பல அம்புகளை எய்தான்.

வீரபுந்தரன், தன் கையிலே ஒரு வேலை ஏந்தி “இதனால் நீ அழிந்தாய்!” என்று கொல்லி யீசினான். யீசுவும் மேகத்தின் பெயர் கொண்ட மேகன் தரையின் மீது விழுந்து இருந்தான். அப்போர்க்களத்திலே இருந்த வெள்ளங்கள் ஓடின. உலகமானது அச்சம் கொண்டு நடுங்க ஒலிந்துக்

தலையற்ற உடற்குறைகள் அப்போர்க்களுத்தில் ஆடி. பேய்கள் மிகுநியாக அங்குப் பாடின. நாய்களின் கூட்டம் எங்கும் பரவின. காக்கைகள் நெருங்கின. பருந்துகளும் கழுகுகளும் ஒன்று கூடின. அக்கினி முகாசான் எய்த பெரிய அம்புகள் முருகப்பெருமானின் படைவீரன் மீது வந்தன; தைத்தன. மன்னன் குராபன்மனின் மகன் அக்கினிமுகன் முன்பு போர் செய்யும் நம் வீரன் எய்கின்ற கொடிய அம்புகள் பலவும் அவன்மீது படாமல் விலகின. அவ்விருவரின் அம்புகளும் ஒன்றுடன் மோதி முறிந்தன. அசர் தலைவனுமான அக்கினி முகனின் வண்மையால் வீரபுரந்தான் வீறு அழிந்தது கண்களில் தீயானது வெளிப்படப் பார்த்துப் சின்னது வில்லை வளைத்து அம்புகள் எய்து வைசக்சொற்கள் பலவற்றையும் கூறி வீரபுரந்தனின் துணைவர் ஏழுபேரும் அக்கினிமுகனை எதிர்த்துப் போரிட வந்தனர். உலகத்தில் உள்ளவரால் புகழப்படுகின்ற தலைவரான குராபன்மனின் மகனான அக்கினிமுகன் அதிகமாக அம்புகளை எய்ய. அதனால் மெலிவடைந்த ஏழு வீரர்களும், திரும்ப அந்த கொடியவனின் முகத்தில் ஆயிரம், கைகளில் ஆயிரம், மார்பில் ஆயிரம், தோள்களில் ஆயிரமுமாக அம்புகளை விடுத்தனர். அன்றியும் அவனது தேரையும் உடைத்தனர்.

அப்போது அசரனான அக்கினிமுகன் வேறே ஒரு பாந்த தேவில் பாய்ந்து நெற்றிக் கண்ணரான நூய சிவபெருமானின் அம்பை (சிவக்கணையை) எடுத்து விரைவாக விருப்புடன் அருச்சனை செய்து எத்தான். வண்மையுடைய எரிமுகன் முழுமுதற் கடவுளான சிவபெருமானின் அம்பை விட. அந்தச் சிவக்கணை வான்ததுக்கும் ழமிக்கும் வட்டவைத் தீ வடிவமாக வரவும், ஏழு தீளைகளுரான வீரர்களும் சினத்துடன் அதைப் பார்த்தனர். “வருகின்ற அப்படைக்கலமானது தீக்கணையாகும். ஆதலால் அதற்கு மாறானதான வருணக் கணையை விடுவோம்” என்று மனதில் எண்ணி, ஒரு கூட்டமாக நின்ற அந்த ஏழு துணைவர்களும் வருணப் படையை எத்தன.

அந்த உழைக்காலத்து தீயைப் போன்ற சிவக்கணை வருணக் கணைகள் ஏழையும் உண்டு. உலகத்தில் உள்ளவர் அஞ்சமாறு, வலியுடன் சென்று, துண்பறுத்தி. அந்த ஏழு பேர்களின் உயிர்களையும் உண்டு திரும்பியது. அந்தச் சிவக்கணை திரும்பிச் சென்றதும். அந்த ஏழு வீரர்களும் அங்கு இறந்து கயிலாய மலைக்குச் சென்றனர். பற்றி எரியும் தீயின் முகத்துவனான அக்கினி முகன் அதைப் பார்த்து மிக்க மகிழ்ச்சி உடையவன் ஆனான்.

அந்த எழு வீரர்களும் ஒன்றாக விழவும் அதை அருகில் நின்று பார்த்து வெற்றியும் வெவ்விய தன்மையும் உடைய பூதர்கள் கைகளை விரித்துக் கலக்கம் அடைந்து வாயில் அடித்து இரங்கிப் பயந்து நீங்கிச் சென்றனர். முன்னால் உள்ள வீரர் எழுவர் இறப்பையும், விடாமல் பூத வீரர் ஒடுவதையும், வெற்றித் தலைவரான வீரவாகு தேவர் விரைவாக பார்த்து “நீங்கள் அஞ்ச வேண்டியதில்லை! என்று கைகளால் அமர்த்தி ஓர் இறைப் போதில், ஒப்பற்ற தனது தேரூடன் அரிய தீ முகத்தவனான அக்கினி முகனின் முன்னம் சென்று “(உண்ண நான் கொல்லாத வண்ணம்) உலகமே தீரண்டு நின்று உண்ணைக் காத்தாலும், பல அசுரர்கள் எதிர்த்து நின்று காத்தாலும், அழிவற்ற குருபண்மன் உன் பக்கத்தே நின்று காத்தாலும், அழிவில்லாத ஆற்றலையுடைய வேறு எவர் காத்தாலும், நான் உண்ணைக் கொன்று விடுவேன்” என்று சொல்லவும், மலை போன்ற சினத் தீயானது விரைந்து எழுந்து மனத்தை வருத்த அத்தீய அக்கினிமுகன் வளிய திண்மையான ஒரு வில்லை வளைத்தான்.

குருபன்மனின் மகன் அக்கினிமுகன், வானத்தில் பொருந்தும் இயல்புடைய குரியக் கணையை விரைவாகச் செல்ல விட, வீரவாகு தேவரும் அங்குனமே குரியக்கணையை விடுத்து அதை விலக்கினார். பின்பு வலிய தோன்றுடைய அவர், பாம்பின் நஞ்சு தோய்ந்த மிகவும் கூர்மையான நாறு அம்புகள் அக்கினிமுகனின் மார்பில் பாயும்படி செலுத்தினார். அறத்தின் தன்மையை நிலை நாட்டிடும் தகுதியுடையவரான வீரவாகுதேவர் விடுக்கின்ற அம்புகள் மார்பிலே பாயவும். அந்த அக்கினிமுகன், தேவர் அமிர்தத்தை உண்பதற்காக ஒன்று கூடிப் பார்க்டலைக் கடைந்த போது, அப்பாற்கடலில் கவிழ்ந்த பெரிய மந்தரமலையான மத்தினைப் போல், தன் நிலை தளர்ந்து பெரிய தேரின்மீது விழுந்தான். விழும்போது காளியை நினைத்தான். குருபன்மனின் மெந்தனான அக்கினிமுகன் தன்னை நினைத்ததும், நஞ்சும் அஞ்சுமாறு வரும் இயல்புடைய காளி, அவன் எதிரில் வந்தாள். கருக்கொண்ட மேகத்தைப் போலக் கரிய நிறம் கொண்டு குலத்தைச் சுமந்து அலுமரும் தோன்றுடைய நிறம் பொருந்திய இங்குவிக்கம் போன்ற சிவந்த சடையுடையும், கடுமையும், கொலைத் தொழில் கொண்டதுமான கண்களை உடைய காளி, நூனைவனர்ச்சியை அழித்து பொறாமையை மிகுதியாக உடையவன். பூப்போன்ற அழுகுடைய கால்களை உடையவன். இன்பம் ஒழிந்த பகைவரின் தலைகளையே பற்றி அறுக்கின்ற பொன்மயமான வாளையுடையவன். இப்படிப்பட்ட இயல்புகளை உடைய

2. அக்நிஜாத ஸப்பாமண்ய:

தலீமுகம் சஅஷ்ட பாவராம் சச்வேதம்வாச்யாமகந்தாம்
ஸ்ரூவா அகங்களவாம் கட்கம் சஸ்வஸ்திகம் தகவிளைகளே
குக்குடம் கேடகம் வழங்குத்தயபாத்ரங்குவாமகே
அக்நிவோாத்ரலீதிம் தேவம் அக்நிஜாதஸ்வஸ்ருபகம்

நீலவர்ண:

இருமுகம், எட்டுக்கைள், வவதுநான்குக்கைளில்
முறையே வேறாம் செய்யும் கரண்டி, அகஷமாலை, கத்தி,
ஸ்வஸ்திகம்; இடதுநான்கு கரங்களில் கோழி, கேடகம்,
வழங்கு, நெய் பாத்திரம், அக்நியிர்ஜனித்து உரு,
அக்நிவோாத்ரலீதியின் தேவர்.

அக்நிஜாத ஸுப்ரமண்ய:

காளி, குருபன்மனின் மகனான அக்கிளிமுகன் எதிரே சிங்கத்தின் மீது ஏறி வந்த காளி, அக்கிளிமுகனுக்கு அருள் செய்து, வீரவாகு தேவரிடம் உள்ள தெய்வத் தன்மையுடைய பூதப் படையின்மீது சென்று ஆசவாசமுடைய பொருட்டுச் செயலை செய்ய நினைத்து, ஜிந்து வகையான மண், விண், காற்று, நீர் என்ற பூதங்களும் அஞ்ச ஆவாரம் செய்தாள்.

காளிகளும் கூளிகளும் இவ்வாறு போர் செய்வதைப் பார்த்து, 'வெற்றியையுடைய பூதப்படையினர் எல்லாரையும் கொல்வேன்' என்று கையில் இருந்த குலத்தைப் பத்திர காளியின் அருளைப் பெற்ற அக்காளி வீசினாள். தீயினை வெளிப்படுத்தும் வேலினையுடைய வீரவாகுதேவர் யாது அம்புகள் பதினான்கும் மூன்று தலைகளையுடைய குலத்தை நுண்ணிய நூகள்களாக ஆக்கின். அத்தன்மையைக் காளி என்று உரைக்கின்ற வன்மை வாய்ந்த காளியானவள் ஒர் இமைப் போதில், முன்னால் எதிர்த்து நின்ற படைக் கடலைக் கடந்து வெல்லும்படியான வல்லமையையுடைய சிங்கத்தின் மீது அமர்ந்து ஆசவாரம் செய்த வன்னை வீரவாகுதேவர் முன் சென்று 'நான் முன்பு ஏறிந்த மூன்று இளை போன்ற வடிவு கொண்ட குலத்தைக் கொடிய கணையால் தடுத்து நிறுத்தினாய். என்னிடம் இன்னும் ஒரு சூலமானது இருக்கின்றது. அதனை எறிவேன். நீ இறப்பாய்! அது உண்ணைத் தாக்காமல் காத்துக் கொள்வது அரிதாகும்!' என்றாள்.

இப்படிச் சொல்லவும், வீரவாகு தேவர் சிரித்து, "விளங்கும் சூலம் ஒன்றானது, ஆயிரம் வீசினாலும் எதிர்கொண்டு நின்று அவை முழுவளத்தியும் பொடியாக்கி விடுவேன்! நீ பெண் ஆளதால் என் வலிய ஆற்றலை நீ உணரவில்லை!" என்று உரைத்தார். எட்டுத் தோள்களையுடைய காளி உடனே வெண்மையான பிடிரி மயிரைக் கொண்ட சிங்கத்தின் மீது அமர்ந்திருத்தலை விடுத்து, பாலையையுடைய அலைகள் கொண்ட பாப்பை விடுத்து நீங்குகின்ற நஞ்சைப் போல் வீரவாகு தேவர் முன் சென்றாள். வீரவாகு தேவர் அவளது எட்டுக் கைகளையும் ஓடிப்பது போல ஒரு கையால் பிடித்தார். மற்றொரு பெருங்கையால் காளியின் மார்பில் தாக்கினார். அப்போது அக்காளி விழுந்து மயக்கம் அடைந்தாள். காளியானவள் மூர்ச்சையாகி விழுந்த பின்பு, பழைமையான ஜம்புல உணர்ச்சிகளும் தோன்றவும், அவள் தன் கொடிய தன்மையை கைவிட்டுக் கண்ணைத் திறந்து பார்த்தாள்.

ஆடவரில் சிறந்த வீரவாகுவின் மார்பில் அடிக்கப்போகும் வீரழும் இல்லாது. கீழே மயங்கி விழுந்ததும். மிக்க மயக்கம் கொண்டதும் ஆகியவற்றை என்னி நடுங்கும் உயிரை உடைய அந்தக் காளி மிக்க நாணம் அடைந்து. “அழிவில்லாத ஆறுமுகப்பெருமானின் ஆணையில் வந்த வீரவாகுவுடன் போர் செய்தால் வெற்றி உண்டாகுமா? நான் அறிவு இல்லாமல் இங்கு வந்து விட்டேன்!” என்று என்னி. வீரவாகுவின் அடிதனில் வன்மையிழந்து விழுந்து கிடந்த காளியானவள் எழுந்து. தேர்மீது ஒளியுடன் விளங்கும் வீரவாகு தேவரை இவ்வாறு புகழ்ந்து கூறினான். “காமான்ய பயிர்சியடைய அக்கினிமுகன் இன்று என்னை வழிபட்டுப் பல உயிர்களைப் பலி தந்து வேண்டிக் கொண்டான். அதனால் அவன் செய்த நன்றி மறவாத நான் இங்கு வந்தேன். உன்னுடைய வலிமையும் உன் வீரழும் உன் அடையாளமான அணிகளையும் நான் அறியேன். அதனால் போரில் எதிர்த்து இவ்வாறு ஆயினேன். இனி நான் என் பழைய இடத்துக்குச் செல்வேன். இனி நீ சினம் கொண்டு அக்கினிமுகளைத் தண்டித்து அவனது உயினா உண்பாயா! அவனுடன் வந்துள்ள மற்ற அளர்களையும் அழிப்பாயா! முன் காலத்தில் கதிரவரைப் பகைத்த பானுகோபணையும் கொல்வாயா! நீ பகைவரை வென்று ஆறு திருமுகங்களைக் கொண்ட முருகப்பெருமானின் அருளை அடைந்து மகிழ்வாயா! நீண்ட பல ஷுழிகாலம் வாழ்வாயா! நான் கூறிய எல்லாவற்றையும் பின்னால் காண்பாயாக!” எனக் கூறினாள். இவ்வாறு காளியானவள் சொல்லி. கொடிய போரில் வல்ல வீரவாகு தேவரின் விடையைப் பெற்றுக் கொண்டு, சிங்கத்தின் ஆழகிய கழுத்தில் அமர்ந்து. பழைய காளிப் படைகள் குழந்து வர. தான் முன்னம் எங்கிருந்து வந்தானோ அங்குச் சென்றாள். காளிதேவி சென்ற பின்பு. அக்கினிமுகன் அங்கு நிகழ்ந்தவற்றையில்லாம் பார்த்துச் சினந்து ‘இக் கள்வனது ஆற்றல் நன்றாக உள்ளது!’ என்று என்னித் தீண்ணிய ஆற்றலையுடைய ஆற்றலால் மிகுந்து தொலைவில் இருந்து இடியை வெளிப்படுத்திக் கொண்டு மேகமானது எழுந்ததுபோல விரைந்து எழுந்து வந்து சொல்லத் தொடங்கினான். “இனி நான் ஓர் இமைப் போதில் என் தம்பி வச்சிரவாகுவின் உயிரைப் பறித்து முன்னால் இந்நகரத்தினின்றும் நீங்கிச் சென்ற தூதனான வீரவாகுவின் வலிமையை அழித்து, அவனது உயிரை எமனுக்கு உணவாகத் தருவேன். இதைச் செய்யாது என் தந்தையான மன்னன் முன்னம் செல்லேன். இது நான் சொல்லும் வஞ்சினமாகும்!” என்று சொன்னான். அக்கினிமுகன் இத்தகைய சொல்லைச் சொல்லி பின்பு பெரிய அசரப்படை பக்கத்தில் குழந்து வர.

சக்கரங்களையுடைய தேரில் ஏறிப்போய். அழகிய வில்லை எடுத்து வன்மையுடன் வளைத்துக் கூரிய பெரிய நூறு அம்புகள் வைத்து வீரம் உடைய தோள்களைக் கொண்ட வீரவாகுவின் மீது செலுத்தி ஆரவாரம் செய்தான்.

கடலால் சூழப்பட்ட உலகம் முழுவதையும் அரை மாதத்தினாப் பொழுதில் உண்கின்ற ஆற்றலையுடைய வீரவாகுவின் நெடிய வீரபத்திரிக்களை விரைவாக செல்லும் போது, அதனால் வருகையைக் கண்ட திருமாலின் மகனான நான்முகக் கணை, நடுக்கம் கொண்டு, மிகவும் தாழந்து பார்த்தவர் அனைவரும் நடைக்குமாறு, விலகிச் சென்றது. அன்னப் பறைவையை ஊர்தியாகக் கொண்ட நான்முகக் கணை விலகிச் செல்லவும், வீரவாகுதேவர் விடுத்த வீரபத்திரிக் கணை விரைவாகச் சென்று அக்கினிமுகனின் உயிரைக் கவர்ந்து கொண்டு அவனுடைய சிறந்த முடிகளைத் தள்ளி மின்னல் போல் வீரவாகு தேவரிடம் திரும்பி வந்து சேர்ந்தது.

கொடிய அந்த அக்கினிமுகன் இறந்து விழுந்தான். அச்செயலை விரைவாகக் கண்டு வீரவாகு தேவரை வாழ்த்தி நின்று மலர் மழை பொழுந்து தம் உடலில் உள்ள ஆடையையும் வீசி ஆரவாரம் செய்தனர் இவ்வாறு இறந்தவர்களே அல்லாது என்னை கொடிய வன்மை வாய்ந்த அகர்கள் அஞ்சி ஒடுதலும், களங்கம் அடையத்தக்க இயல்புக்கேற்ற செயல்களையே செய்து கொண்டிருக்கும் மகேந்திர நகரம் கட்டு உடைந்தது போன்ற ஆரவாரம் கொண்டதாக விளங்கியது.

அந்தப் போர்க் களத்தில் தான் செய்ய வேண்டிய போர்ச் செயல் முற்றுப் பெற, அச் சிவந்த போர்க்களத்தில் நடுவில் வீரவாகு தேவர் இருக்க. போரின் பொருட்டுத் தம்மிடமிருந்து நீங்கிச் சென்ற இலட்சம் வீரரும் அளவற்ற பூதர்களும் அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். ஏரிகின்ற தீயின் முகம் கொண்ட அக்கினிமுகன் வீசிய கொடிய அம்புகள் மார்பில் பாய ஒப்பற்ற தன் வன்மையானது நீங்கத் துன்பத்துன் ஆழந்து வருந்திய வீரபூந்தரன் மயக்கம் தெளிந்து எழுந்து ஒரு பக்கத்தில் வந்தான்.

திரிபுண்டரமான திருநீற்றை அணிந்த வீரவாகு தேவர் பக்கத்தில், மேற்கூறப்பட்ட இவர்கள் எல்லாம் வந்து நிற்கவும், மதிக்கத்தக்க தம்பியர் ஏழு பேர்களையும் காணாமல் கவலைக் கொண்டு சொல்லனானார். “ஆண்களுள் சிறந்தவரான என் தம்பியர் எழுவரும் பகைவர்க்கு எதிராகப்

பேர் செய்தனர். அவர்கள் இறந்தார்களோ? அல்லது மயங்கினார்களோ? அவர்கள் எங்கு விழுந்து கிடக்கின்றனர்? இடத்தைச் சொல்வாக!” என்று வீரவாகு தேவர் கேட்கவும், ‘உக்கிரன்’ என்ற பெயர் கொண்ட பூதன், “உன் தம்பியர் எழுவரையும் குரபள்ளனின் மகன் அக்கினிமுகன் கொன்று விட்டான். அந்த எழுவர் உயிர்களையும் என்ன கொண்டு போய்விட்டான். இங்கு முன்னதாகச் சொல்லப்படுகின்ற நூறு யோசனை தொலைவுக்கு அப்பால் ஆலமரம் ஒன்றிருக்கின்றது. வானமும் சிறிது என்னும்படி உயர்ந்து வளர்ந்துள்ள அந்த ஆலமரத்தின் அடியிலே உம் தம்பியர் இறந்து கிடக்கின்றனர். இது உண்மையே!” என்று சொன்னான்.

உக்கிரன் சொற்களைக் கேட்ட, வீரவாகுதேவர் மிக்க துன்பத்தை அடைந்து, பக்கத்தில் உள்ளவர், தம்முடன் வர, ஏழு தம்பியரும் இறந்து கிடக்கும் இடத்துக்குச் சென்றார். நூறு யோசனை தொலைவைக் கடந்து ஒவிக்கும் வீரக்கலை அணிந்த வீரவாகுதேவர் செல்ல, பசிய இலைகள் பொருந்திய ஆலமரத்தின் கீழே அன்புடைய தம்பியர் எழுவரும் இறந்து கிடப்பதைப் பார்த்தார்.

தம் தம்பியரைப் பார்த்துக் கண்கள் இரத்தத்தை வெளிப்படுத்த அவர்களின்மீது விழுந்து உடல்களைத் தழுவிக் கொண்டார். அத்தம்பியரைக் கூவி அழைத்து அராற்றிச் சிவந்த வாயையைத் திறந்து பெருமுச்சுவிட்டு மேனி வியர்த்தார். உயிர் உண்டோ இல்லையோ என்று சொல்லும்படி சோர்ந்து மயங்கிப் பின் உணர்ந்து இரங்கிப் புலம்பலானார். பின்னர் மனம் தேறி வீரவாகு எழுந்து, முதுகில் கட்டப்படுகின்ற அம்பறாத் தூணியில் ஓர் அம்பை எடுத்துத் தன் கை நகத்தினால் அந்த அம்பின் முணையிலே அறக் கடவுளான என்ன காணுமாறு “வேல் ஏந்திய முருகப் பெருமானின் தம்பி இதை எழுதினேன். தக்க காலத்தை ஆராய்ந்து உயிர்களைக் கொண்டு செல்லும் என்ன காண்க. நீ அழகிய கொடிய வில்களைக் கை கொண்டிருந்த எம்தம்பியரின் அரிய உயிரைக் கொண்டு போனாய். இது சிறந்ததோ! அவர்களின் உயிர்களை விரைவில் விடுவிப்பாயாக!” என்று எழுதினார். செம்மைத் திறம் விளங்கும் தம் நகத்தினால் அந்த அம்பில் இவ்வாறு எழுதி அழகிய இலையை வளைத்து அதில் வைத்து. பன்னிரெண்டு தோள்களையுடைய முருகப்பெருமானை உள்ளத்தில் நினைத்துத் துதித்து விரைந்து மின்னல் போலச் சென்று எம்புத்தை சேரும்படி அந்த அம்பை எய்தார்.

காந்தை மலரைச் சூடியருளிய சிவபெருமானின் அழிய மகனுக்குத் தம்பியான வீரவாகுதேவர் விடுத்த அம்பு. முன்னால் விரைந் ஏழு கடல்களையும் கடந்து சென்று வானத்தில் உயர்ந்து இருந்த மாண்சோத்தீர மலைக்குத் தெற்கில் உள்ள எம்புரத்தில் சென்று கூற்றுவனின் முன்னால் விழுந்தது. வீரவாகு தேவர் எய்த அந்த அம்பானது விரைந்து போய் எமன் அருகில் விழி. அதனைக் கண்ட அவன் வியப்படைந்து அதன் அருகில் சென்று கையில் எடுத்துப் பார்த்தான். அது வீரவாகு என்ற இளவுல் விடுத்தாக இருக்கப் பார்த்து நிலைமையை உணர்ந்தான். கூர்மையான நீண்ட அம்பில் எழுதப்பட்ட முடங்கலின் பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் ஆய்ந்து துன்பம் அடைந்து அஞ்சி. அந்த வீரவாகுவின் தம்பியர் இங்கு எமவுல்கில் இல்லை. எங்குச் சென்றிருப்பர் என எண்ணினான். அவர்கள் கயிலாயத்தில் சென்றிருப்பதைத் தன் உணர்வால் அறிந்தான்.

உடனே எமன். அந்த ஏழுவரின் முன்பு சென்று வணங்கி. “எல்லாவற்றையும் அறிந்தவர்களே! உம் தமையர் உங்களை தேட இங்கு நீங்கள் இருப்பது என்ன? நீங்கள் விரைவாகச் செல்லாது போனால் அவர் என்னையும் சந்தேகப்படுவார். இந்தப் பூதர்களுடன் நீங்கள் ஏழு பேர்களும் விரைவாக எழுந்து வாருங்கள்” என்று மொழிந்தான். எமன் இதைச் சொன்னவுடன். அந்த ஏழு பேரும் அங்கு இருப்பதை விட்டு எழுந்து இரண்டு பக்கங்களிலும் இருந்த பூதர்கள் எல்லாரும் உடன் வர, கயிலை மலையை விட்டு நீங்கி ஒரு மாத்திரைப் போது அழிவதற்குள். குரபன்மன் இருக்கும் மகேந்தீர நகரத்தில் உள்ள போர்க்களத்தை அடைந்தனர்.

அவ்வாறு அவர்கள் புகுந்த போது அந்த ஏழு பேர்களும் தங்களுடைய பழைய உடல்களில் புகுந்தனர். பூதக்களைத்தவர் எல்லாரும் அங்கு நெருங்கிக் கிடந்த தம் உடல்களில் புகுந்து எழுந்தனர். அப்போது தேவர்கள் மலர் மழை பெய்து ஆரவாரம் செய்தனர்.

இவ்வாறு ஏழு வீர்களும் துடிதுடித்து எழுந்து மூத்தவரான வீரவாகுதேவரின் பாதகமலங்களை முறைப்படி தலைவைத்து வணங்கினர். உடனே அளவில்லாத புகழையுடைய வீரவாகு தேவர் தம் செங்கையால் அவர்களை எடுத்துப் பொன்மயமான மார்பு பொருந்தத் தழுவிக் கொண்டார். தம் தம்பியரைத் தழுவிக் கொண்ட வீரவாகு தேவர், பாம்பு உண்டு உமிழ்ந்த கதிரவன் போல ஒளிர்ந்தார். “இனி நான் அவுண்ணாக் கொல்வதோ அரிது?” என்று துன்பம் நீங்கி மனமகிழ்ச்சி கொண்டார். போர்க்களத்தில் இருந்து

இவை அனைத்தையும் பார்த்து வந்த ஒற்றார்கள், சூரன் அரண்மனைக்குள் சென்று தம் மன்னனான சூரபன்மனை வணங்கி, “மன்னவரே, உன் மகன் அக்கினிமுகன், போர் செய்து வீரவாகு விடுத்த வீரபத்திரக் கணையினால் இறந்து சாம்பலாகி விழுந்தான்” என்று கூறினார். ஒற்றர் இப்படிச் சொன்னவுடன் அசானான சூரபன்மன் பூமியில் விழுந்து, புத்திர ரோகத்தால் மனந் தளர்ந்து துண்பக் கடலில் வீழ்ந்தான்.

“மகனே! நல்லவனே! கரியவனே! செல்வமே! சிறுவனே! உன்மையான என் அரிய உயிரே! இளைஞரே! வலிய வேலை ஏந்திய ஈக்யுடையவனே! மன்னா! களிரே ஜூயா! நீ என்னையும் மற்ந்தனன்யோ!” என்று சூரபன்மன் சொல்லி இரங்கவும், அதனை இறந்த மகனின் தாயான பதுமகோமனை என்பவள் கேட்டு, உயிரும் உள்ளமும் நடுங்கத் துண்பக் கடலுள் மூழ்கினான். அந்த வீரமகேந்திரத்திலும் அமும் குரல் எங்கும் கேட்பதாயிற்று.

9. மூவாயிரவர் வதை

(நாலாம் நாள் பிற்பகல் போர்)

இந்தச் சூழலில் மூவாயிரம் மைந்தர் நடந்த இவற்றையெல்லாம் கேட்டுக் கூட்டமாக ஒன்று கூடி மன்னனான சூரபன்மன் வாழ்கின்ற அரண்மனையை அடைந்தனர்.

அடைந்த அவர்கள், “எம் தந்தையே! வன்மையுடைய இலட்சம் வீரரும் மற்ற எட்டுப் பேரூம், மிகப்பெரிய ஆற்றலையுடைய வீரவாகு தேவநும், மற்ற வீரரும், நெருங்கி நிற்கும் போக்களத்தில் நீ அக்கினி முகன் ஒருவனை மட்டுமே அனுப்பினாய். தனி ஒருவனாய்ச் சென்ற அவன் அவ்வளவு பேரையும் கொல்ல வல்லவனோ? நீ இறந்த ஒரு அக்கினி முகன் பொருட்டு இரங்கி வருந்தாதே! நாங்கள் மூவாயிரம் பேர் இருக்கிறோம். இரணியன் என்ற உள் மகனும் இன்னும் இருக்கின்றான். தாமரையின் கணவனான கதிரவனைச் சிறையில் அடைத்த மன்னன் பானுகோபனும் இருக்கின்றான். எனவே உணக்கு ஒரு குறை உண்டோ?” என்று ஆழுதல் சொல்லவும், சூரபன்மன் துண்பம் நீங்கப் பெற்று, “நல்லது! மைந்தரே! போக்குஞ் சென்று வாரங்கள்”

என்று கொண்ணான். வலிய ஆற்றலையுடைய குருபன்மனை அந்த மூவாயிராக்கூப்பித் தொழுது படைக்கலங்களைக் கைகளிலே கொண்டு, தும்பை மாலையை முடியில் குடி. மார்பில் பொருத்தமாக அணிகளை அணிந்து தேர்களில் ஏறினர். உடனே படைகள் எல்லாம் வந்தன.

அசர் படை என் இல்லாதவை! மிக்க ஆற்றலையுடையது; யானைகள் என் இல்லாதவை. அழகிய சிறப்புடைய குதிரைகளின் தொகை என் இல்லாதவை. கூட்டமாக வருகின்ற தேர்ப்படைகளும் என் இல்லாதவையாக வந்தன. அப்போது மூவாயிரவர் கரிய மேகங்கள் உலகத்தில் நிருங்கிச் சென்றார் போல. ஒன்று கூடிப் போர் செய்யும் போர்களத்துக்கு வந்தனர். அவர்கள் வருவதை முருகப்பெருமானின் ழுதவீரர்கள் பார்த்தனர்.

ழுதப்படையினர் அவர்களை எதிர்த்தார்கள். உடனே முதிர்ந்த சினத்துடன் விளங்கும் வன்மை பொருந்திய அசர்களும் எதிர்த்தனர். அச்சமயத்தில் பேரினைகள் முழங்கின. அதனால் அண்டங்கள் பிதிர்ந்தன. சக்கரவாள மலையைப் பின்தது. நீர் நிலையைக் கலக்கி மலர்களைச் சிதைத்த யானையைப் போல பகைவர்களால் கொல்வதற்கரிய மூவாயிரம் வில் வீரர்களும் எய்கின்ற அம்புகளால் துயரம் அடையும் ழுதவீரர்கள் நில்லாது தோற்றோடினர். அதைப் பார்த்து இலட்சம் வீரர்கள் ஓராயிரம் வீரர்கள் தீப்போல சினம் கொண்டனர்.

மலை என்று சொல்லுமாறு உயர்ந்த தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவனின் எதிரே போய். “இந்தப் போரைச் சிறியவரான எங்களுக்கு அருள் வேண்டும்” என வேண்டினர். அவ்வாறு வேண்டிக் கொள்ளவும். வீரவாகு தேவர் அதற்குச் சம்மதித்து. “அவர்களுடன் போர் செய்ய நீங்களே செல்லுங்கள்” என்று சொல்ல. அவர்கள் போர் செய்யச் சென்றனர்.

இலட்சம் வீரர்கள், தம்மை எதிர்த்தவர்களின் பொன்மயமான தேர்களை வில்லில் வைத்து விடப்படுகின்ற நெடிய கொடிய அம்புகளை விடுத்து அழியச் செய்து. மூவாயிரம் கூட்டத்தவரைப் ழுமியில் நிற்கும்படி செய்து. மலையிலே பொருந்திய சிங்கங்களைப் போல, பக்கத்தில் வந்த சேமத் தேர்களில் ஏறினர். வீரத்துடன் வாயுக் கூட்டங்கள் மரங்களின் கிளைகளை ஓடிக்கின்ற தன்மையைப் போல எம் கிறைவனான குமரப்பெருமானின் தம்பியரான இலட்சரின் கைகளில் இருந்த விற்களை வலியப் பிடுங்கி முறித்துப் ழுமியில் வீசி ஏறிந்தனர்.

பகைவர் விற்களைப் பிடுங்கி அழித்தவுடனே சினம் கொண்டு எம்பெருமானின் படைவீரர்கள் தம் விற்களைப் பிடுங்கியவரைத் தூடிதுடிக்க அடித்தனர். உடனே அவர்களும் ஜிடிதிட்டதோற் போல இவர்களை தாக்கினார்கள். பரந்த கரிய உப்புக் கடலும், பாற்கடலும் அலைகளை எதிர் எதிராக வீசி ஆராவரம் செய்து எழுந்து போர் செய்யும் தன்மையைப் போல். ஒப்பில்லாத மற்போரினை ஜிரண்டு பக்கத்து வீரரும் பகைத்துச் செய்தனர். ஆயிரவர் தீத்தகைய மல் போரினத் தொடர்ந்து நின்று செய்து, பழைய வன்மையை கீழ்ந்து, விசயன் ஒருவனைத் தவிர மற்றவர் எல்லாரும் தோற்றனர்.

தம்முடன் பொருந்திய ஆயிரவர் எல்லாரும் தோற்று ஒடவும், வெற்றி உடையவன் என்ற பெயர் கொண்ட விசயன், சினந்து “பழியுடன் கூடிய அவுண மன்னன் சூசபன்மனின் மைந்தரை வென்று எமனது நகரத்துக்குச் செலுத்துவேன்” என்று இயம்பினான். சடையிலே பிறைச்சந்திரனை அணிந்துள்ள சிவபெருமான் அளித்த வன்மையுடையதும் கட்டப்பட்டதும் அழிவற்றதுமான வில்லானது அம்பறாத்தூணியுடன் இருந்தது. போரில் பின்னடையாத விசயன் அதனைக் கையில் எடுத்தான். விசயன் என்பவன் கையில் எடுத்த வில்லினை விரைவுடனே வளைத்து, ஒப்பற்ற காற்றைப் போல ஒடி அவர்களை வளைத்துக் கொண்டு அந்த அவுணரின் மீது அம்பு மழையைப் பொழிந்தான். காட்டில் உள்ள மரங்களை அறுப்பது போல் அவன் அம்பு மழை பெய்து பகைவரின் கைகளை அறுத்தான். கால்களை அறுத்தான். மார்புகளை அறுத்தான். சிலர் தலைகளை அறுத்தான். அவ்விசயனால் அறுக்கப்பட்ட ஆயிரவரின் உறுப்புகள் எல்லாம் பின்னும் நெருங்கி வந்து அவ்விடங்களிலே பொருந்தின. உணர்வும் உயிரும் வந்து கூடின. அதனால் அவர்கள் உயிர் பெற்று எழுந்தனர். வெற்றியுடைய விசயன் மேல் அவுணர் மலைகளைப் பொழிந்து போர் செய்தனர். மலர்கின்ற தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனிடமிருந்து அவர்கள் பெற்ற வரத்தின் தன்மையால், தலையும் கால்களும், தோள்களும் துண்டாப்பட்ட பின்பும் மீண்டும் வந்து கூடப் பெற்றனர்.

பிரசண்ட வாயுமோத விலகிச் சிதறிய கடலில் உள்ள நெடிய நீர் திரும்பவும் ஒன்றாகச் சேர்வதைப் போல், கழுத்துகளும், தோள்களும் கால்களும் அம்புகளால் துண்டுபட்ட அச்சர்கள் அவை பழைய படியே வந்து பொருத்தப் பெற்றனர். கொடிய கிருளானது மின்னல் தோன்றியவுடனே

மறைந்து அது போனவுடன் பழைய நிலையை அடைந்து பின்னும் மீண்டும் இருள் வருவதைப்போலக் கொல்வதற்கரிய ஆற்றலையுடைய விசயன் எய்யும் அம்புகள் வருந்தோறும் அகர மனனவனின் மெந்தான மூவாயிரவர்களும் இறந்து பின் உயிர் பெற்று எழுந்தார்கள். கைகளுடன் தலைகளும், கால்களும், மார்புகளும் அறுத்தவுடனே பழையபடி வந்து கூட, மூவாயிர வீரர்கள் விரைந்து உயிர் பெற்று எழுந்தார்கள். “பகைவரான அவுணர் பல வரங்களை உடையவர். மாயங்களைச் செய்யும் தன்மை உடையவர். மிகவும் வலிமை உடையவர்” என்று கொல்லிக் கொண்டு நான் திரும்பிச் சென்றேன் என்றால், ‘நான் தோல்வி அடைந்து வந்தேன், என்று எழுமுடையவர் என்னைத் தள்ளி விடுவர். அன்றியும் நான் புறமுதுகிட்டு ஒடுவும் என்னைப் பகைவர் விட்டுவிடுவாரே!

மலையுடன் மாறு கொள்ளத்தக்க விசயன் இவ்வாறு அடைவதற்கரிய துன்பம் உடையவனாக மனதில் இதை நினைத்தவுடனே, இனி நான் உய்யும் வண்ணம் ஒரு செயல் உள்ளது என்று. துன்பக் கடலைக் கடக்கும் தன்மையுடைய அவன் உணர்ந்தான். ஆறுமுகங்களையுடைய எம் இறைவனே அல்லது இப்போது எனக்கு வேறு துணையும் இல்லை. உண்மை இது! என்று, இழிகின்ற அருவி நீர் வழியும் கண்ணன்யுடைய விசயன் தெளிவு கொண்டு, பெருமானின் திருவடித் தாமரையை நினைத்தான். பெருமை பொருந்திய குமரப்பெருமானை உள்ளத்துள் தியானித்த போது, என்னியவற்றை என்னியபடியே எவர்க்கும் அருளும் அப்பெருமான் வாணத்தில் விரைந்து விசயன் என்ற அவன் கண் எதில் தேவனரி கொல்வியருளவானார். “விசயனே! கேட்பாயக! பகைவரை ஆழித்து விட நினைத்து அவர்களுடைய தலையும் கையும் துண்டித்தாய். அவ்வாறு தீ துண்டித்த உறுப்புகள் எல்லாம் யீனவும் அவர்களுக்கு உண்டாயின அன்றோ? அதன் காணத்தை தீ அறியாய்! பெரிய போரில் வெற்றியில்லாது நிற்கின்றாய். மனம் தளச் வேண்டியதில்லை.”

“தீ பெற்ற பல படைக்கலங்களால் இவர்களைக் கொல்வாய் என்றாலும் இவர்கள் அழிய மாட்டார். விரைந்து ஆற்றல் சேர்ந்த ஒரு படையைச் செலுத்தினால்தான் இவர்கள் அனைவரும் மடிவர். இது நான்முகன் முற்காலத்தில் அவர்களுக்கு அளித்துள்ள வரமாகும்!” என்று வள்ளலான ஆறுமுகப் பெருமன் கூறி, இவ்வுலகத்தைப் படைத்த நான்முகனின் ஜூது தலைகளுள் ஒன்றாக கிள்ளி மற்றவர் கொண்டிருந்த மயக்கத்தை போக்கிய

எம் வைவக் கடவுளின் வெற்றியுடைய படைக்கலம் ஒன்றை உண்டாக்கி விசயனுக்கு தந்து, “தீ பகைவர் அழிய இதனை இப்போதே விடுக!” என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றருளினார்.

அந்த விசயன் முருகப்பெருமான் கூறியருளிய உண்மைப் பொருளை உணர்ந்தான். உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி மிகப் பெற்றான். நாயினை வாகனமாக உடைய வைவரின் வெற்றியுடைய கொடிய கணையை பெற்று மனத்தில் நிறைந்த அன்புடன் பூசை செய்தான். அவற்றையெல்லாம் அவுனர் படையுள் ஒருவனாக உள்ள ‘உன்மத்தன்’ என்பவன் அறிந்தான்.

“இப்போது இந்த விசயன் நம்மவர் எல்லாம் ஒருசேரப் படை ஒன்றினால் மானும்படி கொல்வான் போலும்! அவ்வாறு அவன் கொல்வதற்கு முன்பு, ‘மாயை’ என்ற படைக்கலத்தால் இவனுக்கு உயிர் இறுதியை உண்டாக்குவேன்” என்று நினைத்து, அந்த உன்மத்தன் என்ற படைத்தலைவன் மாயை என்ற கணையை விடுத்தான்.

மாயை என்பவன் (பாட்டி) தந்த அந்த மாயைக் கணையை அந்த உத்தமன் விடவும், விசயன் அதைப் பார்த்துத் தீயை வெளிப்படுத்துகின்ற வைவரின் திண்ணிய படையைச் செலுத்தினான். உடனே அப்படை சென்று, பரவிய இருளானது விரிய வருகின்ற மாயை என்ற கணையை அழித்து மூவாயிர வீரராயும் குழ்ந்து கொன்று விட்டுத் திரும்பியது. ஓர் இஸைப்போதிற்குள் மூவாயிரம் பேர்களும் போர்க்களத்தில் இறந்து போயினர். விசயன் அதனைக் கண்டு முருகப்பெருமானைத் துதித்து நின்றான். கலை நிறைந்த சந்திரனைக் கண்டு எழுகின்ற கடல் அலைகளைப் போலப் பூதகணத்தவர் எல்லாம் ஆர்வாரம் செய்தனர். காவலையுடைய அவுனர் படையுள் இறவாமல் உயிர் பிழைத்திருந்தவை எல்லாம் அழிய திசைகள் தோறும் விரைந்து தோற்று ஒடி விட்டன. தேவர்கள் மலர் மழை பொழிந்தனர். இவற்றையெல்லாம் அறிந்து தம் அரசனுக்கு அறிவிக்கத் தூதர் சென்றனர். தூதர் கதிரவனுக்குப் பகைவனான பானுகோபனின் தந்தை குருபன்மனின் வீரக்கழல் அணிந்த அடிகளை வணங்கி “மன்னனே! உன் மைந்தர் மூவாயிரவராயும் இலட்சம் வீரருள் ஒருவனே விரைந்து கொன்று விட்டான். இது பொய்யன்று, உண்மை!” என்று சொல்ல, குருபன்மன் மயங்கி விழுந்தான். அவ்வாறு மயங்கி விழுந்தவன் பதைத்துத் தளர்ந்து வெப்பமாகப் பெருமூச்சு விட்டு அசைந்து, விம்மி, பிளவுண்டாகுமாறு தரையைக் கையால் அடித்தான். மலையினின்று இழிகின்ற அருவியைப்

போல திழிவின்ற கண்ணா ஒழுக்குப் பெருகிடச் சுற்றியிருப்பவர்களும் புலம்பச் சூரபன்மன் துன்பத்துக்கு மேல் துன்பத்தை அடைந்தான்.

10. தரும கோபன் வதை

(நாலாம் நாள் இடவு நிகழ்வது)

இறந்து முடிந்து போன மைந்தர் மூவாயிரவரை எண்ணித் துன்பம் அடைகின்ற சூரபன்மன் முன்பு, ஒப்பில்லாத நல்ல அறத்திற்குப் பகைவனான தருமகோபன் என்னும் தலைமை அமைச்சன் வந்து அவனது அடிகளை முறைப்படி வணங்கி எதிர் நின்று சொல்லத் தொடங்கினான். “எல்லையில்லாத செல்வமும் அழிவில்லாத ஆயுளும் அழியாத வளைமயும் எங்கும் செலுத்தும் ஆணையும் ‘இந்திரி சூலம்’ என்ற தேரும் கிருக்க, மன்னவரே, தாங்கள் அழிவில்லாத தேவரைப் போல் வருந்துவது என?..” என்று சூரபன்மன் மனத்தைத் தேற்றினான்.

தருமகோபன் இவ்வாறு தேற்றியபோது, சூரபன்மன் சர்றே தன் உள்ளத்தில் தேறி, துன்பத்தை ஒழித்தான். ‘நானே போருக்குச் சென்று காலனைப் போலப் பகைவர் கூட்டத்தை விண்ணனிற்குச் செல்லுமாறு ஏற்றிடுவேன்!!’ என்று சினம் கொண்டு சூரபன்மன் கிருந்த கிடத்தினின்று எழுந்து செல்லலானான். அவ்வாறு போருக்குப் புறப்பட்ட சூரபன்மனின் சிவந்த அடிகளை முறைப்படி வணங்கி, “மன்னார் பெருமானே! இன்றைய தினம் நீவிர் இங்கு இருப்பீராக! நானும் படையும் இப்போதே சென்று வலிய ஆற்றலையுடைய பகைவரை வளைத்து மிகவும் விரோவாகத் தாக்கி அழித்து வெற்றி பெற்றிடுவேன்.” என்று தரும கோபன் எந்ற அமைச்சன் வேண்டிக் கொண்டான்.

அமைச்சன் அவ்வாறு வேண்டிக் கொள்ள அவனும் மனம் திருந்தி அமைச்சன் தருமகோபனைப் போரிடப் புறப்பட அனுமதிக்க அவனும் “புண்டரீகம் என்ற பெயரையுடைய திக்கு யானையை விரோவாக இங்குக் கொண்டு வாருங்கள்” என்று தருமகோபன் ஏவலர்க்குச் சொன்னான். அவனது ஆணையை ஏற்ற ஏவலரும் விரோந்து சென்று காலில் பூட்டிய சக்கிவியை விலக்கி யானையைக் கொண்டது தருமகோபன் முன் நிறுத்தினார். செலுத்துபவனின் உள்ளக் குறிப்பின்படி செல்லும் தன்மை

கொண்ட 'புண்டரீகம்' என்ற பெயரைக் கொண்ட யானைகளின் அரசன் மீது அறத்தை வெறுக்கும் கொடிய குணம் கொண்ட தருமகோபன் எல்லையில்லாத படைக்கருவிகளை எடுத்துக் கொண்டு அமைச்சர் பலரும் குழந்து வர, 'இந்திரன் இவன்தானோ!' என்று ஜூயம் கொள்ளுமாறு போர்க்களும் நோக்கிப் போனான். தருமகோபன் தெருக்கள் பலவற்றை நீங்கிப் படையும் தானுமாகச் சென்று, ஆறு திருமுகங்களையுடைய வள்ளல் முருகப் பெருமானின் முழுமையான அருளைப் பெற்ற படையின் தலைவர் வீரவாகு தேவர் சினந்து நின்ற போர்க்களத்தினை அடையவும், அவ்வளவில் வீரக் கழலை அணிந்த பூதர்கள் எல்லாரும் 'பகைவர் போரிட வந்தார்!' என்று ஆரவாரம் செய்தனர். மலைகளைக் கையில் ஏந்தி ஆரவாரம் செய்து நின்ற பூதரையும், இலட்சம் வீரரையும், அவர்களைச் சூழ்ந்து நின்ற படைத்தலைவர் துணைவரையும், முன் நாளில் மகேந்திர நகரத்தை அழித்த வீரவாகு தேவரையும். அவர்களின் வலிமையையும் கொடிய தருமகோபன் பார்த்தான். பார்த்து, "இன்றைய தினம் நம் வாழ்க்கை அழிந்து விட்டதோ!" என்று நினைத்தான். இங்கு இது இவ்வாறு நிகழமும்போது எங்கும் இருளின் கூட்டமும் இரவும் பகலும் மாலைக் காலமும் கலந்தது போல விளங்க. அந்தத் தருமகோபனின் அவுண வெள்ளமும் பூதகணத்தவரும் பொங்குகின்ற கடல் ஒலியைப் போன்ற ஆரவாரம் செய்து விரைவாகப் போரைச் செய்தனன். இலட்சம் வீரரும் வருந்தி வண்ணமை இழந்தார்கள். முற்பட்டு வந்த அமைச்சன் தருமகோபன் முதலியவரும் போரில் முயன்று நின்றனர். அப்போது அதைப் பார்த்துக் கொடிய ஆற்றலையுடைய வீரவாகுதேவரும் கதிரவன் போல சினத்துடன் பகைவர்மீது அம்புமாரி பொழிந்தார். மிகவும் நீளமான அம்பை மிகவும் உயர்ந்த வீரவாகுதேவர் எய்த போது அவுணப் படையினர் துண்டு பட்ட கையுடையவராயும், பிளவுபட்ட தலைகளை உடையவராயும், அழியப்பட்ட உடலை உடையவராயும் ஆகினர். அமைச்சர் இறந்தனர். படைகளும் குறைந்தன. அவுணர் எல்லாரும் தளர்ந்தவராகித் தோற்று ஒடிப் போகவும், அழிலில்லாத பூதர்கள் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து சென்று அதடினர். துண்பத்தை அளிக்கும் அம்மாலைப் போதில் அவுணரைத் தொடர்ந்து சென்று பிடித்து அழிப்பதை மேற்கொண்டனர். தருமகோபன் வீரவாகு தேவரைப் பார்த்து, "நீயா வன்னையுடன் என்னைத் தாங்குவதற்கு வந்தாய்? நான் உன் உடலை அழிக்க என்னி நிற்கின்றேன். உன்னை நீ காத்துக் கொள்ளக் கூடுமானால் காத்துக் கொள்வாய்!" என்று கூறி தூண் போன்ற உயர்ந்த தோள்களையும் பொல்லாத தத்திரங்களையும் உடைய

தருமகோபன். முன்பே கையில் எடுத்துள்ள ஒப்பில்லாத கொடிய வில்லை வளைத்துச் செந்தேன் ஒழுக்கைப் போன்று காணப்படுவின்ற நாளையில் அம்புகளை வைத்து வீரவாகு தேவர்க்கு உடலில் வெளி இடமே தீல்லை என்னும்படி அம்புகளை விட்டு மறைத்தான். வீரவாகு தேவர் அந்த அம்புகளை விலக்கி அவன் மார்புக்கு குறி வைத்து வேலை வீசினார். வேல மார்பைத் துளைத்து வெளியில் போகவும். வலியுவனான தருமகோபன் விமிதம் அடைந்து புதை வெளிப்படப் பெருமூச்ச விட்டு. மார்பில் ஒழுகிய இரத்த வெள்ளத்துடன் நினைவற்றவளாக இருந்தான். இருக்க. மிக்க வீரத்தையும் நிராற்ற தன்மையையும் கொடிய இயல்பையும் உடைய அந்தப் புண்டரீகம் என்ற யானை தன் தலைவன் செயலை உணர்ந்து அறம் கிடந்த நெஞ்சம் கொண்ட வீரவாகு தேவளங்க கொல்லச் சென்றது.

எதிரே வந்த யானை மிக்க வன்மையுடைய வீரவாகு தேவரின் தேரைத் தனது கொம்புகளைக் கொண்டு முட்டிப். போர் செய்தவர் கைவிட்டுச் சென்ற ஒரு எழு ஆயுதத்தை எடுத்து. அந்த வீரவாகு தேவரின் தேரோட்டியை இறக்குமாறு அடித்தது. அதைப் பார்த்ததும் செந்தியைப் போல வீரவாகு தேவர் சினம் கொண்டார். தனது தேர் அழியவும். வீரவாகு தேவர் பக்கத்தே குதித்துத் தனது ஒரு அழிகான கையால் தன் மீது எதிர்த்து வந்த யானையின் கையைப் பிடித்து மதம் ஒழுகுவின்ற கண்ணத்தில் அடித்து. விரைந்து எடுத்து மேல் உலகத்துக்குச் செல்லும்படி வீசினார். எடுத்து வீசியவுடன் அந்த யானை வானத்தில் சென்று திரும்பவும் போர் செய்ய வந்தது. அப்போது அதனைத் தருமகோபன் அறிந்து யான் யானையை இழந்தேனோ என்று அயர்ந்து யானையுடன் அணிந்துள்ள அணிகளும் மகுடமும் சிந்த விழுந்தான்.

விழுந்த ஒப்பற்ற அந்தப் புண்டரீகம் என்ற யானை மிகவும் அஞ்சி துடிடுடித்து வருந்தியது. அந்த யானையுடன் சென்ற அறிவற்ற தருமகோபன் எழுந்து வயிரம் பொருந்திய ஒரு தண்டை எடுத்துத் தன் பகைவன் மார்பில் படும்படி ஏறியவும். அவர் அதை நீண்ட தன் கையில் இருந்த வாளால் இரு துண்டாக வெட்டினார். வன்மையுடைய அந்தத் தன்கு அழியவும். மேலும் ஒரு வச்சிரப் படைக்கலத்தை எய்தான். அது வீரவாகு தேவரின் எதிரே வர. அதைக் கையில் பிடித்துப் புவியானது தான் கண்ட ஒரு கலைமான் எதிரே சென்றது போலச் சென்று தருமகோபனின் வன்மையான மார்பில் அடித்தார். அங்ஙனம் சினம் கொண்டு வீரவாகு தேவர் தருமகோபனின் மார்பில் அடித்த

போது, வேர் அற்று விழும் மரம் போல் மன்ன் மீது அவன் விழுத்தான். வெற்றி மிக்க வீவாகு தேவர், தம் ஒரு காலால் அவனை உதைத்தார். அவ்வளவில் தருமகோபன் விழுந்து இறந்தான். அவனுடன் துணையாய் வந்த அவனைப் படைகள் தோற்று ஒடினா. குற்றம் பொருத்திய தருமகோபன் இறந்தான் என்ற சொல்லைக் கேட்டு. குருபன்மன் முற்றிலும் குழந்து கெண்ட துண்பம் என்ற கடலுக்குள் மூழ்கி அழுது பெருஞ்சுக் கீட்டு உடலும், உயிரும் துடிதுடித்திட. அங்கே எழுதப்பட்ட ஓவியம் உணர்வின்றி அசையாது இருப்பதைப் போலப் பேச்சற்று செயலற்று இருதான்.

11. பானுகோபன் வகை

(ஐந்தாம் நான் பேர்)

என்னை இகழ்ந்து பிடித்துச் சிறையிலே வைத்த கள்வனான பானுகோபன் இன்று மடிந்து விடுவான். அவன் சாவதைக் காண்பதற்கு விரைந்து செல்வேன் என்று உள்ளத்தே எண்ணியவனைப் போல ஒளியையுடைய வெப்பமான கதிர்களை வீசிக் கொண்டு கதிரவன் உதயமானான். வேததென்றியை விட்டு விலகிய அவனாரின் மன்னன் குருபனமன் இவ்வாறு மிகவும் துண்பம் அடைந்திருத்தலைப் பார்த்து அந்த ஜிடத்தினின்றும் குருதி போன்ற கண்களையுடைய ஒற்றில் ஒருசிலர் போய்ப் பானுகோபனை அடைந்து அவனுடைய அடிகளை வளங்கி இவற்றைச் சொல்லலானார்.

“இளங்கோவே! நீ முன்பு சிறந்த மாஸை என்ற கணையை விடுத்துப் பண்ணின்டு தோள்களையுடைய ஆறுமுகனின் தூதனை அவனுடன் வந்த படைகளுடன் கொன்று பழைய கடலுக்குள் இட்டாய். அவ்வாறு நீ செய்ததை அன்றே தேவர்கள் முருகனுக்கு எடுத்துக் கூறினார். வெவ்விய கண்களையுடைய யானை முகத்தையுடைய விநாயகருக்குத் தம்பியான முருகன், அவர்கள் உரைத்தலைக் கேட்டு, தன் கையில் இருந்த சிவந்த வேலினை அங்கிருந்தபடியே செலுத்த. அது அப்போது விரைந்து சென்று, ஆறு கடல்களையும் கடந்து போய்ப் பொங்கும் தூய நீரையுடைய கடல் நடுவினுள் புகுந்தது. அந்த வேலானது அந்தக் கடலுக்குள் சென்ற போது, நீ விட்ட மாயப் படையானது பின்னடைந்தது. அப்போதே தொலைந்தது.

டடனே அங்கு நெருங்கிய பூதக் கூட்டமும் வீர் கூட்டமும் மிக்க திண்ணீய ஆற்றல் வாய்ந்த வீரவாகுவும் மயக்கம் தீங்கித் தெளிவு பெற்றவராக அங்கிருந்து எழுத்து நம் நகரத்தை அடைத்தனர். அப்போது அந்த வேலானது அவர்களிடம் அருள் செய்து விடைக்கு திரும்பிய முருகவேளிருக்குமிடத்தை அடைந்தது. பின்பு ஜிங்கு இந்தப் பெரிய நகரத்தைச் சுற்றிப் பகைவர் வண்மையுடன் போர் செய்யும் வண்ணம் இந்நகர் மதிலுக்குள் புகுந்தனர். அரசனை அடைந்த பகைவர் இந்த ஊரைத் தீக்கணை முதலியவற்றால் வருந்தவும். அதை உலகத் தலைவரான நின் தந்தை கேட்டுத் தன் அருகில் நின்ற இரண்ணியன் என்ற நின் தமிழையையும். அக்கினிமுகன் என்ற நின் மற்றொரு தமிழையையும். மாறுபட்ட மற்ற மூவாயிரம் மைந்தரையும். தலைமை அமைச்சரான தருமகோபன் என்பவனையும் முறையே போரிட அனுப்பி வைத்தான். அவர்களும் வீரவாகுவாலும் மற்றவர்களாலும் இறந்தனர். இரண்ணியன் அஞ்சி மீனாகக் கடலுக்குள் புகுந்து கொண்டான். “நின் தந்தையான மன்னர் மன்னன் இவற்றையெல்லாம் கேட்டறிந்து உள்ளத்தில் சொல்வதற்கரிய துயர்க் கடலுள் மூழ்கிச் சலிக்க மாட்டாது வருந்தியுள்ளான். இந்த நகரத்தில் இருந்த படைகள் யாவும் அழிந்தன. இவ்வளவு செய்த பின்பும் பகைவர் இங்கேயே தங்கியிருக்கின்றனர்!” என்று ஒற்றர். பானுகோபனிடம் கூறினர்.

ஒற்றர் சொல்லிய சொற்களைக் கேட்கவும் பானுகோபன் “நம் பெரும் வாழ்க்கையெல்லாம் அழிந்தனவோ!” என்று இரண்கி வருந்திக் கோபமும் துன்பமும் ஒன்றாக ஒன்று என முற்பட்டுப் போர் செய்திட. செந்திரி மலை போன்ற தன் இருக்கையை விட்டு எழுந்து விரைவாகச் சென்றான். சென்று. அரச மாளிகையை அடைந்து. துன்பத்துடன் இருந்த சூபன்மனின் மலர் போன்ற அடிகளைத் தன் தலை மீது கொண்டு வணங்கி. உள்ளார்ந்த அன்படனே அவன் எதிரோ நின்று “அசு மன்னாவ! இதனை நன்றாகக் கேள்!” என்று சொல்லத் தொடங்கினான். “மாயை என்ற பாட்டியார் தந்த படைக்கலவத்தால் நான் பகைவரை மயங்கச் செய்து நன்னீக் கடலில் இட்டேன். அதைத் தேவர்கள் முருகவேளிடம் உடைத்தனர். அப்போது அம் முருகன் தன் வேல் படையை அனுப்பித் திரும்ப அவர்களையெல்லாம் அழைத்துக் கொண்டார். அத்தகைய முருகனை வெல்வது என்பது கனவிலும் முடியாத ஒன்றாகும்.”

“மிகவும் தீண்ட காலம் ஆனாலும் முடியக் கூடிய செயல் ஒன்றை இடையில் விடாது முயன்று அதை அடைதல் நல்லவர்க்கு இயல்பாகும்.

இங்ஙனமின்றி உடலை வருத்தியும் தம்மால் முடியாத ஒரு செயலை இது முடியும் என்று எண்ணிக் கொண்டு அதைச் செய்வது மூடர்களின் தியல்பாகும். நீ ஆற்றல் வாய்ந்த ஸமந்தளை இழந்து விட்டாய். நால்வளக்ப் படைகளை உடையவன் என்ற உயர்வையும் இழந்து விட்டாய். என்னுடன் நீ ஒருவன் மட்டுமே இருக்கின்றாய். மேன்மையாக விளங்கிய நின் குலத்தை வெருடன் அழிக் கொள்ளிடருக்கின்றாய். கொடிய போளைச் செய்ய வல்லவர் கிடைத்தால் நான் மனம் மகிழ்வேன். படைவர் போருக்கு அஞ்சினேன் என்று நினைக்காதே! மனளை! இன்னும் நீ பல காலம் வாழ வேண்டும் என்னும் ஆளசயால் இவற்றையில்லாம் சொன்னேன். இனி உங்கு உறுதியாக ஒன்றைச் சொல்வேன். பொன் உலகத்தவரான தேவராச் சிறைவிட்டிடு. நீ அவ்வாறு செய்தால். கந்தவேள் நம்மிடம் கொண்ட சினத்தை விட்டுத் தான் வந்த இடத்துக்குத் திரும்பிச் செல்வான். அதன்பின் நின் செல்வங்கள் எல்லாம் ஆளவில்லாத காலம் நிலைத்திருக்கும்!" என்று பானுகோபன் சொன்னான்.

கடுவின்ற பெரிய வெப்பக் கதீர்களையுடைய கதீரவனைச் சினத்த பானுகோபன் உள்ளத்த சொற்களைக் கேட்டுத் தூம்பை மலர் மாலையைச் சூடிய தன் தலையை அசைத்துக் தோள்களும் உடலும் குலுங்க, புன்சிரிப்புக் கொண்டு, பெருமூச்சுவிட்டு, "நம்பியே, உன் ஆலோசனை நன்றாக இருக்கின்றது!" என்று கேளி செய்து விட்டுச் சூப்பன்மன் சொன்னான்.

"மகனே! நீ அச்சம் கொண்டாய் போலும். இஈச்சுத்தக்கவனே! நீ உன் மனீசை தோக்கிச் சென்று அங்கு இனிதாக உறங்குவாயாக! அழிவில்லாத வாதத்தைப் பெற்ற நான் இறக்கப் போவதில்லை. உன் மனத்தில் எனக்காக இரக்கப்பட்டு ஏதனையும் நினைக்க வேண்டியதில்லை. படைவர் மீது போர் செய்யப் போவேன்!" என்று சொன்னான். இதைக் கேட்ட பானுகோபன் "தத்தையே! நீ சினம் கொள்ளாதே! நம் நகரத்தை வருத்தும் பூதகளாங்களைக் கலையின் வன்மையுடைய வெற்றி பொருத்திய தேவள்களையுடைய வீரவாகுவடன் கொண்று உன் மனமும் மகிழுமாறு செய்வேன். என்னை விடை தந்து அனுப்புவாயாக!" என்று கைகளைக் குழித்துக் கீயவனான சூப்பன்மனின் அடிகளை வணங்கினான்.

அவ்வாறு வணங்கியிடுத் திடும்கோமளவின் கணவனாக சூப்பன்மன் சினம் நன்றிந்து மகிழ்ச்சி அடைந்தவராக "மகனே! உன் உள்ளம் பேர்

செய்யத் துணிந்து விட்டது போலும்! நல்லது! ஜூ. பகைவார விவல் அணிவகுக்கும் படையுடனே போவாயாக!” என்று சொன்னான். பானுகோபன், திருமகள் வாழ்கின்ற பல கோடி தெருக்களை நீங்கிப் பகைவாரான மூதர் போர் செய்த போர்க்களத்தின் எல்லையை விரைவாக அடைந்து தன் உடன்பிறந்தவர் மூவாயிரவரும் மற்றவரும் மதிந்து சிடப்பதைப் பார்த்து ‘ஆ’, என்று இரங்கி மிகவும் வருந்தித் துண்பம் கொண்டு, விரைவாக வருகின்ற காற்றுடனே, கரிய மேகமானது மூழியின் மீது செல்வதைப் போல, அசுஞான பானுகோபன் கொடிய தனது வில்லை வளைத்துச் சினந்து கூரிய அம்புகளை எய்த வள்ளைம் வந்தான். வரவும், வண்டுகள் மொய்க்கும் மலர் மாலை குடிய வலியவனான பானுகோபனின் வருகையை, தடையில்லாமல் நின்று போரைச் செய்கின்ற மூதர்கள் பார்த்து. அவனுக்கு எதிரே விரைவாகச் சென்று பகைவர் கூட்டம் எல்லாம் அஞ்ச ஆராவாரம் செய்தனர்.

தொகுதியான கடையையுடைய நெற்றிக் கண்ணான சிவபெருமானின் மைந்தாரான வீரவாகுதேவரின் வெற்றி பொருந்திய வில்லிட்ட கூரிய அம்புகள், பகைவாரான அசுரர்களின் உடல்களில் படவும், அவர்களது கால்களும் தலைகளும் தோள்களும் புயங்களும் என்ற யாவும் துண்டுபட்டு விழுந்தன. பானுகோபன் தேவில் விரைவாகச் சென்று, ஈகயில் பிடித்திருந்த தன் வில்லை வளைத்துப், போர் செய்வதற்கு மிக்க சினம் கொண்டு. மேலானவரான வீரவாகு தேவர் முன் நின்று “குறைவில்லாத என் பெரும் பளைகள் எல்லாம் அழியுமாறு செய்தாய். ஆதலால் இனி நீ உயிர் பிழைத்துத் திரும்பிச் செல்வது அரிதாகும். உன்னைக் கொல்வதோக வஞ்சினம் கூறி நன் வந்துள்ளேன்” என்று வீரவாகு தேவரைப் பார்த்துப் பானுகோபன் உரைத்தான். பானுகோபன் இப்படிச் சொல்லவும் மிக்க வண்மையுடைய வீரவாகு தேவர், “பானுகோபனே! இன்று நிகழ இருக்கும் போரிலே இறப்பவரையும், போர்த் தொழிலைச் செய்து வெற்றி பெறுபவரையும் இன்னார் என்று தேவர் காணபார். இங்கு போர் செய்யாது பேசி நின்று காலத்தைத் தாழ்த்துதே! போரிட வா!” என்று உரைத்தான். பெருங்கோட்டத்தையும், கொடிய அழற்றலையும் உடைய குருபன்மனின் மகன் பானுகோபன், தான் வளைத்த வில்லிலே ஆயிரம் பெரிய அம்புகளைப் பூட்டி, மலர்மாலை குடிய தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவரின் மார்பைத் துளைக்கும்படி செய்தான். பானுகோபன் எய்த அம்புகள் மார்பில் புதுந்து முதுகின் வழி செல்ல. என்றாம் இளைமை ததும்ப விளங்கும் முருகப்பெருமானின் தம்பியான வீரவாகு தேவர்.

வருத்தத்துடன், தன் பெரிய வில்லை வளைத்துத் தேவர்கள் எல்லாம் போற்ற நாண் ஒலியை எழுப்பினார். நாண் ஒசையானது உண்டாகத் தட்டிப் பார்த்து. அந்த வில் நஞ்சினை வெளிப்படுத்தியதைப் போல அம்பறாத் தூணியில் இருந்த ஆயிரம் அம்புகளை எடுத்து, வில்லில் வைத்து, வன்மையுடைய கொடிய பானுகோபனின் தோள்களில் படுமாறு செலுத்தினார்.

வீரவாகு தேவர் செலுத்திய ஆயிரம் அம்புகள் ஆழகிய தோள்களில் பாயவும், வருந்தி மனம் நொந்து இமைப் போதில் கொடிய குரபன்மனின் மகன் பானுகோபன், நல்ல அம்புகள் நூறால் தூய வீரவாகு தேவரின் வில்லைத் துண்டாக்கினான். வீரவாகு தேவரின் செம்மையான வில்லானது முறிந்திடவும் தேவர்கள் அதைப் பார்த்து அச்சம் சொன்டனர். வீரவாகு தேவர் ஒரு வேலைச் சினத்துடன் கொடிய தொழிலையுடைய குரபன்மனின் மகன் பானுகோபனின் நெற்றியில் பாயும்படி வலிமையுடன் வீசினார். இரத்தமானது ஆறு போலச் சென்ற போது கொடியவளான பானுகோபன் ஓர் இமைப்போது நினைவு அற்றவளாகத் தன் தேரின் மீது நின்று, பின்பு பழைய வுணர்ச்சியுண்டாக அதைப் பார்த்து வீரவாகு தேவர் ஒப்பற்ற ஒரு வில்லை விரைவாக எடுத்து வளைத்தார்.

அச்சமயத்தில் நூறாயிரக் கொல்லும் கொடிய அம்புகளால், கருங்கடவில் தோன்றி வருகின்ற கதிரவளைச் சிறையில் இட்ட பானுகோபன், சிவந்த வேற்படையை உடைய முருகப் பெருமானின் தூதனான வீரவாகு தேவரின் தேரைப் பொடிப் பொடியாக்கி எல்லாக் கடலும் தோற்கும்படி இடியேற்றத்தைப் போல் ஆரவாரம் செய்தான். அவ்வாறு ஆரவாரம் செய்கின்ற போது, வீரவாகு தேவர் சினம் மிகப் பெற்றுச் சிறந்த வானிலே நின்று தன் வில்லைக் காலில் பொருந்த வளைத்துக் கூர்மையான ஓராயிரம் அம்புகளைச் செலுத்திக் கிரிய உடலையுடையவளான பானுகோபனின் விரைவாக ஒடுகின்ற தேரைத் தூளாகுமாறு செய்தார்.

தோன்று தூளாகிட வானிலே நின்ற கொடியவளான பானுகோபன் பெருஞ்சினம் கொண்டு வில் வீரனான வீரவாகுதேவரின் மார்பில் ஜந்து நஞ்சு ஜட்டப்பட்ட கூரிய அம்புகளைப் புகுந்து அழுந்துமாறு செலுத்தி. மலையை விடப் பெரியதாக வளர்ந்துள்ள பெருந் தோள்களைத் தட்டி ஆரவாரம் செய்தான். மார்பில் புகுந்த நின்ட அம்புகளால் உள்ளம் வருந்திய

வலிய வீரவாகு தேவர் தன் கையில் உள்ள வில்லில் பதினான்கு அம்புகளை வைத்து விட்டு. வரம் பெற்றவர்களுள் தமக்கு ஒப்பில்லத குருபன்மனின் கைக்குத் தடுப்போனின் தலையில் விளங்கிய முடினைத் தூளாக்கினார்.

பெருமையுடைய தன் முடியானது பொடியாகிட. வறியவனைப் போல விளங்கும். வலிமையுடைய குரனின் மகனான பானுகோபன் பதினான்கு அம்புகளைச் செலுத்தித் தூண் போல விளங்கும் தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவரின் மார்பில் கட்டப்பட்டிருந்த கயிற்றுடன் கூடிய கவசத்தைத் தூளாக்கினான். மார்பில் கட்டப்பட்டிருந்த கவசமானது தூளாகவும் தீயைக் கக்கும் தாகம் அணிந்த சிவபெருமானின் மகனான வீரவாகு தேவர் 'இது நல்லது' எனச் சிரித்து. இரண்டாய்ப் பிளவுபட்ட சந்திரனைப் பேண்ற அகன்ற வாயையுடைய அரந்த சந்திரக் கணையை விடுத்து மேகம் போன்ற கரியவுடலினான பானுகோபனின் வில்லை ஒடித்தார்.

தீயவனான பானுகோபனின் போரிடும் முயற்சியை வீரவாகு தேவர் பார்த்து. தூய்மையான வாள் ஒன்றை எடுத்து. அவனது இடக் கையினை வெட்டித் துண்டு படுத்தினார் அப்போது அவன். 'நான் எனது மாயை என்ற பழைய கணையைச் செலுத்துவேன்' என எண்ணினான். அச்சமயத்தில் வீரவாகு தேவரும் அந்தப் பானுகோபனின் தலையை துண்டாக்கினார். வீரவாகு தேவர் வாளால் அவனை வெட்டவும் அவனுடைய தலையும் மலையைப் போன்ற தோள்களும் உடலும் விழுந்தன. கதிரவனின் பகைவனான பானுகோபன் வாழ்நாள் முடியப் பெற்றான். அவனது உயிரைக் கவர்ந்த எமன், வீரான வீரவாகு தேவரைப் பார்டியபடி தெற்குத் திசையில் உள்ள தனது உலகத்துக்குப் போய்க் கோந்தான்.

குருபன்மனின் மகன் பானுகோபன் இறந்ததை முனிவர்களும் தேவர்களும் மற்றுமுள்ளவரும் பார்த்து மகிழ்வால் ஆடினார்கள்; பாடினார்கள்; ஆரவாராம் செய்தார்கள். "தன்னிடமிருந்த மாயை என்ற பழைய கணையால் நம்மை யெல்லாம் மயக்கி நன்னீர்க் கடலில் புகுத்தி வருத்திய பானுகோபனைக் கொன்று விட்டோம். நாம் உரைத்த வஞ்சினாமும் முடிந்தது. இனி நம் இறைவன் முருகவேள் திருமுனிபு படையுடனே செல்வோம்! வருக!" என்று வீரவாகு தேவர் உரைத்தார்.

பேரொளி நிரம்பிய பாடி வீட்டிற்குள் புகுந்த புனிதரான வீரவாகு தேவர், பூத கணத்துடனும் தம்பியரோடும் சென்று, பக்தி மேலிட. ஆறுமுகங்களைக்

கொண்ட முருகப் பெருமானைப் பார்த்து அவருடைய திருவடித் தாமரைகளைப் பலமுறை விழுந்து வணங்கினார். முருகப் பெருமான் அதை யுள்ளர்த்து அவ்வீசுவரதுவை நோக்கி, “தீ சூரபன்மனின் மகன் பானுகோபனுடன் போர் செய்து வருந்தி அங்கே அவனைக் கொன்றாய். ஆதலால் யாம் மகிழ்வு கொண்டோம். உனக்கு வேண்டியவற்றை விரைந்து கேள். யாம் அவற்றை அளிப்போம்!” எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

ஆறுமுகங்களையுடைய முருகப்பெருமான் கூறவும். அங்கு அவரது எதிரே நின்று வணங்கும் வீரவாகு தேவர், “எம் பெருமானே, நம் செயலின்றி யான் செய்தது ஒன்றுமில்லை. என்றாலும் அடியவன் எனக்கு இப்போது வரம் ஒன்றினைத் தந்தருள வேண்டும்!” என்று கேட்டார். “அழகு பொருந்திய குபேரனின் செல்வ வாழ்க்கையையும் நான் விரும்பேன். மேன்மையான இந்திரனின் அரசு வாழ்வைக் கணவிலும் விரும்ப மாட்டேன். திருமால், நான்முகன் ஆகியோர் பெற்றுள்ள பதங்களையும் ஒரு பொருளாக நான் மதிக்க மாட்டேன். தங்களின் திருவடிகளின் மீது செலுத்தும் இடையறாத அன்பையே மிக வேண்டுவேன். அந்த நல்ல வரம் முக்தியை விட அரியதாகும். அதைத் தங்களை நினைத்து வழிபடும் முனிவரும் பெறுவதில்லை. சிறியவனான நான் அதை நீங்காது பெற்று உய்யும் வகையை அருள் செய்ய வேண்டும்” என்று சொல்ல, “எம் தந்தையான கந்தவேன் “அவ்வீரவாகுதேவரை நோக்கி “உனக்கு அதனை அளித்தோம்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். வீரவாகு தேவர்க்கு இத்தகைய வரத்தை அளித்தருளிப் பக்கத்தில் வந்து தொழுத தம்பியர்க்கும் நல்ல அருள் செய்து அவர்கள், தமதம் இருப்பிடங்களுக்குச் செல்ல யாவர்க்கும் மேலானவரான முருகப் பெருமான் விடை தந்தருளினார். செந்திதான குதிரையுடைய சூரியனின் பகைவனான பானுகோபனைக் கொன்ற வீரவாகு தேவர் முதலியவர் மேலான கந்தவேளைத் தொழுது தம் இருப்பிடங்களுக்குச் சென்றனர்.

பானுகோபனுக்கு நேர்ந்த முடிவைக் கண்டு “இது இவர்கள் செய்ததானால், இனி இவர்கள் நம் மன்னனையும் கொல்வர்” என்று எண்ணிக் குதிரைப் பாகர் குதிரையின் மீது விரைவாகச் சென்றாகத்தும் பேசு தூதர் உள்ம் பதைக்க சூரபன்மனிடம் போய் நடந்தவற்றைக் கூற; சூரபன்மன் என்பவன் ஆழமான தூண்பக் கடலுள் மூழ்கி ‘ஓ’ என்று கதறி விழுந்து பெருமூச்சு உண்டாகப் புரண்டான். “செய்த போர்ச் செயலில் எல்லாம்

வெற்றி பெற்று முடித்த என் மகன், தீங்கு வந்த நூதன் ஒருவன் தாக்க மாண்டு விட்டான் என்றால் நான் தீதுகாறும் ஆண்ட போரசின் ஆற்றல் நன்றாகவுள்ளது!" என்று புலம்பியபடி போர்க்களும் போய் தீர்ந்து விடக்கும் மகனின் தலையையும் மார்பையும் சிவந்த கையையும் முன் தீருந்தது போல உடல்களின் அவ்விடங்களில் பொருத்திப் பார்த்துக் கலங்குவான். "என் உயிரே, நீ தீண்ணும் தீருக்கின்றாயோ!" என்று புலம்புவான்.

குரபன்மன் மயங்கி விழுவான். கையை நெரிப்பான். தன் மகனைக் கருணையுடன் பார்த்து அழுவான்; விழுவான்; தளவுவான்; புளவான்; வாயில் அடித்துக் கொள்வான்; தரையிலே உருள்வான்; பெருமூச்சு விடுவான்; வியர்ப்பான். மன்னர்க்கெல்லாம் மன்னவனான குரபன்மன் தீவ்வாறு துன்பத்தை அடைந்து வருந்தினான். அவனது அச்சியலை அழியாத மகேந்திர நகரத்திலே காவலுடன் கூடிய அரண்மனைக்குள் தீருந்த பாலுகோபனின் தாயான பழுமகோமளை என்பவள் கேட்டாள். துன்பம் அடைந்தாள். பழுமகோமளை நிலத்தில் விழுத்து நீண்ட கந்தல் அவிழ கோர்ந்த கைகளை உடையவளாயும் தீர்த்தம் வடியும் கண்ணை யுடையவளாயும். வயிற்றில் அடித்துக் கொண்டு ஆற்ற முடியாத துன்பம் கொண்டவளாயும். வௌலயில் அகப்பட்ட மான்போல் வருந்தினான்.

12. சிங்கமுகாகரன் வகை

புலம்பி அழுத குரன் மனம் தேவி 'என் தமியி சிங்கமுகனை அழைத்துக் கொண்டு வருக' என்று ஆணையிடவும் அதை ஒற்றர் கேட்டு. அவனை வளைங்கிச் சென்று, மனத்தில் நினைக்கின்ற நினைப்பை விட விரைவாகச் சென்று, வடக்குக் கடலை அடைந்து அங்கு உள்ள (சிங்கமுகாகரனின்) ஆசூ நகரத்தை விரைந்து அடைந்து (அவனது) அரண்மனைக்குள் போய்த் தலைகள் ஆயிரமுடைய சிங்கமுகாகரனைப் பார்த்தனர். அம்பை விட விரைவாகச் செல்லக்கூடிய ஒற்றர் சென்று சிங்கத்தின் ஆற்றல் பொருந்திய முகத்தையுடைய சிங்கமுகாகரனைக் கண்டு. "உன் தமியான தாரகாகரனைக் கிருஷ்ண மலையுடன் கூரிய முனையையுடைய வேலால் இவ்வுலகத்திலேயே வந்து அழித்தவனான கந்தவேள் நம் மகேந்திர நகரத்துக்கு செந்தாமரையில் வீற்றிருக்கும் நான்முகன் முதலான தேவர்கள் குழ வந்து சேந்துள்ளான். அவ்வாறு அவன் வந்த போது, அறிவுடைய

தருமகோபன் முதலான அமைச்சரும், வச்சிரவாகு, மூவாயிடவர், பாஜுகோபன் முதலானவர் சென்று போரிட்டு மடிந்தனர். குருபன்மனின் ஒரு மகனான இரணியன் என்பவன் மட்டும் போரில் தோற்று ஒடிக் கடவில் போய் மறைந்துள்ளான். எம் மன்னன் குருபன்மன் அங்கே இருக்கின்றான். இதுவே அங்கு நடந்தது” என்று தூதர் உரைத்தனர். முன் நிற்கும் தூசிப்பஸ்டட்டுன் நான்கு வகையான படைகளும் நெருங்கி வந்து சேரவும் குற்றம் பொருந்திய சிங்க முகத்தையுடைய சிங்க முகள் பார்த்து, தீயைப் போன்ற அசர் பலர் பக்கத்தில் ஈற்றி வர, ஒளியுடைய அழகிய பெரிய தேர் ஒன்றின் மீது ஏறினான். சிங்கமுகன் தேரில் ஏறியவுடன் அவனுடைய படைகள் ஆராவாரம் செய்தன. முயற்சியுடைய வெற்றி வாய்ந்த குதிரைகள் பேரோவியைச் செய்தன. விளங்கும் துளை பொருந்திய கைகளையுடைய யானைகள் கார்ச்சித்தன. மனிகள் ஒலித்தன. தேர்கள் இரைச்சல் இட்டன.

எப்போதும் தாழ் இடுதல் இல்லாத அழகிய பொன்னால் இயன்ற தலைநகரத்தின் தலை வாயிலுக்கு வந்து, தான் ஏறி வந்த பொன் தேரை விட்டு இறங்கி, படையில் உள்ள தலைவர் யாவரும் வளங்க அரண்மனைக்குள் புகுந்து குருபன்மனின் பெரிய ஆரண்மனைக்குச் சென்று கொலு மண்டபத்தை அடைந்த சிங்கமுகாகரன், தன் தமையனின் திருவடிகளில் தலை படும்படியாக வைத்து அன்புடனே கூப்பிய கையுடன் வளங்கினான்.

அழிவில்லாத குருபன்மன் நடந்ததைச் சொல்லவும், மிக்க சினம் கொண்ட சிங்கமுகன் கேட்டு அறிந்து, உள்ளத்தால் துண்பமானது உண்டாகத் தன் தமையனான குருபன்மனின் சிறந்த அடிகளை வளங்கி நின்று “அந்த முருகனின் படைகள் போர் செய்ய, அதனால் என் மைந்தர்கள் இறந்தனர். தலைமை அமைச்சனான தருமகோபனும் இறந்து போனான். படைகளும் அழிந்தன. இரணியன் என்ற பெயரையுடைய மகன் ஒடிக் கடவில் புகுந்து கொண்டான். வளமையான தோள்களையுடைய மைந்தனையும் நெடுஞ்செலுக்காலமாக இறந்து வந்த அமைச்சர்களையும் உறவினர்களைவும் மற்றும் உள்ளவர்களையும் நீ கிழந்திருக்கின்றாய். உன் உள்ளத்தின் எண்ணமானது அற்பமானது. அற்பமானது!“

“ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத இறைவனை சிறுவன் என்று எண்ணினாய். விளைவை நீ அறிந்து கொள்ளவில்லை! என் சொல்லானது உள்கு நஞ்சாக ஆயிற்றே மேனாள் விதியை எவ்வே வெல்லும் தன்மையுடையவர்? முருகன் என்ற ஒருவனை நான் வென்று விட்டால்

இங்கே வந்து உன்னைக் காண்பேன். அவ்வாறு முருகப் பெருமானை வெல்லாது போனால் எல்லாரும் இறந்து படுவர் நிச்சயம். ஜூயனே! இனி நின் மனதுக்குக் தோன்றியவாறு செய்க!” என்று கைகூப்பிச் சூரபன்மனை வணங்கிப் பின் அங்கு ஒர் இறைப்பொழுதும் நில்லாது. உடனே திரும்பி. நெருங்கிய படைகள் குழந்து வரத் தன் நகரத்தில் உள்ள இருப்பிடத்தை அடைந்தான்.

அவ்வாறு சென்ற சிங்கமுகாகரன் சோறான மேருமலையையும். அதன் அருகில் குழந்து கிடந்த ஊன் மலையையும். அளவில்லாத தீரத்தம். தேன். பால். தயிர். மது முதலான பல கடல்களையும் உண்ணத் தொடங்கினான். பின்னர் சிங்கமுகன் முன்னம் தான் அணிந்திருந்தனவாகிய பஸூய அணிகளைக் கழற்றி ஏறிந்து. வளமை வாய்ந்த அழகிய மாட்சியான புதிய அணிகளை. விளங்கும் கதிரவர்கள் மறைத்தால் உடனே வேறு கதிரவர்கள் உதிக்குமாறு அணிந்து கொண்டு. தண்டையும். சக்கரத்தையும். சிவபெருமானால் அளிக்கப் பெற்றுள்ள குலத்தையும். வச்சிரம் முதலிய தெய்வக் கணைகளையும். தன்னைப் பெற்ற மாணை என்பவள் கொடுத்த வன்மையுடன் கூடிய பாசத்தையும் கையிலே எடுத்துக் கொண்டான். கைகளின் இடம் எல்லாம் ஒளிவிச் மற்ற எல்லாவிதமான ஆயுதங்களையும் பின்னர் எடுத்துக் கொண்டு பத்து நூற்றாயிரம் குதிரைகள் கட்டிய ஒப்பில்லாத சித்திரமயமானதும் மணிகள் அசைவதும் உயர்ந்ததுமான ஒரு தேவில் ஏறினான்.

விலங்குகளில் சிறந்த சிங்கத்தின் வெய்ய முகம் போன்ற முகம் கொண்ட வீரன் பெருமை பொருந்திய நகர வாசனை அடைவதும் உடனே. அவஜூடன் போருக்குச் செல்ல வேண்டிய நான்கு வகைப் படைகளும் வந்தன். அவை ஒரு நூற்றாயிர வெள்ளமாகும். பகைவரின் உயிரைப் பறிக்கும் சிங்கமுகன் பெரும் படையுடன் செல்வதைப் பார்த்து தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகஜும் தித்திரனும் மற்றத் தேவர் அனைவரும் அஞ்சி நடுங்கினர். சிவந்த ஒளியையுடைய அத்தேவர்கள் மார்பிலே வியர்வை உடையவர்களாய் உடல் இரைக்க விரைவாக ஒடி. விகவகன்மனால் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்ற வீடு என்ற கோயிலுள் தேவர்கள் நெருங்கியிருக்கின்ற சிற்சபையில் எழுந்தருளியுள்ள, பாவிகளால் அடையப்படாத வேலவனான முதல்வன் எதிரில் போய்ப் பாத தாமரைகளை வணங்கி நின்று சொல்லானார்.

“இறைவரே! இங்கு வருகின்ற சிங்கமுகன் பெரிய ஆயிரம் தலைகளை யுடையவன். அன்றியும் இரண்டாயிரம் அழகான கைகளையுடையவன். ஆயிரத்து எட்டு அண்டங்களையும் வென்றவன். ஆயிரம் யோசனை உரைமான உடலை உடையவன். எவர்க்கும் உள்ளத்தாலும் என்னுமுதற்காயிய வஞ்சமும் மாயமும் என்ற இவற்றில் இவன் வல்லவன். அவனில்லாத ஆற்றலையுடைய இவன் இந்த உலகம் எல்லாம் இறந்தாலும் அரிய உயிர் அழியாத தன்மை கொண்டவன். பாம்பை அணிந்துள்ள மேலான இறைவனான சிவபெருமான் முன்காலத்தில் தந்ததும், அளவில்லாத பகைவளர்ப் பகைத்து அவர்களின் உயிரை உண்டு இரத்த வெள்ளத்தில் முழுகியதுமான ஒப்பில்லாத சூலத்தை எடுத்தவன். இவன் எட்டுத் திசைகளையுடைய உலகத்தையும் ஏழு பாதங்களையும் இவையல்லாதுள்ள சுவர்க்கம் முதலான மேலிடம் எல்லாவற்றையும் தன் ஒரு கையினால் எடுத்து உண்டு உயிழ்கின்ற ஒப்பற்ற வன்னமயுடையவன்.”

“எல்லையில்லாத படைக் கடலானது தன்னைச் சூழி, கொடிய ஆற்றலுடன் பெரும் போர் செய்வதற்காக இவன் இங்கு வந்துள்ளான். இவன் உயிரை அழித்து, எம்பெருமானே, எங்களையெல்லாம் பாதுகாத்தருள வேண்டும்!” என்று நான்முகன், இந்திரன், முதலான தேவர்கள் எல்லாம் வேண்டிக் கொண்டனர். நான்முகன், இந்திரன், முதலியவர் சொன்னதைக் கேட்டு உணர்ந்த ஆறுமுகப் பெருமான், தன் பக்கத்தில் நின்ற சூற்றும் இல்லாத வாயுதேவனைப் பார்த்து, “நம் தூய தேரைக் கொண்டு வந்து இங்கு முன்னால் நிறுத்து!” என்று சொன்னார்.

கூர்மையாகத் தீட்டப்பட்ட வேலையுடைய செங்கையுடைய முருகப் பெருமானின் பக்கத்தில் நின்ற வெற்றியுடைய தோளையுடைய வீரவாகு தேவர் அப்பெருமான் உரைத்ததைக் கேட்டு அவர் திருமுனிபு சென்று திருப்பொற்பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கி “தமக்கு ஒப்பில்லாத வெற்றி யுடைய வீர்களும் முற்பட்ட படைகளும் சூழி, நான் சென்று பகைவனின் உயிரைக் குடித்து இங்கு வருவேன். ஆதலால் என்னைப் போருக்குப் புனுப்பியருள வேண்டும்!” என்று வீரவாகு தேவர் வேண்டிக் கொண்டார். ஆடவருள் மேலவரான முருகப் பெருமான், வீரவாகுதேவர் உரைத்த அச்சொல்லைப் புன்முறுவவுடன் கேட்டு. “இறப்பதற்காக வந்திருக்கும் சிங்கமுகனான பகைவனின் கொடிய போரை உனக்குத் தருமாறு வேண்டினாய். நல்லது! உள்ளை அனுப்புகிறோம், இங்குள்ள படைகளுடனே முன்னால் நீ போருக்குச் செல்வாயாக!” என்று அருள் செய்தார்.

முருகப்பெருமான் இவ்வாறு அருள்வும், வீரவாகு தேவர் எழுத்து கைகூப்பி வணங்கி, வெற்றி கொள்கின்ற பூதப்படையானார் துவணை குழு. அந்த மன்றத்தை விட்டு தீங்கி ஆழிய கடைவாயிலை அடைந்து ஒன்றிய தன் பாசனூர்யான மாஸிளைக்குள் சென்றார். மேன்மையான தெய்வப் பெரும் படைகளை எல்லாம் ஒருசோவே எடுத்துக் கொண்டு தும்பை மரங்களைப் பூண்டு சிவந்த வாளத்தைவிடச் சிவந்த ஒப்பில்லாத தேரில் ஏறி விளைவாக வாயிலுக்கு வந்தார். கண்டவர் எல்லாரும் வியப்பை அடையவும், ஆயிர வெள்ளம் பூதப்படையினர் அப்படையின் தலைவர்கள் தம்முடனே குழுது வரப் போர்க்களத்தின் எல்லையை வீரவாகு அடைந்தார்.

அப்போது சிங்கமுகன் என்ற கொடியவனின் படையும் வந்து நெருங்கியது. பூதப்படையும் அப்போது ஆகாயக் கங்கையானது டெலின் எதிரில் சேர்வதைப் போல, வந்து எதிர்த்தது. இவ்வாறு நடந்த போரில் அகராரில் சிலரும் பூதப்படையினரில் சிலரும் வரங்களை இழுத்தனர். வன்மைகளை இழுந்தனர். வெற்றியுடைய கால்களையும், கைகளையும் இழுந்தனர். தோள்களான மலைகளை இழுந்தனர். அணிகள் பொருந்திய மார்புகளை இழுந்தனர். மணிகள் பதித்த முடிகளை இழுந்தனர். தலைகளை இழுந்தனர்.

சினம் கொண்ட துன்முகன் தனது பெரிய வில்லை வளைந்துக் கூர்மையான ஒப்பில்லாத ஆயிரம் அம்புகளை ஒரு தொகையாக எய்வும், அவன் எய்த அம்புகள் இவ்வளவு என்று மதித்து. வீரவாகு தேவர் தன் ஒப்பில்லாத வில்லை வளைந்து விளைவாகப் பெரிய வள்ளம் பொருந்திய ஆயிரம் அம்புகளைப் பகைவன் எய்த அம்புகளை அழிக்குமாறு எய்தார். ஆயிரம் அம்புகளால் வீரவாகு தேவர் துன்முகன் எய்த ஆயிரம் அம்புகளை அழித்து. அந்தக் கொடியவனின் வில்லை ஏழ் அம்புகள் எய்து அழித்து. அவன் அணிந்திருந்த கவசத்தையும் ஓர் அம்பால் அழித்து. அளவற்ற அம்புகளை உடல் முழுவதும் எய்தார். வீரவாகுதேவர் விட்ட அம்புகள் உடலைப் பிளக்கவும், அந்தப் பிளவுகளினிறு ஒழுகிய இத்தும் வெள்ளம் போல் ஒசையுடன் உடவும். கொழுவிய தீயைப் போன்ற துன்முகன் இரந்தவளைப் போல மயங்கி விழுக்கான்.

அவ்வாறு பலவித எண்ணாங்களையுடையவளாக நின்ற துன்முகன் மாய மத்திரம் ஒன்றை மனத்தால் தினைத்து. அதன் தேவதையை நியானித்து. முறைப்படி செபித்து, சக்கரம் முதலான உறுப்புகளையுடைய தேர்மீது

இருப்பதை விடுத்து வான் வழியாகச் சென்றான். மனித உடலையும் சிங்க முகத்தையும் உடைய வள்ளுமொனவளான கொடிய சிங்கமுகன், நாம் இவ்வாறு இருந்தால் இப்போதே நம் படைகள் அனைத்தும் அழியும் என்று படைகளை முன்பக்கத்தில் இட்டு, நாம் பின்பக்கத்தில் திற்பதால் பயன் இல்லை என்று என்னிட தான் நின்ற இடத்தினின்றும் முன்நோக்கி சென்றவன், தன்னைப் பார்த்துப் பேர் செய்வதற்காக எதிர்பட்ட ழுதஙைப் பார்த்துச் சினந்தான். ழுதப்படையினர் சிங்கமுகன் மீது படும்படி ஏறிந்த மனைகள் ஒன்றுடன் ஒன்று மோத. அதனால் உண்டான தீப்பொறிகள் திக்குகள் நோறும் தீப்பொறிகளாக அடைந்தன. அதனால் உயிர்க்கூட்டங்கள் புகைந்தன; பொரிந்தன; மறிந்தன; இவ்வாறு அழிந்தன.

பகைவரைக் கொல்லும் ஆற்றல் யிக்க ழுதர்களில் பலர் சிங்கமுகன் செய்த கொடிய போராலே கை அறுபட்டனர். பலர் பகைவரைக் கொல்கின்ற திண்ணிய தோள்கள் அறுபட்டனர். பலர் தலை சிதறப் பெற்றனர். பலர் காதற்றவர் ஆயினர். பலர் பொன் மாலை குடிய மார்பும் பினாந்து கீழே விழுந்து புரள்வர். பல ழுதர்கள் ஒழுகிய இரத்த வெள்ளத்தவராய் மிக்க துங்பபம் அடைந்தனர். பலர் ஜிறந்து பட்டனர். அங்ஙனம் ஜிறந்தவர் உடலினின்று வேறுபட்ட தலையினான பூதருள் பலர் கவந்தமாகி அங்குவிஞ்ஞும் உலாவிக் கூத்தாடித் தொழிலைச் செய்தனர். கருவில் வந்து சேர்ந்த உயிர்கள் எல்லாம் அழிகின்ற ஊழிக்காலத்தில் அந்த உயிர் அனைத்தையும் பிரளை காலக்கணி உண்பது போலப் பேர் செய்ய வந்து நின்ற ஒப்பற்ற அழியாத சிங்கமுகன் ஒருவனே பூதர் எல்லாளரயும் கொன்றான்.

தேவைவிட்டு ஜிறங்கிச் சென்ற சிங்கமுகன் சிலரது தேர்களை எடுத்து ஒன்றின் மீது ஒன்றாக அடித்தான்; தேர்களை எடுத்து ஒடித்தான்; சிலருடைய தேர்களை உதைத்தான்; சிலரின் தேர்களை பொடியாக்கினார்; சிலர் தேர்களை பூமியின் புக அழுத்தினான். சிங்கமுகன் ஜிவ்வாறு பூதர் தேர்களை அழித்ததும், ஜிலட்சத்து வீரகளும் தம் தம் உயிர்களை மட்டும் கமந்து கொண்டு விற்களாடன் அம்புகளும் மற்றப் படைக்கலங்களும் மானமும் உடன் வள்ளுமையும் ஜிழுந்து புறமுதுவிட்டனர். ஜிதனை அப்போர்க்களத்தில் நின்ற வீவாகு தேவர் பார்த்தார்.

வீவாகு தேவர் எய்த அம்புகளில் குதிரைக் கூட்டம் முழுவதும் அழிந்தன. அகன்ற பெரிய தேர்கள் சிறைந்தன. ஆன் யானைகளும் பெள்ள யானைகளும் ஜிறந்தன. எண்ணில்லாத அக்கர்கள் மடிந்தனர். பின்னாமலைகள்

யிருத்தியாயின. விளங்கும் பேஷ்களும் கெறுவின. அலைகளுடன் கூடிய தீர்த்த வெள்ளமும் திரையுடைய கடலை அடைத்தது.

இவ்வாறு அரசர் படைகள் அழியுமாறு வீரவாகுதேவர் போரிடவும். அதைப் பகைவளர்க் கொல்லும் கூர்மையான வேலையுடைய சிங்கமுகனின் கூந்தரும் பஞ்ச மூந்திரிகளும் வெல்லக்கூடிய பேராற்றல் படைத்தவர்களுமான கீழீர்' என்பவர் பார்த்தனர்.

தேரோட்டும் பாகர்க்குரிய நூலைக் கற்று அதில் வல்லவரான அத்தேரோட்டி குதிரைகளைத் தட்டி எழுப்பி வாளொவ உயர்ந்த பெரிய தேரினைச் செலுத்தினான். அத்தேரில் சிங்கமுகன் வீரவாகு தேவளர்க் குறித்துவாவும், நூயகத் தன்மையில் சிறப்புடைய முருகப்பெருமானின் திருவடித் தொண்டரான வீரவாகுதேவர், இவனது வருகையைப் பார்த்து ஏற்பட்ட மகிழ்வால் தன் தேரை விரைவாகப் பகைவன் தேருக்கு நோக விட்டுச் சென்றார்.

நீண்ட இலை போன்ற வடிவையுடைய சிங்கமுகன் ஏறிந்த குலமானது. குற்றயற்ற முருகப்பெருமானுக்குத் தம்பியான வீரவாகுதேவர் எய்த அம்புகளை அழித்துத் தம் எதிரில் வரவும், வீரவாகு தேவர் அதைப் பார்த்து, வருந்தி மேலும் கூடையுடைய சிறந்த ஆயிரம் அம்புகளைத் தொடுத்தார். அவ்வாறு வீரவாகுதேவர் தொடுத்த சமயத்தில், எதிர்ப்பட்டு வருகின்ற அத்த அம்புகளை ஊன் பொருந்திய முனையுடைய குலமானது அழித்தது. பகைவரும் துளிக்கும் வீரவாகு தேவர் மீது அச்சுலமானது தேவர்களும் மருஞம்படியாக விரைந்து சென்றது. வீரவாகுதேவர் மீது செல்லும் குலத்தைப் பார்த்து இலட்சம் வீரரும் நடுக்கம் கொண்டனர். எட்டுப் படைத் தலைவரும் வருந்தி கலக்கம் கொண்டனர். பூத கணத்தவர் அனைவரும் துன்பம் அடைந்தனர். தேவால் தாப்பட்ட இந்தத் தெய்வத் தன்மை கொண்ட குலமானது. யிலக்குவதற்கு அரியதோ? என்று பெருமுச்ச விட்டு விம்மினார்கள்.

வலிமை நீங்காத வீரவாகு தேவர் தாம் செலுத்திய அம்புகளை அழித்து வருகின்ற அந்தச் சூலத்தின் ஆற்றலை உணர்ந்து, நீண்ட மேகம் போன்ற தீல நிறக் கழுத்தையுடைய சிவபெருமான் தமக்குத் தந்தருளிய வரளை எடுத்து அச்சுலத்தை இரு துண்டாக வெட்டினார். சிங்கமுகன் வீசிய குலமானது அழித்திடவும். வீரவாகு தேவரின் துணைவராக உள்ளவரும்

தீவிலுள்ளது சேந்துள்ள பூதச்சூழம் மிகவும் மிகிழ்ச்சியில் திணைத்தான்கள். பாற்கடலினின்று வந்த' ஆலகால நூசு வருத்திடவும், அதனைக் குற்றமற்ற சிவபெருமான் உண்டு தங்களைக் காப்பாற்றிய அக்காலத்தைப் போலத் தேவர்கள் எவ்வாம் துண்பம் நீங்கி மிகிழ்வு அடைந்தனர்.

தாம் கையில் கொண்ட அந்தச் சிவக்களையை, வீரவாகு, மந்திரத்தினை, விதித்த விதிப்படி உச்சரித்து மனத்தில் பூசையைச் செய்து, “வானத்தில் உள்ள தேவர்க்கும் திருமால் நான்முகங்கு வெல்ல இயலாத அழகிய தோளையுடைய சிங்கமுகளைக் கொல்வாயாக!” என்று வணங்கி எய்தார். இருள் அடைந்த அறிவை உடைய சிங்கமுகன் தான் முன்பு தவம் செய்து புகுழ் பெற்ற மூன்று கண்களையுடைய சிவக்களையை ஒளியுடைய மணிக் கடகம் அணிந்த ஒரு கையில் இருந்ததைச் சொல்லப்படும் மந்திரத்தினால் வணங்கிச் செலுத்தினான்.

சிங்கமுகன் செலுத்திய சிவக்களையும், முன் வீரவாகு தேவரால் செலுத்தப்பட்ட சிவக்களையும் நெருங்கி எதிர் எதிர் பொருந்தி, சமமான இரண்டு தலைவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் காண வேண்டும் என்று விருப்பத்தால் விரைந்து அன்பு கலந்து பிரிவதைப் போல், தம்மைப் செலுத்தியவரிடமே திரும்பி வந்து சேர்ந்தன. “நான் எய்கின்ற அம்புகளால் உடலில் இவன் புண்படவில்லை. சிவக்களை போன்ற தெய்வ ஆயுதங்களாலும் அழிவைப் பெற மாட்டான். எனவே கொடிய சிங்கமுகன் முருகப்பெருமானின் சிவந்த கைப் படைகளினால் அல்லாது இறவான். கொடிய இவனது உயிரை அழித்தல் முடியாது. எனினும் கொடிய போரைச் செய்து, இங்கு இவனது வானை அளாவியுயர்ந்த தேரையும் படைக் கலங்களையும் படையினரையும் விரைவில் அழிப்பேன்!” என்று வீரவாகு நிணைத்தார்.

வீரவாகு தேவர் இவ்வாறு நினைத்துப் பதினான்கு அம்புகளைச் செலுத்தி ஒப்பில்லாத சிங்கமுக முடையவனது தேரை ஒட்டுபவனது அழகிய தலையை அறுத்துக் கொண்றார். தேரோட்டியின் தலையானது கீழே விழுவதற்கு முன்னம், சூரியன்மனையின் பிறந்த சிங்கமுகன் சினந்து ஒர் தண்டை ஒர் இமை மூடும் பொழுதிற்குள், மின்னலைப் போலச் செலுத்தவும். அது கட்டப்பட்ட வீரக்கழலை அணிந்த இளையவரான வீரவாகு தேவரின் மாஸ்பிலே பாய்ந்தது. வீரவாகு தேவரின் மிக ஆகன்ற மாஸ்பில் புகுத்த தண்டானது பல கணக்கிடை வெளிகளில் குரியன் ஒளி

புது பேரு கணப்படுகின்ற சிறிய அஜூத்துகளைப் போலச் சிறைந்து புகை போல் ஆவி அம்மறந.

தோன் ஆற்றலால் வெற்றியுடைய வீரவாகு தேவர் சினம் கொண்டு, விரைந்து ஒடுகின்ற தீண்ட அம்புகள் ஓராயியம் செலுத்திப் பெரிய ஆற்றல் வாய்ந்த சிங்கமுகன் ஏறிய உயர்ந்த அழியிய பெரிய தேரை அழித்தார்.

“உயிருடன் ஒட்டிப்போர் செய்கின்ற பகைவர்களை ஒரு சர்பாகக் கட்டிக் கொண்டு அவர்களின் அரிய உயிரை உண்டு விரைவாகச் சென்று அடைந்து பழைய கதிராவன் உதிக்கின்ற மலையின் மீது எடுத்துக் கொண்டு போய் அவ்விடத்தில் அவர்களை வைத்து விட்டுத் திரும்பாமல் அங்கே இரு” என்று சொல்லி மாண்யக் கணஞையை விடுத்தான் சிங்கமுகன்; பலராக நின்று போர் செய்த பூதப் படையினரும், வில் வீரானை எட்டுப் பேரும், மற்ற வீரர்களும், புராதனர் புகழ்கின்றவரும், போர் செய்வதற்கிய தோன் ஆற்றலையுடைய வீரவாகு தேவரும் ஆகிய எல்லோரும் கட்டப்பட்டு அந்த மாயாப் பாசத்துக்குள் அகப்பட்டுக் கொண்டனர்.

அவர்களை அந்த மாயாபாசம் திருமகளின் கணவன் நாராயணன் அறிதுயில் கொள்கின்ற திருப்பாற்கடலில் உள்ள உதயம் என்னும் பெரிய மலையை அடைந்து, மூச்சு விடுதலின்றி உறங்குகின்ற மத்தையுடைய வீரரை வைத்து அவர்களுடனே இருந்து வந்தது. அப்போது சிங்கமுகன் முருகப்பெருமான் இருக்கும் இடத்துக்குச் செல்வதைப் பார்த்து தேவர்கள் வருந்தி ஒடினார்கள். இதனை உணர்ந்து வாயுதேவன் பாசறையை அடைந்து, கிருஷ்ண மலையைப் பின்து கார்ணமயனை வேலையுடைய குமாப்பெருமானின் ஒவிக்கும் கழல் அணிந்த திருவடிகளை வணங்கி, “ஐயனே! செவி கொடுத்தார்கள்? பூதர்களுடன் பகைவரைக் கொல்கின்ற படைத் தலைவர்கள் போய் உண்ணமயனை வண்ணமயைப் புலப்படுத்திக் காட்டிப் பெரிய போரைச் செய்யவும். அதைக் கண்டு கொடிய சிங்கமுகன் தன் கையில் இருந்த மாய பசத்தால் நம்மவர் எல்லாரையும் இளைக்குமரை கட்டிக் கதிரவன் உதயம் ஆகின்ற மலையில் கொண்டு வைத்துள்ளான். முருகப் பெருமான் வாயுதேவன் உரைத்த சொற்களைக் கேட்டு, “அந்தச் சிங்கதிமுகன் எங்கே இருக்கின்றான்? அவன் எங்கே இருக்கின்றான்?” என்று கேட்க. திரும்பவும் அந்த வாயுதேவன், “கொடிகள் கட்டிய தேரையுடையவனும். சூழ்ந்த படையையுடையவனுமான அந்தச் சிங்கமுகன். தான் மடியத் தக்க முறையினால் இங்கு வருவான் போலும்!” என்று சொன்னான்.

விரைந்து செல்லும் தேரைக் கொண்டு வர முருகப்பெருமான் பள்ளித்தழும் வாய்தேவன், அறுமுகங்களையுடைய முருகப்பெருமான் திட்ட கட்டளையைத் தலைமேல் தாங்கிபோய். அநிவந்தி, சிவபெருமானங்கள் அளிக்கப்பெற்ற தேரைக் கொண்டு தாறுகோணும் கமியிரும் தாங்கி ஏறி ஓட்ட. முருகப்பெருமான் அந்தத் தேர்மீது அமர்த்தகுளினார். அவ்வாறு அவர்களியருளியதால் தேவர்கள் மகிழ்ச்சியால் ஆராவார் செய்தார்கள். இந்தின் சாமரை வீசவும், தேவர்கள் ஆஸ வட்டம் வீசவும், சந்திர சூரியர் என்று கூறப்படுபவர் குளிஞ்சு நிழலைத் தகும் குடைகளைச் சுமக்கவும், அந்தகள் உடைவாள் ஏந்தவும், இயக்கினின் தலைவனான குபேரன் அடைப்பை தாங்கவும், கடலரான் செம்பொன் படியகம் ஏந்தவும், முருகப்பெருமான் எழுந்தருளினார்.

குற்றம் இல்லாத பூதர் குழந்து வரவும், தேவர்கள் வாழ்த்தவும், நும் பெருமான் பாசறையிடத்தை நீங்கிப் போர்க்களத்துக்கு, லீகம் காற்றும் மின்னவும் வெட்கம் அடையுமாறு நெநாடிப் பொழுதில் எழுந்தருளவும், அப்போது 'விளங்கும் படைகளுடனே பகைவனான முருகன் எங்கே, எங்கே?' என்று தேடிய வண்ணம் வந்த சிங்கமுகனும் எதிர்ப்பட்டங்கள், கங்கையின் மகனான முருகப்பெருமானும் மாண்யயின் மகனான சிங்கமுகனும் எதிர் எதிரே நெருங்கியவர் ஆகவும், பகைவரின் வருகையை கண்ட பூதர்கள் பருமனான எழுகளையும் வான் அளாவிய மரங்களையும் கணிசிகளையும், தண்டுகளையும், தீக்கும் குலங்களையும், சக்கரங்களையும், கொழுக்களையும், மலைகளையும் வீசி, விரைந்து அவுணர்களையும் உயர்ந்த கொம்புகளை யுடைய யானைகளையும், குதிரைகளையும் தேர்களையும் அழித்தார்கள். பூதர்கள் இவ்வாறு மலை, மரம் முதலியவற்றைக் கொண்டு போர் செய்ததால், அளார்களும் குந்தகள்கள், மழுக்கள், தண்டுகள், வச்சிரங்கள், எழுக்கள், அம்புகள், முற்பட்ட கங்க பத்திரங்கள், வேர்கள், உலக்கைகள், கொழுக்கள், சங்குகள், எந்திரங்களில் வைத்து ஏறியும் கவனங்கற்கள், கைவேல்கள் மற்றுமின்ஸவை ஆகியவற்றை எய்தவர்களைப் போர் செய்து பூதப் படையினரை அழித்தனர்.

இவ்வாறு பூதப்படையும் அசாப் படையும் கைகலந்து போர் செய்வதைத் தீப்பொரி சிதறும் வட்டமான கண்களையுடைய சிங்கமுகன் பார்த்தான். இனி நெருங்கி நின்றும் போர் செய்யும் இப்பகைவர்களை வாரி உண்டு என் சினத்தை விரைவில் போக்கிக் கொள்வேன் என்று தனக்குள்

ஒரு தீர்மானம் செய்து கொண்டு, அண்டமும் திசையுமான எவ்விடத்தும் தானே நிற்கத் தக்க ஒரு பெரிய மாய வடிவத்தை எடுத்தான்.

மகந்தம் சிந்துவின்ற மலர் மாலையை குடிய தன் தம்பியான சிங்கமுகன் கொண்ட ஒரு பெரு வடிவத்தையும் கந்தவேள் அவஜூக்கு எதிரில் தனியாக நிற்பதையும் பூதர்கள் எல்லாம் அவஜூக்கு உள்வான தன்மையையும் குரபன்மன் ஒரு மலை திண்று பரங்கவும், அதற்கு முன்பே என்னில்லாத நூதப் படையினர் முழுவதையும் சிங்கமுகன் உண்ணும் இயல்ளையும் அங்கு வந்த கந்தவேள் கண்டருளினார்.

தாம் ஒருவராகவே நிண்று உலகம் எல்லாவற்றையும் ஆழித்தருளுவின்ற நடராசப் பெருமான் பெற்ற அளவில்லாத பேரர்த்தல் உடைய முருகப் பெருமான் பகைவரோடு பேர் செய்கின்றது போன்ற ஒரு சிறிய திருவிளையாடலைச் செய்தருளத் திருவுள்ளம் கொண்டார். செந்திறமான தாமரைக் காடுகளும், செவ்விய குரிய சந்திரி குழுக்களும் அழகான செவ்விய ஓளியை உண்டாக்கிச் கொண்டிருந்தாற் போன்று பன்னிரண்டு திருக்கைகளும் ஆழுமுகங்களும் கொண்ட முருகப்பெருமான், வாயுதேவன். தேரை செலுத்தப் போர்த் தொழிலை செய்வதற்காக எழுந்தருளினார்.

வலிய வில்லினின்று முருகப்பெருமான் எழுப்பிய நாண் ஒலியைக் கேட்டும். அந்த ஒலியால் உலகத்தில் கவிழ்ந்து விழுந்ததன் படைப் பரப்பையும் சிங்கமுகன் கண்டான். “இத்தகைய செயலைச் செய்வன் யார்! சிவபெருமானின மகன் இவனே போலும்! அவனது வில் ஒளையே இவ்வாறு இருந்தால் இவன், முன்பு என் தம்பி தாக்கனைக் கொண்றான் என்று கூறுதல் உண்மையே போலும்!” என்று வெண்மையான பிடிமயிர் அசைவின்ற தலை உடைய சிங்கமுகன் இத்தகைய சொற்களைச் சொல்லி, “இந்தச் சிறுவனின் வன்மையை ஆழித்து மீண்வேன்!” என்று சொல்லிக் கால்களை உடைய பெரிய தேரூடனே ஓர் இஸூப் பொருதில் அவ்விடத்தை அடைந்து வேலை ஏந்திய பெருமை பொருத்திய முருகப்பெருமானைப் பார்த்து “நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவபெருமானின் மைந்த! ஒன்று சொல்வேன். கேள்! பகைவரின் வலிமையை ஆழித்தல் அசைக் கீருப்பவரின் கடமையேயாகும். ஆதலால் நாங்கள் எங்கள் பகைவரான தேவாரத் தண்டித்தோம். தேவரே அல்லது எங்கட்டு வேறு பகைவர் இல்லை.. அங்கும் இருக்க. தீ எம்மீது போருக்கு வந்தது என்? என்று விளவினான்.

3. சென்போய் சுப்ரமணியர்

சதுரவக்த்ர அஷ்டநயனம் புஜாவிட கமலாளனம்
 குஞ்சிதம் வாயாதம் சவாஸ்திதம் தக்ஷிணைம்பதம்
 சக்தியுத்பலே புஷ்பபாணம் அபயம் தக்ஷிணைகரே
 வழ்ரம் சிதிக்ஷீதநு: தூலம் வரதம் வாமகே ததம்
 பத்மபுஷ்பநிபம் சைவ ஸௌரபேய ஸ்வாதூபகம்

பாடவார்ணம்

நான்கு முகம், எட்டு கண்கள், தூயரையில் வீரரிருத்தல்,
 இடதுகால் சுற்று வளைவாகவும், வெக்கால் உணர்வியும்,
 வலது நான்கு கரங்களில் சுத்தி, தூயரை, மஹப்பாணம்,

அபயம்

இடது நான்கு கரங்களில் வழ்ரம், கரும்பு வீல், தூலம்,
 வரதம் பாதிரிப்பு வர்ணம்.

கெள்ளபேய சுப்ரமணியர்

கிழவாறு சிங்கமுகன் உடைக்கவும். அதைச் செலியேற்றருளிய எம் திடைவன் முருகப்பெருமான் அவனை நோக்கிச் “சிங்கமுகனே, கேள்! உலகில் வாழ்வின்ற எனிய ஒருவனை வலியன் ஒருவன் தண்டித்தால் நாம் அவனை முறையைக் கிளிக்கும் தண்டனை செய்து எல்லா அண்டங்களுக்கும் அரசினைச் செய்கின்றோம். ஆதலால் நீங்கள் தேவங்களுக்கு கிட்ட சிறையினை அகற்ற வந்தோம். இங்குப் போர் செய்வதும் அதன் பொருட்டேயாகும்!” எனத் திருவாய் மலங்குதருளினார். “பகையை கிளிக்கும் பேரூக்கு வந்த அளவற்றவர் இரந்தனார். வருத்தத்துடனே புறங்கொடுத்து அனுசி ஓடியவர் தொகையும் அதுவே! அதை நீ அறிந்து கொள்ளாமல் போர் செய்ய என்னி வந்து விட்டாய்! தேவரின் சிறையைக் கணவிலும் நாங்கள் விடுவதுண்டோ?” என்று சிங்கமுகன் கொல்லி முடிப்பதற்கு முன்பு. பன்னிரெண்டு தேவள்களையுடைய முருகப்பெருமான் ‘கிழவன் கொண்ட என்னைம் நன்றா!’ என்று நினைத்தருளி. சிரித்து. தம் வில்லிலே ஒரு வயிர் அம்பிளைப் பூட்டி விரைந்து விட. அந்த அம்பு தீயவனான சிங்கமுகனின் மார்பில் புகுந்து துளைத்து உருவி முத்தில் வெளிப்பட்டுச் சென்றது.

தொகுதியான அழகிய கதிர்களையுடைய முருகப்பெருமானின் அம்பானது பாய, அதனால் அச்சிங்கமுகனின் முதுகும், மர்பும், வயில் போலத் துளைகள் உடையதாக ஆயின. அத்துளைகளை அத்தீயவனின் வயிற்றிலே கிருந்த பூதகளைக்கள் எல்லாம் டார்த்து புற்றிவிருந்து வெளிப்பட்டுப் பறந்து போகின்ற ஈச்சுகளைப் போல அவ்வழிகளை நாடி வந்தனர்.

அருத்தை விலக்கித் தீய நெறியில் நடந்த சிங்கரை னின் உடலிலே அம்புகளால் உண்டான வாயில் வழிகளால், கூட்டின் கீ. த்தனின்று நீங்கிப் பறந்து நங்கும் பறவைகளைப் போல சிங்கமுகனின் வயிற்றுக்குள் கிருந்த பூதகள் எல்லாம் வெளிப்பட்டுச் சென்று கந்தபெருமானின் பக்கத்தில் வந்தன. அச்சமயத்தில் ஆறுமுகங்களை யுடைய பெருமான் தமக்கு ஒப்பில்லத்தவரும் தம் கிளையவரும் ஆன வீரவாகு தேவர் முதலானவரையும். நெருங்கியுள்ள பூத கூட்டத்தவர் அளவிவரையும் விடுவிக்க வேண்டும் என்று திருவுள்ளத்தில் நினைத்தருளித் தம்மிடம் உள்ள ஓர் அம்பை விட்டருளினார்.

அப்பெருமான் எய்த அம்பு பல கடல்களையும் தாண்டி முற்பட்ட கதிரின் உதய மலையை அடைந்து, வீரர்களைக் கட்டாக்க கொண்டு சுற்றியிருக்கும் மாய பாச்தை அறுத்தது; உடனே எம் முருகப்பெருமான் திருவருளால் அவர்கள் அனைவரும் உறங்கியவர் விழித்து எழுந்ததைப் போல் எழுந்தனர்; மாய பாசமான தளையிலே அகப்பட்டுக் கொண்ட வீரவாகுதேவர் முதலியவர் அந்தப் பாச்தனையினின்றும் முருகப்பெருமான் அருளால் விலகிக் களங்கம் இல்லாத நல்ல அறிவு தோன்ற உய்ந்தவராய், சொல்லால் சொல்ல இயலாத இன்பம் அடைந்தவராய்ச் சிவபெருமானுக்கு இனியவரான முருகப் பெருமானின் திருவடிகளை வணங்கினர்.

மாய பாச்தை அறுத்து, வீரவாகு முதலியவர்க்கு ஏற்பட்டிருந்த மயக்கத்தைப் போக்கி, புட்பக விமானத்தைப் போல வடிவம் கொண்டு. மேற்குறித்த வீரவாகு தேவர் முதலியவரை ஏற்றிச் செல்லும் முருகப் பெருமான் எய்த அம்பு, கதிரவன் உள்ள எழு கடல்களைக் கடந்து, விரைவாகப் போய், போர்க்களத்தில் படைகளுடன் எழுந்தருளியுள்ள முருகப்பெருமானின் நெடிய திருவடிகளுக்கு முன் நின்றது. நெருங்கிய அம்புகள் உள்ள தூணியில் புகுந்தது.

அசர் படைகள் வயிரம் வாய்ந்த பலவித ஆயதங்களை வீசிக் கொண்டு பிரளை காலத்தில் உலகம் எல்லாவற்றையும் அழிக்கின்ற ஒப்பற்ற உருத்திரின் மகனான முருகப்பெருமானை ஆரவாரத்துடனே சூழ்ந்து கொள்ளவும், நெற்றிக் கண்ணரான சிவபெருமான் மகனான முருகப் பெருமான் புனசிரிப்புத் தவழு வெற்றி பொருந்திய தம் கொடிய வில்லை வளைத்து நெருங்கிய அம்பு மழையை அவர்கள் மீது எய்தார்.

முருகப் பெருமான் எய்த அம்புகள் பட்டு இறந்தவரின் உடல்களைத் தின்ன எண்ணி பருந்துகள் வந்து நெருங்கின. காக்கைகள் வந்து நெருங்கின. கவந்த கூட்டங்களும் நெருங்கின. பேய்களும் நெருங்கின. அசரர்களின் இனங்கள் அறுபட்டன. யானை, குதிரை, தேர் என்னும் இவை அழிந்தன. இவ்வாறு நான்கு வகைப் படைகளும் அழிந்த அந்தப் போர்க் களத்தில் சிறந்த சிங்கமுகன் ஒருவன் மட்டும் இறவாது எஞ்சி நின்றான்.

மேலே உயர்ந்து விளங்கும் அண்டங்கள் அனைத்தும் பொருந்துமாறு மாயா வல்லமை கொண்ட பெரிய அந்த உருவம் முருகப்பெருமானின் அம்புகள் பட்டு அழிந்தது. ஆதலால் அந்த வடிவு நீங்கிப் பழைய தன்மை

அடைந்து தேரின் மீது நின்றான். ஆற்றலையுடைய சிங்கமுகன் முருகப் பெருமான் எய்தருளிய அம்புகளை ஓர் ஆயிரம் அம்புகளால் அழித்துப் பின்னும் கொடிய பஞ்சு கிலடை அம்புகளை எம்பெருமான் மீது படுமாறும் எய்தான். அரிய தீண்டிப் போன்ற சினம் உடைய மனித வடிவத்தையும் சிங்க முகத்தையும் உடைய சிங்கமுகன் விட்ட கூரிய அம்புகள் மார்பிலே அழுத்தவும், வாயுதேவன் தன் வன்மையிழுந்து மிகுந்த கிருதம் ஒழுக்க துன்பம் அடைந்தான்.

தம் தேரோட்டியான வாயுதேவன் அடைந்த துன்பத்தைப் பார்த்து வெற்றி பொருந்திய நம் கிளைவன், கட்டப்பட்ட வில்லை திருப்பக்கமும் வளைத்து ஒரு நாறு அம்புகளைச் செலுத்திப் படைவளின் வயிரம் பொருந்திய சிறந்த கொடிகளையுடைய தேரை அழித்தார். தேர் அழிந்தவுடனே கொடியவரில் எல்லாம் கொடிய சிங்கமுகன், தேர் அழிந்த சந்திரனைப் போன்றவனாகி. மேகத்தின் ஒலியும் அழிந்து போகும்படி பேரொலியுடன் சிங்க நாதம் செய்தவனாய் பூமியில் கிறங்கி முருகப் பெருமான் மீது படுமாறு பல அம்புகளை எய்தான்.

கிளைவன் எய்த அம்புகளைத் தண்டினை வீசி பொடியாக்கியதையும், கொடிய அந்தச் சிங்கமுகன் கையிலே கொண்ட தண்டுடன் வருவதையும் கண்டு, தீட்டப்பட்ட ஏழு அம்புகளை விடுத்து, வன்மையான தண்டினை எடுத்து வந்த கையைப் பெரிய நிலத்தில் அறுத்துத் தள்ளினார். முருகப் பெருமான் ஓர் ஆயிரம் அம்புகளைச் செலுத்திஸ் சிங்கமுகளான அகரரின் ஆயிரம் பெரிய முடித்தலைகளை விரோவாக அறுத்துப் பின் தீரன்டாயிரம் கொடிய அம்புகளை விடுத்து அவனுடைய இரண்டாயிரம் கைகளையும் வெட்டி வீழ்த்தினார்.

தேவர்களாலும் காண்பதற்கு அரியவனான முருகப் பெருமான், தம்மால் வெட்டப்பட்டவை சிங்கமுகனுக்கு முளைத்தெழுந்ததைக் கண்டார். முன்பு கிவன் ஆலங்காட்டில் செய்த வேள்வியில் கைகளையும் தலைகளையும் விடாது வெட்டித் தீயில் கிட்ட தன்மையால் முளைத்தனவாகும் கிலை. கிப்படி தம் திருவுள்ளத்தில் நினைத்த அளவில் சிங்கமுகன் “முருகனே! நீ புதிதாக முளைத்துக் கொண்டே திருக்கும் எனது தலைகளை வருத்தும் அம்புகளை விடுத்துப் பலயுக்காலம் அழித்தாலும் மேலும் மேலும் அவை முளைக்கின்றனவே அல்லாது உனக்கு அஞ்சி முளைக்காது நின்று விடுமோ? நில்லா. என்னுடன் போர் செய்து இளைப்பவனான நீயோ

என்னுடன் போர் இயற்ற வல்லவன்? சிறுவனான நீ வல்லமையில் சீர்த்த என் அரிய தவத்தின் இயல்பை நினைக்கவில்லை. அதை நினைக்காது போனாலும் உன் தந்தையால் அளிக்கப்பட்ட ஆற்றலையேனும் அறிந்திருக்க வேண்டும். அதையும் நீ உணர்ந்தாயில்லை! அந்த இரண்டையும் உள்ளாமையால் என்னுடன் போர் செய்ய வந்தாய். இத்தகைய இயல்பால் இங்குப் போருக்கு வந்த உன் முயற்சியும் முற்றுப் பெறுவதன்று. மாட்சிமை உடையவர் எனப்படும் தேவர் நாங்கள் இட்டிருக்கின்ற சிறையினைக் கடந்து திரும்பி அந்த இடத்துக்கு வந்து சேருதலும் வன்மையாளனான நான் இறந்து படுதலும் இல்லை! ஆதலால் இங்கிருந்து நீ திரும்பிச் செல்வாய்; உன் சுயிரைப் பறிக்காமல் விட்டு விடுகின்றேன்” என்று கூறினான்.

இவ்வாறு சிங்கமுகன் கூறுவும், எம்பெருமானான குமாப்பெருமான் “உன் உயிருக்கு வரையறை செய்த காலமானது கழிந்து விட்டது. எமனும் உன் பின்னால் வந்து நின்றான். நீ என்ன பிதற்றுகின்றாய்? அறிவில்லாதவரே! ஒர் இமைப்போதில் நின்னை கொன்று விடுவேன். காண்பாயாக!” என்று உரைத்தருளினார்.

கிருஞ்ச மலையைப் பிளந்த கூர்மையான வேலையுடைய அழகிய முருகப்பெருமான் செலுத்திய அம்புகளால் அழிந்த தன் தலைகளும் கைகளும் திரும்ப முளைக்காத தன்மையை அசானான சிங்கமுகன் பார்த்து, முன்னே பலகாலம் தாம் கற்ற வித்தைகள் யாவும் ஒன்றுகூட இல்லாது. புலவன் ஒருவனோடு எதிர்த்து வாது செய்யும் போது வாதத்துக்குப் பயன் இன்றி அரங்கமாகிய கழகத்தில் தளர்ச்சி அடைந்தவனைப் போல, அவமானம் அடைந்து வருந்தி “இருபக்கமும் கூரிய வேலை எந்திய பெருமையுடைய கந்தவேனே! என் தலைகளும் கைகளும் அறுபட்டன என்று என்னாதே! என் பெரிய ஆற்றலைத் தேவர் எல்லாரும் அறிவர். ஒரு தலையும் இரு கைகளும் கொண்டே உலகம் முழுவதையும் அழிப்பேன்!” என்று சொல்லிப்போர் செய்வதை நினைத்து, அங்கிருந்த ஒரு மலையை பறித்து முருகப்பெருமான் மீது வீசினான்.

மிக்க சீற்றத்தையுடைய சிங்கமுகன் உரைத்தையும் அவனால் ஏவப்பட்ட தன்டினையும் செம்மையான கட்டையுடைய மேனியரான முருகப்பெருமான் சிந்தித்து, பார்த்துத் தம் செந்தாமரை மலர் போன்ற ஒரு திருக்காத்தில் இருந்த அழகான வச்சிரப் படையை நோக்கி, “நீ அந்த வஞ்சகனின் உயிரை விரைந்து கொண்டு வருவாயாக!” என்று திருவாய்

மலர்ந்து விடுத்தருளினார். 'தீ போய் அந்த வஞ்சகளின் உயிரை உண்டு வருவாயாக!' என்று உளத்தருளி விடுக்கவும். அந்த வச்சிராயதும் போய் விரைவாக எதிர்த்து வந்த தண்டனை அழித்துப் பொடித்தது போலப் புழுதியாக்கி, மலைமீது போகும் இடிக் கூட்டங்களைப் போலப் பேரொலியுடன் அந்த சிங்கமுகளின் மார்பை அடைந்து. அவனது உயிரை உண்டு வெளியே இரத்தத்தைக் கொப்பளித்தவாறு திரும்பச் சென்றது.

முருகப் பெருமான் செலுத்திய குவிசப் படையானது மலையின் மீது விழும் இடி போலப் பேரொலி உடையதாய்த் திடிரென்று அகலமான மார்பைப் பிள்ளது அவன் உயிரை வாங்கிக் கொண்டு முதுகை பிள்ளது வெளியே போகவும், மார்பானது பிளவுபட்டுத் தூஷுடித்து வீற்றந்து, இரத்தம் வெள்ளம் அலைமோதச் சிங்கமுகன் என்ற கொடிய அசரன் இறந்து கிடந்தான்.

அப்போது வன்மை மிக்க அந்த வச்சிரப்பாடு வான் வழியாகப் போய், அங்குள்ள தேவ கங்கையில் முழுகி, கற்பகச் சோலையில் பொருந்திய பூந்தாதில் படிந்து, சங்கப் புலவர்களுள் தலைமை கான்ற தமிழப் புலவரான முருகப்பெருமானின் சிவந்த கைகளில் வந்து அமர்ந்திருந்தது. வச்சிரப் படையானது மலைமேல் விழும் இடியைப்போல் சிங்கமுகளின் மார்பில் தாக்கி அவனது உயிரை உண்டு வானில் சென்று ஆகாயக் கங்கையில் முழுகிக் கற்பகப் பூந்தாதில் படிந்து கந்தவேளின் கையகத்தில் வந்த இந்த இயல்பை வானில் நின்ற நான்முகன் முதலான தேவர்கள் பார்த்து ஆரவாரம் செய்து ஆடிப்பாடி மலர் மழை பெய்து மகிழ்வடைந்து வணங்கி, எம்முருகப் பெருமானைச் சூழ்ந்து தழித்துப் புழந்தனர்.

முருகப்பெருமான் அத்தேவர்கள் எல்லார்க்கும் திருவருளைச் செய்து, பூத வெள்ளங்களுடனும், ஒளியடைய வான் ஏந்திய ஒன்பது வீரருடனும், கண்டவர் இது 'கவர்ணாவுலகம்' என்று கூறுமாறு அழகுபடுத்தப்பட்ட பாசறைக்குள் எழுந்தருளினார். வெற்றி பொருந்திய நீண்ட வேலையுடைய முருகப்பெருமான் வியக்கத்தக்க அலங்காரத்தையுடைய பாசறையில் வீற்றிருக்க, அந்த இறைவனுடன் முன்னம் போர் செய்த சிங்கமுகன் போர்க்களத்தில் அழிந்ததை ஒற்றர் அறிந்து மகேந்திர நகரத்துக்கு ஓடினார். ஒளி பொருந்திய காஞ்சி நகரத்தில் உள்ள காமகோட்டம் என்ற கோயிலின் மேல் நிலையனின்றும் சக்கர தீர்த்தத்தில் விழுப்பவர்களைப் போல, தமிழி இறந்தான் என்று கேட்ட துண்புத்தால் கண்ணினின்றும் ஒழுகிய நீர்க் கடலில் குரபன்மன் விழுந்தான்.

விருந்த மலைக்கு அருகில் இருந்த துளையுடைய துதிக்கையைக் கொண்ட யானைமுகனான தாரகன் இறந்த பின்பு ஒரு தோளை இழந்து மனம் தளர்ந்து வருந்தினேன். ஓ! சிங்கமுகனே, இன்று பகலில் தீ இறந்து விட்டாய். ஆதலால் நன் மற்றோர் தோளையும் இழந்து விட்டேன். குரபன்மன் இவ்வாறு தனது அண்டம் எல்லாம் செவிடாக தன்னந்தனியாக கடுமகின்ற ஒலியைக் கேட்டுத் தங்களுக்கு உண்டான மகிழ்ச்சியால் நல்ல பாஞ்ச ஐஞ்சியம் என்ற சுங்கையுடைய திருமாலும், தாமரை மலரில் தோன்றிய அன்ன வாகனங்கான நான்முகனும், வேள்வித் தலைவனான இந்திரானும் ஆரவாரம் செய்தனர்.

13. குரபன்மன் வதை

குரபன்மன், வெற்றியுடைய வேல்களை ஏந்திய ஆயிரங்கோடி ஒற்றர்களைப் பார்த்து “நீங்கள் என் ஆட்சிக்குட்பட்ட அண்டங்கள் எல்லாவிடங்களிலும் போய்த் தங்கி அங்குள்ள படைகள் எல்லாவற்றையும் விரைவாக இங்கு அழைத்துக் கொண்டு வாருங்கள்” என்று சொன்னான். அங்ஙனம் குரபன்மன் சொன்னதும் ஒற்றர்கள் சொல்வதற்கிரிய வேகத்துடன் பலவகைப் பிரிந்து சென்று பொன் மயமாக உயர்ந்துள்ள அண்டங்களில் எல்லாம் புகுந்து மன்னர்க்கு மன்னனான குரபன்மனின் கட்டளையை எடுத்துக் கூறினர். அங்ஙனம் ஒற்றர் உரைத்தவுடனே, அந்த அண்டங்களில் எல்லாம் வாழ்கின்ற அசுத் தலைவர்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ள நான்கு வகைப் படைகள் என்ற கடல்களுடனே நெருங்கி, மிகுந்த அண்டங்களில் எல்லாம் முற்காலத்தே அமைக்கப்பட்டுள்ள வாயில்கள் வழியாகச் சென்றனர்.

அசுரரின் படைகள் எல்லாம் பூமியிலும், வானத்திலும், பக்கங்களில் உள்ள திசைகளிலும், கடல்களிலும், மலைகளிலும், வழியிலும், பாதத்திலும் மற்றுமுள்ள இடங்களிலும், வெற்றிடம் இல்லாமல் நெருக்கமாகச் சென்றன. அந்தச் சமயத்தில் ஒற்றர் குரபன்மன் இருக்கும் இடத்துக்குச் சென்று அவனுடைய கரிய நெய்தல் மலர் போன்ற அடிகளை வணங்கி, “உம்முடைய படைகள் பிற அண்டங்களிலிருந்து வந்து அருகில் குழந்துள்ளன. அந்தப் படைகளின் புழுதி முன்னால் சென்று வானவீதியில் பொருந்திய பிரமாண்டத்தை நெருக்கின்” என்று கூறவும் ‘நல்லது’ என்று அவனர் தலைவனான குரபன்மன் எழுந்து, தன் இருப்பிடத்துக்குச் சென்று

மிக்க தீரில் முழுகி. நெருங்கிய ஜநது வகையான உணவுடனே ஆறு கலைகள் பொருந்திய உணவை உண்டான். அவ்வாறு அவன் உண்டானே அது நன்சா. அமிழ்தமா? குரபன்மன் உணவை உண்ட பின்னர் விரைந்து நெற்றியில் திருதீரு அணிந்தான். உடல் முழுமையும் மனம் கழற சந்தனக் குழம்பைப் பூசினான். மலர் மாலையைச் சூடினான். பழைய ஆடை அணிகளை விலக்கி வேறு புதிய நல்ல இனியவற்றை அணிந்தான்.

பின்னர் சிவபெருமான் தனக்குத் தந்துள்ள சிறந்த படைக்கலங்கள், மற்ற தேவர்களின் பெயர்களில் விளங்கும் படைக்கலங்கள் என்ற எல்லாத் தெய்வக் களையையும், குற்றம் இல்லாத ஆயிரங்கோடி தேர்களில் வைத்து. அவற்றையும் அவற்றுடன் வெற்றியுடைய சிங்க ஊர்தியையும் கெடுதல் இல்லாத 'இந்திர ஞாலம்' என்ற தேரையும் பரிசுத் தன்மையுடைய அசுரர்களை உடன் கொண்டு வருமாறு ஆணையிட்டான். சென்ற பாகர்கள் தேர்க் கொட்டிலுக்குள் புகுந்து அங்கு நிறுத்தியுள்ள உயர்ந்த தேர்களில் ஒரு பொன் தேரினில் அதை இழுத்துச் செல்லும் வள்ளும் மற்ற விலங்குகளை வருத்தும் எழுபதினாயிரம் சிங்கங்களையும், வெற்றியையுடைய எழுபதினாயிரம் குதிரைகளையும், எழுபதினாயிரம் காளைகளையும், கட்டி மேலும் அலங்காரம் செய்து கொண்டந்தனர்.

அத்தகைய தன்மைகள் கொண்ட தேரைத் தேரோட்டிகள் கொண்டு வந்து சூரியனைச் சிறையிட்ட பானுகோபனின் தந்தையான சூரபன்மன் எதிரில் நிறுத்தலும், அச்சுரபன்மன் அதில் விரைவாக ஏறியிருந்தான். ஏறியிருத்தலும் அசுரர்கள் அவனை 'வெற்றி பெறக்கடைவு' என்று மலர்களை வாரி இறைத்து வாழ்த்தினர். சூரபன்மன் போருக்குச் சென்ற போது படைகள் நேரியங்கள், பெரிய நிசாளங்கள், சல்லிகைகள், பேரிகைகள், ஊதுகொம்புகள், விளங்கும் தண்ணூலமைகள், தூரியங்கள், எக்களங்கள், உடுக்கைகள் முதலான சிறப்புடைய பலவகை வாத்தியங்களையும் வாசித்துக் கொண்டு சென்றன.

போர்க்களத்துக்கு அரசனான சூரபன்மன் போர்க்கோலம் கொண்டு செல்ல, அவன்முன் அணிப்படையாகச் சென்ற அசுரப் படைகள், சிவபெருமானின் அருமைந்தான முருகப்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கின்ற பாடி வீட்டை ழுமியிலும் வானத்திலுமாகச் சூழந்தனர். "அழிவில்லாத ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களில் இருந்த படையுடனே மிகப்பெரிய சூரபன்மன் தேரின் மீது ஏறிப் போர் செய்ய வந்தான். அவனது முன்னணிப்

படையாளது நம் பாசறையைச் சூழ்ந்து கொண்டது" என்று திருமால், நான்முகன், இந்தின் முதலான தேவர்கள் முருகப்பெருமான் முன் தின்று கூறினார்.

தேவர்கள் இது உரைக்கக் கேட்ட அழகான அரியனையில் வீற்றிருக்கும் பன்னிரு தோள்களை உடைய முருகப்பெருமான் வாயுதேவனைக் குரிப்பாகப் பார்த்தருளினார். உடனே அவரது குறிப்பை உணர்ந்த வாயுதேவன், விரைவாக முளவுகோலையும் கயிற்றாறுயும் எடுத்துக் கொண்டு பொன் போல விளங்கும் 'மனவேகம்' என்று பெயர் உடையதும் சூதிரைகள் கட்டப்பட்டதுமான தேரைக் கொண்டு வந்து திறுத்தினான். வாயுதேவன் தேரைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தியவுடன் விரைவாக எழுந்து அழகிய புதியதாக மலர்ந்த கடப்ப மாலையைச் சூடிய முருகப்பெருமான் புள்ளிகளையுடைய மழு, வச்சிராயதும், குலம், கத்தி, வாள், கேடைம், சக்கரம், தண்டு, ஏழு, வில், கோல், வில் என்ற இவற்றைத் தம் கைளில் கொண்டிருளினார். இவர் இவ்வாறு எந்துவாரானால் இவரை வெல்ல நின்ற சூபன்மனின் தவத்தை இவ்வளவு என்று கணக்கிட முடியுமா?

சூரியனின் நடுவே எழுந்தருளியிருக்கும் சீவிபெருமானைப் போல், ஆறு திருமுகங்களைக் கொண்ட முருகப்பெருமான். அசைவின்ற உள்ளைய யுடைய சூதிலை ழட்டப்பட்ட தேரின் மீது ஏறியருளினார். உடனே வீரவாரு தேவரும் அவருடைய தம்பியரான எட்டுபேரும் பருந்துகள் உலவுகின்ற குருதி படிந்த வேலையுடையவர்களும் அருகில் சூழ்ந்து வந்தனர்.

அங்ஙனம் மலர் மழை பெய்த போது வேதங்களுக்கும் எட்டாத அழிவில்லாத முருகப்பெருமான் தேர் மேலே கிளப்பித் திண்மையுடைய பிரதுவி அண்டத்தில் உள்ள பேர்க்கப்படுகின்ற உபரிகளை அழிப்பதற்காகச் செல்லும் முதல்வனைப் போல ஆராவாரிக்கின்ற படை வெள்ளத்தின் மீது சென்றார். அந்தச் சமயத்தில் ஆறு திருத் தோள்களையுடைய முருகப் பெருமான் பக்கத்திலே இருந்த அனைவரும் ழூமியும் எட்டுத்திக்குகளும் என்றும் இவற்றில் எங்கும் நீங்காமல் சூழ்கின்ற அசரளான சூபமன்மனின் படையை நோக்கி, ஏக்கம் கொண்டு பழைய வண்மையை இழுந்து இந்தின் பின்வருமாறு சொல்லலானார்:

"இந்த அசர்களில் பலர் அக்கினிமுகாக்களைப் போன்றவர்களாக வந்துள்ளனர்; உயர்ந்த யாளிமுகத்தவனை போல் பலர் காணப்படுகின்றனர்;

முகப்பாம் அணிந்த துதிக்கையெடுத்தை கெழுகாக்களைப் போலப் பலர் வந்துள்ளனர்; சிங்கமுகாக்களைப் போல் பலர் விளங்குவின்றனர்; “மதுவுடனே எடுப்பனைப் போல் பலர் வந்தனர்; எல்லாரும் துதிக்கின்ற சுந்தோப சுந்தர்களை போல நெருங்கி வந்தவர் பலர்; ஒவிக்கும் கழலையுடைய சுலந்தராக்களைப் போல் பலர் வந்தனர்; மிகவும் முற்றிலும் சிளம் உடைய மகிடாக்களைப் போல நெருக்கமாக வந்தவர் பலர்.

பலர் சிவபெருமானின் படைக்கலத்தை ஏந்தியுள்ளனர். பலர் சிறந்த தாமரையில் வீர்நிருக்கின்ற நான்முகன் கணையைச் சமந்துள்ளனர். பலர் காலனின் மழுவுடன் தண்டிணையுடையவர். பலர் முரளின் படைகளை அழித்த முராரியின் சிறந்த ஆயுதங்களைச் சமந்தவர்கள். முருகப் பெருமானுடன் போர் செய்வதற்கு ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலும் உள்ள படைகள் அனைத்தும் வந்து நெருங்கியுள்ளன. இவற்றுடன் எதிர்த்து நின்று போர் செய்து வெற்றி பெறுவதற்குப் பிரளைய காலம் வரை ஆகுமானால் அகர்களின் மன்னன் இறப்பது எவ்வாறு? என்று இந்திரன் சொல்லவும். இலங்கையை ஆண்ட இராவணனாக கொல்லும் ஆற்றல் கொண்டு நின்ற. திருமகளை மார்பில் கொண்ட திருமால், தேவர்களை அரசு முறையில் காங்கும் இந்திரனின் உள்ளக் கிடக்கையை உணர்ந்து. அவனது கவலையை ஒழிப்பதற்காக அவனைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லவானார்:

“காலமாகவும், காலம் அன்றிக் கருமமாகவும், கருமம் அன்றி உருவமாகவும், உருவமின்றிக் குணங்களாகவும், குணங்கள் தீங்கிறி உலகமாகவும் உலகமின்றி நுமக்கெல்லாம் அநாதியாக மூலகாக்களைமாக திருந்த இறைவனே ஆறு திருமுகங்களுடன் எழுந்தருளிப் போந்துள்ளனர். மலைகளின் மீதெல்லாம் திருவிளையாடலைச் செய்கின்ற குமாவேன், மேற என்று சொல்லப்படுகின்ற பொன் மயமாக விளங்கும் மலையில் வந்து, உலகங்கள் முழுவதையும், அந்த உலகங்களில் வாழ்கின்ற உயிர்கள் அனைத்தையும், தேவர்களையும், தன் திருமேனியில் காட்டி அன்றொரு வடிவம் கொண்டு நின்றதனை அறிந்துள்ள நீ அதனை மறந்து விட்டாயோ?”

“தூய்மையான ஒரு சீறுவறைப் போல் தோன்றிய முதல்வரைச் சூழ்ந்துள்ள கொடிய அகராயில்லாம் விளைவாக அழித்து அகற்றி, தம் திருக்கைகளில் உள்ள வேலால் குரபன்மனின் வன்மையை நீக்குவார்; ஆதலால் நீ அஞ்ச வேண்டியதில்லை” என்று அறிதுயில் கொள்கின்ற திருமால் இயம்பினார். திருமால் இவற்றைக் கூறி இந்திரனின் மனத்தைத் தேற்றி,

“ஆரவாந்தூடன் அசாப் படைகள் வானத்தில் நெருங்கின. ஆதலால் நாம் அனைவரும் அக்குமாக் கடவுளின் அருகில் திண்று போரின் தண்மையைப் பார்ப்பேய்” என்று வேலை ஏதிய குராக் கடவுளின் அருகில் தேவங்களுடனே சென்றார். அத்தகைய தண்மையைப் பார்த்து ஆறுமுகக் கடவுள் புன்னகை கொண்டருளி கொலை செய்கின்ற போர் செய்ய என்னிச் சென்றார். உடனே வானத்திலும் பூமியிலும் நெருங்கி நின்ற அசாப் படைகள் ஆரவார் செய்யத் தொடங்கின. உடனே போர் செய்ய என்னிச் சென்ற முன்னால் சென்ற பூதப்படைகள் பின்னிட்டன.

அசார்கள் தண்டினையும் சக்ரங்களையும் வச்சிரப் படைக் கலங்களையும் குலங்களையும் விற்கள் உண்டு உமிழுகின்ற அம்புகளையும் வேற் கூட்டங்களையும் பின்டி பாலங்களையும், கண்ட பாசங்களையும் இவையேயன்றியுள்ள படைக்கலங்களையும், தங்கட்டுத் தேவர்கள் அளித்த படைக்கலங்களையும் எய்து நின்று ஆரவார் செய்தனர். மூன்று திருவிழிகளையுடைய சிவபெருமான் பெற்றருளிய அழகிய குராக் கடவுளின் வன்மை பொருந்திய கட்டப்பட்ட வில்லின் முதிர்ந்த ஒசையானது போய், பொருந்திய செவிகள் தோறும் புகுந்ததும், அழியாத அசாப் படைத் தொகை முழுவதும் அழிந்தது. தேர்கள் யாவும் உடைந்தன. வரிசையாக வந்த குதிரைகள் புரண்டன. வென்மையான சந்தீர மண்டலத்தை அளவிய நீண்ட மலைகள் விழுப்பவை போல் கரிய யானைகள் தனையில் வீழ்ந்தன.

வன்மையையுடைய அசார்கள் குழந்துள்ள பூமியின் விரிந்த தீடமும், அகன்ற கடலும், வானமும், ஆகிய இடங்களில் எல்லாம் நெருங்குவன அம்புகள் என சொல்லுமாறு, குற்றம் இல்லாத வேதங்களின் தீரகசியங்களைப் பொதிய மலையிலே வாழ்கின்ற அகத்திய முனிவர் உணரும்படித் திருவருள் செய்த குருவான குராக் கடவுள், கட்டப்பட்ட வில்லில் நெருங்கிய மேகங்கள் மழைத்துளிகளைச் சிதறுவது போல் அளவில்லாத அம்புகளை வைத்து எய்தார். எல்லா உலகங்களையும் உடைய எம் தீறைவன் எய்கின்ற அளவில்லா அம்புகள், கொடிகளை அழித்தன. அளவில்லாத அம்புகள் குடைகளை அழித்தன. அளவில்லாத அம்புகள் படைக்கலங்களை அழித்தன. பொருந்திய யானைகளை அளவற்றவை அழித்தன. மேகத்தின் ஒலி போன்ற ஒலியுடைய தேருடன் அசார்களின்

தலைகளை அளவற்ற அம்புள் ஆழித்தன. தம்மை அடைந்த அடியரசன் விரும்பியவற்றையெல்லாம் அளிக்கின்ற முதல் வள்ளுவான் முருகப் பெருமான் தம் திருக்கைகளால் விடும் அம்புள் பூமியைப் பின்து விளைத்து செல்லும்; பாதாலத்தில் பரந்து செல்லும்; மிகவுயர்ந்த அண்டமுகட்டிலும் உருவிச் செல்லும்; திக்கிடங்களிலும் செல்லும்.

மாட்சிமை பொருந்திய ஆழித்தர்களின் உடல்களை மறைத்த கொடிய மாந்தோதியரைப் போல் ஆறு திருமுகங்களை உடைய முருகப்பெருமான் எய்த அம்புள் அசரர்களின் தலைகளை அறுத்துத் தள்ளி வானத்தில் சென்றன. (மாந்தோகர் என்னும் அசர இனத்துள் ஒருவகையினர் கதிரவனின் எதிரில் நின்று அவன்து ஒளியை மறைத்துக் கொண்டு அவனுடன் போர்ச் செய்தனர் என்பது வறலாறு.) வியக்கத்தக்க செயலையுடைய குமரக் கடவுள், மேகம் இல்லாது வெண்ணரிறமாகக் காணப்படுகின்ற வானத்திலும், திக்குகளிலும், கடல்களிலும், பூமியிலும், களத்திலும், பாசனாகளிலும் அவற்றைச் சுற்றிய பாடிகளிலும் திரிந்து குற்றம் அற்ற அசரர்களைக் கொண்றார்.

அசரப்படை வீரர்கள் காற்றைப்போல அண்டகடாக வழியில் உள்ள சூழியின் வழியைப் புதுந்து மேலே விளங்கும் தேர்கள் யானைகள் குதிரைகளின் சிக்க கூட்டங்கள் என்ற இவற்றுடன் குமரப்பெருமானும் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களின் தலைவனான சூரபன்மனும் எதிர்த்து நின்று போர் செய்யும் போர்களத்துக்கு விளாவாகச் சென்றனர். அசர் நூற்றெட்டு யுகங்களாகத் தம்மை ஆள்கின்ற சூரபன்மன் முருகப்பெருமானுடன் எதிர்த்து நின்று பெரிய போர் செய்ய வேண்டித் தேர் மீது வந்து நின்றதை யுணர்ந்து ஆர்வமுடனே ஆரவாரம் செய்தனர்.

இவ்வாறு அவர்கள் தம்மைப் தேற்றிக் கொண்டபோது தேவர்கள் துதிக்க, வீரவாகுதேவர் முதலான ஒன்பது வீரர் அருகில் வர, ஆற்றலையுடைய பூதர்கள் ஆரவாரிக்க, மரணமும் பிறவியும் அந்த நம் சூரபான் அந்த ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களில் உள்ள அசர் எதிரே தோன்றினார். குழந்தை வடிவாய் விளங்கும் சிறப்பையுடைய எல்லாவுலகங்களுக்கும் முதல்வரான சூரப்பெருமான் நம் எதிரே வந்தருளியதைப் பார்த்து, அந்த அசரர்கள் “மிகவும் சிறியவளான இவனோ தாவிச் செல்லும் குதிரைப் படைகளையும் யானைப் படைகளையும் உடையவனாக இல்லையே! இவனோ நம் பளைவன்?

இந்தச் சிறுவன் இந்த அண்டம் முழுமையும் மற்ற அண்டங்களினின்றும் வந்து நெருங்கிய படைகள் ஒர் இமைப் போதில் மானுமாறு கொன்றனன், என்றால் இது நம்ப முடியாத அதிசயமாக அல்லவா உள்ளது” என்று வியந்தனர்.

இதோடு நில்லாது நம் படைகளை கொன்ற குமரனுடன் அரசர்க்கு அரசனான குடுபன்மன் வந்து போர் செய்வதற்கு முன்னே நாம் இவனுடன் போர் செய்து இவனை அழிப்போம்!” என்று அசரப் படையினர் எண்ணலாயினர். கருவத்துடன் இவற்றைச் சொல்லிக் கொண்டு அவ்விடத்தில் முற்பட்டு வந்த படை வீரர்கள் சந்திரன், சூரியன், அக்ஷினி என்ற மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமான் அளித்த ஆறுமுகப் பெருமானை வலிமையுடனே ஆராவத்துடன் குழ்த்து கொள்ள, குமாப்பெருமான் தம் தேரோட்டியான வரயுதேவனைப் பார்த்து “நீ கொடிய அசரப் படைகள் இருக்கும் இடங்களில் எல்லாம் கை அணி, நெற்றி அணி என்ற படை வகுப்புகளுக்கு அருகில், விரைவாகத் தேரை ஓட்டு” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

மன் உலகும், விண் உலகும், திக்குகளும், கடல்களுமாகிய எல்லா இடங்களிலுமாகத் தேர் உலவும். அப்பெருமான் திறத்தில் நெருங்கின அசர்களின் வன்மை பொருந்திய படைகள் அழியுமாறு ஒரு தொகுப்பில் பல கோடி அம்புகளைக் கில் நாணில் வைத்துவிட்டார். நம் முருகப்பெருமான் செலுத்திய அம்புகளால் கால்கள் ஒரு பக்கத்திலும், கழுத்துகள் ஒரு பக்கத்திலும், வால்கள் ஒரு பக்கத்திலும், கொம்புகளுடனே முதுகுகள் ஒரு பக்கத்திலும் துதிக்கைகள் ஒரு பக்கத்திலும் என்று இப்படி யானைகள் அறுபட்டன.

பகைவால் செய்யப்படுகின்ற வன்மையுடைய போரைக் கடக்கும் குதிரைகள் யாவும் எம் இறைவன் ஏவிய அம்பின் கூட்டங்களால் கல் அணைகள் அற்றன. பற்கள் முழுமையும் சிறைந்தன. செல்லும் கால்களுடன் தலைகளும் அற்றன. ‘ஓல்’ என்ற ஓலியும் அற்றது. மார்புகள் நூணிப்பட்டன. அழுகு பொருந்திய தேர்கள் அழிய. அவற்றின் சக்கரங்கள் கடல் போன்ற இந்த தீரில் மூழ்குபவை மேருமலையைச் சுற்றி வரும் சூரியங்கள் பூமியைக் கீறிக்கொண்டு கீழே உள்ள நில எல்லையை அடைந்ததைப் போல் விளக்கும்.

முருகப்பெருமான், “பளைவர் மீது திடு சிவபெருமானின் திருக்கையிலே உள்ள சூலமோ, அல்லது அவரது திருக்கையில் உள்ள கண்ட கோடாரியோ, அல்லது பஸூய திருமால் விடுவின்ற சக்கப் பண்டியோ. அல்லது இந்திரனின் வச்சிரப் படையோ அல்லது யுக முடிவுக் காலத்துச் சூறைக் காற்றுடன் சேர்ந்த ஊழித்தீயோ!” என்று எண்ணும்படி அம்புகளை எய்தார். சிரவஞ்ச மலையானது பிளவுபடுமாறு வேலை விட்டருளிய குமரப்பெருமான் பெருமை பொருந்திய கொடிய அம்புகளால் அந்த அண்டங்களினின்றும் இந்த அண்டத்துக்கு வரும் வழியை அடைத்துத். தன் அம்பால் இறந்து விட்ட படைகளின் உடல்களினின்று ஒழுகும் இரத்தமும் பிணக்குவியலும் நின்ட பாதலங்களிலும் கடலைப் பக்கத்தே உடுத்த பெரிய நிலப் பரப்புகளிலும் நிறைந்து வானத்தை நெருங்கிப் பிடப்பதை நோக்கினார்.

தெற்றிக்கண்ணால் உலகம் அனைத்தையும் அழித்த சிவபெருமான் பெற்றெடுத்த மைந்தான முருகப்பெருமான், தன் பன்னிசென்டு திருக்கண்களையும் விளங்கும் கூட்டமான வெம்மையான தீச்கடலையுடைய வட்டவுத் தீவியப் போல் செய்து அப்போதே உற்றுப் பார்த்தார். பார்த்தவுடனே பிணமலைகள் எரிந்தன. பிணக்குவியல்கள் வெந்து நூண்மையான நூகள்களாக ஆயின. மூவகையான உலகங்கள் என்று சொல்லப்படுவின்ற கவர்க்க மத்திய பாதலங்களும் முன் போலவே இருந்தன. இந்த அதிசயத்தைப் பார்த்துத் தாமஸை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகலும், திருமாலும், இந்திரன் முதலான தேவர்களும் முருகப் பக்கங்களுத் தூதித்து வணங்கினர்.

“என் படைகளை அழித்த பகைவளை அவனுடன் வந்த தேர்களுடனே அழிப்பேன்” என்று சொன்ன அவனாரின் மன்னன் குருபன்மன் உள்ளத்தில் மிகக் கிணம் மூளப்பெற்றுப் பேர்ச் செயலை எண்ணிக் காற்றைவிட அதிக வேகமாகத் தேரில் வந்து எதிர்த்தான். வாயுதேவன் ஒட்டும் தேரில் எழுந்தருளும் முருகப்பெருமாலும் சென்று அவனை எதிர்த்தார். முருகப்பெருமான் தன் எதிரே வந்தபோது, அப்பெருமானின் பொலிவும், இரண்டு பக்கங்களிலும் பொருந்திய உயர்த்த பன்னிரு திருக்கைகளும், சிறந்த படைக்கலங்களும், இயல்பாக அளவின்த வீரமும் பெருந்திரலும் என்ற இவற்றைப் பார்த்து ‘முன்னாளில் வாழ்ந்திருந்த தக்கன் இவன்’ என்று மனத்தில் நினைத்தான். பின்வருவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

“சிறப்புடைய வெண்மையான சுந்திரனை அனைந்த சிவபெருமான் இறவாது இருப்பாயாக என்று அருள் செய்த தன்மையினால் நான் உண்ணுடன்

போர் செய்து இறவேன். எக்காலத்தும் இந்த தன்மையுடையவனாகவே இருப்பேன். திருமால் முதலான தேவர்களும் என்னும் ஒரு காலத்திலும் என்னுடன் போர் செய்ததில்லை. என் ஆற்றலை அறியாது போரிட்டு இறந்தவர்களோ ஒருவர் இருவர் அல்ல; பலர்; இதை அறிந்து கொள்ளவில்லை போலும்!"

"பாலகனே! நீ போர்க்களத்துக்கு வந்து போர் செய்த என் படைகளை அழித்தாய். அதனால் உண்ணைச் சிறுவன் என எண்ணிலிடப் போவதில்லை. நீ போர் செய்யும் ஆற்றல் இல்லாது புறமுதுகிட்டாய் என்றாலும் உண்ணை விரைவாக ஒடிவிடாது பிடித்துக் கொள்வேன். அன்றியும் உள்குத் துணையாக வந்த தேவர்களுடன் பூதர்களையும் இப்போதே அழிப்பேன்!" என்று தன் சுற்றத்துடனே அழிய இருக்கின்ற சூரபன்மன் சொன்னான். இவ்வாறு உரைத்த சூரபன்மனைப் பார்த்து, "கொடிய குற்றமான செயற்கு வேறு எவரும் ஒப்பாகாத வண்ணம் விளங்கும் கயவனே! நீ பயணில்லாத சொற்களைச் சொன்னாய். அவற்றால் ஆவது ஒன்றுமில்லை. நின் மார்பு பொருந்துமாறு யாம் விடும் அம்பு நீ இதுங்கரும் சொன்ன சொற்களுக்குத் தக்கவாறு உணக்கு விடை அளிக்கும்" என்று முருகப்பெருமான் உரைத்தருளினார். எவரும் தமக்கு ஒப்பாகாதவராக விளங்கும் சிவபெருமானின் திருமைந்தர் இவ்வாறு உரைக்கவும். அதைக் கேட்ட சூரபன்மன் என்ற அசுரத் தலைவன், திடீரென்று சீரி மேருமலையை போன்ற ஒரு வில்லை எடுத்து வானத்தினின்று ஒழுகிய கங்கையைப் போன்ற நாணியை எடுத்து வில்லில் பூட்டினான்.

இயல்பாகச் சற்றே வளைந்துள்ள பெரிய மலை போன்ற வில்லைச் சூரபன்மன் வண்மையினால் வளைத்த தன்மையைக் கண்டு, முருகப் பெருமானின் படையினர்களைய் பூதர்கள், தேவர்கள் முன்நாளில் அமிர்தம் கடைதற் பொருட்டு வளைந்து, திருப்பாற்கடவில் உண்டான ஆலகால நஞ்சடனே போர் செய்வதற்கு அந்த நஞ்சை சூழ்ந்து கொண்ட தன்மையைப் போல, ஆசார்க்குத் தலைவனான சூரபன்மனை வளைந்துக் கொண்டார்கள். எதிர்த்தவர் கெடும்படி தும்பி, முதலியவற்றை வீசிப் போர் செய்கின்ற மும்மதத்தையுடைய யானையை வலை வீசிப் பிடிப்பதற்கு என்னுவராயைப் போல பூதர்கள் சூரபன்மன் மீது சுற்களை எடுத்து வீசினர். கொடு மரங்களை வீசினர், குலங்களை வீசினர். மற்றுமுள்ள ஏறியத்தக்க ஆயுதங்களை எறிந்தனர். ஆசார்களின் தலைவனான சூரபன்மன் அந்தச் செயலைப் பார்த்து

தன் வில்லான் மேகம் சொரிகின்ற அம்பாள ரூண்ணிய தூளிகளைச் சிதறிப் பூதகளாவ்களின் கூட்டத்தை அழித்து, வானம் அளாவிய அரக்கால் ஆள மலையைக் கொடிய தீ உடைப்பதைப் போல அந்தப் பூத விழுக்கத்தை அழித்தான்.

நூறுகோடி அம்புகளை ஒரு தொடுப்பில் செலுத்திச் சூறைக்காற்றைப் போல் கழற்சியாகச் சுழன்று திரிந்து வரும் குருபன்மன், தன்னைச் சூழ்ந்த பளைவர் தனக்குப் பகையாக விடும் அம்புகளை அழித்து அவர்கள் ஏறியுள்ள தேர்களுடன் அவர்கள் கைகளில் பிடித்துள்ள விற்களையும் அறுத்து அகற்றினான். தேர்களும் விற்களும் அழிந்தவுடனே என்மர் இலட்சர் என்னும் அவர்கள் வேறு தேர்களில் ஏறி வேறு வில் பிடித்து போர் செய்ய முயல்வதற்கு முன்னம் அவர்களுடைய தோள்களிலும், மார்புகளிலும், தலைகளிலும், கைகளிலும், சென்று பாடும்படி சூசபன்மன் ஆயிரம் அம்புகளைக் கொடிய தீ மழையைப் பொழிவது போல இரத்தத்தை உடையவர்களும் வருத்தம் கொண்ட மனத்தை உடையவர்களும், வலிமை இழந்தவர்களும் அப்போது அவனுடன் விற்போர் செய்வதற்கு ஆற்றல் இல்லாதவர்களும் ஆகி இலட்சம் வீரருடன் எட்டு வீரர்களும் ஒரே காலத்தில் புறமுதுகிட்டனர். உடனே சினத்தால் வீரவாகுதேவர் பகைவனான குருபன்மனின் தேர்மீது பாய்ந்தார்.

மிக்க ஆற்றலையுடைய வீரவாகுதேவர் குருபன்மனின் தேர்மீது பாய்ந்து தனக்கு முன்நாளில் சிவபெருமான் அளித்திருந்த வாளை உறையினின்று எடுத்துப் பகைவர்க்கு மன்னனான குருபன்மன் கையில் எடுத்திருந்த வில்லைத் துண்டித்தார். துண்டிக்கவும், அச் குருபன்மன் தீப்போல் சினம் கொண்டு வீரவாகுவின் மார்பில் தன் கையால் அடித்தான். குருபன்மன் கையால் மார்பில் அடிக்கவும், மார்பில் பொங்கும் இரத்தம் ஒழுக வாகை மலர் மாலையைச் சூடிய தோள்களையுடைய வீரவாகு என்னும் சிங்கம் வீந்து தளர்ந்து அயர்ச்சி அடைய, அதைப் பார்த்து, இங்கு எனக்குத் தூதனைக் கொல்வது இயலாத செயல் என்று கையால் எடுத்து மேலே போகும்படி வீசினான்.

பிறகு குருபன்மன் ஒரு வில்லை எடுத்தான். அந்த வில் மேற் பக்கத்தில் உள்ள அத்தமன மலையும் கீழ்ப்புறத்தில் உள்ள உதயமலையுமான

இங்கின் அளவாக வளர்ந்து அன்று, நான்டோறும் மற்றவர்க்குத் துணபத்தைச் செய்து மேருமலையைவிட நீண்ட கொத்தான் பல வடுகளை யுடையதாகக் குருப் பெருமான் தம் வேற்படையினால் அழிக்கும்படி நின்ற கிரவுஞ்ச மலை போல் விளங்கியது. எப்படிப்பட்டவற்றும் நடுக்கம் அடையுமாறு, வில்லில் நான் ஒரை எழுப்பினான். அவனது அசிசெயலைத் தேவர்களைக் காத்தருளிய முருகப்பெருமான் கண்டார். மேலும் போன்ற கரிய நிறம் உடைய திருமால் இந்த உலகத்தை உண்ட காலத்திலும், நான்முகன் கண் உறங்குகின்ற அவனது மாலைப் பொழுதான பிரளை காலத்திலும், அவனது இறப்புக் காலமான பெரும் பிரளை காலத்திலும், அழியாமல் நிற்கும் அண்டத்தின் அடியையும் முடியையும் கட்டுத் தின்று விளங்கும் கயிலையை ஒத்த ஒரு பெரிய வில்லை முருகப்பெருமான் கைக் கொண்டார்.

உலகம் அழிகின்ற காலத்தில் அருகில் உள்ள மேரு முதலான மலைகளும், மற்ற மலைகளும், வானில் உலா வருகின்ற மேகங்களும், மேலே உள்ள உலகங்களும், தேவர்களும், கயிலைய மலைச் சாரலை அடைந்து நிற்பது போல் தோன்றியது அந்த வில். மிக்க நீளமான அந்த வில்லை இறைவன் தனது இரண்டு தோள்களால் வளைத்து ஏழு வகையாகப் பிறக்கின்ற நெருக்கம் மிக்க பல உயிர்களும் வானில் உள்ள இடியின் கூட்டங்களாகி ஆரவாரம் செய்தாற் போல நான் ஒரை எழுப்பினார். நாணியில் பொருந்திய ஒரையை ஆறுமுகப் பெருமான் எழுப்பவும், சூரி தனது விற்படையை வளைத்து, இருபது இலட்சம் என்ற கூட்டமான கொடிய அம்புகளை எய்தான்.

ஆறுமுகப் பெருமான் அதனைக் கண்டு, கொடிய தீமை முற்படத் தன்மூலின்ற காற்றைப் போல் சில அம்புகளை விடுத்து, அந்தச் சூரபன்மன் எய்த அம்புகளை யெல்லாம் அழித்தார். அசு மன்னானான சூரபன்மனால் விடப்பட்ட கொடிய அம்புகள் எல்லா விடங்களிலும் செரிய, அதனைத் தேவர்கள் பார்த்து திருமாலிடம் போய் கைகளை விரித்து, “ஐயனே! இன்று சூரபன்மனின் அம்பிற்குத் தப்பிப் பிழைப்பதற்கு நமக்கு இடம் உண்டோ?” என்று விளவினார்.

எய்கின்ற அம்புகள் தம்மிடம் வருவதற்கு முன்னமேயே, தமக்கு அருகில் வந்தாற்போல நினைத்து, ஆறுமுகப் பெருமான் கூறு அம்புகளை விடுத்து, வரும் சூரபன்மனின் அம்புகளை அங்கேயே பொடியாயிடுமாறு செய்தார்.

மிகுந்தியனை போர் இவ்வாறாக நடக்கும் சமயத்தில் சிவபெருமானின் மூந்துச் சூருகப்பெருமான் விடுத்தருளிய அம்புகளை எல்லாம் சமமான அம்புகளை விடுத்து அகற்றி, அக்குமாப்பெருமான் ஏறிவதந் குதிரைகள் பூட்டிய தேரில் அசையும் கொடியை விரைவாக அறுத்துச் சூரபன்மன் ஆரவாரம் செய்தான். ஆரவாரம் செய்து வெண்ணமையான நிறம் கொண்ட சங்கை, பலளம் போன்ற வாயில் வைத்து முழுக்கினான். பின்பு ஒரு முகர்த்த நேரம்கூடத் தாமதம் செய்யாது சினம் கொண்டு பின்னரும் அம்புகளை விடுத்து முருகப் பெருமானின் தோற்றுத்தை மறைத்தான்.

மறைக்கப்பட்ட அம்புக் கூட்டங்களை அம்பு மழையினால் அகற்றி சூரபன்மன் ஏறி நடத்துகின்ற கொடிஞ்சியையுடையதும் குதிரைகளால் விழுக்கப்பட்டதுமான தேரில் கடப்ப பட்டிருந்ததுமாகிய வெற்றிக் கொடியை முருகப்பெருமான் கொடிய ஏழு அம்புகளால் அறுத்து, அதை, அகன்றதும் ஆழமானதுமான கடலிலே சேர்த்தார். அவனை தலைவனான சூரபன்மனின் ஒப்பற்ற வெற்றிக் கொடியானது அறுபட்டு மீன்களையுடைய கடலில் விழுந்ததைப் பூதகளைத் தலைவருள் ஒருவரான பானு கும்பன் என்பவர் பார்த்தார்.

கொடி அறுபட்டுக் கடலில் விழுந்ததனைக் கண்டு உள்ளம் மகிழ்ந்து பெருமை அடைந்து குதித்துப் பாடி ஆடிப் பானு கம்பன், தேவர்கள் துதிக்குமாறு, தன் ஆயிரம் வாய்களாலும் விரைவாக ஒண்ணமையான திரண்ட சங்குகளை வைத்து ஊதினார். பானுகம்பன் ஆயிரம் சங்குகளை வாய் வைத்து ஊதவும், அதன் ஒன்றை முருகப்பெருமானின் வெற்றியை உணர்த்த, திருமாலின் தூய சங்கும் மழுங்கியது. இத்தகைய சங்கு ஒவிகள் எழுந்தபோது தேவர்கள் அனைவரும் அக்கினி தேவனைப் பார்த்து “ஓ அக்கினியே! ஒளியுடைய வேலை ஏந்திய முருகப்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் தேரின் மீது கொடி இல்லை; ஆதலால் நீ அப்பெருமானுக்குக் கொடியாய் இருப்பாயாக!” என்று சொல்லி அவனை அனுப்பி வைத்தனர்.

எரிகின்ற தீ வடிவினானா அத்தேவனும் தாவும் கோழிக் கொடியாகித் தேவதேவனான முருகப்பெருமானின் அழகான தேரின் மீது சென்று நின்று அண்டம் வெடிக்குமாறு கூவினான். ஒப்பில்லாது வீளங்குகின்ற முருகப்பெருமானின் அழகான தேர்மீது நின்று கொண்ட கோழியின் வடிவம் கொண்ட அக்கினி, கொடிய அகர்களின் இராவுக்கு அழிவைத் தருகின்ற

விடியற்கால வைக்கறைப் பொழுதைக் காட்டுவதைப் போல அமைந்தனன். வள்ளமையில் மிக்க அசரளான சூரபன்மன் அதைப் பார்த்து சினப் புண்ணைக்கும் பெருஸ்க்கும் உண்டாக, எம்பெருமானின் தேவங்களில் படுமாறு இரண்டாயிரம் அம்புகளை எடுத்து மன வேகத்தைவிட மிக்க வேகமாகச் செல்லும்படி விடுத்துத் தேவர்களும் மயங்குமாறு ஆரவாரம் செய்தான். உள்ளத்தில் தெளிவு உடையவர் காண்கின்ற ஒப்பற்ற மூல முதல்வனான முருகக் கடவுளின் திருத்தோள்கள் மீது படும்படி சூரபன்மன் விட்ட அம்புகள் அனைத்தும் மேலான முழுமுதற்பொருளான சிவபெருமானின் நெற்றிக்கண் தியால் இறந்துபட்ட மன்மதனின் உடலைப் போல, எரிந்து 'தூள் தூளாகித் திசை எங்கும் பரந்தன.

இவ்வுலகத்தில் நின்று போர் செய்த சூரபன்மன் திடீர் என அச்சம் கொண்டு வான வெளியில் சென்று நிற்க, அவனது செயலைப் பார்த்து ஆறுமுகப் பெருமான் தாழும் வானத்திலே போய், அவனுடன் போரிட்டார். அவன், முருகப்பெருமானுடன் ஒரிமைப் போது நின்று போர் செய்து, பின் அப்பெருமானுடன் போர் செய்வதற்குச் சொல்வதற்கரிய மாயைச் செய்வானாயினன். வானத்தில் நின்று சூரபன்மன் விரைவாக மறைந்து சென்று பின்னும் ழுமியில் வர, அவன் நின்ற அந்தப் ழுமியில் குமரக் கடவுள் விரைவாக வந்து கொடிய போர் செய்யவும், அவன் அந்த இடத்தினின்று மறைந்து இடம் அகன்ற தூய்மையான தண்ணீர்க்கடல் நடுவில் காணப்பட்டான். அந்த இடத்துக்கும் முருகவேள் சென்று வீரப் போர் செய்யும் போது, பின்னும் சூரபன்மன் மாயையால் மறைந்து திக்கின் எல்லையில் சென்று வெளிப்பட்டு நின்றான். அந்த இடத்துக்கும் முருகப்பெருமான் 'ஓ' என்று உரைக்கும் கால அளவுக்குள் சென்று பெரும் போர் செய்தார். செய்யவும், கடும் தீப்பொறிகளைச் சிந்தும் வேலையுடைய சூரபன்மன் பின்னும் மறைந்து பாதலவுலகத்தில் சென்றான்.

இவ்வாறு பலவிடங்களுக்கும் போய்ப் போர் செய்கின்ற காலத்தில், அரசு மன்னளான சூரபன்மன் அண்டகோளத்தின் மீது விளங்கும் வாசலுக்குள் சென்றான். குமரவேளும் அந்த இடத்துக்குச் சென்று எதிர்த்துப் போர் செய்து, அவன் ஏறியிருந்த குதிரைகள் ழுட்டப்பட்ட தேஷ எமனைப் போன்ற அம்பால் அழித்து வெற்றி அடைந்தார். குதிரைகள் ழுட்டப்பட்ட தேர் அழியவும், சூரபன்மன், 'இந்தீர ஞாலம்' என்னும் வன்மையுடன் மணிகள் பொருந்திய பெரிய தேரை நினைத்தான். நினைத்த அளவிலே அது வானில்

வரவும். அச்சுப்பன்மன் அத்தேர்மீது ஏறிப் போர் செய்தான். நெருக்கி தின்று போர் செய்வின்ற கலத்தில் முருகவேள் தன் அம்பினால் அண்டத்தில் உள்ள வழியை அடைத்தார். அதனால் அடுத்த அண்டத்தில் உள்ள படை வாராமல் நின்றது. இவ்விரண்டையும் சூரபன்மன் கண்டு, சினந்து, சீரி, தான் பிடித்துள்ள வில்லை வளைத்து திறங்கூடியுடனே செம்மையான அளவில்லாத அம்புகளைச் செலுத்தி, அண்டத்தில் உள்ள வழியைத் தூணைத்து நெடிய கணைகளான கதவுகள் முழுமையும் அறுத்து, நூண்ணிய பொடியாக்கி வானத்தில் கழலுமாறு செய்தான்.

உடனே அண்டத்திற்கு அப்பால் உள்ள தேர்க் கூட்டங்களும் யானைக் கூட்டங்களும், வலிமை பெற்று விளங்கும் குதிரைப் பந்திகளும், அச்சம் பொருந்திய அசு விவளங்களும், திடர் என்று அந்த இடத்துக்கு வந்து போர்த் தொழிலில் முயன்று குமாவேளைச் சுற்றி குழந்தன. பாந்து நெருங்கிய படைக்கடலைப் பார்த்து நம் முருகப்பெருமான் தீயை உழிழ்த தன்மையைப் போல நெடுஞ்சான வாயுவை விட்டு சுற்றே அத்தினார். அந்த அத்டலால் வான் அளாவ உயர்ந்து குவிந்து கிடந்த இலவும் பஞ்ச மலையில் தீப்பிடித்தது போல அப்படை முழுவதும் புழுதியாகி உலகத்தை மூடிக் கொண்டது.

முழுமுதற் கடவுளான முருகப்பெருமான் விட்டருளிய படைக்கலங்கள் எல்லாம் பலகோடி ஒளி பொருந்திய சூரியர்களும் அக்கினிகளும் பாம்புகளும் போல் வடிவுகொண்டு பகைவனின் படையாக இங்கு வந்தவனவற்றை அரை நொடிப் பொழுதிற்குள் கொன்று குவித்தன. அப்பெருமானால் அனுப்பப்பட்டுச் சென்ற ஐந்து வளையான ஆயதுங்களும் இந்த இடம் நீங்கலாக உள்ள ஆயிரத்தெட்டு அண்டத்தின் பாப்புகளிலும் போய். அங்கு அழியாமல் இருந்த படைகள் எல்லாம் நற்றையும் கொன்று உலாவின.

மழு, குலம், தண்டம், எழு போன்ற ஐந்து வளையான படைக்கலங்களும் மற்ற அண்டங்களிலும் உள்ள படைகளைக் கொன்று விரைவுடனே உலவும், பகைவனான சூரபன்மன் சினம் கொண்டு இச்செயலைப் பார்த்து, “இப்போது ஒரு கணப் போதிற்குள் இவனது உயிரை அழிப்பேன்” என்று சொன்னார். சூரபன்மன் இவ்வாறு சொல்லி, முன் நாளில் என்னது உயிரைக் குடித்த வன்மையுடைய அடியையுடைய சீவிபெருமானால் அருளப்பெற்ற,

மாற்றுவதற்குக் கூடாத சக்கரத்தை எடுத்து வணங்கி துதித்துக், காற்றைவிட விரைவாக செல்லுமாறு முருகப்பெருமான் மீது ஏவினான். குருபன்மன் எது சக்கரப் படையானது எல்லாரும் அஞ்சமாறு விரைவாகக் போய் நெருங்கியவுடனே முருகப்பெருமான், விளங்கும் தன் கையை நீட்டி, வட்டணை செய்து கொண்டு வரும் சக்கரப் படையை 'வருக' என்று பிடித்த. குருபன்மன் இதுகண்டு வியந்து வெட்கி நின்றான்.

தேவர்கள் மலர் மழை பொழிந்தனர். குருபன்மன் தேரும் தானுமாக விரைவாக மறைந்து, திறந்து வைக்கப்பட்ட அண்டகூடத்தின் கவர் வாயில் வழியாக ஆரவாரம் செய்து கொண்டு அறைக்கூவல் விடுத்தவளாகப் புகுந்து அப்பால் உள்ள அண்டத்துக்குச் செல்ல, அதை அழிவற்ற முருகவேனும் பார்த்தருளி அக்கொடியவளைத் தொடர்ந்து போனார். ஆழுமுகப் பெருமான், தன் மனம் போல் செல்லும்படியான பெரிய தேருடன் காசிப் முனிவரின் மைந்தளான குருபன்மன் நின்ற இடத்தில் செல்லவும், உடனே அவன், எம் முருகப்பெருமானுடன் பெரும் போர் செய்து அழிக்கத் தக்க ஆற்றையுடைய மானையின் தன்மையினால் அப்பால் உள்ள அண்டத்துக்குப் போனான்.

குருபன்மன் இவ்வாறு ழழியின் அண்டங்கள் முழுவதும் மின்னலைப் போல் சென்று தோன்றி அவ்வளவிடங்களிலும் நின்று கொடிய போர் செய்து பின்னும் மறைந்து செல்ல, நம் இறைவனும் அந்த அண்டங்கள் தோறும் பகைவளை விடாது சென்று போர் செய்து கொண்டே போனார். குருபன்மன் திரும்பவும் அந்த அண்டத்தில் உள்ள மகேந்திர நகரின் எல்லைக்குள் வந்தான். முன்னே செல்கின்ற நிழலைத் தொடர்ந்து செல்பவர்களைப் போன்ற எம்பெருமானும் சினத்துடன் விரைவாக அவனுடனே அவ்விடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

முருகப்பெருமான் தலைவனைத் தொடர்ந்து வந்துள்ளான் என்று அறிந்த அகாப் படைகள், சுடுகின்ற தீயைப் போல் பொங்கிச் செவ்விய கைகளில் திருந்த படைக்கலங்களை எய்தபடி முருகப்பெருமானின் அருகில் குழந்து ஆரவாரம் செய்தனர். முருகப்பெருமானும் அந்த அகாப் படையினது செயலைப் பார்த்துச் சிரித்தார். அவ்வளவில் பகைவரின் படைகள் முன்காலத்தில் திரிபுரங்கள் போல் சாம்பலாகி வெந்து அழிந்தன. தந்தையின் செயலை மைந்தனும் செய்வது தானே பொருத்தம்!

மனம் வீசும் மலர் மாலை சூடிய முருகப்பெருமானின் சிரிப்பால் படைகள் முழுமையும் விரோவாக நூண்ணிய துளைகி விழுவும், குருபன்மன் ஒருவன் மட்டுமே தனியனாய் நின்றான்.

அப்போது தன் எதிரில் தோன்றிய முருகப்பெருமான் புன்னைகை செய்த தன்மையும், தன் படைகள் எல்லாம் அழிந்த தன்மையும், தான் தனியனாக நிற்கும் தன்மையும், வன்மை பெற்ற வீரர்களுடனே பூதப் படைகள் ஆரவாரம் செய்யும் தன்மையும், துன்பம் உடைய குருபன்மன் பார்த்துத் தன்மனத்துக்குள் இவ்வாறு நினைக்கலானாள். “எனக்குப் பின் தோன்றிய தம்பியரும், மைந்தரும், பெரிய தன்மையுடைய அமைச்சரும், மற்றவரும் முன்னமேயே மடிந்து விட்டனர். அழியாது இருந்த படைகள் அனைத்தையும் இன்று பன்னிருக்கனையுடைய இச்சிறுவன் அழித்துவிட்டான். நான் தனியன் ஆனேன். இனி இங்கு நான் செய்ய வேண்டியது யாது?” என்று என்னிப் பெருமூச்சு விட்டான். பின்னர் தன் தாயான மாயை என்பவளை நினைத்தான். நினைத்ததும் அம்மாயை அந்த இடத்துக்கு வந்து, அவன் எதிரே நின்று, “பெறுவதற்கு அரிய பேராற்றல் உடைய மகனே! நீ தனியனாக நின்று மனம் தளர்ந்து அழைத்தாய்! நீ என்னியது யாது?” என்று வினவினாள்.

நடந்தவற்றையில்லாம் அறிந்திருக்கும் மாயை இவ்வாறு வினவவும், அவனுடைய மைந்தனான குருபன்மன். “தாயே! தக்க வீரத்தையுடைய தம்பியரும், மைந்தரும், அமைச்சரும், படைகளும் எல்லாம் அழிய. நான் ஒருவன் மட்டும் அழியாது இருக்கின்றேன். இனி இறந்தவர் அனைவரும் எழுதற்கு ஏற்ற வழியினை உணர்பாயா!” என்றான். அதைக் கேட்ட மாயை நகைத்து, “எமந்தா! நீ உனக்குள்ள படைகள், குற்றத்தினர் என்ற எல்லாரும் இறக்கத் தனித்தவனாகியும் தேவரைச் சிறை விடுப்பதைப் பற்றி நினைத்தாயில்லை. இன்னும் ஆறுமுகப்பெருமானுடன் போர் செய்ய எண்ணுவாயானால் பெற்ற பெரிய செல்வத்தை இழந்தவன் போல ஆகி விடுவாய். “பெரிய பன்னிரெண்டு திருத்தோள்களை உடைய பகவானைச் சிறுவன் என்று நினைக்காதே. அவனது கையில் உள்ள வேலால் விரோவாக நீ இறப்பாய்; இழக்கின்ற உயிரை உடைய நீ என் சொல்லைக் கேட்க மாட்டாய். தலை விதியை யாரோலும் வென்றது உண்டோ? என்றாலும் உன் உள்ளும் மகிழ் ஒன்று சொல்கிறேன் கேள்! இறந்தவர் உயிர் பெற்று எழவேண்டுமானால் பெற்று புறக்கடலுக்கு ஒருப்புமாக மங்கலம் பொருந்திய

'அமுதசீத் மந்தர கூடம்' என்ற ஒரு மலை உள்ளது. அந்த மலையை இந்த இடத்துக்கு கொண்டுவா. உன் எண்ணம் நிறைவேறும்" என்று சுறி மலையை மளைந்தாள்.

இவ்வாறு மாயை சொல்லிவிட்டு செல்லவும், அவனது சொல்லை நீலமலை போன்று நின்ற சூபன்மன் கேட்டு "நம் தாய் உரைத்து நன்று. போர்க் களத்தில் இறந்த எல்லாரும் உயிர் பிழைக்கும் வழி இதுவே ஆகும்" என்று நினைத்து மகிழ்ச்சி மிக்கவன் ஆகி அமுத மந்தர மலையைக் கொண்டு வருவதற்கு யாரை அனுப்புவது என்று மாயை சூழ்ச்சி வெல்ல சூபன்மன் எண்ணி தேரினின்றும் இறங்கி தெய்வத் தன்மையுடைய சிங்க வெற்றினுடைய முதுகின் மேலே ஏறினான். 'இந்தீர ஞாலம்' என்ற தேரை நோக்கிச் சூபன்மன். "நீ என் எண்ணத்தைப் போல விரைந்து சென்று. பெரும்புறக் கடவின் பக்கத்தை அடைந்து பொருத்தி, இறந்தவர்க்கு திரும்ப உயிரை அளிக்கின்ற அமுதம் கொண்ட மந்தர மலையை - அமுதசீத் மந்தரகூட மலையைப் பெயர்த்து எடுத்துக் கொண்டு இங்கு வருவாயாக!" என்று சொன்னான்.

சிறந்த மாயத்தையுடைய பெரிய இந்தீர ஞாலம் என்ற தோனது சூபன்மன் உரைத்ததைக் கேட்டது. ஒரு களைப் பொழுதிற்குள் எழுகடல்களுக்கும் அப்பால் உள்ள பெரும்புறக் கடலுக்கு அருகில் சென்று. அழிவில்லாது அங்கு நிற்கின்ற அமுத சீத மந்திரகூட மலையைப் பெயர்த்துத் தன்னிடம் வைத்துக்கொண்டு, சென்ற வழியே திரும்ப விரைவாக மகேந்தீர நகரத்தை அடைந்தது. அப்போது இந்தீர ஞாலத் தோனது கொண்டந்த ஒப்பில்லாத மந்தர மலையின் உருவில் வந்த அமுதசீத் மந்தர மலைக் காற்றானது வீச. அந்தநாள் வரைக்கும் கொடிய போரைச் செய்து, கரிய காலன் உயிரை உண்ண இறந்து விழுந்த படைகள் யாவும் விரைவாய் ஆலகால நஞ்ச தோன்றினாற் போல் எழுந்தன.

அமுத மந்தரமலையின் மெய்க்காற்று உடலில் பட்டதால் குதிரைக் கூட்டங்கள் முழுமையும் உயிர்பெற்று எழுந்தன. பளைமாற் போன்ற தீண்ட துதிக்கையையுடைய யானைக் கூட்டம் முழுவதும் உயிர் பெற்றிருந்தன. வேகத்தையுடைய தேர்கள் இருந்ததுச் செல்லும் சிங்கக் கூட்டங்கள் எல்லாம் உயிர் பெற்றன. உடலில் உண்டான புண்கள் எல்லாம் நீங்க அசுரப் படைகள் அளைத்தும் உயிர் பெற்றிருந்தன. உருவும் இல்லாமல் உடல்கள் அழிந்த உயிர்களும், மார்பு, கால்கள், கைகள், தலைகள், தேர்கள், முதலிய

உறுப்புகள் குறைந்து அழிந்த உயிர்களும், தீயால் உண்ணப்பட்டுச் சாம்பலங்கள் உயிர்களும் கூட உயிர் பெற்றிருந்தன.

எழுந்து பெரிய தண்டுகளையும், எழுக்களையும், தோமாங்களையும், வச்சிரங்களையும், வாள்களையும், அம்புகளையும், விற்களையும் இன்னும் பல வகையான படைக்கலங்களையும் தாங்கிக் கொண்டு நிற்கின்ற அசுப் படைகளும், மலையைப்போன்ற வான் அளாவிய யானைகளும் குதிரைக் கூட்டங்களுமாக ஒன்று சேர்ந்து, பெரிய அண்டம் வெடிக்குமாறு ஆரவாரம் செய்தன. சிறந்த சிங்கமுகரசரன் எழுந்தான். குரியனின் பகைவனான பானுகோபன் எழுந்தான். அக்கினிமுகனான கொடியவன் எழுந்தான். இளங்குமரங்கான வச்சிரவாகுவும் எழுந்தான். தரும தேவனின் இரண்டு மைந்தரும் எழுந்தனர். மூவாயிரம் வீரர்களும் எழுந்தனர். மற்றவர்கள் எழுந்தனர். இவர்கள் எல்லாம் தீவ்வாறு உயிர்ப்பற்று எழுந்து அளவில்லாத படைகளுடன் ஆரவாரம் செய்து கொண்டிருந்த சமயத்தில், குதிரைகள் ழுட்டப்பட்ட இந்திர ஞாலும் என்ற தேர் குருபன்மன் எதிரில் வந்தது.

இச்செயலைப் பார்த்ததால் அவன் மகிழ்ந்தான். ஆரவாரம் செய்தான்; இந்திரன் முதலான தேவர்களை இகழ்ந்தான்; வியப்புக் கொண்டான்; தன்னைப் பெற்ற தாயைப் புகழ்ந்தான்; புளகாங்கிதம் எய்தினான்; மனமகிழ்ச்சி அடைந்தான்; சிரித்தான்.

தேவர்கள் இறந்து எழுந்த அசுப் படைகளுக்கு அஞ்சி, கிளிகள், புறாக்கள், மயில்கள், நிறம் விளங்கும் அணங்கள், காக்கைகள், கரிய குவில்கள், பேரோண்டைய ஆங்கதகள், தேன் உணரணும் வண்டுகள், நீர்க் காக்கைகள் முதலிய பல பறவைகளின் உருவங்களைக் கொண்டு பறந்து மனைந்தனர்.

வெற்றி வேலேந்திய குமரக்டவுள், நிகழ்ந்த நிகழ்வு அனைத்தையும் கண்டு, எதிரே நின்ற பகைவனான குருபன்மனின் கருத்தையும், வல்லவளான மாயை கூறிய வழியையும், அவள் கூறிய வழியால் வந்த அழுத மந்தரத்தின் இயல்பையும். அதனால் பிழைத்தெழுந்த பரிவாரக் கூட்டங்களையும் பார்த்து, 'நல்லது, நல்லது' என்று நைகுத்தபடி இருந்தார்.

அப்போது சிங்கமுகன், பானுகோபன், மற்ற வச்சிரவாகு முதலான மைந்தரும் தருமகோபன், படைத் தலைவர் முதலான அனைவரும் குருபன்மன் எதிரில் போய் வளங்கி “எம் அரச பெருமானே! நீ இங்கு

நிற்பாயாக! நாங்கள் அனைவரும் பேச்யுக் கந்தவேளான சிறுவனுடன் அவனுடைய படை வீரர்கள் எல்லாரையும் கொண்டு குறுவிய வடிவுடைய பூதர் கூட்டத்தையும் அழித்து, அதிக விரைவாக வந்து, உன் அடிகளை வளைங்குவோம்!" என்று வீரர்கள் இவ்வாறு சொல்லவும், குரபன்மன் அவர்களைப் பார்த்து, "நீலீர் உரைத்தது நல்லதே! என்னை வளாங்கிய நிங்கள் பகைவனின் வன்மையையும் வீரத்தையும் அழித்து வெற்றியை எனக்கு அளிப்பீராக!" என்று சொல்லி அனுப்பினான்.

பலவகையான படைகளும் அப்படைகளுக்குத் தலைவரான அசரர் கூட்டத்தவரும் வேகமான நடையுடன் வந்து தன்னைச் சூழ்ந்து கொண்டதை ஆறுமுகப்பெருமான் பார்த்து, உயிரிக் கூட்டம் எல்லாவற்றையும் அழிக்கின்ற உருத்திர மூர்த்தியின் கணையை எடுத்துத், திருக்கைகளில் வைத்துக் கொண்டு அதற்குச் செய்ய வேண்டிய பூசை முதலியவற்றை மனத்தால் செய்து முடித்து, "சிறந்த சிங்கமுகன் முதலான அசரர் கூட்டத்தையும் அச்சமின்றி எதிர் வந்து நிற்கும் படைகளையும் விரைவாக நீ கொல்வாயாக!" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி விடுத்தார்.

கந்தவேள் விடுத்தருளிய கணை பாம்புக் கூட்டமும், நஞ்சம், இடிக் கூட்டங்களும், உருத்திரின் உருவங்களும், அக்கினியும் கடல் போலும் பெரிய பூதங்களும் அளவற்றனவாயுள்ள தேவர் ஆயுதங்களுமாக விரிவடைத்தது. இவ்வாறு சீவக்கணையானது பெரிய அண்டப்பரப்பின் எல்லா இடங்களிலும் நெருங்கி ஆராரித்து எழுந்து, திலீர் என்று சேர்ந்து சூழ்ந்துகொண்டு, முன்பு அழுத மந்திரத்தால் பிழைத்தெழுந்த அசரப்படைகள் எல்லாவற்றையும் அழித்துப் பகைவனான குரபன்மனின் உடன் பிறந்தவரான சிங்கமுகன் முதலிய உறவினர் அனைவரையும் ஒருசோக் கொன்றது. சிவக் கணையானது முற்பட்ட கொடிய சூசபன்மனின் பரிவாரங்கள் எல்லாவற்றையும் அழித்து, பெரிய இந்திர ஞாலம் என்னும் தேரின் மீதிருந்த பெரிய அழுத மந்திரம் என்ற மலையையும் தூளாகுமாறு அழித்துக் கந்தவேளிடம் திரும்பி வந்தது.

சிங்கமுகன், முன்தாளில் கதிரவனைச் சினந்த பாஜுகோபன், அக்கினிமுகன், வச்சிரவாகு, நூற்றிருவர், மிக்க வன்மையுடைய மூவாயிரவர், தருமகோபன் முதலியவர், அகன்ற கடல் போன்ற படைகளுடன் தம் அனைவரையும் எழுப்பிய மந்தர மலையுடனே அழித்து அந்த இடத்திலேயே

விழுந்தனர். வேறு துணையில்லாத சூரபன்மன் நடந்த அவை எல்லாவற்றையும் பார்த்து மனம் தள்ளந்து, வன்னை இழந்து, கவலை அடைந்து, துள்பம் கொண்டு, உடல் மறந்து, இழிவை அடைந்து பெருமூச்சு விட்டுச் சினம் கொண்டு தனியவன் ஆகி நின்றான். அவ்வாறு நின்ற சூரபன்மன், மிகவும் சினம் கொண்டு, “நான் என் படைகளை அழித்த சிறுவனையும் என்னைப் போல தனித்தவனாகச் செய்து வெற்றி பெறுவேன்!” என்று தன் மனத்தில் என்னிக் கொண்டு அக்கினிக் கண்ணையுடைய சிவபெருமான் அளித்த இந்திர ஞாலத் தேரைப் பார்த்து, “கொச்சுக் தன்னை கொண்ட மழுவை சொல் பொருந்திய இச்சிறுவனின் அருகில் குழந்துள்ள வச்சிரம் போன்ற பற்களையுடைய கொடிய மூதர்களையும், அருகில் குழந்துள்ள வன்னை பொருந்திய கையில் வில் படைகளையுடைய வீரர்களையும், வாரிச்சென்று அண்ட முகட்டில் கொண்டு வைத்து அங்கே காவல் இருப்பாயாக!” என்று சொன்னான்.

சூரபன்மன் அவ்வாறு சொன்னவுடன், ஒடிச்சென்று தகுந்த திறமையுடைய வீரவாகு முதலியவரையும் பெரிய மூதப் படைகளையும் கிணையுடனே வாரி அவர்களின் மனத்தை மிகக் மயக்கத்துக்கு உள்ளாக்கியது. அந்தத் தேர் கடல் போன்ற படைகளை வாரிக் கொண்டு, அவர்களின் மனத்துக்கு மயக்கத்தை உண்டாக்கித் தன்னிடம் சுமந்து கொண்டு விரைவாகப் போய் அண்டகோளத்தை அடைந்து கொடிய சூரபன் மனின் ஆணை பிறழாமல் அவனது ஆணையின் படி அங்கேயே காவலாக இருந்தது.

முருகப்பெருமான் பெரிய படைக் கடல் நீங்கித் தனித்தவராக நின்றார். அதைச் சூரபன்மன் பார்த்து ‘நம் தேரின் வன்னை நன்றாக இருக்கின்றது’ என்று என்னி நடைத்தான். அதைத் தேவர்கள் பார்த்துப் பெரிய தளர்ச்சி அடைந்தனர். தனித்தவராக நிற்கும் எம்பெருமான், சூரபன்மனிடம் உள்ள ஆலோசனையையும், மாயத் திறத்தால் பூதக்கூட்டங்களையும், துணைவராக உள்ளவர்களையும், வாரி எடுத்துக் கொண்டு மேல் எழுந்து சென்ற தேரின் இயல்பையும் உணர்ந்தார்.

உலகம் முழுவதும் பந்து நின்ற ஆறு திருமுகங்களையுடைய முருகப்பெருமான், தாவுகின்ற இயல்புடைய இந்திர ஞாலம் என்ற தேரைப் பார்த்துத் தேவர்கள் தூதிக்க: முருகப்பெருமான், “வளமும் செல்வ வளமும்

உடைய மாயத்தேரே! நீ இங்கு நில; முன் நாளில் வரம் பெற்றுள்ள சூபன்ம் னிடத்துக்குச் செல்லாதே! அவன் இறப்பது நிச்சயம்!'' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

பாண்டிலை உடைய அந்தத் தோன்று. அந்த ஜிடத்தில் அதனைக் கேட்டுச் சூபன்மனிடம் சொல்வதற்கு அனுசி. முன் இருந்த வன்மை இழந்து, இறப்பு பிறப்பு அற்ற சிவிப்பெருமானின் மகனான குமாப்பெருமானின் அருகில், அவரது ஆணைப்படி நின்றது.

இதைக் கண்ட சூபன்மன் அவ்விடத்தில் கொடிய வலிய ஒரு வில்லை வளைத்து விரைவாகப் பன்னிரு கைகளையுடைய குமாப் பெருமான் மீது மின்னால் போன்ற அம்புகளை எய்தான். கங்கையின் மெந்தனான முருகப்பெருமான், அப்போது மிகுந்த சினம் கொண்டு ஒரு வில்லை வளைத்து அம்புகளை எய்து. சூபன்மன் எய்த அம்புகளை யெல்லாம் அழித்தார்.

சூபன்மனும் சினம் கொண்டு பெருமானின் தேரை ஓட்டுகின்ற வாயுதேவனின் உடல் முழுவதையும் வெளியிடம் இல்லாதபடி செம்மையான அம்புகளை விடுத்தான். சூபன்மனின் அம்புகள் பட. அதனால் வாயுதேவன் புலம்பி வருந்தி மயங்கித் தேரில் உள்ள குதிரைகளை ஒட்டாமல் இருந்தான். அத்தன்மையை அருளே வடிவமான முருகப்பெருமான் கண்டு ஆயிரம் அம்புகளை வான் வழியாகச் செல்லுமாறு விடுத்து. கொடிய சூபன்மன் கையில் பிடித்திருந்த வில்லை ஒடித்துப் பல பெரிய தூண்டுகளாக்கிட, அதைத் தேவர்கள் பார்த்து மகிழ்ச்சியால் கூத்தாடுமாறு செய்தருளினார்.

கையிலே கொண்டிருந்த வில் முரிந்திடவும், சூபன்மன் தமக்கு நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவிப்பெருமான் அளித்திருந்த மூன்று உச்சிகளை உடைய குலத்தை எடுத்துக் கொண்டு வளைந்த புறமயிரையுடைய சிங்க வாகனத்தில் அமர்த்து. முருகப்பெருமானின் பெரிய தேரின் அருகில் சென்றான். தான் ஏறிச் சென்ற ஆண் சிங்கமானது சூபன்மனின் மனத்தைப்போல விரைந்து சென்று, மாண்புடைய தன் கொடிய கூரிய நகத்தால் எம்பெருமானின் வட்டமான தேரை இழுக்கின்ற குதிரைக் கூட்டங்கள் துடிக்கும் வண்ணம் அடித்து அங்கு அருகில் நின்ற பூதங்கள் அதிச்சி அடையுமாறு ஆரவாரம் செய்தது. இதைக் கண்ட எம்பெருமான் சினந்து ஒர் அம்பெய்து அச் சிங்கத்தைக் கொண்றார்.

தன் ஆந்தியனை ஆண் சிங்கமானது இறந்து விழவும். அதை குருபன்மன் கண்டு, தாநையிலே குதித்து, முருகப்பெருமானின் கையிலே தான் விடுத்த குலம் சென்றிருப்பதை உணர்ந்து, யுக முடிவு காலத்தில் உலகத்தை தேங்கி வருகின்ற வடவைத் தீவியப் போலச் சினந்து “என் தேரினுடன் குலத்தையும் கவர்ந்து கொண்டு, ஆற்றல் பொருந்திய சிங்கத்தையும் கொண்று பகைவனான இவன் வன்மையுடையவன்போல் நின்றான். அவனையும் ழதக் கூட்டத்தையும் மற்றுமுள்ள தலைவர்களை யெல்லாம் நானே ஓர் உருவும் கொண்டு விழுங்குவேன்” என்று மனத்தில் நினைத்து ஒப்பற்ற மாயத் தன்மையினால் ழமியில் நின்ற குருபன்மன், சிம்புள் பறவையைப் போல ஓர் உருவும் கொண்டு, ஒலியையும் அலையையும் உடைய கடலைப்போல, ஆரவாரத்துடன், இரண்டு இறகுகளையும் கொண்ட பெரிய மலைபோல நின்றான்.

உரல் போன்ற கால்களையுடைய யானைகளை அழிக்கும் சினத்தை யுடைய சிங்கத்தின் மீதேறி வரும் தாமரை மலர்களைப் போன்ற கால்களை உடைய வீர ஜிலக்குமியானவன், போர்க்களம் என்ற நாடக அரங்கில் வீர நடனம் ஆடுவதற்கேற்ற பறையை முழக்கியதைப்போல் ழமாதேவியின் உடல் பிளக்குமாறு இறகுகளை அடித்துக்கொண்டு கொடிய குருபன்மன் வானத்தில் பறந்து சென்றான்.

அப்போது கந்தவேளின் திருமுண்பு மயில் உருவும் கொண்டு வந்து நின்ற இந்திரன், பெரிய ழுமி பிளவுபடவும் மேருமலையும் அதன் அருகே உள்ள மற்ற மலைகளும் நிலைகுலையையும், திக்கு யானைகள் சேர்ந்து விழுவும், வலிய அலைகளையுடைய கடல் வற்றவும், பாம்புகள் அஞ்சவும், தன் இரண்டு இறகுகளையும் அடித்துக்கொண்டு பின்வரும் இவற்றைச் சொல்லவாரான்.

“எம் மக்களையெல்லாம் வருத்தி அரிய சிறையிலே அடைத்துக் கொடுத்து, பலவகையான உலகங்களை ஆண்ட குருபன்மன் சிம்புள் பறவை உருவும் செல்லும் இடம் எல்லாம் போய் போர் செய்து வெல்வதற்கு, விரோவாக அடியேன் மீது ஏறியருளுக!” மயில் பறவையாக வந்த இந்திரன் உடைத்தும், மனவேகத்தைப் போல ஒடுகின்ற குதிரை ழட்டிய தேரினின்றும் இறங்கி பன்னிரண்டு கண்களையுடைய முருகப்பெருமான், அகன்ற இறகுகளையுடைய மயிலாக எதிரில் வந்து நின்ற இந்திரன் மீது ஏறி, வான வீதியில் மயிலைச் செலுத்தினார்.

சிம்புள் பறவை வடிவம் கொண்ட குருபன்மன், மயில் வடிவமான இந்திரனின் பசிய தலையில் உள்ள தூவிகளை எல்லாம் பறித்து, முகம் முழுவதும் குத்திக் கொடிய ஜிரத்தத்தை இறைத்து கரிய தொகையை இழுத்துத் துண்பத்தை உண்டாக்கினான். கந்தவேள் விடுத்தருளிய அம்புகள் கொடிய குருபன்மனின் உடல் எங்கும் பட்டவுடன் பதை பதைத்து உதறிச் சிதறி எட்டாக உள்ள எல்லாத் திசைகளிலும், வாளத்திலும், பெரிய கடல் குழந்த உலகத்தின் எவ்விடங்களிலும், தீப்பொறிகளைக் கண்கள் சிந்த, காற்றாடி போல் அலைந்து உலவினான். முருகப்பெருமான் திருக்கையில் தாங்கியுள்ள வேலைக் கவ்வி முறிக்க நினைத்து வேகமாக நெருங்கி வந்தான்.

குருபன்மன் தனது வில்லைக் கடித்து எநிய எண்ணி வருத்தலை முருகவேள் பார்த்துத், தாமரை மலர் போன்ற ஒரு திருக்கையில் இருந்த ஒப்பில்லாத ஒன்றிய வாளை வீசிப் பகைவனின் பறவையுடலை இரு துண்டாக்கிக் கீழே விழுமாறு வெட்டியருளினார். திருமால் நான்முகன் முதலான தேவர்கள் எல்லாம் அதைப் பார்த்து மகிழ்ச்சியால் ஆரவாரம் செய்து ஆடலாயினார்.

வாகை மலர் மாலை குடிய வேலையுடைய முருகப்பெருமானின் திருக்கையில் இருந்த கூரிய வாளால் சிம்புள் பறவையின் உருவத்தை வெட்டவேம், உடனே கொடியவளான குருபன்மன், தேவர்கள் எல்லாம் துண்பம் அடைய அண்ட முகட்டைத் தொடுமாறு உயர்ந்து, பூமியாய் நின்றான்.

பூமியின் வடிவமாக நின்ற குருபன்மன் ஏழ் என்னும் எண் கொண்டவையும், ஆழமானவையுமான கடல்களை இடையே நூர்த்து, தன் உயர்வுக்குக் கீழாகச் செல்கின்ற குரியர்களின் தேர்களைக் கடை செய்து, வாயுக்கள் ஆகாயத்தில் போகின்ற மார்க்கத்தைத் தடுத்து, அகன்ற திசைகளை மூடி நின்றான்.

குருபன்மன் பூமி வடிவமாக நிற்பதை, கங்கையாற்றை அணிந்த சிவபெருமானின் மைந்தாள ஆறுமுகப் பெருமான் கண்டு சினம்கொண்டு, குருபன்மனால் இயற்றப்பட்ட மாயை நன்றாகவுள்ளது என்று சொல்லி, அழிய இருக்கையிலே இருந்த வில்லை வளைத்துக் கொடிய அம்புகள் ஏழைத் தொடுத்து அவற்றை நோக்கி, “நீண்ட வானம் வரை எழுந்து நிமிர்ந்து கொடிய குருபன்மன் என் முன்பு மன் வடிவமாக நின்றான். ஆகலால் நீங்கள் எழு கடல்கள் எண்ணுமாறு நீர் வடிவத்துடன் விரைந்து”

போய் அவளை அழியுங்கள்” என்று எவராலும் அறிதற்கு அரிய முருகப்பெருமான் விடுத்தருளினார்.

ஒப்பற்ற வேலை ஏந்திய முருகப்பெருமான் விடுத்தருளிய அம்புகள் உலகம் அனைத்தையும் ஊழிக் காலத்தில் வந்து வளைத்து உண்கின்ற கடல்களின் கூட்டம் போல் நீரின் வடிவத்துடன் சீற்றத்துடனும் ஆராவாரத்துடனும் போய் அலை வீசிக் கொண்டு சூரபன்மன் கொண்டிருந்த வடிவத்தைச் சூழ்ந்து கொண்டன. எவர்க்கும் வணங்காத இயல்பு கொண்ட கொடிய சூரபன்மன் கொண்ட மன் வடிவத்தை உண்டு ஜில்லாமையாகச் செய்து. அந்த எழு அம்புகளும் நீரின் பழைய வடிவத்தை விட்டுப் போர்க்களத்தில் நின்று போர் செய்கின்ற திருவிளையாடலையுடைய எம்பெருமானிடத்துத் திரும்பி வந்தன.

அதனைச் சூரபன்மன் பார்த்து மன் வடிவத்தை விட்டு. கடல்கள் யாவும் உலவாக உலகத்தையும் வானத்தையும் உண்பதற்கு எழுந்து வந்ததுபோல். வண்ணம் பொருந்திய நீரின் வடிவத்தை அடைந்து. நம் ஜிறைவன் எதிரே நின்ட வானம் வரை எழுந்து உயர்ந்து நின்றான். பகைவளான சூரபன்மனின் பெரிய மாய வடிவத்தின் ஜிலையைப் பார்த்துக் கூர்மையான நூறு அம்புகளை வில்லில் தொடுத்து. “நீங்கள் கொடிய சூரபன்மனிடத்துக்கு ஊழித்தபின் வடிவமாக நெருங்கிக் கென்று தவறாது அழித்துத் திரும்பி வாருங்கள்” என்று எம்பெருமான் உரைத்தருளினார்.

அந்த நூறு அம்புகளும் ஜிறைவனின் ஆளைப்படியே கொல்லும் தன்னம் கொண்ட தீயின் வடிவமாகச் சென்று. ஓர் ஜிமைப்போதுக்குள். பகைவன் சூரன் கொண்டு நின்ற நீர் வடிவம் அழிய எப்பக்கங்களிலும் போய்க் குடித்தன. விடாமல் ஆராவாரம் செய்கின்ற நீர் வடிவம் எல்லாவற்றையும் உண்டு மகிழ்ந்து. அம்புகள் திரும்ப வரும்போது அவற்றின் செயல்களைச் சூரபன்மன் பார்த்துத் தீயின் வடிவத்தை எடுத்து அண்டகோளை வரை உயர்ந்து நின்றான்.

சூரபன்மன் தீயின் வடிவமாக நின்றபோது. அதனைப் பரம்பொருளான கந்தவேள் பார்த்துச் சிரித்து. எமனைப் போலத் தொழிலால் ஓளிர்கின்ற செவ்விய அம்புகளை எடுத்து. “நீங்கள் நின்ட ஊழிக் காலத்தில் கழன்று வீக்கின்ற சூறைக்காற்றைப் போல் கென்று சூரபன்மனின் பல மாயங்களையும் அழித்து வாருங்கள்!” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி

விடுத்தார். விடுத்தவுடனே அத்த அம்புகள் விரைத்து போய் உலகம் முழுவதிலும் திக்குகளிலும் வானத்திலும் சூழ்ந்துள்ள வாயுக்களின் உருவங்களை அடைந்து சுரிய புதை வடிவினானான சூரபன்மனின் உடலில் உள்ள தீ வடிவம் முழுவதையும் பொய்யாகுமாறு அழித்தன.

இவ்வாறு நான்கு நாட்கள் வரை பகைவன் விடாமல் போர் செய்து, பின்னரும் வேறு வகையான மாயத் தன்மைகளை உள்ளத்தில் எண்ணிப் பல வடிவங்களைக் கொண்டு வந்தனன். அவனுடைய மாய உருவங்கள், மூன்று தொழில்களையுடைய திரிமுர்த்திகளின் உருவங்களுடன் ஒரு பக்கத்தில் வரும்; அவர்களே அல்லது மற்றத் தேவர், அசூர், பிரைர் என்று சொல்லும் இத்தகைய வடிவங்களுடன் ஒரு பக்கத்தில் வரும்; இந்திரனைப் போல ஒரு பக்கத்தில் வரும்; பூதம் போல ஒரு பக்கத்தில் வரும்; ஆ! ஆ!. என்று சொல்லிக் கொண்டு எமனைப் போல ஒரு பக்கத்தில் வரும்.

அவன் பேய் போல ஒரு பக்கத்தில் வருவான்; பிறழ்கின்ற கொடிய புகைப் படலங்களையுடைய தீயைப் போல் ஒரு பக்கத்தில் வருவான் எத்திசையிலும் விடாது உலாவுகின்ற வாயுக்களின் கூட்டங்களைப் போல் ஒரு பக்கத்தில் வருவான்; அகன்ற உலகத்தை நோக்கித் தாவுகின்ற அலைகளையுடைய கடலைப்போல் ஒரு பக்கத்தில் வருவான். நஞ்சினைப் போல ஒரு பக்கத்தில் வருவான்; பாம்பைப் போல ஒரு பக்கத்தில் வருவான்; இருளைப் போல ஒரு பக்கத்தில் வருவான்; இடியைப் போல ஒரு பக்கத்தில் வருவான்; மலையைப் போல ஒரு பக்கத்தில் வருவான்; தனது உருவத்துடன் ஒரு பக்கத்தில் வருவான்; சூரியனைப் போல ஒரு பக்கத்தில் வருவான்.

பல வகையினாவான படைகளைப்போல ஒரு பக்கத்தில் வருவான்; உலகத்தைச் சூழ்ந்துள்ள திக்குகளில் பொருத்திய ஜாவதம் முதலான யானைகளைப்போல ஒரு பக்கத்தில் வருவான். நகைத்துக் கொண்டு வருகின்ற ஆண் சிங்கத்தைப் போல ஒரு பக்கத்தில் வருவான். சிம்புள் பறவைபோல ஒரு பக்கத்தில் வருவான். அவன் தம் தம்பியான தாரகளைப் போல ஒரு பக்கத்தில் வருவான்; சினம் கொண்ட பார்ஷவயுடைய கண்களை உடைய சிங்கமுகளைப்போல ஒரு பக்கத்தில் வருவான்; கடலின் பெண் குதிரையின் வடிவத்துடன் இருக்கும் வடவைத் தீயினையும் அழிக்கும் ஆற்றல் கொண்ட அக்ளினிமுகன் என்னும் தன் மைந்தனைப் போல ஒரு பக்கத்தில் வருவான்.

கிழவாராக அவனர் தலைவன் எங்கும் தெருங்கியதும் தம் தந்தையன் முருகவேளைச் சூழ்ந்து கொண்டு அவற்றைக் கண்ட தேவர்கள் மனம் தளர்ந்து ஒலிக்கும் கடல் சூழ்ந்த உலகமானது அழியும் காலத்தில். அதில் உள்ள உயிர்கள் துணபம் அடைவதைப் போல அஞ்சி ஓடினர். தேவர்கள் அடைந்து உள்ள பெரிய சிறையை அகற்றுவதற்காகவே அவதாரம் செய்து, நான்முகனைச் சிறையில் ஜிட்ட முருகப்பெருமான் அந்த மாய விசித்திரத்தின் நிலைமையைப் பார்த்துத் தம் சிவந்த திருக்கையினால் ஆயிரங்கோடி அம்புகளை எடுத்து அவற்றைப் பார்த்து ஜிதைச் சொல்லவானார்: “பக்கையை ஆழிக்கின்ற அம்பு என்ற தேவர்களே! நீங்கள் போய் உடல் வன்னம் பொருந்தி நின்ற பக்கவனான குரபன்மன் எடுத்துள்ள பல உருவங்களையும் அடைந்து, அவனது மாயை முழுவதையும் அழித்து விலக்குவீராக!” என்று சொல்லி விடுத்தருளினார். முருகப்பெருமான் விடுத்தருளிய அம்புகள் விரைவாகச் சென்று, பக்க கொண்டுள்ள ஒவ்வொரு வடிவுக்கு ஏழு ஏழு ஆகி எட்டாக உள்ள திக்குகளிலும் வானத்திலும் பெரிய பூமியிடத்திலும் நெருங்கி அவனுடைய மாயங்களை அழித்தன.

குரபன்மன் சினத்துடன் அந்தப் போர்க்களத்தில் நின்றான். அப்போது கொலைத் தொழிலில் வன்மைமிக்க அவனது அம்புகள், வான் வழியாகத் திரும்பி அருகில் உண்டான அம்புக் கூட்டிற்குள் புகுந்தன. உடனே ஒளியுடன் கூடிய நீண்ட வேலை ஏந்திய செவ்வேள், குரபன்மனைப் பார்த்துக் கூறலானார்: “குரபன்ம! விருப்பத்தை அளிக்கின்ற மேகத்தின் நடுவில் தோன்றும் மின்னலைப் போல ஜிவவிடத்தில் எமது எதிரில் அளவில்லாத உருவங்களைக் கொண்டாய். நாம் அவை அனைத்தையும் அழித்தோம். இனி அழிவற்ற தம் விவைகுபத்தினை (பெருவடித்தை)க் காண்பாயாக!” என்று சொல்லி, ஒலிக்கும் கடல், உலகம், திக்குகள், மாறுபாடற்ற புவனம், அண்டம், தேவர்கள், உயிர்கள் முதலான அனைத்துமாகியவையாவும் ஆறு திருமுகங்களையுடைய எம்பெருமானின் திருமேனியில் அமைந்தவையே; வேறொன்றும் ஜில்லை என்று கூறும் வண்ணம் ஒரு பெரிய வடிவை எம்பெருமான் கொண்டருளினார்.

அப்பெரு வடிவின் உள்ளடிகளில் மலைகள் அனைத்தும், புற அடிகளில் நீர் நிலைகள் முழுமையும், கூர்மையான நகங்களையுடைய விரல்கள் முழுவதும் வானத்தில் உள்ள ஜிடியேறுகளும், நாள்களும், கோள்களும் ஆகவும், ஜிகழ்ச்சியில்லாத பரடுகளில் பெரிய நீர்க்கு ஜிறைவனான

4. காங்கேய சுப்ரமணியர்

ஏவக்குறம் திருயனம் தூதியிதௌஸம்பரம்
 காண்ட முடுடோபேதம் சூக்குடுத்வை தூரினம்
 நிலோத்பலதம் வந்தே மகாரூடமஸ்யயம்
 பரசம் பூரணகும்பஸ்ஸயவூஸ்தேது தூரினம்
 அரணிம் சூக்குடம் வாமேகாங்கேயஸஸ்ருபகம்

ပုဂ္ဂန်များ

ஒரு முகம், மூன்று கண்கள், மாதுளம்பூ, நிகர் ஓளி,
அடர்ந்த முதுடு, கோழிக்கொடி தரித்தல், நிவோற்பலம்
தரித்தல், அழிலில்வாதல்; வலது/இரு கரங்களில் கோடலி,,
பூரணஞ்சம், இடு கரங்களில் அரணிக் கட்டை, கோழி;
பொன்யூர் (பாநிரப்புவரணம்).

காங்கேய சுப்ரமணியர்

வருணானும், கோமலும், நடுநிலி போன்ற கரிய உடலினனான திருத்தியுடன் அக்கர்களும் பொருந்தி நிற்க. அந்தப் பெரு வடிவத்தின் தீரண்ட களைக் கால்களில் சிறந்த முனிவர்களும் சிந்தாமணி முதலியவையும், வடிவு அமைந்த முழங்கால்களில் வித்தியாதர் முதலியவரும், தொடைகளில் திந்திரனும் அவனுடைய மகன் சயந்தனும். தெடைகளின் அடிப் பகுதியிகளில் எமனும் காலனும், கடிதடத்தில் அசர்களும், விலாப் பக்கங்களில் மற்ற தேவர்களும் மூலாதாரத்தில் நாகர்களும். கோசப் பகுதியில் அமிர்தமும், கொப்புழூல் கருவில் பொருந்தும் உயிர்களும், மார்பில் பல கலைகளும், சிறிதாகப் பொருந்திய உரோமங்களில் அண்டங்களும், உள்ளங்கையில் சகல போகங்களும், மிக்க செல்வத்தையுடைய அகன்ற தோள்களில் சிவந்த கண்களையுடைய திருமாலும் நாள்முகனும் மென்மையான பூவிதற் போன்ற செவ்விய கை விரல்களில் தேவ மங்கையரும், கண்டத்தில் ஒல் என்று ஒலிக்கின்ற ஒலியும் அக்கினியும், அழகிய வாயில் வேதமும், பற்களில் எழுத்துகளும், நாவில் சிறந்த ஆகம பேதங்களும், நல்ல உதட்டில் மனுவின் வித்தைகளும். மூக்கில் வாயுதேவனும் (மனுவின் விஞ்ணச - ஸ்மிருதி) அருள் பொருந்திய கண்களில் சந்திர சூரியரும், செவியில் திக்குகளும், அழகான நெற்றிப் பகுதியில் பிரணவமும், தலையில் பரமான்மாவும், முறையாகப் பொருந்திக் காணப்பட, மாறுபாடினரி விளங்கும் தம் ஒப்பற்ற வடிவத்தைக் காணும் வண்ணமாகச் செய்து கொண்டு எம் முருகப்பெருமான் நின்றருளினார். அப்பெருமானின் அத்தன்மையைத் தேவர்கள் கண்டனர்.

தேவர்கள், சிறந்த சுடறையுடைய பலகோடி சூரியர்கள் நெருங்கி ஒன்றாக உதித்தாற் போல ஒளிவீசும் சிறந்த பெரிய திருவுருவத்தினைப் பார்த்து மனம் கலங்கி நின்றனர். அப்போது நின்மலைான முருகப்பெருமான் அபயக் கையுடையவராய் “அஞ்சாதீர்கள்” என்று கூறியருளினார்.

அந்தமும் ஆதியும் இல்லாத இந்தப் பெரிய உருவத்தை, களங்கமான நஞ்ணசப் போன்ற சூரபன்மன் பார்த்து, வியப்புடன் நிற்க, ஞானியராலும் உணர்தற்கு ஒன்னாத சிறந்த அழறுமுக வள்ளல் அங்கூரபன்மனுக்குச் சற்று நல்ல அறிவை அளித்தருளினார். அளிக்கவும், அவன் இப்படி நினைத்தான்.

பெரும் போதைச் செய்து, என்னிடம் பொருந்தியிருந்தவர்கள் எல்லாரையும் பெய்யே இல்லாமல் கொன்றழித்து. அழகிய என் குதிரை பூண்ட இந்திர ஞாலத் தேவையும் திரும்பி என்னிடம் வாராத வண்ணம்

செய்து “மிக்க வண்மையுடைய என்னால் எய்யப்பட்ட வெற்றியையுடைய எல்லாப் படைக்கலங்களையும் அழித்து விலக்கி, பின்பு, யான் செய்த மாய உருவங்களைக் கொடிய அம்புகளால் அழித்து, அண்டமும் எல்லாப் புவனங்களும் தேவர்களும் இன்னும் உள்ளவர்களும் தன்னிடத்தில் காணத்தக்க வ்ர்த்தினை இப்போது காட்டி என் கண் எதிரில் நிற்கின்ற சிறந்த அழகிய மயிலில் வீற்றிருக்கும் இந்த முருகப் பெருமானை அந்தக் காலத்தில் சிறுவர் என நினைத்திருந்தேன். இத்தகைய இவரது தண்மையை நான் அறியேன். ஆராயுமிடத்துத் தேவில் சிறந்த திருமால் நான்முகன் என்பவர்கட்கும் மற்றத் தேவர்கட்கும் மற்றவர்க்கும் முதற்காரணமாக நின்றுள்ள முதல்வர் இம் முதல்வர் இவரே அல்லவா?

முன்னம் தூதனாக இங்கு வந்த வீரவாகு தேவன் ஒப்பில்லாத வேலையுடைய இவரை விருப்பு வெறுப்பு இல்லாத மேலான முழுமுதற் பொருள் எனக் கூறினான். அந்நாளில் அவன் உரைத்தவற்றையெல்லாம் உண்மையானவை என்று நான் நினைக்கவில்லை. இப்போது இப்பெருமானே முழுமுதற் பொருளான ஈசன் என்பதை அறிந்து கொண்டேன். மிகவும் உயர்ந்த உருவம் கொண்ட எம்மிடத்துக்கு வந்த தூதனாய் உரைத்த உண்மை மொழிகள் வாய்மையானவையே! நான் தவம் செய்து பெற்றுக் கொண்ட அண்டங்கள் முதலிய யாவும் ஆறு திருமுகங்களையுடைய தலைவரின் அழகிய திருவடிகளில் உள்ள மயிர்க்கால்களில் உண்டாகி நிற்கும்.

இங்கு எனது உயிர் போன்றிருந்த தம்பியான சிங்கமுகனும், இளைய மகனான இரண்ணியனும், செவ்விய கையில் வேலை ஏந்திய இப்பெருமானைக் கிறுவர் என்று கருதாதே. இவர் நான்முகன் முதலியவரும் அறியாத பரமனே ஆகும் என்று உரைத்தனர். அவர்கள் அவ்வாறு உரைத்தவை உண்மையே யாயின. இப்பெருமானை வலமாக என் கால்கள் கூற்றி வர வேண்டும். அக் கைகள் தொழுதல் வேண்டும். தலை வணங்க வேண்டும். நாக்குத் துதிக்க வேண்டும். தீமையினின்று அகண்று வாழவேண்டும் என்று என்னும் நான். இவர்க்கு அடிமையாக வேண்டும் அவ்வாறு செய்வதற்கு எழுந்த என் உள்ளத்தைத் தடுத்தது மானம் ஒன்றே யாகும்.

குற்றம் இல்லாத தேவர்களை நான் சிறைப்படுத்தியது எல்லாம் தீயதாகும் என்று பலர் கூறினர். என்றாலும் அச்செயல் காரணமாகவே வேதமும், நான்முகனும், பல தேவர்களும் காணாத இஞ்சுவன் என் எதிரே வரும் பேறு

பெற்றேன். இதுவும் ஒருவகையில் நல்லதாகவே ஆயிற்று. ஏக முதல்வனாக எழுந்தருளியிருக்கின்ற முருகப்பெருமாணின் எதிரில் நான் இன்று போர் செய்தேன். அதற்காக நான் மனத்தளர்ச்சி அடைய வேண்டியதில்லை. இதனால் நான் மிக உயர்ந்த பெருமையைப் பெற்றேன். இதனால் நான் அடைந்த இந்தப் புகழே நிலைத்து நிற்கும். இந்த உடலும் அந்த புகழைப் போல நிற்குமோ? நிற்காது.

குருபன்மன் இவ்வாறு நினைத்துக் கொண்டிருக்க. எவர்க்கும் முதல்வனான முருகவேன் நினைத்தற்கு அரியதாக நின்ற தமது ஒப்பில்லாத வடிவத்தை அகற்றி. ஒனி பொருந்திய மயில் ஏறிய திருவுருவத்துடன் எழுந்தருளிப் படைவன் குருபன்மனிடம் ஏற்பட்டிருந்த ஞான உணர்ச்சியை அகற்றி. முன் இருத்ததைப் போலவே இருக்கச் செய்தார்.

இளைய சந்திரன் வானத்தில் செல்லத் திசைகள் தோறும் அகலும் இருளானது. அச்சந்திரன் அகன்றவுடன் மீண்டும் உலகில் பரவுவது போல, அப்போது குருபன்மன் அறிவு நீங்க. அவனது மனத்தில் மீண்டும் சினமும் படையும் தோன்றின. எனவே தொடர்ந்து போர் செய்ய என்னிய குருபன்மன் வானத்தில் எழுவும். தேவர்கள் தம்மிடத்தில் பொருந்திய ஞானத்தினாலும் குறிப்பாலும் அதை அறிந்து கொண்டு. ‘இவன் நம்மைக் கொல்ல வருவான்’ என்று இடங்கள்தோறும் சிதூரி நிற்காது ஒடியவாய். எமனால் எதிர்க்கப்பட்ட உயிரைப்போல வருந்தினர். “இறைவ! தாங்கள் சற்றும் இதை என்னிப் பார்க்கவில்லை போலும்! சிறிது காலம் தாழ்ப்பீரேல் தன் ஆற்றலால் அச்சுருபன்மன் மறைந்து இறைந்து எல்லாவற்றையும் உண்டு விடுவான். ஆதலால், படைவன் உயிரை விரைவில் வாங்குவீராக!” என்று முதல்வனான முருகப் பெருமானை மயிலாக நின்று சுமக்கும் இந்திரனும் வேண்டினன்.

அப்போது. அத்தேவர்கள் உரைத்த உரையையும். ஆக்கொடிய குருபன்மனின் குழ்ச்சியையும் உணர்ந்து. முருகப்பெருமான் சிறந்த தம் திருக்கையில் இருக்கின்ற அழகான நீண்ட வேலைப் பார்த்து “நீ இங்கு அவனது உடலை பிளந்து விரைந்து திரும்பி வருவாயாக!” என்று வேலை குருபன்மன் மீது செல்லுமாறு ஆணையிட்டு விடுத்தருளினார். முருகக் கடவுள் விடுத்தருளிய வேலானது. ஆயிரங்கோடி என்ற என்னுண்டைய சூரியர்களைப் போல விளங்கித் தோன்றிச் சுடுகின்ற தீயமான அம்புகளை உண்டாக்கிக் கொண்டு செல்லவும். அச்சுருபன்மன் கொண்டிருந்த இருள் வடிவம் முற்றும் அழிந்து அகன்றது.

அவன் தன் மாயம் அழிந்ததையும் இறைவனின் வேல் எதிர்த்து வருவதையும் பார்த்து, “அழிவற்ற வரத்தை உடைய என்னை, அவன் விடுத்த வேற்படை இங்கு என்ன செய்யும்?” என்று எண்ணிச் சிரித்து மிக்க சினம் கொண்டு நின்றான்.

அப்படி நின்றவன், “கடல் நிலவரப்பையும், திசைகளின் எல்லைகளையும், மேலும் கீழுமாகப் பொருந்திய மற்றச் கவர்க்க பாதலங்களையும், நான்முகன் முதலான அரிய உயிர்களுடனே சேர்த்து அழித்துப் பின்னர் இதனை அழிப்பேன்” என்று கூறியபடி கடலின் நடுவில் தீயைப் போன்ற தளிர்களை என்று, உயர்ந்த தழையினைப் புகையினைப் போல அழைத்து, பொன்னைப் போலப் பூங்கொத்துகளை உண்டாக்கி, மரகத மணிபோலக் காய் காய்த்து, செந்திறமான மணிகளைப் போல இனிய பழங்களைக் கொண்டு, மேகம் போல நெருங்கிய பல கிளைகளைப் பெற்ற ஒரு அழகிய மா மரமாக நின்றான்.

ஒரு நூற்றாயிரம் அளவுடையதாக அகன்ற பெரிய அரையையுடைய மாமர வடிவமாய்ப் பலவாக உள்ள கிளைகளுடன் கூடிக் கொம்புகள் கலந்து நின்றால், கடல் முழுவதும் வானமும் பூமியும் என்ற இவ்விடங்களில் எல்லாம் குளிர்ந்த நிழலைப் பரப்பிக் கொண்டு சூரபன்மன் நின்றான். உயர்ந்த கருடனும், அன்னமும், மேல் பொருந்திய எகினப் பறவையான திருமாலும், கரிய குயிலும், சேவலும், மயிலும், ஆன வலியனான இந்திரனும், புகுந்த போரை விளங்கச் செய்கின்ற வீரத்திருவும், கொடையாக உள்ள குக்குடம் முதலான அக்கினியும் அஞ்சமாறு கொக்கு என்னும் மாமர வடிவம் கொண்டு சூரபன்மன் நின்றான்.

உலகத்தில் இத்தகைய ஒரு பெரிய மா மரமாகிக் கிளைகளின் நெருக்கத்தினால் வானத்திலும் திக்குகளிலும் மோதித் தலை முதல் அடிவரைக்கும் மிகவும் தளர்ந்து தள்ளப்பட்டு அசைபவர்களைப் போல, அசைவற்ற சூரபன்மன் தாணாகவே அசைந்தான்.

தெளிவான அலைகளையுடைய கடலின் நடுவில் நின்ற கொடியவனின் செய்கையும், அவன் கொண்டுள்ள வடிவமும், அவன் மனக்கிடக்கையும் வன்மையும் என்னும் இவற்றையெல்லாம் எல்லாத் தேவரிலும் உயர்ந்த ஆழிப்பகவனான முருகப்பெருமான் விடுத்தருளிய ஒப்பில்லாத வேல் பார்த்து மிக்க சினம் கொண்டது.

தேயு பூதத்தில் (அக்னி) உள்ளவனாகச் சொல்லப்படுகின்ற அண்ட கோடிகளும், விளங்கும் பிருதுவி அண்டத்தில் உள்ள ஆயிரங்கோடி அண்டத்தில் உள்ள அக்னிகளும் ஒன்றாகக் கூடியது போல, மிகவும் உயர்ந்து, நீண்டு, உயர்ந்தவர்கள் அஞ்சத்தக்க உருவத்தை அடைந்து, நம் குமரக் கடவுளின் தெய்வத்தனமையுடைய வேலானது சென்று, மண்டலமாக அமைந்துள்ள பூமியின் இடமும், எழு கடல்களும், மற்றும் தெளிவான கடல்களும், வானமும், வானத்தில் உயர்ந்த எல்லா மலைகளும், எட்டுத் திணைப் புறமும் அண்ட ஏனிகளின் பரப்பும், நெருங்கும் வண்ணம் ஒன்றிய தீச்சிகையின் கற்றைகளை ஒன்றாக அத்தெய்வவேல் அருவில் உழிழுந்தது.

செவ்வெருமான் தம் திருக்கண்டத்தில் உள்ள நஞ்சில் தோய்த்துச் செவ்விய நெற்றியில் உள்ள கண் தீயில் வைத்து, இடக்கையில் பிடித்துள்ள தீயில் தோய்த்து, முன்னே சென்றாற் போல, வேல் என்னும் தெய்வமானது இவ்வாறு அஞ்சத்தக்க தோற்றத்துடன் போய் அறியாமையுடைய சூரபன்மன் கொண்ட மாமா வடிவத்தை வெட்டி அழித்தது.

கிளியின் முகம் போன்ற நிறம் விளங்குகின்ற பகுமையான காய்கள் தொங்கித் தள்ளுவதற்கரிய நிலைமையுடையதாக நின்ற அந்த மாமா வடிவம் சாய்ந்தவுடன், உள்ளே உள்ள சினம் மிக, சூரபன்மன் விரைவாகப் பழைய வடிவத்தை அடைந்து, கூரமையான உடைவானை உறையினின்றும் எடுத்து வீசிப் போர் செய்வதைக் கருதி ஆரவாரம் செய்தான். அந்திலையில் செவ்விய ஒளியையும், கூரமையையும் உடைய வாளைக் கொண்டு போர் செய்யத் தொடங்கி இடி போன்று காச்சித்து, வண்மையுடனே எதிர்த்துச் சீறுகின்ற சூரபன்மனின் மார்பைப் பின்து, அவன் உடலை இரண்டு பகுதியாகச் செய்து, அலை கடலில் அழித்து, வேதங்கள் ஒலிக்க வேலானது வானத்தில் சென்றது.

வானவர்கள் துதித்துப் பொழிகின்ற மலர் மழையினிடையே சென்று தீயின் வடிவத்தை ஒழித்து, அருள் வடிவம் கொண்டு, வானத்தில் பொருந்திய கங்கையில் மழுகித் திரும்பி, தேவர்களின் துன்பத்தை ஒழித்த எங்கள் முருகப் பெருமானின் செவ்விய திருக்கையை அடைந்து அத்தெய்வ வேல் தங்கியிருந்தது.

போக் செய்த தீண்ட வேலானது திரும்பி வந்துவிட, சிவபெருமான் அளித்த வரத்தால் அழியாத பளகவன் எழுந்து, பின்னும் தனது உடல் பிளந்து, இரு பிளவும் கோழியும் மயிலுமாக வடிவம் கொண்டு சினத்துடன் தேவப்படைத் தலைவரைக் குறித்துப் போத் தொழில் செய்ய வந்தான். ஒளிவிடும் ஒரு மாணிக்க மலையும் மரகத மலையும் இரு பக்கங்களிலும் இறகுகளைப் பெற்றுக் கருவையுடைய மேகம் அழியும்படி ஆரவாரம் செய்து. திண்ணிய நிலத்திலும், வானத்திலும் சென்றாற்போலக் கோழியும் மயில் வடிவம் கொண்டு வந்து சூரபன்மன் பெருந்தகுதியுடைய இறைவனின் எதிரே வந்து நின்றான்.

அப்போழு எம் செவ்வேளின் திருவருளால் அறிவு யிருந்த கோழியின் வடிவத்தைப் பார்த்து, 'நீ விரைவாகக் கொடியின் வடிவமாகி யிகவும் உயர்ந்த நம் தேரில் பொருந்தி ஆரவாரம் செய்வாயாக!' என்று உரைத்தருளினார். உடனே சூரபன்மனின் கோழி வடிவம் வானத்தில் எழுந்தது. செந்திறம் பொருந்திய உச்சிக் கொண்டடையை உடைய ஒரு கோழியின் வடிவமாகி முற்பட்ட மனத்திலும் அதிக வேமாகச் செல்கின்ற வன்மை மிக்க பெரிய தேரின்மீது போய் இந்தப் பிரதுவி அண்டம் இடிபடவும் இடியேறு அஞ்சவும் அக்கினி அஞ்சவும் ஆரவாரம் செய்த வள்ளைம் அங்கே இருந்தது. (அதன் முன் கோழி வடிவமாக இருந்தவன் அக்கினி. அவன் இப்போது நீங்கிச் செல்கின்றான்.)

சிறப்புப் பொருந்தி விளங்கும் சூரப்பெருமான் நெருக்கமான கண்களையுடைய இந்திரனான பழைய மயிலினின்றும் இறங்கி, வழிபட்டு நின்ற சூரபன்மனான பிரகாசிக்கின்ற மயிலின் மீது ஏறிக்கொண்டு, எம்மைச் சுமந்திடுக என்று பூமி, திக்குகள், வானம் என்ற எல்லா இடங்களிலும் பரியைப் போல் (குதிரையைப் போல்) உலவினார். பெருங்கடல் உடைந்திடவும், அகன்ற மேரு மலை இடிந்திடவும், மற்றப் பூமி வெடித்திடவும், செந்திறமான தீயானது துடிதுடித்து ஓடுங்கவும், சூறைக் காற்றானது துடிக்கவும், அண்டகூடம் நடுங்கவும், இறகை வீசி இடிக் கூட்டங்கள் புரஞ்மபடி ஆரவாரம் செய்து கொண்டு தோகையையுடைய அம்மயிலானது சென்றது.

போர்க்களத்தின் எல்லையில் புகுந் முருகப் பெருமான். புள்ளிகளையுடைய மயிலின் வடிவமாகியும் கோழியின் வடிவமாகியும் நின்ற தேவர்களை (அக்கினியையும் இந்திரனையும்) உற்றப் பார்த்து, “தீவிர், விரைவாக உங்கள் பழைய உருவங்களை அடைந்து நில்லுங்கள்!” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளவும். அப்போதே அவர்களும் தம் முன்னைய வடிவங்களை உடையவர்களாகித் திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கினர்.

கடர் விடுகின்ற நெடிய வேல் படையையுடைய இறைவன், கொடிய சூரபன்மனான முதல்வனை அழித்து ஒளியுடைய மயில் மீது ஏறி வந்ததை யுணர்ந்து, பேர் செய்கின்ற இடத்தில் நின்ற பூதகளங்களும், வீரர்களும், பெருமான் தம்பியான வீரவாரு தேவரும் ஆகிய எல்லாருமாகச் சென்று பெருமான் திருவடிகளை வணங்கி குழந்து நின்றனர்.

14. தேவர்கள் போற்றல்

துமக்கு ஒப்புவழை சிறிதும் இல்லாத, முருகப்பெருமான் தம் வேலால் சூரபன்மனின் உடலைப் பிணந்து அழியை மயிலில் எழுந்தருளியவுடனே, சூலுலகத்தை உண்ட திருமாலும் நான்முகனும் தேவர்களுமாகிய இவர்கள் எல்லாம் அரிய அமுது கிடைத்தாற்போல அற்புத காட்சியைக் கண்டு ஆரவாரம் செய்தனர்.

15. இரண்மியன் புலம்புறு படலம்

இவ்வாறு சூரபன்மன் இறந்ததும் இடம் அகன்ற மகேந்திரா நகரத்தில் உள்ள அகர்கள் விரைந்துசென்று, “நம் மன்னன் முருகப்பெருமானால் விடப்பட்ட கூரிய வேலால் இறந்தான்” என்பதை உரைத்தனர். அவர்கள் கூறியதைப் பல பெண்களிடமிருந்து இறந்த சூரபன்மனின் பட்டத்து அரசியான பதுமகோமளை என்பவள் கேட்டாள். பிருதுவி அண்டத்துள் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களை ஆண்ட சூரபன்மன் இறந்தான் என்ற சொல் செவியுள் சென்று படும்போது, அவன் மனைவியான பதுமகோமளை கிடியேறுண்ட கொடிய பாம்பைப் போல் உயிரை விட்டாள்.

எத்தகையவர்க்கும் மேலானவனாக இருந்த அசைத் தலைவனுக்கு

மனைவியராய் அந்த இடத்தில் இருந்த அவன் மனைவியர் வயிறுகளில் அடித்துக் கொண்டு, பெரிய ஒரு தீக்குண்டத்தை உண்டாக்கி, இறந்து விட்ட தேவதச்சன் மகளான பதுமகோமனையின் உடலை முதலில் கொண்டு வந்து இட்டனர். பின் மான் பிறழந்தாற் போன்ற செவ்வரி பாந்த மதர்த்த நீர்த் துளிகளையுடைய கண்ணினாரான பெண்கள் எல்லாரும், வாளை நோக்கி எழுகின்ற ஒப்பில்லாத பெருந்தீயில், மணம் கமமுமாறு விரிதிரை தாமரைக் காட்டில் வண்டுகள் ஆரவாராம செய்து கொண்டு தம்ஜினத்தோடு புகுந்தததைப்போல் குதித்தனர். இவ்வாறு இவர்கள் தீயில் விழுந்து இருந்தனர். இது நிற்க, பிதாவான சூரபன்மன் இறந்ததும் ஆண் கோழியும் மயிலுமாகத் தானே ஆகிக் கந்தபெருமான் அருகில் வந்ததும் பார்த்துக் கலங்கி உள்ளம் வருந்தி, வான வீதியில் நின்று இரணியன் என்பவன் புலம்பினான்.

கெடாத பழைய வடிவத்தை இழுந்து வேற்று வடிவமான பறவையின் வடிவமாக ஆயினாய் (இறக்கவில்லை)! அதனால் நீ இறந்து விட்டாய் என்று ஒரு தந்தைக்கு மகன் செய்யக் கூடிய சமக்கடனைச் செய்வதற்கும் நான் புண்ணியம் செய்யவில்லை. இந்த உயிரை வீணாகச் சுமந்து நிற்கிறேன் என்று இவ்வாறு இரணியன் நெந்திய வானத்தில் நின்று தளர்ந்து பெருமூச்சு விட்டு “என்னைப் பூதர்கள் கண்டால் தின்று சினம் தணியப் பெறுவர். ஆதலால் நான் வெளியிடத்தில் பிறர் காண நிற்றலாகாது” என்று என்னி, முன்போல் நெருங்கிய அலைகளையுடைய கடலில் புகுந்தான்.

அங்குளம் கடல் நீருக்குள் முழுகிய இரணியன் பின்னும் வருந்தி, ஆசாரியனான ஈக்விராகாரியரிடம் அப்போதே போய், இறந்து போன தாரகன் முதலான தந்தையாக்களுக்கும், தக்க பாலுகோபன் முதலான சகோதார்களுக்கும், மற்றுமுள்ளவர்களுக்கும் செய்ய வேண்டிய சிறந்த கடன்களை விதிப்படியே செய்தான். இரணியன் பின்னார், போர் செய்து இறந்த அகார்களுக்குச் செய்ய வேண்டியவற்றைச் செய்ய வேண்டிய முறைப்படியே செய்து, செல்வம் என்பது துணப்பம் என்று முன் மாத்தைத் தோற்றுவித்தற்குரிய வித்தாகும் என்று கருதி, அதை வேண்டாம் என்று வெறுத்து, நற்கதி அடையும் பொருட்டு ஆதிமுதல்வனான சிவபெருமானைக் குறித்து ஒரு பக்கத்தில் இருந்து அரிய தவத்தைச் செய்து கொண்டிருந்தான்.

16. தேவர் சிறை மீட்டல்

அச்சமயத்தில் மணி தங்கிய பசுமையான பொன் மலை போன்ற புள்ளிகளையுடைய மயிலின் மீது எழுந்தருளியிருக்கும் வெற்றியுடைய நீண்ட வேல் எந்திய முருகப்பெருமான், வீரவாகுதேவரை விருப்புடன் பார்த்து இவற்றைத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்:

“வீரவாகுவே! இதைக் கேட்பாயாக! அழிந்த கொடிய சூரபன்மனைல் ஈட்டப்பட்ட செல்வத்தைப் போல பெரிய சிறையிலே முன்னமே வைக்க, வருந்திய சயந்தனையும் தேவர்கள் எல்லாரையும் மீட்டு வருவாயாக!” எனக் கூறியருளினார். கிரவுஞ்ச மலையைப் பிளந்த குமரப் பெருமான் இதைக் கூறுவும், வெற்றி பொருந்திய வீரவாகு தேவர், ‘நல்லது’ என்று வணங்கி விடை பெற்றுப் போக்களத்தை விட்டு விலகிச் சூரபன்மனின் பெரிய நகரத்துக்குள் சென்றார்.

மேலே எழுந்த திண்மையான தோள்களையுடைய வீரவாகுதேவர், அறநெறியினின்று தவறிய குற்றம் பொருந்திய அகர் திருந்த நகரத்துக்குள் புகுந்து, மகரந்தம் பொருந்திய, குளிர்ந்த, மாலையணிந்த, சயந்தன் தேவர்களுடன் வருந்திக் கிடக்கின்ற கொடிய சிறைக்குச் சென்றார். “தேவர்களே எல்லாரும் வாருங்கள்! வாருங்கள்! உங்களை வருத்திய வேகம் பொருந்திய குதிரை மூட்டிய தேரையுடைய கொடிய சூரபன்மனை அவன் படைகளுடன் எம் இறைவன் விரைந்த வேற்படையினால் இப்போது அழித்தருளினார்” என்று வீரவாகுதேவர் சொன்னார். தேவர்கள் அதனைக் கேட்டு இறவாது வீடுபேறு அடைந்தவர்களைப் போல மகிழ்ச்சி அடைந்து, வலிய கால்களில் பூட்டப்பட்ட விலங்குளின் மூட்டினை அறுத்து ஏறிந்து, அகரளான சூரபன்மனின் ஆழிய நகரத்தை நீங்கிச் சென்றார்.

வீரவாகு தேவர் முன்னால் செல்ல, விரைவாகத் தேவமங்கையருடன் சயந்தனும் தேவர்களும் அந்த இடத்தை விடுத்துப் பேய்கள் நெருங்கிய போக்களத்தில் சென்று, குமரப் பெருமானின் திருவடிகளை மூன்று முறை வணங்கிப் புகழ்ந்து மகிழ்ந்தனர்.

இந்திரன் தன்னை வணங்கிய சயந்தனை பார்த்து அணைத்து மகிழ்ந்து முதுகினை தடவிப் “பல காலம் நீ கொடிய சூரபன்மன் அமைத்த ஒன்றிய சிறைச் சாலையுள் புகுந்து வருந்தினை அல்லையோ!” என்று சொல்லி, மற்றத் தேவர்களையும் முறை முறையே தழுவினான். மிக்க சினம் கொண்ட

அவணரின் மன்னன் செய்த போலில் அந்நாள் வரைக்கும் இறந்துள்ள பூதுகளின் படைகள் முழுவதும் அந்த இடத்துக்கு வருப்படி முருகப்பெருமான் தம் திருவுள்ளத்தில் நினைத்தார். அப்பெருமான் நினைத்த அப்போதே இறந்த பூதுகள் எல்லாம் உயிர் பெற்றிருந்தன.

கருணைக் கடலான குமரக்கடவுள் அவையுடைய கடலுக்குத் தலைவனான வருணனின் சீரந்த முகத்தைப் பார்த்து, “கொடிய குருபன்மன் இருந்த வன்மையும் திறமும் உடைய மகேந்திரபுரியினை ஊழிக்காலத்துப் பூமியைப் போல விரைவில் அழித்துவிட்டு வருவாயாக!” என்று உரைத்த அளவில் கடல் மன்னனான வருணன், ‘நல்லது’ என்று இசைந்து, நெருங்கிய பல வகையான உயிர்களுடனே பழைய மகேந்திரபுரியை அந்நாளில் திருமால் பாதலத்தில் நின்று மத்திய உலகத்தை உண்ணும் தன்மைப் போல வன்மை பொருந்திய கடலுள் அழுந்துமாறு செய்தான்.

அப்போது ஆழமுகப்பெருமான், திருமாலும், நான்முகனும் தேவர்களும் இந்திரனும் வணங்கியைபடி பக்கத்தில் வரவும், மற்ற வீரர்கள் எல்லாம் அருகிலே சூழ்ந்து வரவும், வன்மையையுடைய பூதப்படைகள் ஆரவாரம் செய்து கொண்டு உடன் வரவும் போர்க் களத்தினின்று தீங்கியருளினார். கலங்கிய கடல் நீரால் மூடிக் கொள்ளப் பெற்று வீரமகேந்திரபுரியின் எல்லையைக் கடந்து பின்பு, அதற்குத் தெற்கில் இருந்த சீரந்த இலங்கையையும் கடந்து, கடலையும் நீங்கிப் போய், நன்மை பொருந்திய சிறப்புடைய திருக்செந்தூரை அடைந்து, அகைனின்ற அழகான ஈடையுடைய மயிலினின்றும் வேலை ஏந்திய முருகப்பெருமான் இறங்கியருளினார்.

மயிலினின்றும் இறங்கித் தம் பழைய ஆலயத்தை அடைந்து, இந்திரன் முதலான தேவர்கள் வணங்கித் துதிக்க, வெற்றியுடைய அரியணையின் மீது வணங்கித் துதிக்க, வெற்றியுடைய அரியணையின் மீது ஆழ திருமுகங்களையுடைய முருகப்பெருமான் என்ற முழுமுதற்கடவுள் உலகைக் காத்தலான அருள் காரியமாக இனிதே எழுந்தருளியிருந்தார்.

அப்பொழுது அகன்ற பன்னிரு தோள்களையுடைய முதல்வரான செவ்வேளை நான்முகன் முதலான தேவர்கள் தலையால் வணங்கி, “இனைவனே! நாங்கள் உம் பொன் போன்ற அடிகளை இங்குப் பூசை செய்கின்றோம்.” என்று தேவர்கள் கொண்ட போது எம்மை ஆளாகவுடைய இனைவன், ‘நல்லது, அவ்வாறே செய்யுங்கள்!’ என்று உரைக்கவும், அவர்கள் அப்போது ஓர் இமைப்போதில் மணமுடைய நீர், சந்தனம், மலர், தீபம், அவி,

தூபம் முதலிய பொருள்கள் அனைத்தையும் கொண்டுச் செய்தனர். எம்பெருமான் உடையம்ணமயார் உணரும்படி, கூறியருளிய குமார தந்திர நூற்படி தவறுதல் கீல்லாமல் ஆறுமுகப்பெருமானுக்கு முற்பட்ட கும்பம், அக்கினி, உருவம் என்ற மூவகையான இடங்களிலும் பூசை செய்தனர். மிக்க அருளைச் செய்த பெருந் தகுதியுடைய அம்முருகப்பெருமான், அவர்களைப் பார்த்து, “உங்கட்டு ஏதேனும் குறையிருந்தால் அதைத் தெரிவியுங்கள்” என்று திருவாய் மலர்ந்ததருளினார். அதற்கு அவர்கள், “எம் இறைவ. கொடுமையை உடைய குரான் முதல்வனை அழித்து எம்மவர்களைக் காத்தீ! அன்றியும் இப்போது இங்கு உம் அருளைப் பெற்றோம்! ஆதலால் எங்கட்டு என்ன குறையுள்ளது? எம் கடவுளே! நீவீர் எங்களுக்கு அளிக்கத் தக்க வரம் ஒன்று உண்டு. அது யாது என்றால் உம் அடியவரான எங்களின் உடல் இருக்கும் வரை உம் திருவடிகளில் சிறந்த அங்பு இருக்குமாறு வரம் தந்தருள வேண்டும்!” என வேண்டினார். உடனே எம் இறைவன் “அவ்வாறே ஆகுக!” என்றால் செய்தார்.

அங்கு அச்சமயத்தில் தேவதச்சன் இயற்றிய வேலைப்பாட்டினால் ஒரு கோயிலை முருகப்பெருமான் அமைப்பித்து. அதில் சிவபெருமானை நிலை நிறுத்தப்பட்ட விங்க வடிவமாகத் தாபித்தனர். கோயம் முதலான பஞ்ச கவ்வியங்களையும், மனப் பொருள்களையும் சிறந்த மலர்களையும், திருமஞ்சனத்தையும், அழித்தத்தையும், உயர்ந்த ஆடைகளையும், தூய்மையான மணியினையும், தீப தூபங்களையும், கூண்ணாடி வெண்சாமரம் முதலியவற்றையும் தேவர்கள் கொண்டு வந்து தா முருகப்பெருமான் யாவராலும் தொழுத்தக்க ஈவாகம முறையை ஆராய்ந்து உயர்ந்த மூள்ரு விழிகளையுடைய சிவபெருமானின் திருவடி மலர்களை, மனத்தில் பொருந்திய அன்பால் பூசை செய்தார்.

17. திருப்பரங்குன்று சேஷல்

இவ்வாராகச் சிவபெருமானின் திருவடிகளை வணங்கி, அந்த இடத்தை நீங்கித் தேவர்களும், முனிவர்களும், தன் படை வீரர்களும் பக்கத்தே குழ்ந்து வரப் பொன்மயமான மயிலின் மீது வீற்றிருந்த முருகப்பெருமான், தம் அருவில் இருந்த திருமல், நான்முகன், இந்திரன் முதலியவர்களையும், ஓப்பில்லாத படை வீரர்களையும் பார்த்து, “நீங்கள்

அனைவரும் நம் அருகில் உங்களுக்குசிய ஊர்திகளில் அமர்ந்தவராக வருவிராக!” எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

முருகப்பெருமான் அவ்வாறு ஆணையிட்ட போது வளமையான நூல்சிமாலை அனிந்த முடியையுடைய திருமால் முதலான தேவர்களும், வெற்றி பொருந்திய வீரர்களும் வெவ்வேறாகத் தங்கள், தங்கள் ஊர்திகளில் ஏறிச் சென்றனர். கதிரவன் ஓளி காற்றாடியைப் போலச் சூழல்களின்ற பொன் சிகாத்தையுடைய கோயிலின் பக்கத்தில், கூட்டம் கூட்டமாகச் சேர்ந்து இரண்டாயிரம் வெள்ளம் என்று உரைக்கும் தொகை கொண்ட பூதர்களும் திடீர் என்று பயணம் ஆயினார்.

இத்தகைய நிகழ்வு நிகழப் பயணமான படைகள் தன் இடத்திலும் அயல் இடத்திலும் பின் இடத்திலும் நெருங்கிச் செல்ல, பன்னிரு திருக்கைகளை யுடைய முருகதேவர் இந்தத் திருச்செந்தில் நகரத்தை விட்டு விலகி அகன்ற குறிஞ்சி நிலத்தின் வழியே, சென்ற வேலை ஏதிய செவ்வேள், தூய்மையான மதுரையின் மேற்குப் பக்கத்தில் இருந்த திருப்பாங்குள்றத்தை அடைந்தார். பெருமான் திருப்பாங்குள்றத்தில் எழுந்த ருளியுடன் முற்காலத்தில் அந்த இடத்தில் வாழ்ந்திருந்த பராசர முனிவரின் மைந்தான ஆறு முனிவர்களும் நான்முகன், முதலான மற்றவரும் எம் இறைவனை வணங்கி, “இம்மலையானது சிறந்தது. அதனால் இங்கு எழுந்தருளி வீற்றிருப்பிராக்” என வேண்டினார். குமாப் பெருமான், “நாழும் இம்மலைக்கு வர எண்ணினோம். நீங்களும் அதனையே சொன்னிகள். எம் உள்ளமும் உம் எண்ணப்படியே ஒத்துள்ளது” என்று திருவுள்ளம் மகிழ்ந்து கூறினார். இவ்வாராக எம் பெருமான் எழுந்தருளியுடனே, தேவதச்சன் வளம் வாய்ந்த அந்த மலையின் கண் அளவற்ற தெருக்களையும், ஆழகிய நல்ல தேவகோட்டங்களையும், ஆழமுகப் பெருமான் கோயிலையும் சோலைகளையும், பொய்கைகளையும், உண்டாக்கினான்.

முருகப்பெருமான் தாம் ஏறியருளிய யயிலினின்றும் இறங்கி, நான்முகன், இந்திரன், திருமால், நவவீர், இலட்சம் வீரர் முதலியவர்கள் ஆகிய யாவரும் அருகில் சூழ்ந்து நிற்பச் சபையில் எழுந்தருளிச் சீங்கம் சுமக்கும் மென்மையான இருக்கையில் சிறப்புடன் வீற்றிருந்தருளினார்.

18. தெய்வயாணையம்மை திருமளை

இந்திரன், தன்னை வருத்திய அகராண பகைவரை வென்று சொர்க்கவுலக வாழுவை தனக்கு அளித்த வேலையுடைய திருக்கையை யுடைய முருகப்பெருமானுக்குப், பின்னால் தாழ்ந்த சுந்தலையுடைய தெய்வயாணை அம்மையை மணமகளாகத் தா உள்ளத்தில் எண்ணினான்.

புதியதாகத் தோன்றிய இந்த விருப்பத்தை இந்திரன், தகுதியுடைய திருமாலும் நான்முகலூம் தேவர்களும் அறியும்படி சொல்லி, “இவ்வாறு செய்தால் கூடுமா?” என்று வினவியவுடன், அவர்கள் மகிழ்ச்சி கொண்டவராய் ‘உன் எண்ணாம் தக்கே’ என்று கூறினர். ‘அகன்ற கிரவுஞ்ச மலையைப் பின்றத் வேலை எந்திய திருக்கையையுடைய முருகப் பெருமானுக்குச், கேல். மீன். போன்ற கண்ணண்யுடைய தெய்வயாணை அம்மையைத் திருமளை முறைப்படி அளிப்பதற்குரிய முயற்சிகளை விரைந்து செய்து முடிப்பாயாக!’’ என்றனர்.

தேவர்கள் இவ்வாறு உரைத்தவுடன், வேள்வித் தலைவரான இந்திரன் ஒரு தூதனைப் பார்த்து, “நீ வினாவாக மேருமலைக்குச் சென்று அங்குள்ள என் மணைவியை, என் மகளான தெய்வயாணையுடன் இன்றே அழைத்து வருக!” என்று சொன்னான். இந்திரன் இப்படிச் சொன்னவுடன், அதற்கு இசைந்த தூதன் மேரு மலைக்குச் சென்று இந்திராணியின் எதிரே போய் வணங்கி நின்று, “அம்மையே, நின் எண்ணத்தின் வண்ணம் எல்லாம் முடிந்தன்” எனச் சொல்லி இந்திரன் இட்ட கட்டளையைக் கூறினர். இது கேட்டு இந்திராணி மகிழ்ந்தவளாய்த் தன் மகளான தெய்வயாணையுடன் வெண்மையான ஜூராவதம் என்ற யானை மீது ஏறி, வான்வழியாய்த் திருப்பரங்குன்றம் நோக்கிச் சென்றாள். இந்திராணி மலைகளுள் உயர்ந்தாக உலகத்தில் புகழ்பெற்ற திருப்பரங்குன்றத்தில் போய் இந்திரன் இருக்கும் ஒப்பற்ற மாளிகையை அடைந்தாள்.

இந்திரன் பின் தேவர் கூட்டத்துடன் போய், தெய்வயாணை அம்மையாளின் திருமணத்தை உரைக்க நினைத்து, முருகப்பெருமானின் திருவடிகளில், கைகளில் வைத்திருந்த மலர்களை அருச்சித்து வணங்கித் துதித்து “எம் இறைவ! தாங்கள் மலை போன்ற தோள்களையுடைய அவுளர்கள் என்ற பகையை அழித்து எதிரே நிற்கின்ற இத்தேவரின் சிறையும் ஒழித்து

அடியேநுக்கு முன் திருந்த இந்தீர செல்வத்தை அளித்தீர். இவற்றை யெல்லாம் எண்ணித் தங்கட்குக் கைமாறாகச் செய்யத்தக்கது உள்ளதோ? நாங்கள் உய்ந்து, பிறந்த பிறப்பினால் ஆன பயனை எய்தி உயர்வை அடையுமாறு, முன்னாலே இம் மலையில் யான் பெற்ற மகளான தெய்யானை வந்திருக்கின்றாள். அவளைத் திருமணம் செய்து அருள்வீராக!” ஓங்குங்கம் இந்திரன் கூறும் சமயத்தில் எம் முருகப்பெருமான் அந்த இந்திரனைப் பார்த்து, “அம் மங்கையும் என்னை மணப்பதற்கு மிக்க தவம் செய்தாள். ஆதலால் தீக்ருதிய வண்ணமே நாளை மணம் செய்து கொள்வோம்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளவும், இந்திரன் மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்து முன்னே நின்ற பல தூதர்களின் முகங்களை இந்திரன் பார்த்தான். அவ்வளவில் அவர்கள் அனைவரும் அவனுடைய அடிகளை வணங்கித் தொழுது “எம்பெருமானே அடியவர்களான எங்களால் ஆக வேண்டியது என்ன?” என்றனர். உடனே சுவர்க்கத்துக்குத் தலைவனான இந்திரன் இத்தகைய ஒன்றைச் சொல்லவானான்: “மும்மூர்த்திகளுள் சிறந்தவரான சிவபிரமணன் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கயிலையை அடைந்துள்ள முசுந்தன் முதலான தெய்கீக் பொருந்திய காவலர்த் தலைவரான அரசர்களுக்கும் வான் உலகில் வாழ்கின்ற தேவர்க்கும் மற்றத் திக்குப் பாலக்களுக்கும் முனிவராக உள்ள அனைவருக்கும் எம் முருகப்பெருமானின் திருமணம் நாளை நடைபெறும் என்று அறிவியுங்கள்!” என்று கூறினான்.

தூதர் சென்றவுடனே இந்திரன் அறிவில் மிக்க தேவர் தச்சனை விரைவாக அழைத்து, “மணம் பொருந்திய கடம்ப மலர் மாலையைச் சூடிய முருகப்பெருமானின் திருமணத்துக்கு வேண்டுவனவற்றை இப்போது செய்வீராக!” என்று உரைத்தான். தெய்வத்தச்சன் அந்தச் சொல்லை உள்ளத்தில் கொண்டு, அந்த மலையின் ஒரு பக்கத்தில், அள்ளில்லாத பொன்னால் இடம் அமைத்துச் சிறந்த மணிகளால் வேலைப்பாடு பொருந்தச் செய்து, அழுகுபடுத்தி, வெற்றியின் மிக்க சிறப்புடைய ஒரு திருமண மண்டபம் இயற்றினான்.

மேல் பகுதி முழுவதும் பட்டு விதானங்கள் அமைத்து, பூமாலைகள், பலவகை சாமரங்கள், உயர்ந்த ஒவிய ஆடைகள் ஆகியவற்றைத் தொங்கவிட்டு, அந்த மண மண்டபத்தில், நடுவில் ஆழமுகப் பெருமான் எழுந்தருளி திருப்பதற்குச் சிறப்பால் முறையை ஆராய்ந்து ஒரு பெரிய திருக்கை ஒன்றைத் தேவர்தச்சன் அமைத்தான். பிறகு வேததெறியை

உலகத்தில் உண்டாக்கிய முருகப்பெருமானுடன் வந்திருக்கும் திருமகளின் கணவரான திருமால். நான்முகன் முதலான தேவர்கள் அனைவரும் மற்றவரும் இருப்பதற்குத் தக்க இடங்கள் தோறும் அளவில்லாத இருக்கைகளை அமைத்தான்

திருமணத்துக்காக மன்றப்பம் முதலியவற்றை முயன்று அமைத்த தீர்த்தின் செயல் இவ்வாறு இருக்க, தூதர் சென்று சொன்னதும். அத்திருமணத்தைக் காண்பதற்காக உலகில் அரசு செய்யும் ஆணைச் சக்கரத்தை உடைய முசுகுந்தன் என்ற மன்னன் வரும் தன்மையை உடைப்போமாக. மனத்தைப் பார்க்கச் செல்பவர் வழிகள், கொடிய யானையின் நெற்றியில் பூசியுள்ள இங்குவிக்கு குழும்பு செவ்விவாளி கூட்டுவும், மங்கையரும் ஆடவரும் அனிந்த அனிகளும் படைகளும் விளங்கவும். பக்கங்களில் பீவிக் குடைகளும் வெள்ளைக் குடைகளும் கொடிகளும் இருளை உண்டாக்கவும் தீரவும் பகலும் மாலையும் போல் விளங்கின. சங்குகள், படகங்கள், பேரிகைகள், குடமுழாக்கள், கொம்புகள், எக்காளங்கள், தக்கைகள், தண்ணூலமகள், தடரிகள், சல்லரிகள், தாளங்கள், குழல்கள், துழிகள், பம்பைகள் முதலியவையும் மற்றவையும் கருங்கடலானது ஒலிப்பதைப் போல அளவில்லாதவர்கள் முழுக்கிக் கொண்டு சென்றனர்.

நூல் உணர்ச்சியையும் கல்வியையும் ஆராய்ந்து தக்க பொருளை யார்க்கும் அனிக்கின்ற கொடையாளரைப் போல, விற்பனைக்காக முத்தும் பவழமும் பொன்னும் முற்றிலும் மணிபிட்டு இழைத்த அனிகளும் சந்தனமும் ஒவியம் தீட்டப்பட்ட துணிகளும் இவற்றுடன் மற்றப் பொருள்களும் என்ற இவற்றைத் திண்ணை மீது வரிசையாய் வைத்துக் கொண்டு சிறப்புடைய வணிகர் இருந்தனர். மங்கையர், இளம் பெண் யானைகளையும் குதிரை பூட்டப்பட்ட தேர்களையும் விடுத்துப், பூமியில் மேகத்தினின்றும் சிதறி மன்னில் கொடிக் கூட்டம் படர்ந்து சென்றது போல் நடந்து சென்று. சோலையில் தங்கி, மயில் ஆடுகின்ற மாடங்களில் வந்து தங்கினர்.

ஆடவர், அம்பும் வில்லும் வானும் வேலும் விளங்கும், காலணியும் கழலும் ஆரவாரம் செய்ய, பொன்மணி மாலைகள் தொங்கச், சோலையில் உலவியும், தாழ்வரையில் உள்ள அருவிகளையும் கணைகளையும் பார்த்தும். பெரிய யானைகள் போர் செய்வதைப் பார்த்தும் சிங்கம் போல் உலவினர்.

வந்தவர் அணைவரும் மலையில் ஏறிச் சிறப் ரூல் உணர்ந்த கம்மியனால் சிந்தித்துச் செய்யப்பட்ட நிகர் தீவில்லாது விளங்கும் அழகிய நகரங்களின் வளங்களைப் பார்த்து, இந்திரன் விழவு கொண்டாடும் திருமணச் சாலையைப் போய் அடைந்தனர்.

பொய்கையில் மலர்ந்த கருங்குவளை மலர்களைப்போல மிக்க பல கண்களையுடையவனாய் நின்ற இந்திரன், அருகில் வணங்கி நின்ற மன்னர்க்கு அருள் புரிந்து, அவர்களின் செயல்முறைகளைக் கேட்டுச் சிறப்பான பல நயமான சொற்களைச் சொன்னான். மிக்க வேகத்தை உடையவராய் வானத்தில் உலவுகின்ற சூரியன் முதலான தேவர் எல்லாரும் திக்குப் பாலகர்களும் மிக்க தவழுடைய முனிவரும் பாதாலத்தில் உள்ள நாகரும் திருப்பரங்குன்றத்தை அடைந்தனர்.

வானத்தை அளாவிய திருப்பரங்குன்றத்து மலைமீது ஏறிச்சென்று தேவரும் மற்றவரும் இந்திரனைக் கண்டு வணங்கிக் களிப்படைந்தனர். தவத்தையுடைய முனிவர் வாழ்த்துக் கூறினர்.

வெற்றி பொருந்திய வரையர மகளிரும், தேவமங்கையரும், நீர் உலகத்தில் வாழும் மங்கையரும், எட்டுத் திக்குகளில் வாழ்கின்ற மங்கையரும் குற்றம் நீங்கிய இந்திராணியிடம் வந்து, “தெய்வ யானேயே! நீ கேட்பாயாக! கொடிய சூரபன்மன் உயிரைப் பறித்த வேலையுடைய மனைவியாய் நீ ஆகின்றாய். ஆதலால் நீயே எங்கட்டிகல்லாம் இறைவியாவாய்!” என்று சொல்லி அவரவர்களும் அந்த அன்னையின் அடிகளை அன்புடன் தூதித்தனர்.

பொன்மலையான மாமேரு மலையில் சிவபெருமானின் மகனான முருகப்பெருமானைத் தன் உள்ளத்தில் கொண்டு தவம் செய்த தெய்வயானை அம்மையின் பின்னலையுடைய மயிர் முடியினை மென்மையான நகத்தினையுடைய விரல்களால் மெல்ல நீக்கினார். மயிர்ச்சாந்து பொருந்திய மனமுடைய கூந்தலில் புஜுகு நெய்யில் தோய்ந்த சாந்தைப் பூசினர்; குற்றம் தீவில்லாத கற்டூரும் மனம் பொருந்திய பொருள்களையும் பூசினர்; பின்பு விருப்பத்துடன் ஒள்ளிய பனிநீரைக் கொண்டு நீராட்டினர்.

மாந்தளிரைப் போன்ற அழகும் மென்மையும், ஒளியும் பொருத்தித் தெய்வத் தன்மையால் எந்த நிறுத்திலும் தேயாதிருந்தும் பவள வண்ணமாக

விளங்கும் ஆகிய ஒரு சேலையை உடுத்தினார். பன்னிரண்டு கிராவர்களும் இங்குச் சேர்ந்திருந்ததால் அரிய இருள் முழுவதும் அச்சம் அடைந்து தெய்வயானையின் நீண்டு தழுத்த கந்தலிடம் அடைக்கலமாக அடைந்தாற் போலக் கரிய அகிலின் நல்ல மணப்புள்ளையை மணம் கமழுமாறு ஊட்டினார்.

அழகைத் தருகின்ற 'உத்தி' என்ற அணியும் 'எதிர்முக மஞ்சளஞ்' என்ற தலைக்கோலமும், 'வலம்புரி' என்ற அணியும் 'மகரப்பகுவாய்' என்ற அணியும் முறையாகத் தேவகுலத்தவர் செய்த தவம்போல விளங்கும் ழங்கொம்பு போன்ற தெய்வயானை அம்மையின் கந்தலில் பொருந்துமாறு அணிவித்து, விரிந்த கொத்தையுடைய கோங்கு மலரும் வெட்சி மலரும் அணிந்து மணம் பொருந்திய ழங்களை இடை இடையே வைத்துக் கட்டிய மணம் பொருந்திய தெரியல் என்னும் மாலைகளும் தொடையல் என்னும் மாலைகளும் ஆகிய இவற்றை நெருங்கச் சூட்டிச் சூழியக் கொண்டையாகக் கூந்தலை முடித்தனர்.

ஒரு முயல் களங்கம் முழுமதியுள் புகுந்ததைப் போல, இரண்டு புருவம் என்ற இவற்றுடன் கருநிறம் காணுமாறு ஆகிய கரிய சாந்தினால் ஆகிய நெற்றியில் திலகம் தீட்டினர். ஊட்டப்பட்ட நல்ல புகையானது கூந்தலினின்றும் விலகி ஏழுதப் பெற்ற நெற்றித் திலகத்துடன் பொருந்த. ஒரு பாம்பு நாவினை நீட்டி நஞ்சினை உழிந்தது போல் நெற்றிச் சுட்டியை அணிவித்து, ஆகிய வளையல் அணிந்த மங்கையர் தெய்வயானையின் செவியில் 'வல்லிகை' என்னும் பெயர் வாய்ந்த காதணிகளையும், கருத்தங்கிய சங்கைப் போன்ற கண்டத்தில் மாலையாகப் பின்னப்பட்ட முத்து அணிகளையும், தாள் வளைந்த தாமரை மலர் போன்ற கைளிழும் தோள்களிழும் வெள்ளமையான வளையல்களையும் விளங்கும்படி அணிவித்து, கொங்கைகளின் மேல் கல்வையான சந்தனக் குழம்பை ழூசினார். தேன் ததும்பும் மின்னல் மாலைகளையும், மணி மாலைகளையும், அணிந்தனர். சிறிய இடைக்கு வருத்தம் உண்டாகும் என்று இரக்கம் கொள்ளாத மங்கையர் ஒர் ஆடையையும் அந்தக் கொங்கைகள் மீது அணிவித்து முறுக்காணிகளைக் கொண்ட வீணையின் ஒசை போன்ற மதலைச் சொல்லையுடைய தெய்வயானை அம்மையின் பொன்னால் ஆன மணமுடைய மலர் போன்ற திருவடிகளில் பாடகம், பரிபுரம், பாதசாலம் முதலியவற்றைச் சூடகம் என்னும் அணி அணிந்த முன்கையையுடைய பெண்கள் வணங்கி அணிவித்தனர். தெய்வ மங்கையர் திருமகளின் மகளான

தெய்வ யானைக்கு இந்த அலங்காரத்தைச் செய்து வணங்கினர். இனிக் கருளம் மிகுந்த குவளை மலர் போன்ற கண்களையுடைய இந்திரன் அங்குச் செய்த சிறப்புகளை உரைக்கின்றோம். சுவர்க்கத்தில் உள்ள தேவர்க்கு மன்னான் இந்திரன் நான்முகனைப் பார்த்து திருமண மண்டபம் முடிந்தது. எல்லாத் தேவர்களும் வந்துள்ளனர். மலர் மாலை தொங்கும் திருமுடியை யுடைய எம் முதல்வரான முருகப்பெருமாலுக்குத் திருமணம் நடத்துதற்கு ஏற்ற சமயத்தை ஆராய்ந்து 'இது சமயம் என்று உரைப்பாயாக' என்று சொன்னான். இந்திரனின் சொல்லைக் கேட்டு நான்முகன், "ஆறுமுகப் பெருமான் திருமணம் செய்வதற்கு எந்த நாளும் இனிதே யாரும் எனினும் இந்த நேரம் ஒப்பில்லாத முகூர்த்த நேரமே ஆகும்" என்றார்.

அதுகேட்ட இந்திரன், "படைப்பதை முறையாகக் கொண்டவரோ! இந்த நாளே நல்ல நாள் என்று கூறினார். ஆதலால் நான் பெற்ற மகளை இவ்விடத்தில் மணம் செய்து அளிக்கத் தேவர்க்குத் தேவரான ஆறுமுகக் கடவுளை அழைத்து வருவதற்குச் செல்வதே எமக்குக் கடமையாகும்" என்றான். அச்சமயத்தில் திருமாலும், நான்முகனும் 'நன்று, செல்வோம்' என்று இந்திரனுடன் எழுந்து எல்லா முனிவரும் எல்லாத் தேவரும் சூழ்ந்து முன்னால் செல்ல, நின்மல வடிவினரான முருகப்பெருமானின் ஆலயத்தை நோக்கிச் சென்றனர்.

அத்தேவர் முதலிய எல்லாரும் பொன்னும் மணியும் இட்டு இழைத்துள்ள கோயிலுள் சென்று 'சேந்தன்' என்ற திருப்பெயரையுடைய முருகப்பெருமானின் திருவடிகளைத் தலையால் வணங்கி "எம்பெருமானே! காந்தள் மலர் போன்ற மென்மையான விரல்களையுடைய தெய்வயானையத் திருமணம் செய்தற்கு தாங்கள் எழுந்தருள் வேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டனர். பன்னிரு தோள்களையுடைய முருகப் பெருமான் இந்தச் சொற்களைக் கேட்டவுடன் 'அங்ஙனமே செய்வோம்' என்று அருள் செய்து, அருகில் நெருங்கியுள்ள பூத வீரரும் பிறரும் துதிக்கும் வண்ணம் சிங்கங்களால், சுமக்கப்படுகின்ற பொன்னும், சிறந்த மணிகளும் கொண்டு செய்யப்பட்டுள்ள ஆசனத்திலிருந்து விரைவாக எழுந்தருளினார். எதிரே தின்ற மயில் ஊர்தியான சூரபன்மன் மீது அமர்ந்து செழுமை வாய்ந்த ஒப்பில்லாத தாமரை இருக்கையுடைய நான்முகன் முதலிய தேவர் எதிரில் விழுந்து துதித்து மணம் உடைய மலர்களைச் சொரிந்து அருகில் வரத் தெருவிடத்துக்கு வந்தார். அவர் எழுந்தருளியவுடனே இந்திரன்,

குரியன், வாடு, வருணன், எமன் என்பவர் முறையே வெண்கொற்றக் குடை பிடித்தும், குளிர்ச்சியைத் தருகின்ற கவரிகளை வீசியும் ஆலவட்டங்களை காற்றை உண்டாக்கியும், ஒர்றை வாள் எந்தியும் உடன் வந்தனர்.

சக்கரப் படையையுடைய திருமாலின் கருடக் கொடியும், நான்முகனின் அன்னக் கொடியும் (என்ற இவற்றுடனே) அழியாத ஜாழி நாயகனின் ஊர்தியின் ஓலியோ என்று அஞ்சம்படி, நிறத்துடன் பொருந்திய முருக்க மலரைப் போன்று விளங்கும் உச்சிப் பூவுடனே விளங்கிய கோழிக் கொடியாளது அண்டமும் குலுங்கிட ஆரவாரம் செய்தது. நான்முகர்கள் ஆரவாரம் செய்தனர். மறைகள் மழுங்கின. தேவ மங்கையர் ஆரவாரம் செய்தனர். வெற்றியும் வீரமும் உடைய பூதத் தலைவர் ஆரவாரம் செய்தனர். ஜந்து பூதங்களும் ஆரவாரம் செய்தன. பூமி காவலர் ஆரவாரம் செய்தனர். இவற்றால் அந்த மலை பேரோசை மிக்க எதிரொலியுடையதாக விளங்கியது.

திண்டி, பேரிகை, தன்னுடைம, சல்லரி, திமிலை, வண்டிகளில் இழுத்துச் செல்லும் குட முழா, எக்காளம், படகம், தொண்டகம், கூடி, தூந்தூபி, வலம்புரிச் சங்கின் கூட்டம் முதலிய இன்னிசைக் கருவிகளை அண்டம் அதிருமாறு மழுக்கினர். அழகிய இலகுவான கூந்தலையுடைய இனிய மேன்கை, ஊர்வசி, ஆரம்பை, முருக்க மலர் போன்ற சிவந்த வாயையுடைய திலோத்தமை முதலான நடன மங்கையர் நெருங்கி மஞ்சங்களிலும் விமானங்களிலும் நின்று வாள் போன்ற கண்கள் மோக்ததை உழிழு அழுதம் போல பாடினர்.

ஒப்பில்லாத பேர் வீரர்களும் இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் சிறந்த தவத்தவர் அனைவரும் பிறருமாக நெருங்கி ஒருவர் உடம்பை மற்றவர் நெருங்கச் செய்வதால் தெருக்களும் முற்றமும் சிறிது ஜிடம் பெறாது ஆயின. இத்தகைய செயல்கள் நிகழ, அளவில்லாத பொன்மயமான தெருவழியே போய். இந்திரன் ஜியற்றியுள்ள திருமணச் சாலையின் எதிரே அழிவற்ற முதல்வரான முருகப்பெருமான் எழுந்தருளினார். அங்ஙனம் எழுந்தருளிய முருகப்பெருமான் மீது பூரண கும்பங்களில் வைக்கப்பட்டுள்ள தருப்பையறல் தோய்க்கப்பட்ட நீரைத் தெளித்து, வழித்துச் சொல்லி, தூறவிகள், அனைவரும் ஒன்றாகக் கூடி எதிர் கொண்டு தூநித்தனர்.

சிவந்த கைகளில் தேவ மாதர்களும் முனிவர் மாதர்களும் என்ற அனைவரும் அட்டமங்கலங்களை முறைப்படி தாங்கினவாய் எம் தலைவர்

முருகப்பெருமான் எதிரே சென்று வணங்கினர். பஞ்சியும், தூய நெய்யும், கருப்பூரமும், புனுகு நெய்யும் கலந்து உயர்ந்து விளங்கும் தீபங்கள் ஒளிர்கின்ற பொன் தட்டுக்களை, அழகிய கூந்தலையுடைய மாதர் உள்ளங்கையில் ஏந்திச் செவ்விய குமரவேளின் எதிரே போய்ச் சிறப்பித்தனர். உதய காலத்தில் இளங்கதிரவன், மேலே உள்ள மேகத்தை விட்டு அகன்றாற் போல, வழியு செவ்வையாக உள்ள நம் முருகப்பெருமான் நீல நிறமான மயிலினின்று இறங்கியருளினார்.

தாம் ஏறி நடத்தும் மயிலினின்று இறங்கித் திருமணம் நடைபெற வேண்டிய மண்டபத்தின் தலை வாசலில் குமரக் கடவுள் எழுந்தருளவும், அப்போது அரம்பை மாதர்களுடன் தூய்மை வாய்ந்த இந்திரானி வணக்கத்துடனே வந்து பகவான் காமதேனு புதியதாகப் பொழிந்த பாலை, மாணிக்கக் கலத்துள் நிரப்பி வந்து முருகப்பெருமானின் திருவடிகளில் வார்த்து அபிடேக் கெய்தாள். இந்திரானி காமதேனு என்ற பகவின் பாலால் எம்பெருமானின் திருவடிகளை முழுக்காட்டி வணங்கிப் பல தீபங்களை அமைத்து வைத்த பாத்திரங்களை எடுத்து மூன்று முறை ஆராதனை செய்தாள்.

அழகிய சிறந்த மணிகளால் அமைக்கப் பெற்றுப் பொன் மாலைகளைத் தொங்கவிட்டு அலங்காரம் செய்த மண்டபத்துள், சிவபெருமானின் மைந்தான முருகப்பெருமான் புகுந்தருளினார். இந்திரன் முதலான தேவர்கள் நெருங்கி தீர்க்கப் படையூ மணிகளால் அமைக்கப்பட்ட மண்டபத்துள் புகுந்து இந்திரனால் இடப்பட்ட உயர்ந்த இருக்கையில் முருகப்பெருமான் எழுந்தருளியிருந்தார். முருகப்பெருமான் இவ்வாறு எழுந்தருளி இருந்தவுடனே நாள்முக்கும் திருமாலும் வேதங்களில் தேர்ச்சி மிக்க முனிவர்களும் வன்னம் வாய்ந்த நவ வீர் முதலியவரும் குமரபெருமானின் ஆளையால் தக்க தக்க இடங்கள் தோறும் அமர்ந்திருந்தனர்.

மன்னுலவில் வாழ்கின்ற முககுந்தன் முதலான மன்னர் அளவைரும் வந்து அப்போது வணங்கித் துதிக்க, எம் இறைவனாள கந்தவேள் அவங்களுக்கு அருள் செய்தார். அப்போது நான்முகன் திருமால் என்பவங்களால் அறிவுறுத்து அரிய ஞான மூர்த்தியான சிவபெருமான் உறையம்மையாருடன் ஒரு பெரிய விமானத்தில் மிகப்பெரிய படைகள் குழந்து வர வானில் எழுந்தருளினார்.

குமாக்கடவுள் தம் தாயும் தந்தையுமான உடையம்மையும் சிவபெருமானும் வாளத்தில் எழுந்தருளியதைப் பார்த்து மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்து மிகவுயர்ந்த அண்ணினால் விரைவாக எழுந்தார். திருமால் முதலாள தேவர்கள் எல்லாரும் அளவில்லாத கூட்டமும் ‘எம்பெருமனார் எழுந்தருளினார் அதனால் உய்ந்தோம்’ எனக் கை கூப்பி வணங்கியவாறு விரைவாக எழுந்தனர்.

அப்பொழுது முழுமுதற் கடவுளான சிவபெருமான் விமானத்தினின்றும் செவ்வனே இறங்கிப் பூதகணங்களுடன் புனிதமான உயர்ந்த பொன்றும் மனியும் கொண்டு செய்த திருமணச் சாலையுள் உடையம்மையாருடன் எழுந்தருளவும், குரியனும் தாமரை மலரும் ஒன்றுபட்டதைப் போல அவர்கள் திருவடிகளை தம் திருமுடியில் முருகப்பெருமான் குடியருளினார். வணங்கிய கந்தக் கடவுளை அந்த இருவரும் தம் திருக்கைகளால் எடுத்துத் தம்தம் மார்பில் பொருந்த அணைத்து அன்பால் உச்சியை முகர்ந்தனர்.

தேவர்களும், எல்லா முனிவர்களும், திருமாலும், தாமரை இருக்கையை யுடைய நான்முகனும், நூறு வேள்வியை இயற்றிய இந்திரனும், உலகத்தை ஈன்றருளிய உடையம்மையார், சிவபெருமான் இருவரின் திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கினர். அப்போது செவ்வேளான இறைவனின் கட்டளையால் வான்வழியாக ஒரு மனியாசனம் அங்கு வந்து நின்றது. பீலியையுடைய மயிலைப் போன்ற சாயல் கொண்ட உடையம்மையார் ஒரு பக்கத்தில் எழுந்தருளி இருப்ப. அந்த ஆசனத்தில் மேலான பரம்பொருளான சிவபெருமான் எழுந்தருளினார். உடையம்மையாரும் சிவபெருமானும் முருகவேளைப் பார்த்து, ‘இங்கு வருக’ எனச் சொல்லி அருகில் வாவளைத்து பின் அணைத்துக் கொண்டு, தம் அருகில் அமரச் செய்து, அருள் செய்தனர். அப்போது நான்முகன் அவர்களைப் பார்த்துச் சொல்லத் தொடங்கினார். “முன்னம் ஒரு நாளில் ஆறுமுகப்பெருமானை அசுப் படைகள் அழித்தருள விடுத்தருளினார்கள். அங்ஙளமே அசுப் படைகளை அழித்து நேற்றுத் தேவர்களை சிறை நீக்கியருள் செய்தார்.”

இந்த உதவியை குறித்து நாங்கள் செய்யும் கைமாறு ஏதும் இல்லை என்னும் உண்ணத்தில் உண்டான விருப்பத்தால் வெற்றியுடன் இருந்த அசுக் கூட்டத்தை அழித்தருளிய முருகப் பெருமானுக்கு இந்திரன் தன் மகனைத் திருமணம் செய்துதான் நினைத்தான். அருளுடன் உயிர்கள் எல்லாவற்றையும்

காத்தருளும் உழையம்மையாரும் எம்பெருமானும் அத்தகைய திருமண விழாவான இந்நாளில் இங்கு எழுந்தருள்வீரானால் எங்கள் செயல்கள் யாவும் சிறப்புடையன அல்லவோ?" என்று நான்முகன் உரைக்கவும், சிவபெருமான் மகிழ்ந்து "நாமும் இத் திருமணத்தைக் காண்பதற்கு உழையுடன் வந்தோம். இனி இதற்கு வேண்டியவற்றைச் செய்யுங்கள்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

சிவபெருமான் இங்களும் சொல்லியிருளிய உடனே, மகிழ்ந்து திருமகளின் கணவளான திருமாலும் நான்முகனும் இந்திரனைப் பார்த்து முறைவிதிப்படி முருகப்பெருமான் திருமணம் செய்து கொள்வதற்கு உன் மகளை அன்புடன் அழைத்துக் கொண்டு வருக" என்று உரைத்தனர். இந்திரன் அவர்கள் கூற்றுக்கு இசைந்து பக்ஷமையான வளையலை அணிந்த மங்கையர் இருக்கும் இடத்துக்குச் சென்று, தம்மைக் காத்தருளும் தெய்வ யானையை வருக!" என்று அழைக்க தெய்வயானை அம்மையும் எழுந்தார்.

ஜூராவத யானையினால் வளர்க்கும்படி வந்த தெய்வயானை அம்மை யிகவும் மேன்மையான சிவந்த தளிர்கள் தோற்குமாறு விளங்குவின்ற சிறிய திருவடிகளால் நடந்து திருமகளும் கலைகளும் துதிக்க, உள்ளம் மகிழ்ந்து நிற்கின்ற இந்திரன் எதிரே வந்தவுடன், இந்திரன் அந்தக் தேவ மங்கையைத் திருமண மன்றத்தின் எதிரே அழைத்துக் கொண்டு சென்றான். அப்போது முனிவர்களும் தேவர்களும் 'தாயே வாழ்க' எனக்சொல்லி திருவடிகளை வணங்கினர்.

கூட்டமாக உள்ள அந்தச் சபையானது வணங்க, சபையில் எழுந்தருளியுள்ள உழையம்மையாருடன் சிவபெருமானை வணங்கி வேலையுடைய முருகவேளைக் கண்டு நான்ம் கொண்டு எல்லாப் பெருள்களையும் ஈன்றாருளிய உழையம்மையார் முருகப்பெருமானையும் தெய்வயானை அம்மையையும் பெரிய பொன் மணிப்பீட்டில் எழுந்தருளச் செய்தார்.

ஒவிக்கும் வீரக்கழல் அணிந்த சிவபெருமானுடன் உழையம்மையார் எழுந்தருளி இருந்தாற் போலவும் எதிர் எதிரே பிரதிபிள்பம் விளங்கியதைப் போலவும், திருமணக் கோலம் கொண்டுள்ள முருகப்பெருமானும் தெய்வயானை அம்மையும் ஒளிவாய்ந்த மணிகள் பதித்த மன்றில்

அமர்ந்தனர். இந்திரன் முருகப்பெருமானின் திருவடியைச் செழுமையுடைய நீரால் முழுக்காட்டி நிறைய கையிலிருந்த சந்தனைக் குழம்பைப் பூசி அழகான மலர் சாத்தி அகில் புகை காட்டி நெய்யின் அழகிய தீபத்தால் ஆராதனை செய்தான். இவ்வாறு முருகப்பெருமானின் திருவடிகளுக்குப் பூசை செய்தவுடனே. அந்த இந்திரானியானவள் அப்பெருமானின் திருவடிகளுக்கு அபிடேகம் செய்த நீரினை எடுத்து ஒரு கலத்தில் வைத்தாள்.

இந்திரன் அச்சமயத்தில் முருகப்பெருமானின் ஒரு கையில் தெய்வயானையை அளித்து 'உம் அடியேன் இவளை அளித்தேன்' என்று சொல்லிக் கரகத்தில் உள்ள மணம் கமழும் நீரைத் தாரையாக விடுத்தான். இந்திரன் சிறந்த மறை மந்திர முறையாய் தெய்வயானை அம்மையின் பொருட்டு ஒன்னிய நீரால் தாரை வார்க்கத் தம் திருவடி மலர்களை அடைந்தவர்களுக்கு விருப்பத்தை தரும் மோட்டத்தையும் செல்வத்தையும் அளிக்கின்ற முருகப்பெருமான் தம் திருக்கையில் ஏற்றருளினார்.

செந்தாமரை மலரை இருப்பிடமாகக் கொண்ட நான்முகன் உள்ளத்தில் உண்டாக்கி அழகிய திருக்கைகளில் அளிக்க. முருகப்பெருமானால் ஏற்றருளப் பெற்ற மங்கல நாளை - தாவியை - அழகிய தெய்வயானை அம்மையார் கழுத்தில் அணிந்து திருமுடியில் நல்ல மலர் மாலையையும் குடியருளினார். இந்திரன் அப்போது மாம்பழம், வாழைப்பழம், பலாப்பழம், இனிய கரும்பு, நல்ல தேன் காமதேனுவின் பால் என்ற இவற்றைச் சிறந்த ஆறுமுகப்பெருமாலுக்கு நெல்வேத்தியமாக்கினான். அப்போது வார்கள் இட்டுக் கட்டப்பட்ட மத்தளங்கள், தக்கைகள், வலம்புரிச் சங்குகள், பேரிகைகள், முதலிய வாத்தியங்கள் ஒலித்தன. ஒன்பது வீரர்களும் பூதகளைத் தலைவரும் ஆரவாரம் செய்து கொண்டு முருகப்பெருமானை வணங்கி மகிழ்ச்சியை அடைந்தனர்.

குளிர்ந்த துளசி மாலையை குடிய திருமால், தாமரையில் வீற்றிருக்கின்ற நான்முகன், எட்டுத் திக்குப் பாலகர், இந்திரன், மற்றத் தேவர்கள் மற்றுமுள்ள அனைவரும் அந்த இடத்தில் அந்த திருவளின் கோலத்தைக் கண்டு தம் கண்ணாகிய புலன் இந்த அரிய காட்சியைப் பார்த்து சிறந்தது என்று உரைத்தனர்.

தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகன், எரியும் தீயையும் மற்றும் உள்ளவற்றையும் கொணரச் செய்து, முருகப்பெருமானைக் கொண்டு

தூய்மையான திருமணம் செய்து கொள்ளும் பழைய முறைப்படி வேள்வியைச் செவ்வையாகச் செய்தான். குமரக் கடவுள் தெய்வயானையுடன் தீயை வலமாக வந்து, நான்முகன் தலையில் திருவடியைச் சூட்டிய அப்பெருமான் அம்மியின் மீது அந்த தெய்வயானைப் பெருமாட்டியின் சிறிய திருவடிகளை எடுத்து வைத்தருளினார். மாலினிகள், காளிகள், தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கின்ற இலக்குமி, பால் போன்ற நிறமுடைய கலைமகள் முதலியோர் வணங்கிச் சூழ்ந்து நிற்ப வேலினால் சூரபன்மனான மா மரத்தை இரண்டு பிளவாக வீழ்த்தருளிய முருகப்பெருமான் அருந்ததியைத் தெய்வயானையுடன் பார்த்தருளினார்.

இங்ஙனம் திருமணம் நிகழ்ந்து முடிந்தது. அதன் பின்பு தெய்வயானை அம்மையாருடன் சிவந்த ஒளியையுடைய வேல் படை ஏந்திய முருகப்பெருமான் அன்னை தந்தையாரான உமையம்மையாரையும் சிவபெருமானையும் அன்புடனே வணங்கில் வலம் வந்து முறையாய் மூன்று முறை திருவடிகளை வணங்கினார். சிவபெருமானும் உமையம்மையாரும் தம் திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கிய மகனும் மருமகனுமான இருவராயும் அன்புடன் எடுத்து அணைத்து. அருள் செய்து தம் அருகில் இருத்தி உச்சி மோந்து, 'உமக்கு எம் முதன்மையைத் தந்தோம்' என்று சிவபெருமான் கூறியிருளினார்.

ஆறுமுகப் பெருமானையும் தெய்வயானை அம்மையாரையும் திருமண மண்டபத்தில் இருந்த அனைவரும் முறையாக வணங்க. அவர் அனைவர்க்கும் அருள் செய்து உடன் வந்த பரிவாரத்துடன் நீலகண்டரான சிவபெருமானும் உமையம்மையாரும் விரைவாக மறைந்தருளினார். சிவபெருமானும் உமையம்மையாரும் வரிசையாக வந்திருக்க முனிவர்களையும் கரைகளையுடைய ஆழமான கடலுள் அகப்பட்டு வருந்துபவர் கரையை அடைந்தாற்போல, தெய்வயானை அம்மையுடன் முருகப்பெருமானை வணங்கிக் கவலை நீங்கப் பெற்றனர்.

உமையம்மையும் சிவபெருமானும் வீற்றிருந்த பீடங்களின் மீது முருகப்பெருமான் தெய்வயானை அம்மையாருடன் வீற்றிருந்தனர். அச்செயலைக் கண்டு அந்த இருவரின் தாமரை மலர் போன்ற மேன்மையான அடிகளை அனைவரும் மகிழ்ச்சியால் வணங்கித் தூதித்தனர். இங்ஙனம் அனைவரும் வணங்கித் தூதித்தவுடனே அரியணையினின்று இறங்கி

எல்லாரும் வணங்கி உடன்வர. சிறந்த ஆழமுகங்களையுடைய குற்றமற்ற முருகப் பெருமான் மங்கல வாத்தியங்களுடன் போய்த் தெய்வயானை அம்மையாருடன் தம் திருக்கோயிலை அடைந்தார்.

முருகப் பெருமான் அப்போது இந்திரனுக்கும், திருமால், நான்முகன் முதலான தேவர்க்கும் மற்றவர்க்கும் விடை தந்து. தம் பரிவாரங்களை ஆலயத்தின் வெளிப் பக்கத்தில் முறையே காவல் செய்யுமாறு திருவருள் செய்தார். அமிழ்தம் போன்ற மொழியையுடைய தெய்வயானை அம்மையாரும் முருகப் பெருமானும் கலந்திருந்த காலத்தில், நான்முகனும், திருமாலும் மற்றவரும் விளைந்து அவரவர்க்காக அமைந்த பழைய இருப்பிடங்களை அடைய. இந்திரன் பரிவாரங்களுடன் தன் மரளிகையை அடைந்தான்.

19. விண் குடியேற்று படலம்

இங்ஙனம் சில நாட்கள் சென்ற பின்னர், ஒரு நாள் தெய்வயானை அம்மையாரும் தாழும் எழுந்தருளிருந்த கிடத்தை விடுத்து. இந்திரனின் வினையின் குறையைப் பூர்த்தியாக்குவதைத் தம் திருவள்ளத்தில் என்னி. அரச நகரின் பெரிய கதவின் அருகில் முருகப் பெருமான் வந்தருளினார். அப்போது கொத்தாக மலர்ந்த மலர்களால் அமைக்கப்பெற்ற மாலையணிந்த திரண்ட தோளினரான முருகப் பெருமான், வாயுதேவன் வந்து வணங்க. வணங்கிய வாயுதேவனைப் பார்த்து, “நம் ஒப்பற்ற தேரைக் கொண்டு வருக!” என்று அருளி செய்ய, அவன் மன வேகத்தை விட விரைந்து செல்லும் தேரைக் கொண்டஞ்சு நிறுத்தினான்.

தெய்வத் தன்மையுடன் விரைந்து ஓடுகின்ற தேரின்மீது தெய்வயானை அம்மையாருடன் முருகப் பெருமான் எழுந்தருளினார். எழுந்தருள், தேவர்கள் எல்லாம் கடல் போல அகன்று நின்றவராய்ச் சிறந்த மலர்களை பலமுறை பொழிய, நான்முகன் முதலிய தேவர் யாவரையும் முருகப் பெருமான் பார்த்து, “நீங்கள் அனைவரும் உங்களுக்குரிய ஊர்திகளில் ஏறி எம்முடன் சொங்கத்துக்கு வாருங்கள்!” என்று அருளி செய்தார். முருகப் பெருமான் இதைச் சொல்லியிருளியவுடன் ‘நன்று’ என்று நான்முகன் அன்னப்பறவை ஊர்தியிலும் அங்குள்ள திருமால் பாம்புக்கு பகையான கருடன் மீதும்

ஏறினர். மாறுபாடு இல்லாத வெள்ளி மலையில் உள்ள தெளிந்த தீர் நிலைகளில் ஊறுகின்ற தீர் ஒழுக்கைப்போல மும்மதமான ஆறு பாய்கின்ற வலிமையுடைய ஜாவதும் என்ற யானையின் மீது ஏறி இந்திரன் வந்தான்.

மேற் சொல்லப்பட்டவர்களே அல்லாமல் நின்றுள்ள தேவர்கள் எல்லாரும், முழுதும் உணர்ந்த முனிவர்களும், தமக்குள்ள ஊர்திகளில் ஏறி வந்து இறைவனை துதித்து 'வள்ளலான் குமரப்பெருமான் இப்போது தேவர் உலகத்துக்கு செல்லப் போகின்றனர்' என்று கூட்டமாகப் பலர் சொன்னிடுனே பூதப் படைகள் முழுதும் எழுந்தன. குடமுழா, பணை, கொக்கரை, தண்ணூலுமை, படகம் முதலிய வாத்தியங்களை எடுத்துக் கொண்டு இடியானது இடித்தாற்போல் பக்கத்தில் சூழ்ந்துள்ள பூதர்கள் முழுக்கினர்.

இவ்வாறு நெருங்கிய பரிவாரங்கள் அருகில் பொருந்திச் செல்லப், பாஞ்சுடர்த் தேவரான முருகப்பெருமான் திருப்பாங்குன்றத்தில் உள்ள ஒப்பில்லாத தம் திருநகரத்தை விட்டு புறப்பட்டு, ஒரு போதில் முருகப்பெருமான் வானத்தில் உள்ள தேவர் உலகத்தை கடந்து, மாமன் இந்திரனின் பழைய அமராவதி நகரத்தை அடைந்தார்.

முருகப்பெருமான் வானில் குருபன்மனின் மகனான பானுகோபன் முன்பு அழித்த இந்திரனின் அமராவதி பட்டினத்தை முன்போல் நினைத்து சிற்ப நூல் வல்ல தேவதச்சனைப் பாங்கருளிப் பின்வருமாறு உரைத்தருளினார். “துன்பம் நீங்கப் பெற்ற இந்திரன் அளவில்லாத செல்வத்துடன் முன்பு இருந்தது போல அமராவதி பட்டினத்தை விரைவாக படைப்பாயாக!” எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

சிற்பநூல் முறையை உணர்ந்த தேவதச்சன், அமராவதி நகரத்தில் வானத்தில் உலவும் ஆற்றைப் போல உயர்ந்த மதிலை அமைத்தான். தேவதச்சன் ஆயிரம் இதழ்களைக் கொண்ட தாமரை மலரை இடமாகக் கொண்ட நான்முகனின் நான்கு வாய்களையும் திறந்தாற் போன்ற உறுப்பினைக் கொண்ட பெரிய மதிலின் நடுவில் நான்கு வாயில்களை உருவாக்கினான். நான்கு திக்குகளில் உள்ள பூதகணத்தவராலும் கூப்பதற்கு முடியாது என்று கூறும்படி ஏழு நிலைகளையுடைய கோபுரங்களை வரிசை வரிசையாக அமைத்தான். இந்திரன் இருக்கும் அரண்மனையும், சிறந்த ஆறுமுகப் பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் கோயிலும், மாறுபாடில்லாத

திருமால், நான்முகன் என்பவர்க்குக் கோயில்களும், மற்றும் மற்றவர்க்குரிய இருப்பிடங்களும் ஆகியவற்றையும் தேவதசன் அழகுறப் படைத்தான்.

இவ்வாறு ஓர் இமைப் பொழுதுக்குள் தேவதசன் அநங்களைப் படைத்த தன்மையைக் கண்டு. தேன் மலர்ந்த துளசி மாலை குடிய முடியையுடைய திருமால், நான்முகன் என்பவர் தம் மனதில் மகிழ்வை அடைந்தனர். அநத சமயத்தில் அரம்பை போன்ற தேவமகளினுடன் பொன் மயமான விமானத்தில் ஏறி இந்திரானி, மன்னன் இந்திரானின் மாளிகையை அடைந்தான். இந்திரானி அங்ஙனம் செல்லும் போது ஆறுமுகப்பெருமான் இந்திரானின் மாளிகையின் முதல் வாயிலை அடைய நான்முகன் முதலியவர் தமதம் ஊர்திகளினின்று இறங்க. மயில் போன்ற சாயலையுடைய தெய்வயானை அம்மையுடன் முருகப்பெருமான் மாணிக்க மயமான தேரினின்றும் இறங்கிப் பொன்னால் ஆன சபையில் போய் இருந்தனர்.

ஆறுமுகப் பெருமான் தாமரை மலரில் வீற்றிருப்பவரான நான்முகன் முதலியவரை முழுக்கருணையுடன் பார்த்து, “இந்த நகரத்தில் இருந்து அரசு செய்வதற்கு, இந்திரனுக்கு இப்போதே பொன்னால் ஆன அழகு செய்யப் பட்ட முடியை விரைவாகச் சூட்டுங்கள்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். இங்ஙனம் ஆறுமுகப்பெருமான் ஆணையிட்டருளியவுடனே ஒரு கணப்போதில் அட்டமங்கலம் முதலானவற்றை வருவித்து மங்கலமான கவரி, ஒளியையுடைய வாள், மணிமுடி, வெண்கொற்றக்குடை முதலியவற்றுடன் இவையல்லாத மற்றவற்றையும் முறைப்படி கொண்டு வந்து சேர்த்தார்கள். அரசுக்கு உரிய அனைத்தையும் அநத இடத்துக்கு அத்தே வரை அழைப்பித்து அலையையுடைய கங்கையாற்றின் தெளிந்த நீரால் முழுக்காட்டுச் செய்து செழுமை வாய்ந்த ஆடைகள், அணிகள், சுந்தனங்கள், மனம் வாய்ந்த மலர் மாலைகள் முதலான அனைத்தும் அனிலித்து பெருமையுடைய அரியணையில் அமரச் செய்து முறைமையுடன் இந்திரனுக்கு முடியைச் சூட்டினார்.

இந்திரன் அச்சமயத்தில் எம் முருகப்பெருமானின் எதிர் போய் வணங்கித் தூதித்து, “எம்பெருமானே, வளைமை யிக்க இச்சவர்க்கத்தையும் பழைய அரசையும் மற்றச் சிறப்புகளையும் ஆகிய எல்லாவற்றையும் ஒன்றாக எனக்கு அளித்தீர். இதனால் நான் உய்ந்தேன். இதைவிட ஒருவருக்கு அடையத் தக்க பயன் உண்டோ?” என்று இந்திரன் சொல்லவும், முருகப்பெருமான்

அவனுக்கு அருள் செய்து. “இந்த நகரத்தை ஆண்டு நலமாக இருப்பாயாக!” என்று சொல்லி அவனை அருகில் இருத்தி மற்றத் தேவர்களை அவர்கள் நாள்தோறும் வாழ்கின்ற இருப்பிடங்களுக்குச் செல்லுமாறு அனுப்பி தம துணைவியான தெய்வயானை அம்மையாரும் தாழும் பெரிய கோயிலை அடைந்தனர்.

20. கந்த வெற்பு

இவ்வாறு சில நாட்கள் சென்றன. பின்னர் முருகப்பெருமான் ஒருநாளில் ஒப்பில்லாத கந்தமாதன மலையில் வீற்றிருக்க என்னிடத் தெய்வயானை அம்மையுடன் கோயிலிலிருந்து எழுந்தருளவும், அதனை அறிந்து நான்முகன் முதலியவர் வந்து சேர்ந்தனர்.

முருகப்பெருமான் தேரில் ஏறியவுடனே அவரது ஆணையால் வீரவாகுதேவர் அகன்ற அந்தத் தேரில் ஏறித் தார்க்கோலை எந்தித் தேரை நடத்தினார். போரிடும் வில்லையுடைய வீரர் முதலியவரும் பூதகணங்களான கடலும் பக்கத்தில் சூழ்ந்து வர கரிய கண்டம் உடைய சிவபெருமான் எழுந்தருளியுள்ள திருக்கயிலாய மலையை கந்தவேள் சென்றடைந்தார். முருகப்பெருமான் அங்குச் சென்று தேரினின்றும் விரைவாக இறங்கி, மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமானை உலகத் தாயான உமையம்மையாருடன் வணங்கி, அவர்களிடம் விடை பெற்று கந்த மலையில் உள்ள தம ஆலயத்தை அடைந்தார்.

கோயிலுள் சென்ற குமரக்கடவுள் போர் வீரர்கள் எல்லாரும் நெருங்கித் தம் அடித்தொண்டராய் நிற்கப், பழைய படையான பூதங்கள் துதிக்க, மை பூசப் பெற்ற குவளை மலர் போன்ற ஒள்ளிய கண்ணணையுடைய தெய்வயானை அம்மையாருடன் கூடி, மிக உயர்ந்த மணிப்பீட்டில் எழுந்தருளினார். தூய மறைகளாலும் துதிப்பதற்கு அரிய முருகப் பெருமானின் சிவந்த பேரடிகள் வாழ்க! அவர்க்குக் கொடியும் பரியுாக உள்ள கோழியும், மயிலும் வாழ்க! கொடிய சூரபன்மனின் மார்பை பிளந்த வேல் வாழ்க! அப்பெருமானின் உண்மை அடியவர் வாழ்க! இவ்வுலகம் எல்லாம் வாழ்க!.

21. வள்ளியம்மை திருமணம்

பலவகை நன்மைகளையும் தன்னிடம் கொண்ட நல்ல தொண்டை நாட்டில், பலவற்றால் பெருமம் கொண்டு விளங்கிய 'மேற்பாடி' என்ற ஊரை, நான்முகன் படைக்கும் அண்டமாளை உடலுக்கு ஆள்மாவாய் பயன் பொருந்திய பழைமையாளை ஊர் என்று உரைப்பர். அத்தகைய பழைமையாளை அழுகுடைய 'மேற்பாடி' என்ற ஊரில், பரந்த தெளிந்த நிரையுடைய கடலாற சூழப்பட்ட ழமியை அளந்த திருமாலின் வடிவம் போல நீண்டு உயாந்த ஒரு மலை நிலைபெற்று விளங்கியது.

மணம் கமமும் மூல்லை மலர்கள் மலர்ந்திருந்த அழகிய காட்சியாலும், மூங்கில் எல்லாம் ஈன்ற தூய ஒளியுடைய முத்துகளின் ஒளியாலும், சோலைகளில் தேன்னிறைந்திருக்கும் தேன் அடைகள் தொங்கும் செய்கையாலும், பலவகை மீன்களும் பூரண சந்திரன்களும் உதயமான ஒரு வானம் போல அந்த வெள்ளிமலைச்சாரல் விளங்கியது. இத்தகைய பல வளங்கள் பொருந்திய அந்த வள்ளி மலையின் வேடுவர் செறிந்துள்ள ஒரு சிற்றூர் இருந்தது. ஆறு முகங்களையுடைய முருகுப்பெருமான், முன்பு போலப் பின்னும் ஒரு முறை, தன்னிடம் எழுந்தருளுமாறு, சுவாக்க நகரமானது பெருந்தவத்தைச் செய்து கொண்டு அங்கு இருந்ததைப் போலது தூய்மையாக இருந்தது.

அத்தகைய அந்தச் சிற்றூரில் உள்ள வேடர் அனைவருக்கும் நாயக்மான தலைமை பூண்டு அரசு செய்பவன், அச்சத்தைத் தரும் வேலையுடைய நம்பி என்று அழைக்கப்படுவன் ஆவான். அவன் முன் பிரவியில் மிகப் பெரிய தவத்தைச் செய்தவன். ஜிப்பிறப்பில் லிலமைந்தரைப் பெற்று, மகள் ஜில்லாத காரணத்தால், மகள் பேற்றை எண்ணி அதன் பொருட்டாக அந்திலத்துக்குரிய முருகுப்பெருமானை எண்ணி வழிபாடு செய்தான். நம்பியாசன் மகள் பேற்றை எண்ணி வழிபாடு செய்யும் அந்த மலையின் ஒரு பக்கத்தில், ஐந்து புலன்களும் ஒரு வழிப்பட்டுச் செல்லுமாறு, அவற்றைச் செவ்வனே நடத்தும் பழைமையை மறவாத சிவ முனிவர் என்கின்ற மேலோர், எவ்வகைப்பட்டவரும் அடைவதற்கு அரிய சிவபெருமானை மனத்துட்கொண்டு, நல்வழி நோன்புகளை மேற்கொண்டு தவத்தைச் செய்து கொண்டிருந்தார்.

மருஞும் பெரிய பசிய கண்களையும், சிறிய தலையையும், ஒவிக்கும் புன்மையாள வாயையும், வளைந்து நியிர்ந்து அகன்ற செவியையும், சிறிய

வாலையும், புள்ளிகளையுடைய தூய உடலையும், புல்லிய மயினாயும், குளம்புடன் கூடிய மெல்லிய கால்களையும் உடைய மான் ஒன்று, தன்னளைக் கண்டவர் மோகம்கொள்ளுமாறு, சிவமுனிவர் தவம் செய்து கொண்டிருத்த அந்த இடத்தில் வந்து உலவியது. போர்ச் செயலில் மேம்பட்ட கூர்மையான வேலையுடைய உயர்ந்தவரான முருகப்பெருமானது திருவருளால். அங்கு வந்து உலவிய சிரந்த அந்தப் பெண் மாணைச் சிவமுனிவர் என்ற தூயவர் பார்த்த அளவில், காமத்தால் மனை வருந்தலானார்.

தவ முனிவரின் காட்சியளவையால் அந்த மாணிடத்தில் கரு உண்டாயிற்று. சிவந்த கண்களையுடைய திருமாலின் மகளாகிய சுந்தரவல்லி என்ற பெருமாட்டி அதை விரைவாய்த் தெளிவாக அறிந்து, சிரவஞ்சு மலை பிளக்குமாறு வீசிய கூர்மையான வேலையுடைய முருகப்பெருமான், அழித்த வல்லியும் தாழும் முன்னம் தவம் செய்து கொண்டிருந்த காலத்தில், திருவாய் மலர்ந்த அருட் குறிப்பின் வழியே நடக்கும் தன்மையுடையவராகையால், அத்தெய்வீக்குருப்பத்தில் புகுந்தார். (திருமாலின் புதல்வியர் சுந்தரவல்லி, அழித்தவல்லி. அவ்விருவரும் முருகனைக் கணவனாக அடைய வேண்டும் எனத் தவம் செய்தனர். அப்போது முருகன் அவர்களை விண்ணனிலும் மண்ணிலும் பிறக்குமாறும் தாம் அவர்களை மணந்து கொள்வதாகவும் சொன்னார்; அதன்படி மண்ணுலகத்தில் பிறந்த சுந்தரவல்லி வள்ளியானார்.)

தம் மரபில் தேங்ளறியவனான ‘விஷ்ணுயஜக’ என்னும் அந்தணானிடத்தில், இனிக் ‘கற்கி’ என்ற குதிரையாய்ப் பிறக்கும் திருமாலின் மகளான சுந்தரிப் பெருமாட்டியார், சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்ணின்றும் அவதரித்த முருகப்பெருமான், முன்னர்ச் சாவணப் பொய்கையில் தவம் செய்து கொண்டிருந்தபோது, “சுந்தரவல்லியே! நீ மாணிடத்தின் பிறவி எடுத்து நம்மிடம் வருக!” என்றாருளிய திருவருள் வாய்மையால், அந்த மாணின் வயிற்றை அடைந்தார். (கலியுகத்தின் முடிவில் ‘விஷ்ணு யஜக’ விடம், திருமால் ‘கற்கி’ என்னும் குதிரையாக அவதரிப்பார் என்பது நூல்கொள்கை. சுந்தரவல்லி மாணின் கருவினை அடைந்தார்.)

அச்சமயத்தில் தூய்மையான அந்த மான் அந்த இடத்தை விட்டு நீங்கி, அம் மலைச்சாரலில் உள்ள தினைப் புனம் எங்கும் உலவி, அங்குள்ள கணைகளின் நீரையுண்டு, ஒரு சிறிது மரச் செறிவில் தங்கி, பின்னர் இனியமலைச் சாரலில் ஏறி நடந்து சென்றது. நல்ல வளங்கள் பொருந்திய

அந்த மலையில் நடந்து சென்ற பெண்மான், அந்த மலையின் தீட்டந்தோறும் நெருங்கியுள்ள தினைப் புனங்களில் எல்லாம், ஆங்கங்குக் காவல் செய்கின்ற வேட்டுவப் பெண்களின் செவ்வரியுடைய விழிகள் போல் சென்றது. கருக்கொண்ட மான், வேட்டுவச் சேரியில் உள்ள மகளிர்கள், உளிமையத் தலையில் கொண்ட கோல் வடிவான், விழங்குகளைத் தோண்டும் கருவிளைக் கொண்டு, தநையின் உள்புகும் பெரிய வள்ளிக் கிழங்கைத் தோண்டி எடுத்துக் குழியாகச் செய்துள்ள புன்மையான தினைப் புனம் ஒன்றில் புகுந்த அந்தப் பெண்மான் பெருமையிற் சிறந்த முருகப் பெருமானுக்குத் துணைவியாக ஆக தீருப்பவரா, தான் தன் கருவில் தாங்கி, நடைதளாந்து மெல்லச் சென்று மயங்கிப் பெருமூச்சுக் விட்டு, வயிறு வருந்தி, வள்ளிக் கிழங்கு தோண்டியிடுத்த அந்தக் குழியில் குழந்தையை என்றது.

தனக்கு ஒப்பில்லாத கந்தாவல்லியார் தம் பூர்வ ஞானம் நீங்கி, குழை என்ற காதனி, சிறுவளையல், திரண்டவளையல் முதலான பழைய அனிகள் பலவற்றை ஒருங்கு தரித்துத் தளிராலும் மலராலும் ஆன தழையுடை புனைந்து மானின் வயிற்றினின்று வெளிப்பட்டு அவதரித்தார். குழந்தையை என்ற அந்தப் பெண்மான் திரண்ட வளையலை அனிந்த கைகளையுடைய அந்தக் குழந்தையை உற்றுப் பார்த்து, 'இது எம் மான் இனத்தைச் சோந்துதன்று. வேற்று இனவடிவு கொண்டு என் வயிற்றில் பிறத்தது.' என்று எண்ணி, மிகவும் மருண்டு. அந்தக் குழந்தையை விட்டு அகன்றது.

மான் என்ற பெண்குழந்தை அழுதிடபன்னிரண்டு தோள்களையுடைய எம் தந்தையான முருகப்பெருமானது திருவருள் தூண்ட, வேட்டுவர் குல மன்னானான நம்பியும் அவனுடைய மனைவியும் பரிவாரங்கள் பக்கத்திலே வர, செம்மையான தினைப் பயிர்கள் மிகக் புனத்தில் சென்றார். தினைக் கொல்லலையில் புகுந்த வேட்டுவமன்னானான நம்பி என்பவன் உடன் வந்த வேட்டுவ மனைவியுடன், திருளை ஒத்த கந்தலையுடைய அக்குழந்தையினது மென்மையான அழுகுறைக் கேட்டு, 'அழுவதால் எழும் அந்த ஒவி ஏது?' என்று விரைந்து, வெறுமையான அந்தத் தினைப் புனத்துக்கு வந்தான்.

புனத்தில் வந்த நம்பிராகன் வள்ளிக் கிழங்கைத் தோண்டியிடுத்த குழியில் தங்கிய தூண்டா மணி விளக்கைப் போன்ற பெண் குழந்தையான பெருமாட்டியைக் கண்டாண்டு; 'இந்தா, இஃது ஓர் இளங்குழந்தை!', என்றுதன்

5. கறை சுப்ரமணிய

சதுர்புஜம் த்ரிநேதரம் ச வேறுமாத்து கிரிடினம்
 தூலம் வஜ்ரம் தூரம் ஸவ்யேவரம் அபயகம் அன்யகே
 ச்வேத வள்ளர்தூரம் தேவுஞ் ஸர்வேஷாம் ரகஷன

உங்முகம்

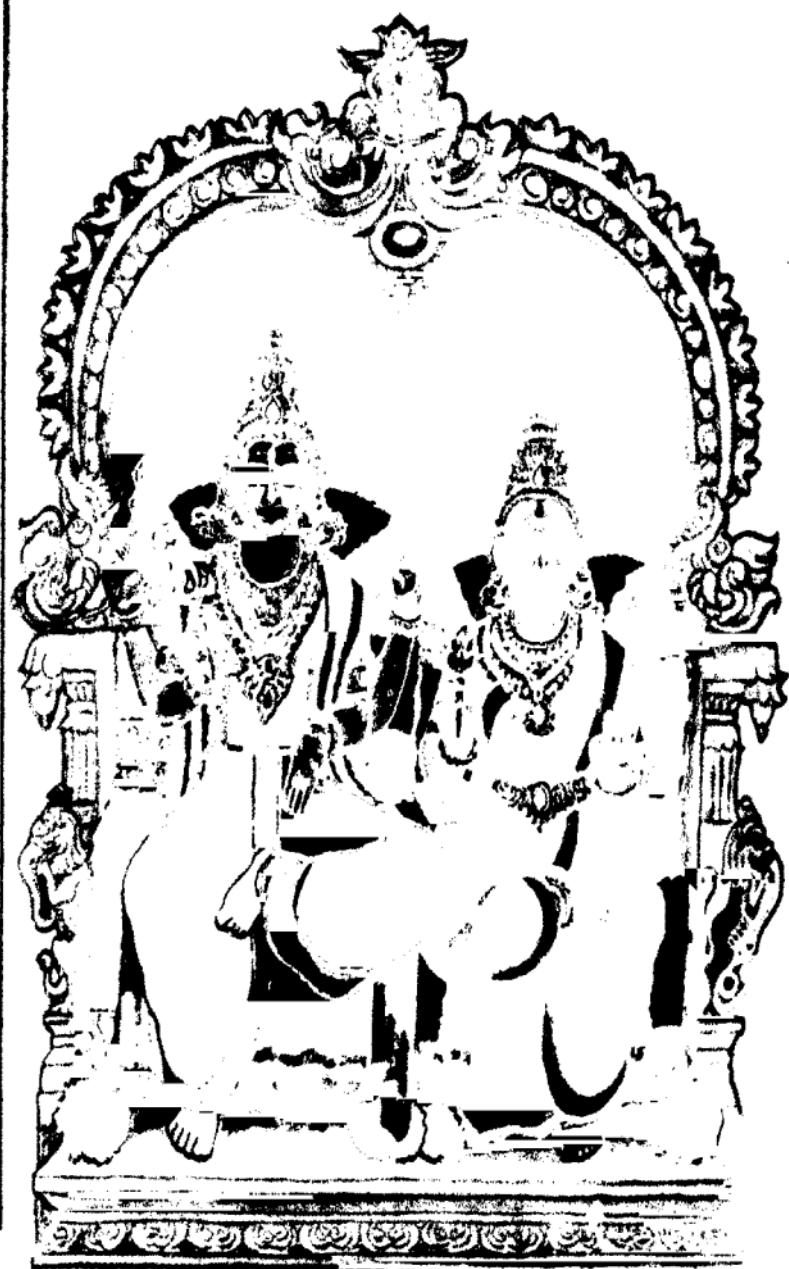
ஜாயயாவாம பார்ச்வேது கல்யாணோத்துவ லிக்ரவும்
 பாதுங்புஜம் வற்றுத்தித்யாத்வா குஹாபும் ஸமாச்சரயே

இரத்னங்க எழைத்த பொன் கிரி_ம், முன்று கண்கள்,
 நான்குதிருக்கரங்கள், வலது/இரு கைகளில் தூலம், வஜ்ரம்
 இடது கரங்களில் வரம், அபயம், வெள்ளை வள்ளுரம்,
 அனைத்தையும் ரகஷித்தலையே நோக்காகக்

கொண்டுள்ளவர்.

பத்தி இடது பக்கத்தில், கல்யாண உர்சவ லிக்ரவுர்,
 ச்யாம (சாம்வல்) நிறம்.

தூறு கப்ரமணிய

மனைவிக்குச் சொல்லி தீருகை களாலும் எடுத்தான். எடுத்து, தன் மனைவியான குறத்தியின் கையில், அவன் மனத்தில் கொண்ட தூண்பம் தீங்கத் தந்தான்.

வேறுவ ஆசியன் நம்பியின் மனைவி, அக்குழந்தையைத் தன் கையில் வாங்கி, அப்போது தானே கருப்பமும் கருப்ப வேதனையுமாய் தீருந்து குழந்தையைப் பெற்றிருத்தவள் போலப் பேணி, மிகவும் மலிழந்து அன்பு மிகுறியால் தன் கொங்கைகளில் காக்கும் அமிர்தமான பாஸல ஊட்டினான். அந்த வள்ளிமலைக் குறவனான நம்பியரசன், தினைப்புனத்தை விட்டு நீங்கி, மழலை பொருத்தியவாயுடைய பூங்கொம்பு போன்ற குழந்தையுடன், மனைவியான குறத்தியை அழைத்துக் கொண்டு, தன் சிறு குடிசைக் கேர்த்தான்.

பின்னர் குழந்தை விடைத்த மலிழ்ச்சியைக் குரவை ஆடி வெண்ணிற அரிசி, மஞ்சள், மலர் ஆகியவற்றைச் சிந்தி, ஆட்டைவெட்டி, அழியநீண்ட வேலையூடைய முருகலூக்கு விழாச் செய்து வேலனைக் கொண்டு வெறியாட்டைச் செய்தான். அப்போது அங்கு வந்த அவர்களின்து முதியவர் ஒருவர் வந்து வள்ளிக்கிழங்கு தோண்டிய குழியில் தோன்றிய காரணத்தால் இப்பெண் குழந்தைக்கு “வள்ளி” என்ற பெயரைச் சூட்டினார். தம்குலத்தில் தோன்றிய சுற்றத்தவரான முதியவர் இப்படிச் சிந்தித்து ‘வள்ளி’ என்ற இயற்பெயரைச் சூட்டிட அதனைக் கேட்டு, திரண்ட கொங்கையையூடைய குறத்தியுடன் கூடிய வேட்டுவர் மனைவான நம்பி, உலக அன்னையான வள்ளியை ‘நம் மகன்’ என்று அவனும் பெயரைச் சூட்டி அன்பு பார்டி வளர்த்து வந்தான்.

அழகான தோட்டில் பருவம் நீங்கி, நிலத்தில் தவழ்ந்து, தளர் நடையும் நடந்து, வேங்கை மர நிழலினையூடைய முற்றத்தில் நடந்து, சிறுமுறத்தால் முத்துகளையும் மனிகளையும் புடைத்து, சிறு வீடு கட்டி, அவ்வீட்டில் சிறு சோறு சுமைத்து இங்ஙனம் பெண் குழந்தைகளுக்குரிய விளையாட்டுகளை வள்ளி நாயகியார் பழைய பிறவி உணர்வு சிறிதும் இல்லாது தவழ்தல் முதலான உள்ளம் மலிழ்தற்குரிய விளையாட்டுகளைச் செய்து வளர்ந்து வரும் காலத்தில், ‘எம் தந்தையான முருகப்பெருமானின் தோன்களைத் தழுவுதற்கு இந்தப் பருவம் பொருத்தும்’ என்று கூறும்படி, பசியவளையலை அணிந்த வள்ளியம்மையாருக்குப் பள்ளிரண்டு ஆண்டுகள் கழிந்தன, தூயும் அந்த ஜில்லத்துத் தலைவரான நம்பியும், மனத்துக்கு உரியதான்

பருவத்தைத் தம் மகள் அடைந்ததைப் பார்த்துத் தம் குலத்தில் வழங்கி வரும் ஒரு முறையை ஆராய்ந்து, மாளின் வயிற்றில் அவதாரம் செய்த வள்ளி நாயகியைப், பசிய தினைப்புனத்தில் தினையின் விளைவை நன்கு காவலிட செய்யும்படி செய்தனர்.

இமுத்துக்கட்டப்பட்ட வில்லையுடைய கரிய வேடர்கள் கைத்திருத்தால் அமைந்த பரண்மீது எம் வள்ளி நாயகியார் வீற்றிருந்து, 'தட்டை', 'குளி' 'தழல்' என்னும் கிளி கடிகருவிகளை கையில் கொண்டு, தினைப்புனத்தைக் கிளி முதலான பறவை அனுகாதவாறு காத்து வந்தார். இவ்வாறு இந்நாயகி தினைப்புனத்தைக் காவல் செய்து கொண்டிருந்தார். அவ்வாறான பரிபக்குவ நிலையில், அந்த வள்ளிக்கு அருள் செய்யுமாறு ஞானக் கதிர்களையுடைய வேலைக் கொண்ட முருகன், கயிலாய மலையைச் சார்ந்துள்ள கந்தமலையைவிட்டு நீங்கித்துணைவர்களையன்றித் தெய்வயானையையும் விட்டுப் பிரிந்து தளியாய் வந்து, திருத்தணிகை மலையில் தங்கினார். பிரப்பஸ் கொடிகள் தழைத்துப் படாக்துதணிகை மலையில், சுடரையுடைய வேல் ஏந்திய வீரான முருகப் பெருமான் வீற்றிருந்தார். அந்தச் சமயத்தில், இசை நூற்படி சுட்டுவிரில் செய் தொழிலான வார்த்தலைச் செய்தலும், சுட்டு விரலும் பெரு விரலும் கூட்டி நரம்பை அகழும் புறழும் வருடுதல் என்ற வடித்தலைச் செய்தலும், நரம்புகளை வலிவு காணத் தெரித்தலும், நரம்புகளை இடைவிட்டுத் தீண்டுதலான உரழுதலைச் செய்தலும் இவ்வாறு யாழ் வாசித்தலில் வல்ல தேவ முனிவரான நாரதர் ழமிக்கு வந்தார். கரிய தினைப் புனத்தில் காவல் செய்கின்ற கன்னியான வள்ளி நாயகியைத் தரிசித்து, இவற்றைக் கூறித் தூதி செய்து, அந்த இடத்தினின்று நீங்கி, ஒரு நாளில், மூன்று நீலமலர்கள் மலர்களின்ற தீர்த்தமான கனையையுடைய தணிகை மலையை அடைந்தார். திருத்தணிகை மலையில் எழுந்தருளியிருந்த ஓப்பற்ற முருகனை அடைந்து அப்பெருமானின் அஞ்ஞானத்தைச் சீறும் இருதிருவடிகளைப் பல முறை வணங்கித் தாழ்ந்து நின்று மெளனமாக நல்ல தவத்தைச் செய்த சிவமுனிவரின் மகளார், மாண் வயிற்றிலே பிறந்தவர், வள்ளி மலையில் வேடர் குலத்தில் கன்னிப் பருவத்தை அடைந்து தினைப் புனத்தைக் காவல் செய்து கொண்டு பரண்மீது உள்ளார்.

"ஜூயனே! அந்தப் பெண் தெய்வத்தின் திருமேனியின் நலம் செந்தாமரையில் வீற்றிருக்கும் இலக்குமிக்கும் இல்லை! இது பொய்யன்று.

கிந்தப் பூமியில் கண்டறியாத அதனாக காலூம் பேறு பெற்றுத் தங்களுக்கு விண்ணப்பம் செய்ய வந்தேன்! தாங்கள் அங்குச் சென்று அந்த அழகனங்கைக் காண்க! “உயிர்க்களுக்கெல்லாம் தாயாரும் அந்த அம்மையார் முற்பிறப்பில் திருமாவின் மகள். தங்களது திருத்தோள்களைத் தழுவ முன்னரே தவம் செய்தவர். நான் கூறிய இப்போதே போய் அந்த அம்மையாருக்கு அருள் செய்க.” என்று வேண்டிக் கொண்டார்.

இவ்வளவு நாரத முனிவர் வேண்டிக் கொண்ட சமயத்தில் கூர்மையான வேலையுடைய முருகப்பெருமான், ‘குற்றமற்ற காட்சியுடையவனே! நீ கூறிய இதுநல்லதுநல்லது! நீ செல்வாயாக’ என்க சொல்லி மனத்தைத் தூண்டிக்காம நேரம் மிகும் விரகநோயான கவலையைத் தம் உள்ளத்தே கொண்டார். போற்றல் படைத்த முருகப்பெருமான் அம்புகளை எய்யும் நீண்ட வில்லை யுடைய வேடரின் மகளான வள்ளி நாயகியார் உய்யுமாறு நல்ல அருள் செய்து, தன் உண்மை வடிவத்தை நீத்து, மோகத்துக்குரிய மனித வடிவம் கொண்டு அடிகளில் கட்டியலீக்கழலை உடையவராய் இடையில் கச்சினன்யுடையவராய், தோளில் மாலைகளை அணிந்தவராய். அம்பு தொடுத்து கட்டப்பட்ட வில்லை உடையவராய். இருண்ட தலைமுடியுடையவராய், நெந்தியவராய், மனித வேட்டுவக் கோலம் பூண்டு முருகப்பெருமான் காட்சி தந்தார்.

கிளியின் மழலைச் சொல் போன்ற மழலைச் சொல்லையுடைய வள்ளி நாயகியரிடத்தில் தமக்குண்டான மோகமானது. தம் உள்ளத்தைப் பிடர் பிழித்து உந்த எம் பெருமானான முருகன், திருத்தணிகை மலையை விட்டு நீங்கி, இவ்வுலகத்தவரால் புகழப்படுகின்ற பழைமையான சிறப்புடைய அழகிய வள்ளி மலை சென்று நல்ல நினைப்பயிர் விளைந்துள்ள பெரிய தினைப்புனத்தில், முன் ஒருகால் வைத்து மறந்து விட்ட காலம் கடந்த பொருளை, பின் ஒரு கால் நினைத்த அப்போதே எதிரில் கண்டது போல, முருகப்பெருமான் பிரிந்திருந்த தலைவியான வள்ளி நாயகியைக்கண்டார்.

பொலிவுடைய மேகத்தில் தேரன்றுகின்ற ஒரு மின்னல் எனக் கூறுமாறு வள்ளி மலைத்தினைப் புனத்தில் காவல் செய்கின்ற காமம் சான்ற இளமைப் பருவத்தை உடைய வள்ளி நாயகியாரை, கடப்பமலர் மாலையை விரும்பும் முருகப்பெருமான் பார்த்து, புகை மிகும் சிவந்த விரகத்தீப்பற்றி ஏரியத் தளர்ந்து வாடி, கலக்கம் மிகும் உள்ளத்தை உடையவராய், வள்ளி வீற்றிருக்கும் பரணுக்கு அருகில் சென்றார்.

“நீண்ட கரிய கூந்தலையுடையவளே! அறிவுதளரும் எனக்கு உன் பெயரை நீ சொல்லாது போனாலும், உன் ஊரின் பெயரையாவது சொல்ல ஊர்ப் பெயரையும் சொல்ல முடியாது என்றாலும் சிறந்த உளது ஊர்க்குப் போகும் வழியையேனும் சொல்வாயாக!” என முருகப்பெருமான் விளைவினார். “மங்கையே! ஏதேனும் ஒரு சொல்லைச் சொல்! ஒரு சொல்லும் சொல்லாது போனால், ஒரு சிறு புன்முறுவலையேனும் செய். அதனையும் செய்யாயின், ஒரு முறை உன் கடைக்கண்ணால் கடைக் கணித்தலான அருளைச் செய். ஒரு சிறிதும் கடைக்கணியாது போயினும், காமம் மிக்கு உழல்பவளான நூன் உயிர் உய்யும் வழி ஒன்றைக் காட்டு. அதுவும் செய்யாது போனால், மனம் சற்று உருகு: மனமும் உருகாயாயின், உன்னிடம் கொலைப்பழியாளது வந்து சேரும்! ஆதலால் உன்னிடம் பாராமுகம் ஓழிக!” என்று முருகப்பெருமான் உரைத்தார்.

திருமகளின் மகனும் கணியுமான வள்ளியின் முன்பு, அழகிய நெடிய முருகப்பெருமான் நின்று, விருப்பமான மோகத்தின் மிகுதியைப் புலப்படுத்தி, இவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டிருந்த போது, ஒப்பற்ற வள்ளிநாயியின் நந்தையாம் நம்பி, வேடர் பக்கத்தில் குழந்துவர, கொம்புஷத், முள்ளம்பன்றியுடன் கரடிகளும் யானைகளும் அஞ்சி ஓட, விரைவாகத் தன் மகளிடம் வந்தான். அச்சமயத்தில் வேலையுடைய முருகன், தாம் ஓர் வேங்கை மரத்தின் வடிவமாய் மாறி, வேதங்கள் அந்த மரத்தில் வேராகவும், உயர்ந்த சௌவாகமங்கள் எல்லாம் அந்த வேங்கை மரத்தின் மேலான ஒரு பகுதியாகவும், பல கலைகள் எல்லாம் பக்கங்களில் பொருந்திய கொம்புகளாகவும் நின்றருளினார். வேட்டுவ மன்னான நம்பியரசன் அங்கு விரைந்து வந்து, தம் பெண்ணான வள்ளியைக் கண்டு, நல்லவள்ளிக் கிழவுக்கும் தினையும் தினைமாவும் தேனும் காட்டுப் பகவினது பாலும் மற்ற உணவு வகைகளும் அளித்து அதன் பின்பு அழகிய அந்தத் தினைப் புனத்தில் நின்ற புதிய வேங்கை மரத்தைக் கண்டான்.

அந்த தீடத்தில், அந்த நம்பியரசனுக்குப் பக்கத்தில் நின்ற கொல்லும் தொழிலில் வல்ல வேடர்கள், வேங்கை மரத்தின் புதுமையான நிலையைப் பார்த்து வியப்பு அடைந்தவராய், “இங்கு இந்த வேங்கை மரம் முன்பு திருந்தது அன்று. திப்போது திடீரன்று தோன்றியதால், நமக்குத் தீமை வருவது திசையம்,” என்று சொல்லி “திருளைப் போக்கும் தீர்க்களை உள்ளே நுழைய விடாது தடுக்கும் பெரு நிழலைச் செய்கின்ற திந்த வேங்கை மரத்தை

திப்போதே முறித்து விடுங்கள்! வேஞ்டன் விழுமாறு கந்திலும் மண்ண் பரித்து விடுங்கள்! சற்றும் தாமதிக்காதீர்கள்” என்று பல்கும் பலவாறு கூற வேடர் தலைவன் நம்பி அவர்களைத் தடுத்து வள்ளியம்மையாரின் திருமுகத்தைப் பார்த்து “நல்ல மண்முடைய மலர்களைக் கொண்ட புதிய வேங்கை மரம் ஒன்று, செங்கல்தீர்களையுடையதினைப் பயிர் செறிந்த இந்தப் புனத்தில் வந்து நின்றதென்ன! உன்னமையைக் கூறுவாயாக!” என விளைவினான்.

தந்தையானவன் அவ்வாறு உரைக்கவும் அதைக் கேட்டு வள்ளியம்மையாரும் அச்சம் கொண்டு. “தந்தையே! இந்த வேங்கைமரமானது இங்கு வந்த விதத்தை அறியேன். மாயைசாலம் போல இந்த மரம் இங்குத் தோன்றியது. ‘நேற்று இல்லாத ஒன்று இன்று புதிதாய்த் தோன்றியது’ என்று உள்ளத்தில் நடுக்கம் கொண்டு சிந்தனையில் ஆழ்ந்தேன்!” என்று உரைத்தார். வள்ளிநாயகி இவ்வாறு சொன்ன பின்பு. “மகனே! அஞ்சாதே! புதிய மலர்களையுடைய இந்த வேங்கை மரம் உள்கு ஒரு இனிய துணையாக இங்கு வந்தது! எனவே, இனிதாக இருப்பாயாக!” என்று சொல்லி, இந்த மலைக்கு அரசனான நம்பி, வேடர் குழுவுடன் சென்றான். நம்பி சென்றதைப்பார்த்து, முருகப்பெருமான் தினைப்புனத்தில் வேங்கை மரமாய் நின்ற தன்மையினின்று தீங்கி, குறவர் மகளான வள்ளியம்மையார் காணுமாறு, முன்பு தான் கொண்டிருந்த மனித வடிவத்தைக் கொண்டார்.

முன்பு கொண்டிருந்த வடிவத்தைக் கொண்டு முருகப் பெருமான், அளவில்லாத மோகம் கொண்டு ஜிரங்குவாயைப் போல, இருள் பேள்ற கூந்தலையுடைய வள்ளி நாயகியின் அருகில் நின்று, உயிர்கள் மீது வைத்த நல்ல திருவருளினால் பின்வரும் தீவற்றை திருவாய் மலர்ந்தார். “கொடுமுடியுடைய மலையில் வாழும் குறவர் குலப் பெண்ணே! தீ நீராடுவின்ற களையில் நீராயும், தீ பூசிக் கொள்ளும் குழம்பாயும், குடிய மலர்களையும் நான் இருந்தும், தீ என்னைக் கலந்து தழுவப் பெறவில்லை. எனவே, வாட்டம் அடைந்தேன். இனி உன்னை ஆட்கொள்வதற்குச் செய்யும் விதத்தான் என்ன?” என்று இப்படிப் பலப் பல சௌற்களை தீவற்றை முருகப் பெருமான் கூறி, குறவர் பெற்ற பெண்ணான வள்ளி, வெட்கம் அடைந்து சொல்லத் தொடங்கினார்.

“நானோ இழிந்த குலமான வேடர் குலப்பெண். தீங்களோ உலகம் முழுவதற்கும் அருள் செய்யும் முதல்வர். இழிந்த குலத்தவளான என்னைத் தமுவுதலை எண்ணி, உம் பெருமைக்குத் தகாதவற்றைச் சொல்லுதல் பழியாகும். அதுவேயன்றி அது தகுதியுமாகாது!” என்று வள்ளி நாயகி சொல்லிய போது, அந்த நாயகியின் உள்ளம் அச்சம் கொள் ஞமாறு அம்மலைத் தலைவனான நம்பி, வெற்றியுடைய தொண்டகப் பறையும் பெரிய உடுக்கையும் ஒலிக்க, வேடர் கூட்டத்துடன் அங்கு வந்தான். இளமையுடைய மான் போன்ற வள்ளி நாயகி, போர்மேற்கொண்டு வருபவரைப் போல் தந்தை முதலியவர் வந்ததைக் கண்டு, உள்ளம் நடுங்கி அஞ்சி, கடவுளான முருகப்பெருமானின் முகத்தை நோக்கி, “வெம்மையான வலியுடைய இந்த வேடர்கள் கொடியவர்கள், தாங்கள் இங்கு நில்லாது, நான் உய்யும் பொருட்டு, நினைந்து இப்போதே விரைவாக அகன்று செல்வீராக” என்று வேண்டினார்.

அங்கு நின்ற முருகப்பெருமான், வள்ளி நாயகி ‘இனி இங்கிருந்து விரைவாக ஓடும்’! என்று சொன்ன சொல்லைக் கேட்டு, மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்து, உலகம் புகழ்கின்ற சைவனெறி கைவந்த தவத்தவர் கோலத்தை மேற்கொண்டு, வள்ளி நாயகியாரை நோக்கி வருகின்ற வேடர்க்கு எதிரே சென்றார். அந்த வயது முதிர்ந்த சைவக் கோலம் கொண்டவர், வேடர் தலைவனான நம்பியின் எதிரே போய், அன்புடன் திருநீற்றை அளித்து. “உனக்கு வலிய ஆற்றல் மிகுவதாகுக!. இன்றியமையாத செல்வம் எய்துக!” என்று வாழ்த்துக் கூறினார். குறவா தலைவனான நம்பி, தனக்குத் திருநீற்றை அன்புடனே அளித்த முதிர்ந்த தவத்தவரான அக்குரவரின் அடிகளை வணங்கி, “மேன்மையுடைய இந்த மலையிலே, தவத்தவராக வந்த தாங்கள் விரும்பியதை கூறுங்கள்!” என வேண்டிக் கொள்ள “நான் பூட்டிய பெரிய வில்லைக் கொண்ட வேடரின் மகனே! என் நாவரண்டது. தெள்ளிய நீர் வேட்கையை உடையேன். நானோ முதியவன். இந்த மலையிலே ஏற்ற இழிவான வழிகளை நான் அறியேன். இரண்டு கால்களும் வருந்தும் என்று தாமதம் செய்யாது, விரைவாக உடன் வந்து, குறிப்பிட்ட கணை நீரைக் காட்டுவாயாக!” என்று ஆறு முதங்களையும் மறைத்துக் கொண்ட முதிய தவத்தவரான முருகப்பெருமான் சொன்னார்.

நெருங்கிய கூந்தலையுடைய அந்த வள்ளி நாயகியார் முதிய தவத்தவரான முருகப்பெருமானின் சொல்லைக் கேட்டு, “எம் அடிகளே!

வருக! என்று அழைத்துக் கொண்டு முன்னர்ப்போம். தத்துவங்களான வரைப்புகளைக் கடந்து போய், மணம் கமழும் களை தீரைக் காட்ட. வெயிலால் விவப்பம் அடைத்தவரைப் போல. அந்த நீரைக் குடித்துத் தாகம் தனிந்த பின்பு “மேகம் போன்ற கரிய கூந்தலையுடைய மென்மையான இயல்புடையவளே! உடலை வருத்தும் நீக்குவதற்கரிய பசியைப் போக்கினாய்; தெளிந்த நீர் வேட்கையையும் போக்கினாய்; இவ்வாறு நீ செய்தும் எனக்கு உண்டான தளர்ச்சி இன்னும் நீங்கவில்லை! வினையை மேற்கொண்ட எனதுமோகத்தைத் தனிப்பாயானால் என மனக்குறை முடிந்தது ஆகும்!” என்று அப்பெருமான் மொழிந்தார். மிகவும் முதியவரான முருகப்பெருமான் இரங்கித் தனது குறையை எடுத்துச் சொல்லி இரத்தலைச் செய்து அறிவுமயங்கிக் கும்பிட்டுநின்றார். ஆச்சமயத்தில், மணம் கழைகின்ற மலாணிந்த கூந்தலையுடைய வள்ளி நாயகியார் “மேன்மையுடையதவுத்தவரின் வேடத்தைக் கொண்டு, இப்போது அந்த வேடத்துக்குப் பொருத்தமில்லாதவற்றை உரைத்தீர்! உம் இயல்பு எவர் பார்வைக்கும் பாலாகக் காணப்பட்டு. பால் என்று நினைத்துக்குடித்தவரின் உயிரைப் பறிக்கும், வெள்ளை நிறமான ஆலகால் நஞ்சின் தன்மை கொண்டதாக உள்ளது. குற்றம் இல்லாத சிறந்த தவத்தை உடையவரே! கொய்யப்படும் தினைப்புனங்காவல் செய்பவளான என்னை, உடலைத் தழுவநினைத்து, கூரக் கூடாததைக் கூறிக் கும்பிட்டு திற்பது முறையாகாது! வேடர்கள் இந்தத்தகாத செய்கையை அறிவாராயின் அதுதீமையாக முடியும். நாவன்மையுடையவரே! காவல் செய்பவளாக யான் காத்திருக்கும் தினைப் புனத்தில் பறவைகளுடன் விலங்குகளும் சேர்ந்து யாவும் வளர்ந்த பசிய தினைக்கதிர்களைக் கவரும். ஆதலால் நான் காலம் தாழ்த்தாது உமக்கு முன்னாம் ஆங்குச் செல்வேன்!” எனக் சொல்லி, வள்ளி நாயகியார் முன்னால் சென்றார்.

திருமகள் போன்ற வள்ளி நாயகி முன்னால் செல்வதை பார்த்து, எம் இறைவனான முருகன், ‘இனி என்ன செய்வது?’ என்று அவர்பால் இரங்கி, தமக்கு ஒப்பில்லாத யானை முகத்தையுடைய விநாயகப் பெருமானை “மூலப்பொருளாய் உள்ளவரே! முனைப்பு அடங்காது முன்னே செல்லும் இந்த மங்கைக்கு முன் வழிகாட்டியருளுக்!” என்று தீயானம் செய்ய வள்ளி நாயகியாரின் வேகத்தைக் கெடுத்து ஆண்டருளு வேண்டிய சமயத்தில், ஆறுமுகங்களையுடைய குமரனின் வேண்டுகோளுக்கு இனங்கி இரங்கி

முன்னால் செல்லும் அந்த அம்மையாரின் எழிரே, யானை முகக்கடவுளான் ஒப்பற்றமலை போன்ற யானை நினோமத்தின்ற கடல் போல முழுக்கம் செய்து கொண்டு வந்தது.

அப்போது வன்னிநாயகி, அச்சத்துடன் மீண்டு, தம் தவ வேடம் காரணமாகப் பொய்மைகளைப் போக்கும் பொருட்டுப் பொய்வேடம் மூண்ட மேலோரான முருகப்பெருமானின் பக்கத்தை அடைத்து “என் அடிகளே! எழையேனுக்கு தீவுக்கி, இங்கு எழுந்தருளிய இந்த வேழத்தினின்று என்னைக் காத்தருள்க. தங்கள் சொற்படி செய்வேன்” என்று அவரது பின் பக்கத்தில் போய்த் தழுவிக் கொண்டார். அப்போது ஆறுமுகக் கடவுள், ஒருபுறமான முன் பக்கத்தில் முதியபிரசௌவமான ஆண் யானையின் கொம்பு வந்து ஓற்ற, அதே தோத்தில் மற்றொரு பக்கமான பின்புறத்தில் வள்ளி என்ற பெண் யானையின் தளங்களான கொம்புகள் பொருந்தி ஊன்ற, தீவற்றுக்கு நடுவில் வன்மையான வச்சிரத்தால் ஆளு தூண் போல நின்றார்.

முருகப்பெருமான், விநாயகரான ஆண் யானையை வழிபாடு செய்து துதித்துத் “தாங்கள் வெளிப்பட்டமையால் என் அறிவு மயக்கம் தீர்ப் பெற்றேன். அங்ஙளமே வன்னிநாயகியும் தானே வந்து சேந்தலைப் பெற்றான். எம் பெருமானே மீண்டும் தங்கள் தீட்டத்துக்கு எழுந்தருளுக!” என வேண்டிக் கொண்டார். என வழிபாடு செய்த தோத்தில், மூத்தவரான யானை முகக்கடவுள் ‘நன்று’ என்று சென்றருளுனினார். ஆறுமுகக் கடவுள், ஒரு மணம் பொருந்திய சோலையில் கண்ணியான வன்னிநாயகியை தீர்ண்டறக்கலந்து நிறைந்த கருணை செய்து, தம் பழைய வடிவத்தை அப்பெருமாட்டிக்கு காட்டியருளினார்.

பன்னிரண்டு திருத்தேள்களும், திருத்த ஆறுமுகங்களும், பெருமையுடைய கூரான வேழும், வச்சிராயுதமும், மற்றப் படைகளும், பொன் ஒளி சூழ்ந்த பலவான மரகத மனிகளைக் கொண்ட பச்சை மயில் வாகனமும் தம்மிடம் அமைய, தினைப்புனம் காவல் செய்கின்ற குழக்களான வன்னிநாயகியின் கண்கள் கண்டுகளிக்குமாறு ஆற்றல் உடைய முருகப்பெருமான் வெளிப்பட்டு காட்சித்தார். கூர்மை பொருந்திய தீண்ட வேலையுடைய முருகனின் திருக்கோலத்தைத் தரிசித்து வளாங்கித் துதித்து, வியப்படைந்து, தடுத்துங்கி கைகளைக் குவித்து, மெய் வியர்த்து, தீவற்றால் தெவிட்டாது அன்புகிக்க வன்னியம்மையார் “யின்னால் போல ஞானச் சுடரை வெளிப்படுத்தும் வேலைத் தாங்கியவரே! இத்தப் பெருங்கோலத்தை

முன்னே எனக்குக் காட்டி என்னைச் சேராமல் தித்தனைக் காலமும் யீரோ கழித்தீர்! அவ்வாறு செய்தது பரிபக்குவம் அந்ற அடியேன் செய்த முற்றத்தாலேயோ? தித்தகையதவக்குளாறுவகன் அனைத்தையும் தீப்போதே போக்கி அடியேனை ஆட்கொள்ளும்!" என வேண்டிக் கொண்டார்.

"முற்பிரப்பில் தீழுவுலகத்தை உண்ட திருமாலின் மகள். தீ என்னை அடைய எண்ணி நல்ல தவத்தை அந்தப் பிறவியில் செய்தாய். அந்தத் தவத்தின் சிறப்பாலே தீப்பிரப்பில் உன்னை அணைந்தோம்" என்று சொல்லி, எம் தலைவியான வள்ளியம்மையாளைத் தழுவி முருகன் அருள் செய்து தீறைவியான வள்ளி நாயகியை நோக்கி, "நன்மை பொருந்திய தலைவியே! உங்கள் தினைப் புனத்தில் முன் போல் காவல் செய்ய முதலில் செல்வாயாக! யாழும் அங்குவருவோம்," என்று கூறியருளினார். தீறைவியார் அப்பெருமானின் அடிகளை வணங்கி விடைபெற்று, அத் தினைப் புனத்துக்குச் சென்றார்.

வளைந்த வில்போன்ற புருவத்தை உடைய வள்ளியம்மையார், பொலிவான கதிர்களையுடைய தினைப் புனத்துக்குச் சென்று, அங்குக் காவல் செய்பவர் போல திருந்தார். அப்போது அயலில் உள்ள தினைப் புனத்தில் காவல் செய்து கொண்டிருந்த தோழியானவள் வள்ளி நாயகி திருந்த தீட்துக்கு வந்து, அவாது திருவடிகளை வணங்கிப் பக்கத்தில் திருந்தான்.

தியந்தகையாய் அமைந்த மணமும், தோற்றமும், உலகம் புகழும் ஒழுக்கழும், சொல்லும், செயலும், நினைவும், எஞ்சியபயில்லும் என்ற ஏழும் வள்ளிநாயகியாரிடம் வேறுபட்டிருத்தலையும், வேறுபட்டிருத்தற்குக் காரணமான நிகழ்வையும் பார்த்து தீதற்குக் காரணம் யா? என்று சிந்தித்து தெளிவு பிறப்பதற்குக் காரணமாக அப்போது அவள் பின்வரும் தீவற்றை வினவினாள். "திந்தத் தினைப் புனம் காவல் செய்பவர் தீல்லாமல் அழிந்தது. காவல் செய்ய வேண்டிய தீ எங்குச் சென்றாய்? சொல்!" என்று தீவற்று அந்தத் தோழியானவள் வினவ, வள்ளி நாயகி வெட்கம் அடைந்து, "வெப்பம் உடைய வேணிற் பருவத்தால், அது தீங்குவதற்காக அப்பால் உள்ள மென்னையான கணையில் தீராட நான் சென்றேன்!" என்று தீயம்பினார்.

"கரிய கண்கள் சிவப்பு அடையவும், சிவப்பான வாய் வெளுக்கவும், உடல் வியர்வை அடையவும், கொங்கைகள் பெருக்கவும், ஈவுவளையல்

சோஷவும் செய்கின்ற குளிர்ந்த சனை எங்கே உள்ளது? எனக்குக் கட்டு வாயாக!" என்று அந்தத் தோழி வினாவி தன்னை இகழ்ந்து பேசும் அந்தத் தோழியை வள்ளியம்மையார் சினந்து பார்த்து, "உன்னைத் தக்கடயிர்த் துணையாக மனத்தில் கொண்டு, நான் இந்த இடத்தில் தனியாக இருந்தேன். இத்தகைய என் மீதும் பக்கத்தில் இருந்து வந்து குற்றத்தைச் சுமத்தினாய். ஆதலால்தீ கொடியவள்" என்று வள்ளிநாய்கி பொய்க்கோபம் கொண்டாள்.

அப்போது முருகப்பெருமான் வளைக்கப்பட்ட வில்லையுடையவராய், ஜில்கை நாடும் அம்பை உடையவராய், தீட்டப்பட்ட கூரிய உடையவாள் செறித்த இருப்புக்கச்சினராய், வேட்டைத் தொழில் பயில்கின்ற ஒருவனைப் போல, தீரண்டு அடிகளும் சிவக்கத்தனியாய் அங்குச் சென்று "செங்காந்தன் மலர் போன்ற கைகளையுடைய மங்கையரோ! நான் தொடுத்த அம்பால் பெருகி வழியும் இரத்தமும் பெரும் முழுக்கம் இடும் வாயும், ஜிளைத்த புண்பட்ட உடலும் உடையதாய் ஒரு யானை இங்க வந்ததுண்டா?" என வினாவினார். ஊழி முதல்வரான முருகப்பெருமான் விடைவேண்டி நிற்க அப்போது "உம் ஆண்தலைக்கமையான வள்ளுமையைப் பெரு வீரான உமக்கு ஒப்பவர்உள்ளவர்க்கு கூறுதலன்றி, எளியவரான எம் போன்ற மங்கையர்க்கு உரைப்பதால் என்ன பயன்?" என்று விடை சொன்னாள், வள்ளிநாய்கியுடன் பேசிக் கொண்டிருந்த தோழி.

மீண்டும் அத்தோழியானவள், "இந்த இடத்துக்கு ஜிம்மலைக்குரிய வேடர்கள் வருவார். அவர்கள் மிகவும் கொடியவர்கள். அவர்கள் எதையும் ஆராய்ந்து அறியும் பொறுமை ஜில்லாதவர். என்னுடன் நீங்கள் பேசுவதைக் கண்பாராயின் எம் உயிரை வருத்துவார். அதனால் ஜிங்கிருந்து செல்லுங்கள்" என்று சொன்னாள்.

"காதனியான தோட்டின் மீது செல்லும் விழியுடைய தோழியே! மயில் போன்ற தலைவியுடன் என்னைக் கூட்டாது போனால், அப்போது அத்தலைவியின் உருவத்தை ஒரு துணியில் எழுதிக் கொண்டு பளைமடலால் செய்த குதிரையில் ஏறி உம் ஊர்த் தெருவில் ஊர்வேன். இது நாளைக்கே நிகழும்!" என்று சொன்னார். ஆதியான எம் இறைவரின் சொல்லைக் கேட்டுப் 'பழி உண்டாகுமே' என்று தோழி அஞ்சிக் "குளிர்ந்த பளைமடலால் ஆன மடல்மா ஏறுதல் உங்கட்கு நீதியாகாது. நீர் இந்தக் குருக்கத்திமாநிழவில் மறைந்து இருப்போக! என் அன்புக்குரிய தலைவியைக் கொண்டந்து உம்மிடம் ஒப்படைப்பேன்!" என்று கூறி விரைந்து போனாள்.

தோழி தினைப் புனத்தில் விடைத்து சென்று, வள்ளியின் அடிவணங்கிப், பெருமை பொருந்திய வேற்பிள்ளையான தலைவரின் காதலையும் ஆற்றாமை பொருமை முதலியவற்றையும் எடுத்துச் சொல்லி உள்ளத்தை தேற்றி உடம்படச் செய்தார். தோழி தினை விளையும் புனத்தைக் கடந்து அளவற்ற மயில்கள் ஆடுவின்ற குளிர்த்த குருக்கத்தில் சோலையில், இளமையுடைய வள்ளி நாயகியை மீல்ல அழைத்துச் சென்றார்.

தீண்ட வளையலை அணிந்த தோழி, தன் குறிப்பு மொழிகளால் இவற்றைச் சொல்லி, அகன்று சென்றான். அங்கு வள்ளிநாயகியார் தனித்து நின்றனர், பெருமை பொருந்திய ஆறுமுகக் கடவுள், பெரிதும் மஹிந்து எதிர்ப்பட்டு முன்போலக் காட்சியளித்தார். மாம்பிஞ்சின் பின்னவ ஒத்த கிருவிதிகளையுடைய வள்ளிநாயகியார் எம் பெருமானான முருகப்பெருமானின் அடிகளை வணங்கினார். வணங்கவும், அப்பெருமான் வள்ளி நாயகியாரைத் தம் அழிய கைகளால் எடுத்துத் தழுவி, அவர் பேரின்பம் அடையத் தாம் இன்பமடைந்து, பின் “ஓனிபொருந்திய வளையலை அணிந்தவளே, உன் தந்தையும் மற்றவரும் வந்து உன்னைத் தினைப் புனத்தில் தேடுவர். செந்தினை விளைகின்ற புனத்தைக் காவல் செய்வதற்குப் பக்கமையான வளையல் அணிந்த தோழியுடன் செல்வாயாக!” என்று கிரைவர் சொல்லி மறைந்தார்.

குறிஞ்சி யாழின் இசைதான் என்று சொல்லுமாறு பேசுகின்ற இனிய சொற்களையுடையவரான வள்ளி நாயகியார், மேற்கூறியவறு தம்மை வழிபடுகின்ற தோழியுடன், கொய்யும் பருவம் அடைத்த தினைப் புனத்தை அடைந்து தினையைக் காவல் செய்து மனவாட்டம் கொண்டவாய் அங்கு கிருந்து வந்தார். வளமையுடைய தினைப் புனத்தில் வள்ளியம்மை பிரிவாற்றாது தளர்ந்திருக்கும் போது, அந்த வள்ளி நாயகியார் காக்கும் இளமையான தினைப் பயிர்கள் கதிர்களை ஈன்று மணி முற்றி விளைத்தன. அதைக் கண்டு வேடுவர் விரைந்து வந்து கூடினர்.

அம்மலையில் வாழ்பவர் யாவரும் வள்ளி நாயகியாரைப் பார்த்து, “நாயே! தினைகள் வினைந்தன. வேங்கை மரங்களும் மூப்பதால் அதைக் கூறின. நீ இதுவரை தினைப் புனத்தைக் காத்து வருந்தினாய். இனி உன் இல்லத்துக்குச் செல்வாயாக!” என்று உரைந்தார். வேடர்கள் மேற்கண்டவாறு கூறியவை செவியில் நுழைந்த அப்போதே, மாற்றாரால் ஏறியப்படும் வேல

உண்டாக்கிய புண்ணில் தீ நுழைந்தது போல கலங்கும் மனத்தை உடையவராய், அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கி, நல்ல தேஷியும் தாழுமாய் தம் சிறிய ஜில்லத்துக்குச் செல்லானார்.

நாகணவாய்ப் பறவையின் மொழி போன்ற சொல்லையுடைய வள்ளிநாய்கியார் சிற்றாரைப் போயடைந்து, நம்பி ஆசனின் ஜில்லமான குடிலுள் புகுந்து, கொள்கைவேறாகி, மரப்பாலை, ஒள்ளிய கழற்காய் என்றுகிடை கொண்டு ஆடும் ஆட்டங்களை ஆடாதவராய் முன்னர்ப் பேசுவது போல மங்கையர் எவ்ரோடும் பேசாதவராய் தனித்து ஜிருந்தார்.

அப்போது, (வள்ளியம்மையாரை வளர்த்த) செவிலித்தாயும் நற்றாயும் மகளை உற்றுப் பார்த்து “உனக்கு மேனியானது வேறுபட்டுள்ளது! அதற்குக் காரணமான குற்றம் வந்த வகையாது?” என்று வன் சொற்களை மிகுந்தியாகச் சொல்லி, சினம் கொண்டு, அவரை வெளியே விடாது வீட்டினுள் ஜிருத்தி வைத்தனர். ஒரு செயலுமின்றித் தீட்டிய ஒவியத்தைப் போன்ற தன்மை கொண்ட வள்ளிநாய்கியார் வேலை ஏந்திய முருகப்பெருமானைக் கூடிப் பிரிந்தமையால், உடல் மெலிந்து உள்ளம் வெதும்பி உயிரை ஜிழுந்தவரைப் போல் பரவுமாய் அங்குச் சோர்ந்து வீழ, வெட்டுவ மகளிர் அவரை எடுத்துத் தழுவித்துள்பம் அடைந்து சிந்திப்பாரானார்.

அழகுடைய திருமேனியானது துவஞும் தன்மையையும், முன்னக வளையல்கள் கழலும் தன்மையையும் கூர்மையைக் கொண்ட கண்கள் நீர் துளிக்கும் தன்மையையும், குணங்கள் மாறுபட்ட தன்மையையும், உடலில் பசுலை பரவும் தன்மையையும் உற்றுப் பார்த்து, “நம் மகளை மலைச்சாரவில் உள்ள பேய் தீண்டியது போலும்!” என்று, குருக்குப் பகைவனான முருகப்பெருமான் தீண்டியதை அறியாத வேடுவர் உரைத்தனர்.

தந்தையான நம்பியரசனும், வேடர்களும், உறவினரும், மற்றவரும் நெருங்கிக் கூடி, வள்ளிநாய்கியாரின் தன்மையைப் பார்த்து, உள்ளத்தில் தளர்ச்சி அடைந்து, பழைய முறைப்படி, முதியவளான தேவராட்டியுடன் தேவராளான வெறியாட்டயர்வானை அழைத்து கொடியவன்மை படைத்த வேற்படையைடைய முருகப்பெருமானுக்கு வெறியாட்டு விழாவைச் செய்தனர்.

வெறியாடலைச் செய்யும் சமயத்தில் அந்திலத் தெய்வமும், குலத் தெய்வமுமான முருகப்பெருமான், வெறியாடுபவன் மீது ஆவேசித்து.

“தவியாக இருந்த தினைப்புளத்தில் இம்மங்கையையாம் தீண்டி வோம். இவளது வேறுபாடு வேறு ஒரு காணத்தால் உண்டாவதன்று. எம் உள்ளும் மதிமுழ் சிறப்பைச் செய்தால் இந்தக் குறை தீங்கும்!” என்று குறிப்புப் பொஞ்சு தோன்றக் கூறினார். நீண்ட வேலிகளையுடைய முருகன் குறிப்பால் கூறிய சொற்கள் காதுகளின் மூலத்தில் குற்றம் தீவில்லாமல் விழுந்த அளவில், வள்ளியம்மையார் அவகம் நீங்கப் பெற்று எழும் முறையால் எழுந்திருக்க. அதைக் கண்ட செவிலித்தாய் அப்போதே, “முருகப்பெருமானைத் துதித்துச் சிறப்பான பூசையைச் செய்வோம்” என்று உறுதி கொண்டு வளங்கினாள்.

தீவ்வாறாக வள்ளியம்மையார் தீவில்லத்தில் இருக்க. வேடர்கள் முற்றிய பருவத்தையுடைய தினைக்கதிர்களைக் கொய்து கொண்டு தம் சிறிய ஜானா அடைந்தனர். முருகப்பெருமான் தீதைப்பார்த்து தாம் ஆட்கொண்டருளும் செயலை மேலும் தொடர்ந்து செய்பவராய். தினைத்தனையுடைய தினைப் புனத்தில் போய், வள்ளியம்மையானா அங்குக் காணாமல் வருந்தலாளார். வள்ளியம்மையானாத் தேடுபவரைப் போல், முருகன் அழகான தினைக் கொல்லை எங்கும் திரிந்து வாட்டம் அடைந்து, தீப்படிப்பகற்பொழுது முழுவதையும் கழித்து, நள்ளிரவு நிகழும்போது, வேடர் வாழும் சிறிய ஊர்க்குச் சென்று, குறவர்களுடன் கூடிய நம்பியர்களின் குடிலுக்குப் பக்கத்தில் போய்தின்றார்.

வள்ளி நாயகியாரின் தோழியானவள், முருகப்பெருமானைக் கண்டு, வணங்கி “நீங்கள் இரவுக் காலத்தில் இங்கு வருதல் பலவகையாலும் தகுதியுடையதாகாது. எம் தலைவியான அவளும் தங்களைப் பிரியின் உயிர் வாழுமாட்டாள். நீங்கள் இருவரும் இங்குக் கூடுவதற்கு ஏற்றதான் தீட்டமும் தீல்லை. ஆகவே, ஜெனே, அவளை உடன் அழைத்துக் கொண்டு கெல்லீராக!” என்று வேண்டினாள். என்று தீவிற்றைத் தோழி கூறி, முருகப் பெருமானை அங்கே நிற்குமாறு செய்து விட்டுத் தங் மட்டும் சென்று. தனக்குத் தனித்துணையாக இருக்கும் வள்ளியினைக் கண்டு, “நம் தலைவர் உன்னைக் கவர்ந்து கொண்டு கெல்லும் பொருட்டு மனத்தில் துளிவு கொண்டு வந்துள்ளார். (காலம்தாழ்த்தாது வருவாயாக! என்று கொண்டாள்.) நாயகியார் “இது நல்லது!” என்று உடன் போக்குக்கு உடன்பட்டார்.

அத்தோழியானவள், நற்றாய் செவிலித்தாய் ஆழியவரின் உறக்கத்தை அறிந்து, தம் உறவினரின் உறக்கத்தையும் அறிந்து, பெரிதும் துயிலாத நாய்

உறக்கத்தையும் அறிந்து. அந்த ஊரில் உள்ளவர் உறக்கத்தையும் அறிந்து. கொடிய பேய்களும் உறங்கும் நடுயாமம் ஆண்போது, அவ்வீட்டின் வாயிற்கதவை மெல்லத் திருந்து. வள்ளி நாயகியை அழைத்துக் கொண்டு போய்த் தலைவரிடம் சேர்ப்பித்தாள்.

தோழி, முத்துப் போன்ற பற்களையுடைய வள்ளி நாயகியாரோ, ஆறு முகங்களையுடைய முருகப்பெருமானின் திருக்கைகளில் ஓப்படைத்துக் கொகூப்பி வணங்கி நின்றாள். நிற்க, அப்பெருமான் மெய்ம்மை விளங்கும் அருளை அத்தோழிக்குச் செய்து, “விளங்கு அணிகளை அணிந்தவளே, தீ எம்மிடம் வைத்த அன்பை ஒரு போதும் மறக்க மாட்டோம்!” என்று உரைத்தார்.

தோழியானவள் விடைபெற்றுத் திரும்பிய பின்பு, வேலையுடைய முருகப் பெருமான், அன்னம் போன்ற நடையையுடைய வள்ளி நாயகியாருடன், நடுயாமான தீரவில் போய், சிற்றூரில் அமைந்த தலைவாயிலையும் நீங்கி, அப்பால் உள்ள ஒரிடத்தில், மன்மதனின் படைகள் அனைத்தையும் தன்னிடத்தே கொண்டு விளங்கும் ஒரு பக்மரச் சோலைக்கள் புகுந்தார். நல்ல ஒளிக் கதிரையுடைய வேலையுடைய முருகப்பெருமான் வருஷிக் கொடி போன்ற வள்ளி நாயகியாருடன் செழுமையான மலர்களை யுடையசோலையுள்ளுகந்தபோது, வைகரையான விடியற்காலம்வர, குறைவில்லாத அந்தச் சிற்றூரில், நம்பியரசனின் மனைவி கொடிச்சி என்பவள், உறக்கம் நீங்கி, நடுக்கம் அடைந்து, விரைவாக எழுந்தாள்.

தாயான அவள், சங்கு வளையல்கள் பொருந்திய செம்மையான கைகளையுடைய நிகில்லாத தன் மகளைக் காணாதவளாய் எங்கும் தேடி பின் வள்ளிநாயகியின் தோழியிடம் வந்து கேட்ப, “தாயே! நேற்று தீரவில் நானும் அவளும் ஒன்றாகக் கண்ஸுடி உறங்கியதுண்டு. உறங்கியின், அவள் செய்த செயலை நான் அறியேன்!” என்று அத்தோழி உரைத்தாள். தன் மகளைக் காணாத வளையினை நற்றாய் வந்து தன்னிடம் சொல்ல, பகை முனைக்கு ஒருவளான நம்பி கேட்டு, புத்தி கழன்று, சினந்து விளர்ந்து, “நம் மனையில் உள்ள காவலைக் கடந்து நல்ல நெறியையுடைய என் மகளை எவனோ ஒருவன் களவில் கொண்டு போனாள்” என்று சினந்தான்.

வேடர் பலரும் ஒன்றாகத் திரண்டு அம்பும் வில்லும் வானும் கைவெலும் மழுவும் ஏறியும் ஈட்டியும் என்ற ஜிவர்ஷை எடுத்துக் கொண்டு அவர்கள் திருந்த சோலைக்கு அருகில் வந்து விட்டதை உள்ளர்ந்த வள்ளிநாயகி, “என் உள்ளம் நடுக்கம் கொண்டுள்ளது. ஜினி என் செயல் ஏதுமில்லை. வேண்டியதைத் தாங்களே அறிவீர். நான் அறியேன். சொல்லக் கூடியது திருந்தால் சொல்லியிருஞ்சு!” என்று உரைத்தார். உடனே எம் பெருமானான முருகப்பெருமான், “மங்கையே, வருந்தாதே! முன்பு பெரிய கிரவுஞ்ச மலையுடன் குரபன்மன் மார்பைப் பின்த வடிவேல் திருக்கின்றது. உம்முடையவர் விரைந்து போர் செய்யவருவாரானால் அவரை அழிப்போம். அதைப் பார்த்துக் கொண்டு எம் பின்பக்கத்திலே திருப்பாயாக!” என்று வள்ளியம்மைக்கு உரைத்தார்.

வேடரின் மன்னான நம்பியும் கொடுந்தொழிலையுடைய வேடரும். அவை மடிந்து விழும் கடலைப் போல ஆரவாரம் செய்து. தீண்ட வில்லை முழுவதும் வளைத்து, ஒளிக்கத்திர் வீசுக் கதிரவனை மேகங்கள் மழைபிப்பது மறைத்ததுபோல, ஒவ்வொருவரும் ஒருவர் பின் ஒருவாக அம்புமழையைப் பொழிந்து முருகனை வளைத்துக் கொண்டனர். முருகப்பெருமானின் செயலில் விருப்பம் வைப்பதற்குரிய வேடர்கள், அறியாமையால் பண்கவராய், அந்தச் சோலையைச் சூழ்ந்து போரிட்டுச் செலுத்திய அம்புகள் எல்லாம் மிக்க அழுகுடைய செம்மையான வேலையுடைய கருணைக் கடலான முருகப்பெருமான் மீது. மென்மையான மலரின் தன்மையை அடைந்து மெல்லெனப்பட்டன. அவ்வாறு படலால், அதற்கும் பசிய வளையல் அனிந்த கையையுடைய வள்ளி நாயகியார் துடித்துச் சொல்லலானார்.

“சிங்கமானது கொலைத் தொழிலை என்னாது சாதுத் தன்மையை மேற்கொள்ளுமானால், மரையும் மானும் பன்றியும் யானையும் ஆகியவை சிருங்கி உறவு கொண்டாடும் அன்றே? ஆதுலால் தீண்ட ஜிலைவடிவமான அம்பைத் தங்கள் மீது பாயுமாறு செலுத்தும் கீரோன வேடர்கள் மீது ஒளியுடைய தீண்ட வேலைச் செலுத்திட வேண்டும். என்று வள்ளி நாயகியார் சொல்ல, எம் ஜிளைவன் முருகன் அருளால், அயலில் கொடியாக அமைந்துள்ள ஒப்பற்ற பெருமையுடைய சேவலானது. எழுந்து நியிர்ந்து ஆரவாரம் செய்தது: அவ்வளவில் வேடரின் மன்னான நம்பியும் அவனுடைய மைந்தரும் உறவினரும் யாரும் நிலையழிந்து திறந்து விரைவாகப் பூழியில் விழுந்தனர்.

6. ப்ரம்மசாரி சுப்ரமணியர்

தலைநேற்றம் தலை புஜம் கைவ பாலஸார்யதாம் ப்ரபும்
தக்ஷபாகே தண்ட ஹஸ்தம் வந்த ரவாமோகநஹஸ்தகம்
சல்ய அபசல்ய பாதம் துஸ்தீதம் வா குஞ்சிதம் து வா
சிகாயஞ்சோபலீதாட்யம் மெளஞ்சிகெளப்னொய்யு தம்
மேகவோபரி வட்யாணம் ரக்தபத்மோபரிஸ்தீதம்
தில்யஸ்ருபதாம் தேவம் ப்ரம்மசாரிணம் ஆச்சரயே

உதவர்ண:

உதய ரவீயின் ஓளியுள்ள ப்ரபு, இரு கண்கள், இரு
காங்கள், வலக்கையில் தண்டம், இடதுகையில் வந்தாம்,
வலது பாதம் உண்ணியும், இடது பாதம் சுற்று வளைந்தும்,
குடும்பம், பூதூஸ், மான்தோல், கோவணம், இடுப்பில்
ஒட்டியாணம், சிவந்த தாமரையில் வீரரீருக்கும்

பிரம்மசாரி.

புதும்மத்தாரி கூப்புமணியர்

தள்ளுவடைய தந்தை, தம்பியும் குலமுதல்வரான மற்றவரும், இறந்து ழுமியில் விழுந்த தன்னமையை, பசியவளையலை அணிந்த வள்ளி நாயகியார் பார்த்துப் பழைய தொடர்பால் பதை பதைத்துத் தளர்ந்தார்; அப்போது, முருகப்பெருமான் தன்னத்தை முதலான வேட்ரைக் கொல்ல வேண்டும் என்று வற்புறுத்திய அத்துணைவியான வள்ளி நாயகியின் தலையாய அன்னபை உலகத்தவர்க்குக் காட்டும் பொருட்டுத் தாம் அவரைச் சோதனை செய்பவராய், அந்த மனம் கமழும் சோலையை நீங்கி, (உள்ளத்தில் இறந்தவரிடமும் அருள் கொண்டவராய்ச்) செல்ல, அந்த வள்ளிநாயகியாரும் தொடர்ந்து அவர் பின் சென்றார்.

அங்ஙனம் வள்ளி நாயகியார் பின்னால் தொடர்ந்து வர முருகப் பெருமான் முன்னால் செல்ல, நாராதர் என்ற பெயர் கொண்ட சிறப்புடைய முனிவர் எதிரே வந்து, வள்ளிநாயகியையும் முருகப்பெருமானையும் வணங்கி, “உம் அருட்செய்கைகளை யெல்லாம் சொல்வீராக!” என்று வேண்டிக் கொண்டார். அப்போது முருகப்பெருமான், வள்ளிநாயகியைத் தினைப் புனப் பரண மீது கண்டது தொடங்கி, இடையில் என்னால் மிக்க வேட்டுவளை அழித்து வள்ளிநாயகியார் உடன் வந்தவரை, அனைத்தையும் கூறினார். “வள்ளியைத் தவத்தால் பெற்று வளர்த்த தந்தையையும் மற்ற உறவினரையும் சினத்துடன் அழித்து அவர்களிடமிருந்து அவ்வள்ளி நாயகியாரைப் பிரித்து அவாக்ஞாக்குச் சிறந்தநல்ல அருள் செய்யாது, உடன் அழைத்துக் கொண்டு போவது, அருட்கடலான தங்கட்குத்தகுதியோ?” என்று நாராத முனிவர் கூற, அருள் வள்ளலான முருகனும், “நாராத நீகூறியது முறையே யாரும்!” என்று அவர் கருத்துக்கு உடன்பட்டார்.

சிறந்த அந்தச் சோலையில் விசாகரான முருகப்பெருமான் திரும்பி வந்து, தம்மிடம் முழு அன்னபையடையவள்ளி நாயகியைப் பார்த்து “நம் மீது பழியை உண்டாக்கும் கொடிய போரைத் தொடுத்து, இறந்துவிட்ட உம் சுற்றுத்தாளரியல்லாம் எழுப்புவாயாக!” என்று வேண்டவும் “தங்களது அருள் இனிது” என்று கூறிவணங்கி “எழுவீராக!” என்றார். “சிறந்த உயிர்களை இழந்து இறந்து விழுந்த நம்மவர்களே! நீவீர் எல்லாரும் எழுவீராக!” என்று வள்ளிநாயகியார் உரைக்கவும், பெரிய நிலத்தில் உறங்குபவர்கள், உறங்குவதற்கு முன்னம் இருந்த பழைய நல்ல உள்ளச்சி உண்டாக்க தூஷித்து எழுவதைப் போல, வேட்டுவ மன்னானான நம்பி கூட்டமான தம் சுற்றுத்துடன் எழுந்தான்.

அவர்கள் உயிர் பெற்று எழுசின்றபோது, எம்பிரானான முருகனின் அருள் வெள்ளத்தைப் பொழிகின்ற ஆறு திருமுகங்களும், பண்ணிரண்டு கைகளும், வேலும், மற்ற வேடர்க்குக் காட்ட அவர்கள் அனைவரும் அடியற்ற மரம் போல நிலத்தில் விழுந்து வணங்கித்துதித்து “எங்குல தெய்வத்தின் செயல் இதுவோ?” என்று வியந்தவராய், “வெல்லின்ற வண்மை படைத்த வேடர்களின் சிற்றுாரைப் பாதுகாத்த தாங்களே எம் கண்மணியான மகளை, களவில் கவர்ந்து, தொன்று தொட்டு வரும் இக்குலமரபின் வரம்பை அழித்து என்றும் தீராத பெரும் பழின்றை நிலை நிறுத்தினீர்! மெந்தர் உட்கொள்ளும்படி நஞ்சைத் தாயானவள் ஊட்டினால், அதை விலக்குபவர்யார்? எம்பெருமானே! எங்கள் மகளைக் காதல் மிகுதியால் கவர்ந்து களவியலைக் காணவல்ல நாங்களும் அறியாத வண்ணம், எம் பெரிய காவலைக்கடந்து இந்த இடத்துக்கு இந்த வள்ளிநாயகியாரைக் கொண்டு வந்தீர்! நிகழ்ந்தது போக இனி எம் சிற்றுாருக்கு மீண்டு வந்து, நல்ல அக்கினி சான்றாகத் திருமணம் செய்து உம் ஊருக்குச் செல்லும்! என்று வேண்டினர்.

முருகப்பெருமான் மாமளான நம்பி முதலியவர் வேண்டிக் கேட்டுக் கொண்டதற்கு இசைந்து, அவர்க்கு மேன்மையான அருளைச் செய்து, மென்மையான இயல்புடைய வள்ளிநாயகியாரையும் சம்மதிக்கச் செய்து, குற்றம் சிறிதும் இல்லாத நாரத முனிவரோடும் குளிர்ந்த மலர்ச்சோலையை விட்டு நிங்கிப் ‘பாதத் தாமரைகள் வருந்துமே’ என்று அன்பர் வருந்த வள்ளிமலையில் உள்ள சிற்றுரக்குச் சென்றருளினார். தந்தையான நம்பியும் மற்றச் சுற்றத்தவரும் சண்முகப் பெருமானுக்குப் பக்கத்தில் போய் மன மகிழ்ச்சியுடன், துணபம் அடைந்திருந்த சிற்றுரூபில் உள்ளவரைப்பார்த்து, “எம் குல தெய்வமான முருகனே நம் மகளைக்களவால் கவர்ந்து ஆண்டருள் செய்தார்; அவ்வாறு ஆட்கொண்டருளி, நம் வேண்டுதலால் திருமணச் சடங்கு நிகழ்ந்தவும் சம்மதித்து இங்கு வந்துள்ளார்” என்று கூறினர்.

சிவபெருமானின் மகனே வள்ளிநாயகியைக் களவால் கவர்ந்தருளினார் என்றும், மங்கலமான திருமணம் செய்ய ஈண்டு எழுந்தருளினா என்றும், தங்கள் சுற்றத்தவர் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியை எடுத்துச் சொல்ல, அந்தச் சிற்றுரூபில் வாழும் வேடர்கள் கிளர்ச்சி பெற்று எழும் சினமும் அதை அடக்குகின்ற நாணமும் திருமண மகிழ்ச்சியும் முறையே ஒன்றை ஒன்று மிஞ்ச பெருமிதம் உடையவராய் வரவேற்று நின்றனர்.

வேட்டின் மன்னானான நம்பி. அந்த சிற்றுச்சில் சிறந்த தன் திருமணங்கில் சாவளாபவளான முருகப்பெருமானை ஜியற்கை மணம் கழைவின்ற கூந்தலையுடையவள்ளிநாய்கியுடன் தம் குலமாபிள்படி எழுத்துருள்கிடைய்து. அழகு விளங்கும் புலித்தோல் ஆசனத்தின்மீது. அந்த ஆசனமும் அங்கே உள்ளவரின் அகமும்புறமும் பொலிவுண்டாக வீற்றிருக்குமாறு செய்தான். அச்சமயத்தில் அறுமுகக் கடவுளான முருகன் தன் பக்கத்தில் கிருந்த வள்ளிநாய்கியைப் பார்க்க, அப்பெருமாட்டிக்குக் குறவர் மகளிர் செய்த மணக்கோலம் மறைய முன்னமே உள்ள கடவுள் கோலம் முழுதும் ஒருங்கு வெளிப்பட்டது.

அப்போது அன்புடைய வேட்டுவ மன்னானான நம்பி என்பவன், முருகப் பெருமானின் திருக் கையில் கண்ணியான வள்ளி நாய்கியாரின் கையை வைத்து, “எம்தவத்தால் எம்மிடம் வளர்ந்த எம் மகளை விருப்புடன் இப்போது தங்கட்டுத் தந்தேன். ஏற்றுக்கொள்க” என்று வேண்டி நீர் கொண்டு தூரை வார்த்தலறா கண்ணிகா தானத்தைச் செய்தான்.

கண்ணிகா தானம் செய்து தந்த அப்போது, நல்லதவத்தைச் செய்யவரான பழஞ்சிறப்புடைய நாரதமுனிவர், வெற்றியுடைய வேலை எந்திய முருகப்பெருமானின் திருக்குறிப்பால், ஓமாக்கினியோடு, அக்கினிச் செயலுக்கு வேண்டுவனவான பொருள்களைக் கொணர்ந்து, திருமணச் சடங்கைச் சிந்தித்துப் பிழை வாராதபடி அரிய மறை விதியின்படி செய்தார். அவ்வாறு திருமணம் நிகழ்ந்த போது திருமாலும், நான் முகலூம், ஜிந்திரனுடன் தேவர் முதலான மற்றவரும் வணங்க, மாதேவரான சிவபெருமான் ஜிமவானின் மகளான உமையுடன் வந்து, வாளில் கிருந்து, செவ்வேளான முருகன் குறவர் பெண்ணான வள்ளிநாய்கியாரைத் திருமணம் செய்யும் திருமண நிகழ்ச்சி முழுவதையும் கண்டருள் செய்தார்.

தெற்றிக் கண்ணனையுடைய ஒப்பற்றவனான சிவபெருமாலும் உமையம்மையாறும் திருமணத்தைக் கண்ணால் பார்த்துக் கருணானையைச் செய்தருள், அதனைக் கண்ட தூளி முடியையுடைய திருமால் முதலான தேவர்கள் மனிழ்ச்சி மிக குளிர்ந்த பூமழையைப் பொழிந்து, திருமுருகப் பெருமானை வணங்கித் துதித்துக் கை குவித்துக் கும்பிட்டு ஆனத்த மிகுதியால் ஆரவாரம் செய்தனர்.

ஆறு முகங்களையுடைய முருகப்பெருமான் தந்தை தாய் வாளில் எழுந்தருளியதையும் மற்றவர் மலர் மழை பெய்ததையும் ஆகிய நிகழ்ச்சியைப் பார்த்து, அந்த வூரில் உள்ளவர் அந்த நிகழ்ச்சியையும் தம் செயலையும் சிறிதும் அறியாதபடி, இமய மலையில் அவதரித்த உணையம்மையாரையும் கைகூப்பி வணங்கி, தம்மை வழிபட்ட மற்றவர்க்கு, மகிழ்வுடன் முழுக்கருணை செய்தார்.

குறவர் பெண்ணான வள்ளி நாயகியும் மேலான பரம் பொருளான முருகப்பெருமானும் ஒருமை அடைந்து வேடர்கள் அளித்த உணவு வகைகளை உண்டருளினார். அவ்வாறு உண்டதால் உண்டாகும் பயன் திருமால் முதலிய தேவர்களிலும் முனிவர்களிலும் மற்றச் சாசாரங்களிலும் எல்லா இடங்களிலும் பொருந்தியது. அத்தகைய சமயத்தில் அந்தத் திருமண மண்டபத்தில் முருகப்பெருமான் எழுந்து நின்று வளைந்த வில்லையுடைய குறவா மன்னான நம்பியைப் பார்த்து, “யாம் மணமகளான வள்ளியுடன் இவ்விடம் விட்டு நீங்கிப் போாத்தனிகையான திருத்தனிகை மலையில் இனிதே வீற்றிருப்போம்!” என்று கூறியருளினார். நம்பியரசன் ‘நன்று’ என்று தன் உடன்பாட்டைத் தெரிவித்தான்.

வள்ளியை ஆட்கொண்டதன் சின்னமாக வெட்சி மாலையை அணிந்த சடையுடைய முருகப்பெருமான் திருத்தனிகை மலையிலே, தெய்வத் தச்சனான விசுவகன்மன் முன்னரே இயற்றி வைத்த ஒப்பற்ற திருக்கோயிலுக்குள் எழுந்தருளி இந்த வுலகத்தில் உள்ள உயிர்கள் யாவும் உய்யப்போக மூர்த்தியாய் வீற்றிருந்தார்.

அப்போது வள்ளி நாயகியார், கூர்மையான வேலையுடைய முருகப்பெருமானின் பாதங்களை வணங்கிக் கைகூப்பி, “ஓயா! இந்தப் பெருமையுடைய மலையின் இயல்புகளைத் தெரிவிப்பீராக!” என வேண்டினாள். உள்ளத்தில் உயிர்கள் உய்ய வேண்டும் என்ற பேரூள் உடைமையால் ஆறுமுகக் கடவுள் பின் வருவனவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினார். “சிவந்த கண்ணணையுடைய கொடிய சூரபன்மனுடன் செய்த போர்த்தொழிலிலும், வில்லையுடைய வேடர் செய்த போர்த் தொழிலிலும், அவர்களுக்கு உண்டான ஆத்ம வேகத்தைத் தள்ளியும்படி தனித்து, இங்கு வந்து யாம் சாந்த மூர்த்தியாய் இருத்தலால், போர்த்தனிமலை (செருத்தனி வரை) என்று ஒரு மங்கலமான சிறப்புப் பெயரை இந்தத் தனிகை மலை பெற்றுள்ளது”.

“திலகண்டரான சிவபெருமான், மந்தராமமலையைக்காட்டிலூம், மேற்குவான பெரிய மலையைக் காட்டிலூம் கயிலாய மலையையே பெரிதும் விரும்புவது போலப் பழைமையான இந்தப்பூமியில். அழகான மலைகள் பல உள்ளவாயினும் இந்தத் தணிகையான மலையிலேதான் எனக்கு மிகவும் விருப்பம். வான்ததை அளாவி வினங்குவின்றமலைகள் பலவற்றுள் மிக்க விருப்பத்துடன் இந்த மலையில் என்றும் யாம் இருப்போம். அவ்வாறு ஆவதற்குச் சான்று, இந்திரன் நான்தோறும் மூன்று பொழுதும் எமக்குச் சாந்தி வழிபடுவதற்காக, மூன்று நீலோற்பலக் கொடிகளை, இம்மலையில் உள்ள நீர்ச்சனையில் முன்பே வைத்துள்ளான். கதிரவன் உதய காலத்தில் ஒரு மலரும் அக்கதிரவன் ஒளி முதிரும் உச்சிக்காலத்தில் ஒரு மலரும், மாலைக்காலத்தில் ஒரு மலரும், என்று இப்படி இத்தணிகைமலைமீது மூன்று போதும் மலரும்”.

“இந்தத் திருத்தணிகை மலையைத் தொழுதவர் பாவங்கள் யாவும் நீங்கும். உள்ளத்தில் அன்புடன் இந்த மலையில் வந்து, முற்பட இருந்த இந்த நீர்ச்சனையில் விதித்த முறையால் முழுகி, நம் சந்திதிக்கு வந்து நம்மை வணங்கியியவர் நம் கந்த பதவியை அடைவா. இந்தத் திருத்தணிகை மலையில் ஐந்து நாட்கள் வாழ்ந்து, ‘எம் அடிகளையே அடைக்கலம்’ என்று உள்ளத்தில் எண்ணி, வழிபடும் தவத்தவர், தம் உள்ளத்தில் எண்ணிய இன்பங்களை அனுபவித்து முடித்துக் குறைவில்லாத வீடு பேற்றையும் அடைந்து இனிது வாழ்வார்” என்று முருகப்பெருமான் சொல்லியிருள். குறமகளான வள்ளி நாயகியார் கேட்டு, உயிர்களுக்கு நன்மை பயப்படு என்று மனிழ்ந்து. ‘இப்பூமியில் உள்ள மலைகளுக்குள்ளே சிறந்த பெருமை பொருந்திய இந்த மலையினது இயல்லைபத் தங்கள் திருவருளினால் அறிந்து. தங்களையே யல்லாது ஆதாவற்ற தமியேன் உய்ந்தேன்’ என்று உரைத்தார்.

இத்தணிகை மலையின் ஒரு பக்கத்தில் பன்னிரு தோள்களையுடைய முருகப்பெருமான், மை பூசிய வழியையுடைய வள்ளி நாயகியாருடன் நான்முகனும் திருமாலும் ஆகியவரால் அறியப்படாத ஜூவகை உருவங்களுள் ஒன்றை (பீடமும் இவிங்கமுமான கண்மசாதாக்கிய வடிவத்தை) ஆகம விதிப்படி மெய் வழிபாடான ழுசையைச் செய்து, வேண்டியவாறு நிறைந்த அருளையும் பெற்றார்.

சிவனின் ஸ்தவகை 2

(1) சிவசாதாக்கியம் (2) அஸுரத்தி சாதாக்கியம், (3) ஸுரத்தி சாதாக்கியம், (4) சரத்திருசாதாக்கியம், (5) கண்ம சாதாக்கியம். சிகர் ஜில்லாத நீண்டவேலையுடைய முருகப்பெருமான் மணம் பொருந்திய மாலைகள் பொருந்திய கந்தலையுடைய வள்ளி நாயகியும், தூழும், உள்ளத்தில் சிவ பூசையால் உண்டான மகிழ்ச்சியும், அன்பும், விருப்பும் தும்மை மேலும் தூண்ட.. மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமாளை வணங்கித் துதித்துச் செருத்தனிவாகியதிருத்தனிகை மலையில் சிலநாட்கள் வீற்றிருந்தார்.

ஒருநாள் ஒளியுடைய கொத்தான கடப்பமலர் மாலையை அணிந்தமுருகப்பெருமான், வள்ளிநாயகியும் தாழுமாகத்தன்னாதற்கரிய விருப்பத்தைப் பெருக்கும் தனிகைமலையினின்றும் நீங்கி, விமானம் ஒன்றில் ஏறி, அழகிய கயிலாய மலையின் பக்கத்தில் பொருந்திய கந்த மலையில் உலகம் எல்லாம் வணங்கச் சென்றார். வள்ளல் முருகப்பெருமான் வள்ளி நாயகியும் தூழும், கந்த மலையில் போய் விரைவாகச் செல்லும் விமானத்தினின்று ஜியிந்து, அளவற்ற பூத கணங்கள் காக்கின்ற அழகிய பொன்னால் ஆன ஆலயத்துக்குள் சென்று, ஜிந்திரனின் மகளான தெய்வயானை அம்மையார் ஜினிதாய் வாழ்ந்து வரும் கோயிலுள் புகுத்தார்:

அப்போது அங்கு வள்ளி நாயகியார், தேவர்க்கு அரசனான ஜிந்திரனின் மகளான தெய்வநாயகியின் மலரடிகளை வணக்கம் செய்தார். உடனே ஒருகணமும் தாழ்திக்காமல், விரைந்து எடுத்து வள்ளி நாயகியாரைத் தழுவிக் கொண்டு, “ஜின்பக் கடலான ஜிங்குத் தனியாய் ஜிருந்த எனக்கு ஜின்று என்னைப் போல் முருக ஜின்பக்கடலில் ஜின்புறுத்தற்கு உரிய ஒருத்தி வந்திருப்பது நன்று!” என்று அன்பு யிக்க கொண்டு ஆனந்தம் அடைந்தார்.

கரியக்டலில் தோன்றும் பவளம் போன்ற சிவந்த வள்ளாத்தையுடைய திருமால், பாற்கடலில் பொருந்திய பாம்பணையின் மீது, ‘தேவி’ என்ற ஜிருவரும் பக்கத்தில் ஜிருந்து அருளுடன் அமருமாறுபோல், அச்சம் தரும் கடல் வற்ற அதன் நீரைப் பருகிய வேலையுடைய முருகப்பெருமான், போர் செய்வதில் வள்ளமையுடைய சிங்கங்கள் தாங்கும் பொன்மணி ஆசனத்தின் மீது தெய்வயானை, வள்ளிநாயகி என்ற ஜிருதேவியகோடும் ஆன்மாக்கள் மேல் கொண்ட அருளோடு வீற்றிருந்தார்.

வடவைத் தீப்போல, அலைகடலை வற்றச் செய்யும் வேலையுடைய முருகப்பெருமாள், அந்தக் கந்தமலையில் உள்ள கோயிலில் ஆழகிய அரியணை மீது, தம் ஜிருதேவியரோடும் வீற்றிருக்கும்போது, தெய்வயானை அம்மையார், அப்பொருமானை நோக்கி, “ஐயா! ஜிங்கு ஜிந்த வள்ளினாயகி வந்த வரலாற்றைச் சொல்லியருள் வேண்டும்” என்று வேண்டினார். “ஜிங்கு என்னிடம் ஒன்றுபட்டிருக்கும் நீங்கள் ஜிருவரும் நீண்ட வடிவத்தையுடைய ஆழகிய சக்கரத்தைக் கொண்ட செல்வரான திருமாவிடத்து முன் தோன்றினார்; அங்ஙனம் தோன்றிய நீவிர், வயது பன்னிரண்டு வரையும் எம்மைச் சேர விரும்பி, ஜிளமை தொட்டுத் தவம் செய்தீர். தவம் செய்து கொண்டிருந்து உங்களை நாம் அடைந்து, ‘உங்கள் தவத்துக்குப் பெரிதும் மகிழ்ந்து உங்களை அன்புடன் சேர்வோம். விண்ணஞ்சிலகத்திலும் மன்னஞ்சிலகத்திலும் தனித்தனிப் போய்த் தோன்றுங்கள்’ என்று முன்பு உங்களுக்குச் சொன்னோம்”.

“ஜிருவருள் முதலில் தோன்றியவளான நீயாம் உரைத்த முறைப்படி மேக வாகனத்தையுடைய ஜிந்திரனுக்குப் பெருமை பொருந்திய மகளாயத் தோன்றி வளர்ந்தனை! அங்ஙனம் வளரும்போது யாம் அன்புடன் உன்னை மனம் செய்து கொண்டோம். பிறைச் சந்திரனைப் போன்ற நெற்றியையுடைய தெய்வநாயகியே, உன் தங்கையாகத் தோன்றிய ஜிவன், நாம் உரைத்தலால் உண்டாகும் பயனை எண்ணிப் பெருமையுடைய தீயில் மூழ்கித் தெய்வ வளம் படைத்த பண்டைய வடிவத்தை நீக்கினாள். ஜிவன் தூலவுடல் விரைவாக ஆழிய, அதன் உள்ளே ஜிருந்த குக்குமடிடம்பட்டனே எழுந்து, வள்ளி மலையில் மரங்கள் அடர்ந்த ஒரு சோலையில் போய்த் தெளிந்த நிலையில் தவம் செய்து வேடர் குலத்தலைவன் நம்பிராசன் மகளாகப் பிறந்து நம் அன்புக் குரியவளானார். நாழும் முன்பு அருளியபடி அவனை ஏற்றோம் என்றார்.

“முன்காலத்தில் திருமாவிடத்தில் தோன்றிய ஜிவனும், நானும் அவன்ற காலம் பிரிந்திருந்தோம். அவ்வாறு, ஜிருந்த எம்மை, விரைவில் ஜிங்குக் கூட்டித்தங்களுடன் ஒன்றாக ஜிருக்கச் செய்த தங்கள் வல்லமைக்குயானும் ஜிவனும் செய்யத்தக்கபிரதி உபகாரம் யாதும் ஜில்லை! என்று சொன்னார். மேன்மையுடைய குறவர் மகளான வள்ளிநாயகியார் தேவலோகத்தையுடைய தெய்வ நாயகியார் உரைத்ததைக் கேட்டு, முன்பிறவியில் நான் உனக்கு உடன் பிறந்த தங்கையாகும். ஜிந்த ஒரு

காரணத்தாலே அன்றி, இப்பிரப்பிலும் வேறொரு முறையால் தங்கையாய் ஆணேன். ஆதலால் உம்மைச் சான்ன அடைந்து உய்ந்தேன், தங்கையான என்னைக் காத்தருளுக்" என்று வேண்டினார்.

1. ஆறு திருமுகங்கள்

ஆதிசக்தி, இச்சாக்தி, கிரியாசக்தி, பாசக்தி, ஞானசக்தி, குடிலாசக்தி என்றும்; அ.உ.ம், நாதம், விநந்து, சக்தி என்றும்; சிவபிரானுடைய ஆறு திருமுகங்களாம் என்றும்; எ-சன் திருமுகங்கள் ஐந்துடன் தேவி திருமுகம் ஒன்றும் சேர்ந்து ஆறு ஆயின் என்றும்; ஐகவரியம், வீரியம், புகழ், திரு.ஞானம், வைராக்கியம் என்னும் ஆறு குணங்களாம் என்றும் பலவகையாகக் கூறுவார்.

2. முருகவேள் பூமியை வலம் வந்தது

ஒருமுறை சிவபிரானும் தேவியும் விநாயகரையும் முருகவேளையும் நோக்கி 'இவ்வுலகினை முதலில் வலம்வருபவர்க்கு இம் மாதுளங்களினைய (மாம்பழும் எனவங்க்கறுவர்) தருவேன்' என, முருகவேள் மயில்மீதேறிடலை ஒரு நொடியில் வலம் வந்தார். அங்குளம் அவர் வருவதற்குள், விநாயகர் உலகெலாம்தம் பெற்றோருள் அடக்கம் என அறிந்து தாய்தந்தையாளர் வலம் வந்து அவர்களிடம் பழுத்தைப் பெற்று நின்றார்; இதைக் கண்ட முருகவேள் கோபங்கொண்டு பூமியில் திருவாவினன்குடிக்கு வர, இறைவனும் தேவியும் அங்கு வந்து "பழம் நீயே ஆதுவின் உனக்கு வேறு பழமும் வேண்டுமோ?" என அவருக்கு ஆறுதல் கூறினார், - "பழம் நீ" என்பது "பழநி" ஆயிற்று (திருப்புகழ் 117, 1210 பார்க்க), (திருப்புகழ் ஆராய்ச்சி மூன்றாம் பாகம்-தலைப்பு 17,68 பார்க்க). இதன் விரிவைப் பழநிப் புராணத்திலும், வலம்வந்து இறைவன் எங்கும் உள்ளான் என முருகவேள் காட்டிய உண்மைப் பொருளைச் சுப்பிரமணிய பராக்ரமத்திலும் காண்க.

3. முருகவேள் (பூமிக்கு) வந்த வரலாறு

பழநி - சிவகிரி என்பது அகத்தியர் தம்மை வணங்கிய இடும்பாகரனை நோக்கி வடக்கே திருக்கேதாரத்துக்கு அருகே இருந்த சிவகிரி, சத்திவிரி என்னும் ஓரண்டு மலைகளையும் கொண்டு வரும்படி கட்டளையிட்டனர். இடும்பன் அப்படியே வடக்கே சென்றான். அகத்தியர் உணர்த்திய மந்திர

கந்தியால் பிரமதண்டம் தோசூக்குத் தடியாகவும் அஷ்ட நாகங்களும் கவிராகவும் தீடும்பள்ளுன்னிலையில் தோன்ற அவன் அகத்தியர் குறித்த அக்கு தீரன்டு மலைகளையும் காவடிபோலக் கட்டித் தூக்கித் தெற்கு நோக்கி வந்தான். வரும்போது ஆவிளன் குடியில் அவன் அந்த மலை தீரன்டையும் தீரக்கி தீளைப்பாறினான். பின்னார் எடுக்க முயன்றபோது அவளால் எடுக்க முடியவில்லை; எனின்று அவன் பார்த்தபோது சிவகிரியின்மீது அழகு பொலியும் ஒரு சிறுவன் தீருக்கக் கண்டான்; தீடும்பள்ள அவளை அம்மலையை விட்டுப் போகச் சொன்னான். சிறுவன் (முருகவேள்) தீட்டு எமது தீருக்கை; யாம் போகோம் என மறுத்தனன்; தீடும்பள்ள கோபித்து அந்தச் சிறுவன் மேற் பாய்ந்தான்; பாய்ந்தவன் தடால் என விழுந்து மூர்ச்சையானான்.

தீந்திகழ்ச்சியை அறிந்த அகத்தியர் வந்து ஆண்டவளை வணங்கினர். ஆண்டவன் தீடும்பளை எழுப்பினர். அவனுக்குக் காட்சி அளித்தார். தன்னைப்போலக் காவடி கொண்டுவரும் அடியவர்களுக்கு அவர்கள் வேண்டிய வரங்களை அளித்தருள் வேண்டும் என தீடும்பள்ள தீரவளிடம் விண்ணாப்பித்தான் ‘அங்குளே ஆகு’ என அண்ணால் அருள்புரிந்தார். பழநிமலையில் தீடும்பள்ள சந்திதி உள்ளது. தீதுவே காவடியின் வகலாறு; (விரிவைப் பழுதிப் புராணத்திலும் சுப்பிரமணிய பராக்ரமத்திலும் கண்கா)

4. சிவபிரான் நிற்க முருகவேன் வீற்றிருத்தல்

தீந்த உபதேச திலையில் மாத்திரம் அல்ல; பின்பு ஒரு கால சங்கப் புலவர்கள் (நக்கீராதியோர்) முன்பு சிவபிரான் தன் கவிக்குக் குற்றம் கூறினவர்யார் என்று விளவி தின்று பேச வேண்டி வந்தது. முருகவேளோ சங்கப் புலவர்கள் நிற்கத் தாம் சாரதா பீடத் தமர்ந்து அவர்கள் கலக்கத்தைத் தீர்த்தருளினார் - அதனால் “ஸுவார்க்ட்கியான் நிற்ப முத்தமிழ்ச் சங்கத் தெய்வப் பாவலர் வீற்றிருக்கும் பாண்டிநன்னாடு போற்றி”, “முருகன் சங்கத் திருப்பவன் நம் முக்கட்ட சூவுள் நிற்பவன்” எனத்திருவாலவாடுடையார் திருவிளையாடற் புராணம் போற்றுகின்றது. சிவ பிரான் ஒரு (கடன்னேரம்) துயானத்திருக்க முருகவேள் அவருக்குப் பிரணவப் பொருளைத் திருத்தனிகையில் உபதேசித்தனரின்றும் அதனால் தனிகைக்கு “கஷ்ணிகாசலம்” எனப் பெயர் போந்ததென்றும் தனிகைப் புராணம் கூறும்.

5. திருத்தணிகை

முருகக்கடவுள் வள்ளியம்மை பொருட்டு வேட்ரோடு செய்த கலாக் காரணமான கோபமும், முன்னஞ் சூரியனாடு செய்த போர்க் காரணமான போபழந்தணிந்து. பூதீவள்ளி தெய்வயானை சமேதராய்வீற்றிருக்குந்திருப்பதி யாதவின் இது தணிகை. செருத்தணி எனப் பெயர்பெறும்; மலையின் கண் நிலோற்பலச் சுனை யிருப்பதால் இதனை உற்பலகிரி, கல்லாரகிரி யெனவுங் கூறுவர். புறும்பயத்துத் தேவாரத்தில் அப்பர் சுவாமிகள் “கன்மலிந்த கழுநீர்க்குண்றம்” என்றது கவனிக்கற்பாலது.

மிகவும் உயரியநடையிற் க்ஷீயப்ப முனிவர் பாடியருளியதல புராணமும், தணிகை ஆற்றுப்படையும், பூதீகந்தப்பதேசிகர் பாடிய தணிகாசல புராணமும்” தணிகைக் கந்திதி முறையும்” அச்சேறி உள்ளன.

திருத்தணிகையில் (1) சிவன் முருகரைத் தியானித்து உபதேசம் பெற்றனர்... : அவரது ஆலயம் (வீராட்ட காசர் ஆலயம்,) தணிகையில் நந்தியாற்றுக்கு வட கரையில் உள்ளது. அபராசிதவர்மன் (திருத்தணி கோயில்; above 890 AD) கோயிலைக் கட்டினவன் - நம்பி அப்பி, “திருந்து திருத்தணியிற் செஞ்சடையீசற்குக்” கருங்கல்லாற் கற்றளியா நிற்க, விரும்பியே நற்கலைகளெல்லாம் நவின்றசீர், நம்பியப்பி பொற்பமையச் செய்தான் புரிந்து” உபதேசித்த சாமிநாதர் ஆலயம் (ஆறுமுக சுவாமி கோயில் என வழங்கும் ஆலயம்) நந்தியாற்றுக்குத் தென்கரையில் உள்ளது (2) திருமால் முருகரை வழிபட்டுத் தாரகா சுராந் கவரப்பட்ட தமது சக்கரம், சங்கு முதலியவற்றைப் பெற்றார். விட்டுணுதீர்த்தம் மலைமேல் கோயிலுக்கு மேற்கே குருக்கள்மார் வீடுகளின் எதிரில் உள்ளது (3) பிரமன் முருகரை வழிபட்டு சிருட்டித்தொழில் செய்யும் ஆற்றலைப் பெற்றனன். மலைமேல் ஏறிப்போகும் வழியில் பாதி தூரத்திற் பிரமகளையும் பிரமேசர் ஆலயமும் உள்ளன.

தணிகையிற் சிவபிரானுக்குக் குருநாதனாய் முருகவேள் யோக நிலையில் இருந்து உபதேசித்தனாராதவின் முருகவேள் தட்சிணாஸுரத்தியாயினர்: சிவனே முருகவேள் ஆதவின் தனக்குத் தானே குருஸுரத்தியாயினர்.

“ஆறுமுகம் ஆறுமுகம்” என ஆறு முறை கூறும் 161 ஆழம் பாடல் பழநிக்கு உரியதாயிருத்தலால் பழநியில் ஆறுமுக” தரிசனம் இவருக்குக் கிடைக்கப்

பெற்றுப் 'பழநியில் ஆறுமுக' என்றும், திருச்செந்தூரில் தேவசேனாபதியாய் விளங்கின சாதவின் செந்தில் காவல என்றும், தணிகையில் அழகாய் விளங்குகின்றாராதவின் 'தணிகையில் இணையிலி' என்றும் முருகனை அழைக்கின்றார் போலும்;

செந்தில், பழனி, தணிகை, இம் மூன்றுமே முருகன் தலங்களுள் பிரபலமாய் அருணகிரியார் காலத்திலும் விளங்கின போலும். இம் மூன்று தலங்கள் கந்தரலங்காரத்திலும் பாராட்டப்படவே, (திருப்புகழ் பாடல்கள் 439, 540, 844, 845 பார்க்க) மனம், வாக்கு, காயம் மூன்றாலும் முருகனைப் பணிவதற்கு மனத்தால் திருச்செந்தூரையும் 'செந்தூர் கருது' 8 (கந்தரந்தாதி-33), செந்திலை உணர்ந் துணர்ந்துணர்வுற (திருப்புகழ் 47) வாக்கால் பழநியையும் படிக்கின்றலை பழநித் திருநாமம் (கந்தரலங்காரம்-75), காயத்தால் தணிகையையும் 'தணிகைக் கமா! நின் தண்டையந்தான் குடாத சென்னியும், நாடாத கண்ணும், தொழாதலையும், பாடாத நாவும் எனக்கே தெரிந்து படைத்தனனே' (கந்தரலங்காரம்-76) விளங்குதல் நன்றெண் உபதேசித்துள்ளார். 'தணிகையில் வாசகியும் பூசித்தாக்ததணிகைத் தலபுராணங்கள் கூறுகின்றன:-

திருப்பாற்கடல் கடைந்த போது மத்தாக திருந்தமந்தா மலையில் திருந்த பிளப்பினில் கயிறாக திருந்த ஆதிசேடன் சிக்கக், கடைந்த வேகத்தில், ஆதிசேடனுடைய தோல் சுரகரப்பை அடைந்தது. திருமால் உரைத்த உபதேசப்படி, ஆதிசேடன் திருத்தணிகையை அடைந்து தவம்புரிய, முருகவேள் எதிர்தோன்றி ஆதிசேடனுடைய உடம்பைத் தமது காத்தினால் தடவ சேடன் சுருக்கரை (சொர் சொரப்பு) நீங்கிப் பழைய வலிய தேகத்தைப் பெற்றான். (இது தணிகாசல புராணம்)

இங்ஙனம் இடர் உற்றுப் பூசித்துப் பேறு பெற்றது வாசகி என்னும் நாகம் என்று தணிகைப் புராணம் கூறுகின்றது.

6. கல்வி கரைகண்ட வரலாறு

ஒரு காலத்தில் கலைப்புலவர்களும், தேவர்களும், முநிவர்களும் கூடியிருந்த சபையில் யார் முதன்மைப்புலமை உடையார், அவருக்கு வித்த தாம்புலம் கொடுக்க வேண்டும் என்ற ஆராய்ச்சி நிகழ்ந்தது; கலைமகளின் அம்சமான ஒளவையாரே இத்தாம்புலத்துக்கு உரியவர் என்று தீர்மானித்து அத்த அம்மையாரிடம் யாவரும் கென்று நிகழ்ந்ததைக் கூற. ஒளவையார்

திதைப் பெறத் தக்கவள் நான் அன்று; புலவர்கள் எனப்படும் தேவங்களுக்கு அதிபள்; 'ஜந்தீர வியாகாணம்' என்னும் அருமையான ஜிலக்கண மூலலை தீயற்றினவன் திந்திரன்; அவனிடம் செல்லுங்கள், என்றார்; அங்குளமே, திந்தீரனிடம் அவர்கள் போய்க் கூற திந்திரன் மிக அஞ்சி "அந்தோ! ஒரு ஜிலக்கண நூல் தீயற்றி ஒருவன் கலை கலை வல்லவன் ஆய்விடுவானா! முருகவேளிடம் தமிழ் கற்ற அகத்திய முனிவிரே ஜித் தாம்பூலத்தை வாஸ்குவதற்கு உரியவர்" என்றார். ஜிதைக் கேட்டு யாவரும் அகத்தியரிடம் செல்ல, அவர் 'கலை கலை வல்லி', 'கலைமகள்' என்றே பெயர் கொண்ட சாசுவதி தான் ஜித்தாம்பூலத்தை வாஸ்கும் தகுதி உடையாள்" என, யாவரும் கலைமகளிடம் சென்று, வந்த செய்தியைக் கூற, கலைமகள் 'யான் கற்றது கைம் மண்ணைவு கல்லா தூலகளுவு' வாகீகி, ராஜூ ராஜேஷ்கரி எனப்படும் பார்வதி தேவியே ஜிப்பரிக்கு ஏற்றவன், என்று கூற, யாவரும் தேவியிடம் போய் விள்ளைப்பித்தார். தேவி புன்னைக் புரிந்து நான் வாழைப்பழத்தின் தோல் போன்றவன்; எனக்குள் ஜிருந்த கனி, முத்து, முத்துக்குமரனே ஜிப்பரிக்கு உரியவன் எனக் கூறி விடுத்தனன். பின்யாவரும் கந்தபுரம் சென்று நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கூறி ஜிதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என முருகவேளிடம் தாம்பூலத்தை நீட்ட, "நன்று, நாம் ஏற்றுக் கொள்வோம்" எனத் தடையின்றிக்கூறி அந்தப் பரிசை அவர் ஏற்றுக்கொண்டார். இங்ஙனம் 'கலை கலை வல்லவன் நான் என்று மார் தட்டும் பெருமாள்' ஆயினர் நமது முருகவேள்; மலைமங்கை வரைக்கும் போய் அந்த அம்மையார் கல்விக்கரை கண்டவன் எம்புதல்வனே எனக் குறித்தபடியால் "கல்லசல மங்கை எல்லையில் விரிந்த கல்விக்கரை கண்ட புலவன்" ஆயினர் கந்தவேள். ஜிதன் விரிவை 'சுப்பிராமணிய பராக்ரமம்' என்னும் புத்தகத்திற் 'கலைக்கலை வல்லப மூர்த்தி' சரித்திரத்தைப் பார்க்க.

'ஓம்' என்னும் ஒரொழுத்தினின்றே 'ஓம் நம சிவாய்' என்னும் ஆறெழுத்து விரியும் எனக் காட்டி விளக்கினர் முருகவேள்.

ஒரொழுத்தாகிய ஓம் என்பதே அ.உ.ம் என்னும் மூன்றொழுத்தாய், அம் முன்றாங்கூடி ஓம் என்று எழுதும் போது விந்துவாயும் ஓம் என்று உச்சரிக்கும்; போது நாதமாயும் விரிதலால், அ.உ.ம் என்னும் மூன்றெழுத்தும், விந்து நாதங்களாகிய வரிவடிவும் ஒவி வடிவங்கூடி ஜந்தெழுத்தாயிற்று; ஆகவே பிரணாவமே (ஓம் என்பதே) பஞ்சாக்ரமாம். "ஒங்காராமாம் ஜந்தெழுத்தாற் உண்டுபண்ணி தாயுமானவர் ஓம் என்னும் ஜிவவோரெழுத்தே 'ஓம் சிவாய'

என்னும் பகுதைகளம் கூட. ஆறிருத்து விரியும் என்ப. ஒம் என்னும் ஓரொழுத்தின் விரிவு மேற் கூறியவாறு ஆக சிவாய நாமமும் ஜூத்தெழுத்தும் பின்வருமாறு விரியும். சிகாரம் சிவத்தையும், வகாசம் அருட்சத்திணையும், யகாரம் ஆள்மாலையும், நகாசம் திரோதானத்தையும், மகாரம் ஆணால மலத்தையும் உணர்த்துவனாவாம் - சிகார வகாரங்கள் பதினையும், யகாரம் பகலையும், நகார மகாரங்கள் பாசத்தையும் விளக்குவனாவாம்.

ஆகவே ஓரொழுத்தை ('ஓம்' என்பதை) விளக்கி. அதன் விரிவாக 'ஓம் நமசிவாய்' என்னும் ஆறிருத்தையும் சிவபிரார்கு விளக்கினர் முருகவேள். முழுஞ்சாந்தும் உணர்வரியதொன்றை ஒம்மொழியில்விண்ட சிறுபிள்ளை" முத்துக்குமாராமி பிள்ளைத் தமிழ்.

7. அகத்தியர் முருகவேளைக் குன்றக்குடியில் வழிபட்டது

மலைகளுள் குன்றக்குடி எவ்வாறு உயர்ந்ததென அகத்தியர் சிவபிரானிடம் விண்ணனப்பிக்கச், சிவபிரான் - 'கந்தபிரான் தாம் ஏறிய மயிலினை முன்னொருகால் 'மலையாகுக' எனக் கோபத்திற் சபித்தனர்; மயிலும் கந்தபிரானை வணங்கி 'யான் உய்வுதிதப்படி' எனக் கேட்டது. கந்தபிரான் - 'நீசெல்க; யானும் அங்குவருவேன்' என்றார். சபித்த படியேமயில் மலை உருவமாயிற்று. அந்த மலையில் குமாரக் கடவுள் வந்து வீற்றிருந்தார். குமாரக் கடவுள் அங்கு வந்து வீற்றிருப்பதால் மழூர்கிரி தனிச் சிறப்புற்று - என விளக்கினர். தீவ்வாலாற்றை அறிந்தவுடன் அகத்தியர் மழூர்கிரிக்கு வந்து. சரவணத்தில் முழுகி, மலைவலம் செய்து, பூசனை புரிந்தனர்.

முருகா! உனதுதிருவடியையான் அடைதல் வேண்டும். அந்த அருளைப் பாலித்தருள்க என வேண்டினர்; தாம் விரும்பிய வரத்தைப் பெற்றனர். தீவ்வாறு, தணிகை, பழநி, குன்றக்குடி என்னும் தலங்களில் வழிபட்ட. அகத்தியர் முருகவேளின் முதற்றனி அடியாராயினர்.

8. முககுந்தர்

கயிலையில் சிவபிரானும் தேவியும் வீற்றிருந்த சோலையில் ஒரு முக (ஆண்குரங்கு) வில்வ தீலைகளை நீரம்பப்பறித்து அவர்கள் மீது சொரிந்தது. அது நம்மை வழிபடுகின்றது என தீறைவன் கூறத். தேவி அந்த முகவுக்கு ஞானத்தை நல்கினன். முக கிழே தீறங்கி வந்து அடியனேன் பிழையைப் பொறுத்தருள்க என வேண்டிற்று; நீ எம்மை வில்வதீலைகளால் வழிபாடு

புரிந்தனே. மாநுடனாகப் பிரத்து முழுதுலகையாளுக நீ என இறைவர் திருவாய்மலர்ந்தார். முச, “பெருமாணே! நித்தம் உங்களைத் தரிசித்திருந்த நான் உங்களைப் பிரிந்து எங்களும் இருப்பேன்; செல்வத்தில் மயங்கி நான் உய்யும் வழியை இழுத்தல் கூடுமே” எனத் துக்கிக்க, இறைவன், நீ மூயியிற் சிலகாலம் வாழ்ந்து பின்னர் இங்கு மீண்டும் என்றனர். முச, இந்த முச முகத்துடனே நான்மண்மீது பிரக்க அருள்ளூ; அப்போதுதான் ஆணவும் என்னைப் பீடிக்காது’ என்றது. ‘நன்று’ என்றனர் இறைவர்; முசவும் உலகை ஆண்டு வந்த அரிச்சந்திரன் என்பவனுக்கு மருமானாக உலகில் உதித்து முகருந்தன் எனப் பெயர் பெற்றது. கருவூர் தமது ராஜதானியாக முகருந்தர் உலகை ஆண்டன். இவர் சூனுடைய அராசாட்சிக்கலாத்தில் இருந்தவர். திருப்பாங்குன்றத்துக்கு வாவழைக்கப் பட்டனர் முகருந்தர். ஆறுமுகப் பெருமானது அடித் தாமஸை மறவாத அன்பாதலால் முகருந்தர் முரகவேளுக்குத் திருமணம் எனக் கேட்டதும் அளவிடற்கரியமகிழ்ச்சி எய்தி அழைக்க வந்த தூதரை நோக்கி-

‘எண்ணட மாநிதி யாவும் நல்குகோ
காண்ட குங்குடை கவரி நல்குகோ
ஆண்டி ருந்தன் அரசு நல்குகோ
வேண்டு சின்றதென் விளம்புயீர்’ என்றார்

-கந்தபுராணம் 5-2-55.

திருமணத்தை தரிசித்து முகருந்தர் கருவூருக்கு மீண்டனர். பின்னர், முகருந்தர் வசிட்ட முநிவர் உபதேசித்தபடி வெள்ளி நாள் விரதம் (கர்வா விரதம்), கார்த்திகை நாள் (கிருத்திகை விரதம்), கநத ஷஷ்டி விரதம் ஆகிய விரதங்களை அநுட்டித்தார். முருகவேள் மகிழ்ந்து எதிர் தோன்றி எந்த நல்வரம் வேண்டுகின்றாய் என வினவினர். முகருந்தர் ‘முருகா! என் அராசாட்சி உலகெலாம் நன்று நடைபெற வேண்டி உம்மிடம் உள்ள வீரவாகு ஆகிய வீரர்களை எனக்குத் துணைபுரிய அருளுதி’ என்றனர். முருகவேளும் நன்றிரளுக் கூறி வீரவாகு முதலியோரை நோக்கி - “முகருந்தன உங்களைக் காட்டிலும் என்பால் அதிக அன்புள்ளவன்; நீங்கள் அவனுக்குத் துணைவாய்ப் போய்திருத்திர்” என்றனர். அப்போது வீரவாகு முதலானோர் கூர் குலத்துடன் மாறுபட்டதித் தாங்கள் ஒரு மாநுட அரசனிடம் தொழில்புரிய மாட்டோம் எனப் பதில் கூறினர். அறுமுகவேள் “நம் உரை மறுத்தீர்; ஆதலால் நீங்கள் மாநுடராய் அதே முகருந்தனுக்குச் சேனை வீரர்களாகக் கடவிர்; பின்னர் பற்பகல் கழிந்த பின் நோற்று எம் பக்கவில்

வருயிர்களாக” எனக் கட்டளையிட்டனர். வீரவாகு முதலானோர் தமது பிழையென்னன்று “பொய்யரேம்பிளைபொறுத்தருடியால்” என்று முருகன்னு பொன்னடி பணிந்தார். அங்குமே முககுந்தருக்குச் சேனைகளாக வந்து சேர்ந்தனர் வீரவாகு முதலானோர். மாநுடனாக வந்த வீரவாகு புட்பக்தி என்பவளை வேட்டு. தனது மகள் சித்ரவல்லி என்பவளை முககுந்தற்குத் திருமணம் புரிவித்தார். சித்ரவல்லிக்குப் பிறந்த குமரன் அங்கிவன்மன். முககுந்தர் ஜிந்திரனுக்குத் துணையாகச் சென்று அவனார்களை அட்டார். ஜிந்திரன் பூசித்திருக்குத் தியாகாஜ் மூர்த்தியை ஜிறை அருள் துணைசெய்ய முககுந்தர் பெற்றுத் திருவாகுரில் தாயித்து வழிபட்டார். பின்னார் அங்கிவன்மனுக்கு முடிகுட்டி நேற்றிருந்து கயிலையை அடைந்தார். வீரவாகு தேவரும் தம்பியர் எண்மரும் ஜிலக்கருடன் தங்கள் குழந்தைகளை அங்கிவன்மன்பால் ஜிருத்தித்தாங்கள் அரியதவம் ஆற்றி மாநுடத்தன்மை நீங்கி அனைவர்களும் நெந்தகிரியை அடைந்தார்கள்.

9. நல்வியக்கோடன்

நல்வியக்கோடன் ஒரு சிற்றாசன். ஜிவன், ஓய்மானாட்டு நல்வியக்கோடன் எனவும் வழங்கப்படுவன். பத்துப் பாட்டினுள் மூன்றாவதாகிய சிறுபாணாற்றுப்படைத் தலைவன். ஜிவன் ஒவியர் குடியிற் பிறந்தவன். ஈகையில் மழைபோன்ற பெரிய கையினை உடையவன். பேகன், பாரி, காரி, ஆய், அதியமான், நாளி, ஒரி, ஜிவ வேழ வள்ளல்களின் கொடைத் திறத்தினன். ஜிடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார் என்னும் சங்கப்புலவரால் சிறுபாணாற்றுப் படை என்னும் நூலிற் சிறப்பிக்கப்பட்டவன். ஜிவனுடைய ஊர் திண்டிவனத்தைச் சார்த்த கிடங்கில். ஜிவனுடைய பிற ஊர்கள் வேலூர், (ஜிது உப்புவேலூர்) மாவிலங்கை என்பன. ஜிவன் தன் பகையிருதிக்கு அழுசி முருகக்கடவுளை வழிபட, அக் கடவுள் ஜிவன் கணவில் தோன்றி கேள்வியில் பூத்த பூவைப் பறித்துப் பகைவர்பால் விடுக எனக் கட்டளையிட்டனர்; ஜிவன் அவ்வாறே அந்தப்பூவை விட, அது வேலாகச் சென்று, பகைவரை அட்டு ஜிவனுக்கு வெற்றி தந்தது. வேல் வென்ற ஜிடம் - வேலூர் ஆயிற்று.

குதிரை முகத்தை மாற்றின சித்திரம்; கவிங்க தேசத்தரசன் மகளாகிய களைக்கந்து தாமிர் பருணிநதி மூலத்தில் ஸநாதஞ்சு செய்யவந்தபோது அங்கே தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த குதிரை முகமுடைய அயக்கிரை முநிவரைக் கண்டு அவமதித்து நகைத்தாள். அதுகண்ட முநிவர் “நீமறு பிறப்பிற் குதிரை

7. தேசிக சுப்ரமணியர்

ஷட்பஜம் ச ஏகவதனம் காண்ட மதுடாந்லிதம்
 சக்தி வறங்க த்வயம் ச ஏவஜூப மாவாதாம் சுபம்,
 மழுவாவறணாநுடம் வரஅபயகாராம்பஜம்
 தீத்யேவம் லீதிவத் த்யாயேத் சீலதேவச்ய தேசிகம்

ஏக்தவர்ண:

ஆறு தீருக்கரங்கள், ஒரு தீருமுகம், பூக்கூடை கலீமுத்தது
 போன்ற அடர்ந்த கிரிம் தூயமாத் தீருக்கரங்களில் சக்தி
 வேஸ், குத்ராச்சி மாலை, வரதம், அபயம்.

தேசிக சுப்ரமணியர்

முகத்துடன் பிறக்கக் கடவை" எனக்கணக்கந்தரியைச் சபிக்க, அவனும் மனம் வருந்தி 'கவாமி! ஜிச்சாபம் என்று தீரும்' என வேண்ட. அவர், தீருச்செந்துரில் ஷண்முக நாதன் சுந்திதிக்கு நோக்குவுள்ள வதனாரம்ப தீர்த்தம் எனப்படும் சமுத்திரத்தில் ஸ்நாநம் செய்யத்தீரும் எனக்கூறினார். மறுபிறப்பிற் கனக சுந்தரி உக்கிரப் பெருவழுதி என்னும் பாண்டிய ராஜை மகளாகப் பிறந்தனன். முகமாதிரம் குதிரை குகம். அங்கங்கள் யாவும் வெகு அழகு. அது கண்டுமனம் வருந்தின பாண்டியன் தன் மகனுக்கு அங்கக் குதிரை எனப் பெயரிட்டு குதிரை முகம் எங்கங்கம் தொலையும் என ஏக்கமுற்றிருக்க. புண்ணிய தீர்த்தத்தில் முழுக வேண்டும் என ஒரு அசரிரி கேட்டது. பாண்டியனும் தன் மகனை அவ்வாறே தீர்த்த ஸ்நாநத்துக்கு அலுப்ப அவனும் கங்கை முதலிய தீர்த்தங்களில் ஆடி, ஈற்றில் தீருச்செந்துரில் சமுத்திர ஸ்நாநஞ் செய்ய, குதிரைமுகம் மாறி சுந்தரமான நன்முகம் பெற்றனன்; ஜிறைவன் ஒன்பது வர்க்கத்தில் நின்று தொழில் புரிவன்; அவை தாம் சிலம், சக்தி, நாதம், விந்து ஆகிய அருவத்திருமேனி நான்கு; மகேசன், உருத்திரான், மால், அயன் ஆகிய உருவத்திருமேனி நான்கு; சதாசிவமாகிய அருவருவத் திருமேனி ஓன்று:

“சிவம் சக்தி நாதம் விந்து சதாசிவன நிகழும் ஈசன்
உவந்தரு ஞாருத்திரான்தான் மாலயன் ஒன்றி னொன்றாய்
தவத் தரு பேதம் ஏக நாதனே நடிப்பன் என்பா”

சிவஞான சித்தி 2-16-4.

சதாசிவ கோத்திரான் அருள் பாலா - என்றதனால் முருகவேணும் தாதையே போல அருவருவத் திருமேனியான் என்பது பெறப்படும்.

ஏழேழு பேர்கள் கூற வரு பொருளந்திகாரம் “ஹமர் விதிசெய்தது. அகப் பொருள் ஜிலக்கணம் ஜில்லையே என்று பாண்டியன் வருந்தச் சொக்கலிங்க மூர்த்தியே 60 குத்திரங்கள் கொண்ட நூலை எழுதி அளித்தார். ஜிந் நூல் ‘ஜிறையனார் அகப்பொருள்’ எனப் பெயர் பெறும்; ஜிந்நூலுக்கு நாற்பத்தொன்பது சங்கப் புலவர்களும் உரை கண்டு, தத்தம் உரையே ஜிறந்ததென வாதாடினர். “அலவாய் அண்ணலே! நீதான் எங்கள் கலகத்தைத் தீர்க்க வேண்டும்” என்று ஜிறைவன் முன் முறையிட்டனர். ஜிறைவன் ஒரு புலவர் போல வந்து ‘ஜிவ்வுரில் வள்ளிகள், உப்பூர் கிழாரின் மகன், ஊனம் பாலன், சாவனை குகனே வந்துள்ளான்; அவன் ஒப்பிலாஞானி; அவன் பெயர் உருத்திர சன்மன்; அவன் முன் உங்கள் உரையைச் சொல்லுங்கள், எவருடைய

உரையை அவன் கொள்ளின்றாணோ அதுவே உண்மை உரை; இதற்கு ஜூயமில்லை, கவலை வேண்டாம்” என்றார். ஊழம் எங்ஙனம் பேசவான் எனப் புலவர்கள் கேட்க, அந்தச் செந்தமிழ் தேர்செட்டிக்கு எவருடைய உரையைக் கேட்டால் உடலில் புளகமும் கண்ணில் (ஆனந்த) நீரும் தொன்றுகின்றனவோ அந்த உரையே உரை; மற்றவை உரையல்ல எனக்கூறி மறைந்தனர். புலவர்கள் வியந்து அங்ஙளமே அந்த ஊழமைப் பிள்ளையைப் பத்தியுடன் வரவழைத்து, சிறப்புடன் சிங்காசனத்தில் அமர்த்தி, தூபதீபம் தந்து, தந்தம் உரையை உரைத்தனர். வளமுறு கீர்ண (நக்கீர்ண), தரைபுகழ்க்கபிலன், மாசறு பரணன் இம் மூவர் உரையைக் கேட்ட போது ஊழம் பெரு வியப்பைக் காட்டிப் புளகிதமும், துளிப்பு கண்ணுமாய் பொருந்தினன்; அதுகண்ட புலவர்கள் அதிசயித்து இம்மூவர் உரைத்த பொருளே உண்மைப் பொருள் எனக் கண்டு தங்கள் கலகம் தீர்த்தனர். “அருந்தமிழ்ச் செட்டியாம் செட்டி இலகிய மயின் மீது அறு முகத்தோடும், இனிய பண்ணிருகாத்தோடும், புலவர் கண்டிரைஞ்சு அருளினால் விளங்கிப் போயினான்” - இது திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணத்தி 19- ‘ஊழம் தமிழிந்த திருவிளையாடல்’ ஆகும்.

10. வேல் வகுப்பின் கருக்க உரை

திருத்தணிகை முருகன் வேலானது - (1) வள்ளியின் விழிக்கு ஒப்பாகும். (2) இந்திரனது கால்விலங்கை முறித்தெறியும். (3) நக்கீரனை மலைக்குகையினின்று மீள்விக்கும். (4) பேய்கள் களிக்க மாமிச ஊண் அளிக்கும். (5) தேவர்கள், முனிவர்கள், இந்திரன், பிரமன், திருமால், மனிதர்கள் - ஆகிய யாவருடைய துண்பங்களையும், வினைகளையும் ஒழிக்கும். (6) குரியனுடைய ஒளி, சந்திரனுடைய ஒளி, வடவாழுகாக்கினியின் ஒளி இவைகளை அடக்கிடும்படியான பேராளியை வீசும். (7) அடியார்க்குக் கெடுதல் நினைப்பவர்களின் குலத்தையே நாசமாக்கும் - எனக்குத் துணையாய் நிற்கும். (8) திருப்புகழை உரைப்பவர்களின் பகையை அறுத்தெறியும், அறத்தை நிலைநிறுத்தும். (9) யமன் வரும் போது சிவனார் திருவடிக்கு ஒப்பாக நடக்கும்போது எப்புறத்திலும் நின்று எனக்கு தீரவும் பகலும் துணைபுரியும். (10) அரக்கர்களின் குடலைச் சிவந்த பூமாலை போலச் சூடிக்கொள்ளும், (11) கடலை உடைத்து ஏறியும்; நீரைப்பருகும், உடைப்பை அடைக்கும், அடைத்து அசராத்தத்தை நிரப்பி அதில் விளையாடும்; (14) சிறகைப் பெற்ற மலை

பறப்படுபோல வேகமாய்ப் பறக்கும், (15) குறைத்தவைகள் பற கடிக்க, விழி விழிக்க, அவணாக்களைப் போர்க்களத்தில் மோதும்.

11. முருகன் திருவடியின் பெருமை

'முருகன் திருவடி எல்லாப் பொருள்களிலும் ஒன்றுபட்டும் நிற்கும்; வேராகவும் நிற்கும்; சுலக சத்திகளும் அஷ்ட சித்திகளும் எளிதாம்படிப் பெருவெட்ட வெளியில் விளங்கி நிற்கும். சிவபிரானும் போற்றித் தியானித்துத் தொழு நிற்கும். சிதாகாச வெட்ட வெளியில் ஞான நிருத்தம் புரிந்து நிற்கும்; சமய கோடிகளும், அரி, அயன், முதலிய தேவர் கூட்டமும் 'அறிய அறிய அறியாத' தன்மையில் நிற்கும். நமது ஊராகவும், நம்மைப் பெற்ற தாயாகவும், நமது சுற்றுத்தாராகவும் அருளிருந்து துணை புரிந்து நிற்கும்' - என்றெல்லாம் விளக்கியும், 'அரிய மோன வழிதிறந்த நளின பாதம்' பலக்கலை படித்தோது பாவாணர் நாவிலுறை யிருசாணம்! நாவேறு பாமணத் தாராம், 'ரகசைதரு சிற்றாடி', பரமா வந்திக்கத் தக்க பத(ம்) "முத்தமிழ்வாணரோது சித்திர ஞான பாதம்". 'ஞானபாத பத்மம்' என்றெல்லாம் சிறப்பித்தும் மகிழ்வின்றார் அருணகிரியார்.

12. முருகவேளின் ஆபரணங்கள்

அரைவடம், மணிவடம், பொன் நாண், ஆரம், ஆழி (மோதிரம்), உடைமணி, கழல், கிண்கிணி, ஏதனக் குதம்பை, கடகம், குழை, கொலுக், சலங்கை, முத்துச் சதங்கை, சிலம்பு, செம்பொன்றால், கட்டி, (கணக) தண்டை, நூபுரம், பதக்கம், முத்துமாலை, யீரகண்டை, வெண்ணடையம், மணிக்கிரிடம் - முதலிய கூறப்பட்டுள்ள முருகவேளின் சதங்கை ஒவியும், நூபுர ஒவியும் வேத ஒவிகளாம், 'மறைவிதங்கள் கொஞ்சிய சிறு சதங்கை', சதகோடிமறை ஒலியிடு நூபுரம் - என்பர். அவரது தண்டை பலவித சந்த பேதங்களை விளக்கிக் காட்டுவதாம். 'சந்தபேதம் ஒவித்திடும் தண்டை' என்கின்றார். அவசது கிண்கிணியியும் சிலம்பும் இனிய நாத கீநங்களை வெளியிடுகின்றனவாம்; நாதந்த கிண்கிணி இனிய நாத சிலம்பு என ஒழியுள்ளார்.

13. முருகவேளின் படைகள்

வேல், கடகம் (வாள்), கவசம், குலிச சத்தி, கோதண்டம், சிறுவாள், சீரா (உடைவாள்) குலம், தண்டு கூறப்பட்டுள்ள.

14. முருகவேளுக்கு உரிய மாலையும் மலர்களும்

பாமாலை, கடம்பு (நீபம்), வெட்சி, குரா, கூதளம், அடம்பு, அறுகு, காந்தை, கொன்றை, கோங்கு, கோடல் (காந்தன்), சண்பகம், செங்கழுநீர், செவ்வந்தி, தாமரை, தும்பை, துளசி, நிலோற்பலம், பிச்சி, மனிழம்பூ மூல்லை, விளா (வெள்ளில், வில்லம்)

15. முருகவேளின் திருவிளையாடல்களும் பராக்கிரமங்களும்

சிவனுக்கு உபதேசம்; பிரமன், மால், இந்திரனுக்கு உபதேசம்; அகத்தியர்க்கு உபதேசம்; பழம் பெற வேண்டி உலகெலாம் வலம் வந்து, சிவபிரான் தன்னைத் தேடிவரச் செய்தது, திருவேங்கடத்திற்குகைவழி வந்தது; சப்த முனிவர்களுக்கு ஜிருக்கு மந்திரம் உபதேசித்தது; சந்காதி நால்வர்க்கு அருளியது, 'ஏறிலாது திலகுவது', மறைகள் 'குமாரகுரு' என ஒவிடுதல்; 'ஓம்' என்னும் பிரணவத்துக்கு உயிர்ப்பாக விளங்குவது; கலவி கரைகண்டது; வராகத்தை அடக்கியது; எழுகினியையட்டது; வேல்கொண்டு தீர்த்தங்கண்டது; குற்ற ஜன்மராய்த் தமிழ் ஆய்ந்தது; கடலை அட்டது; மேருங்கைச் செண்டாலடித்தது; நக்கீரருக்கு திலக்கணம் ஒதி "உலகம் உவப்ப" என்று அடி எடுத்துக் கொடுத்தது; நக்கீரரைப் பூத்ததினின்றுங்காத்தது; முட்டைப் பெயர் செப்பி (பொய்யா மொழிப் புலவரிடம்) கவி பெற்றது; சம்பந்தமூர்த்தியாய் விளையாடியது; தில்லையம்பலத்தில் திருநடம் ஆடியது - முதலியன கூறப்பட்டுள.

16. முருகன் திரு அவதாரம்

அவர் கங்கா புத்திரானது; அறுவர் முலையுண்டது; அறுசிறுவர் ஒருட்வினரானது; உமைமுலைப்பாலுண்டது; குழந்தைத் திருவிளையாடல்கள்; இந்திரனை அச்சுறுத்தியது; ஆட்டு வாகனங் கொண்டது; பிரமனைப் பொருள் வினவித் தண்டித்தது; சிருஷ்டித் தொழில் செய்தது; குரன் வரம் பெற்றது; குராதியர் கொடுமை; இந்திரன் மூங்கிலாயமெந்து தவங்கிடந்தது; முருகருக்குத் தேவி வேல் அளித்தது; முருகருக்குச் சிவபிரான் படையீந்தது; தாரகாகர சம்ஹாரம்; கிரெள்ஞஞ்சம் பிளந்தது; வீரவாகு தேவர் தூது அனைவரும் சிரித்தெரித்தது; சிங்கமுகாகர சம்ஹாரம்; குர்மாவை அட்டது; குரனை அட்டுத் தூடிக்கூத்தாடியது; குரன் திருப்பிளையாய்ச் சேவலு மயிலுமானது; தேவர் சிறையிட்டுப் பொன்னுலகம்

பாந்தது: தேவசேனை திருமணம்; வள்ளியீராடு ஸ்வைக்ஞாம், திருமணமும்; -ஆகிய யாவும் சொல்லப்பட்டுள்ள.

17. முருகவேளின் தன்மை

அடியார்க்கிளியர், யாகாஷங்கர், இசைப்பியர், கிரிப்பியர், தமிழ்ப்பியர், சந்தக்கவிப்பியர்.

18. முருகவேளின் தெய்வ உறவினர்

சிவகுமாரர், பார்வதிபாலர், விநாயகரதுதம்பி, மாலமருகன், திருமருகன், பிரமன் மைத்துனர், சாதி (சாஸ்வதி) துணைவர் (சோதாரா), காமவேள் மைத்துனர்.

19. முருகவேளைத் தொழுவோர்

சிவன், மால், பிரமன், இந்திரனாதிய தேவர்கள், முனிவர்கள்.

20. முருகவேள் உறையும் இடம்

அடியார் இருப்பம்; அடியார் கூட்டம்; பளிபவர் சித்தம்; குகிளன்பவர் மனது; குற்றமற்றவர் உளம்; ஞானிகள் சித்தம்; பாவாணர் நா; மாதவர் இதயம்; வேதசிரோமுடி; விநாயகரைப்போதும் சிந்திப்போது சிந்தத.

21. முருகவேள் திருநாமங்களுள் அருமையான ஒருசில

அடிய: காவற்காரப்பெருமாள்; அடியார்க்குநல்லபொருமாள்; ஆகம் சார சொருபன்; ஆயிரங்கலை கந்தன், ஆராதாரன் உண்டநெஞ்சரி தேன்; ஊமைத்தெவர்கள் தம்பிரான்; என்றும் இளையோன்; கடவுட் சக்கரவர்த்தி; கல்வி காரகண்டபுலவோன்; கவிஞருசாத்துணைப்பெருமாள்; கவிராஜப் பொருமாள்; குழந்தைக் குருநாதன்; குறத்தி கிங்கரன்; சகலகலாதரன்; சத்யவாக்யப் பெருமாள்; செந்தமிழ்ப்பெருமாள்; ஞானபண்டிதசாமி; தகப்பன்சாமி; நாரத்தீ விநோதன்; பிள்ளைப் பெருமான்; முத்தமிழ் வினோதன்; முத்திக்கொரு வித்து; முருகச் சிம்புள்; முழுச் சேவகன்; வள்ளி வேளைக்காரன். முருகன் திருநாமங்களுள் (1) சிறியனா; - சேய், வேள், குகன் என்பன; (2) பெரியது: “வீசேவகவுத்தண்ட தேவகுமார ஆழிருபொற்சொல்

முருகவேள் வள்ளி மூலமாகப் பெற்ற சீதனப் பொருள்களைத் “திண்ணெணான் தடக்கை வெஞ்சிலை வேடர் குடிகொண்ட சீராரும்.

ஷஞ்சரதொழும், செந்தினைப் புனரூடு தண்சாால் பிறவுமாம்; சீதனக் காளி பெற்றத் தண்ணென் குறிஞ்சித் தலந்தலையாளிப்பவன் சப்பாளி கொட்டியருளே” எனவரும் முத்துக் குமாரகவாமி பிள்ளைத் தமிழிலும் ‘வரைதரு பெண்ணை வேட்டு வரையெலாம் காணி கொண்ட விரைதரு கடப்பந் தண்டார் வேலவற் கண்பு செய்வாம்’ - எனவரும் மண்ணிப் படிக் கரைப் பூராணத்தும் காண்க; தேவசேணையின் சீதனப் பொருளை - ‘இடியு முனைமலி குலிசமும் இலகிடு கவள தவள விகடதட கனகட இபழும், இரணிய தரணியும் உடையதொர் தனியானைக் கிறைவ’ எனவரும் திருப்புக்குலம் காண்க; வள்ளியாற் பெற்ற சீதனப் பொருள்கள் ஐந்து (1) ஆதுகொம்பு, (2) சேவற்கொடி, (3) வேலாயுதம், (4) மயில்மாகளம், (5) மலையாட்சி, தேவசேணையாற் கிட்டியவை நான்கு - (1) இடி, (2) குலிசம் (3) ஜாாவதம், (4) பொன்னுலகு.

22. வேவின் அலங்காரமும் அழகும்

குஞ்சம், மணி முதலிய பொருந்தி அழகுடன் பொலியும் வேல் என்பது ‘குஞ்சங் கட்டிய வேல்’, ‘மணிவேல்’, ‘மணிக்கதீர் வேல்’, கோமளகசத்தி, சிங்கார அயில் வேல், ‘சிதரவடிவேல்’ என வருவனவற்றால் தெரிகின்றது.

23. வேவின் உக்ரம்

சினவடிவு-தங்கியவேல், உக்ரவடிவேல், இடி முழங்கிய வேற்படை, கால பாதுசத்தி அண்டவிக்கரம வேல் என வருவனவற்றால் வேவின் உக்கிரம புலப்படுகின்றது.

24. வேவின் உருவம்

வேவின் உருவம் இன்னைதென்பதை ‘நெட்டிலைவேல்’, தாமரை (கூர்மை) வேல், நெடுவேல், தீள் வேல் என வருவனவற்றால் அறிகின்றோம்.

25. வேவின் குணம்

வஞ்சர்க்கு வஞ்சனை செய்யும்; அடியார்க்கு உதவும்;

26. வேல் -மந்திரம்

தியானத்துக்குச் சிறந்தது ‘வேல் மந்திரம்’; வேல், வேல் எனப் பெரியோர் பலர் தியானித்துப் பல சித்திகளை அடைந்திருக்கிறார்கள். இதனால் ‘மந்தா

வேல் 'சித்திமன்னு' செய்ய சத்தி: சிமயஞ்சுராள் அயில், 'சிவமஞ்செழுத்து' - என்கிறல்லாம் வேல் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

27. வேலின் பஞ்சகிருத்தியம்

'கண்ணாடியில் தடம் கண்ட வேல்' ஆதலின் தோற்றமும், வீஷவாரு தேவரையும், நக்கீரரையும் காத்துஅளித்த காரணத்தால் திதியும், சூரசங்கரம் செய்ததால் சங்காரமும், அடியாரிடத்து வெம்மையை மறைத்துத் தண்ணாருள் காட்டியும், பகவவிடத்துத் தண்ணையை மறைத்து வெம்மையைக் காட்டியும் ஒழுகுதலால் திரோ பவமும், அருணகிரியார் நாவிலும், குமரகுருபார் நாவிலும் பொறித்து நலந் தந்த காரணத்தால் அனுக்கிரகமும் - ஆகப் பஞ்சகிருத்திய சத்தி வேலிடத்து உண்டு என்பது விளக்கமாகின்றது.

28. வேலின் பெருமை

'சிவமஞ்செழுத்து' என்று வேலைக் குறித்ததால் பஞ்சாக்ஷரத்துக்கு உள்ள பெருமை யெல்லாம் வேலுக்கு உண்டு; 'மறச்சிறுமிவிதிக்குநிகாரும்' (வேல் வகுப்பு) - என்றதால் வள்ளியம்மையின் திருக்கண் நோக்கத்தால் வரும் பேறுகள் அனைத்தையும் வேல் தாவல்லது; 'இறை கழற்குநிகாரும்' (வேல் வகுப்பு) - என்றதால் சிவன் சேவடிக்கு உள்ள பெருமையெல்லாம் வேலுக்கு உண்டு என்னும் அரிய பெரிய உண்ணையகளை அருணகிரியார் வெளியிட்டுள்ளார்.

29. வேலைத் தியானிப்பதும், அதனால் வரும் பயனும்

அருணகிரியார்தாம் அனுடித்ததும் உலகோர்க்கு உபதேசித்ததுமான ஒரு விரதம் வேலின் தியானமே.

"விளையோட விடுங் கதிர்வேல் மறவேன்"

"காமக்கள்களை மொன்னுண் டயர்க்கினும் வேலமறவேன்"

'வேல் பாடாதே... நாயேன் வாணாள் விணே போகத் தகுமோ தான்' பின்னும், வேலாயுதம் பிறவிக்கு வித்தாகிய ஆஸையை ஒழிக்கும்; யமனது கொடுமையைத் துடைத்துவிடும்; பிறப்பு இறப்பை நீக்கும் என்றும் விளக்கியுள்ளார்.

30. வள்ளியின் அருமைத் திருதாமங்கள்

அமுத சொருபி, ஆமுதாசளத்தி, இன்பரச சத்தி, எயினர் குலோத்தஸம், கலைக்கொம்பு, காவற்பாவை, கிராத குலதிலக மான், கிராதலஷிமி, சந்தானமாது, சுசிஞாளரம்பை, சோதிப் பிரகாசக் செயலான், ஞானாதனத்தி, பட்டாள், பெண்கள்நாயகம், மிருக்கக்கரும்பு, மாயக்குறமாது, முத்தமிழ் மான், மூலஞான மங்கை, வேடபதிவருத்த, வேதச் சொருபி.

31. மயிலின் அலங்காரம்

அங்கவடி, மணி, சேணம் பூட்டிய குதிரைபோல அலங்காரங் கொண்டது: நாகப்பூண் பூண்டது: காலில் முத்து, பவளம் கோத்துக் கட்டிய அலங்காரம் பூண்டது.

32. மயிலின் ஒளி - கலாபத்தின் ஒளி

பொன்மலை போலவும், வெள்ளிமலை போலவும், மரகத மலை போலவும், கங்கை -யழனை போலவும், ஒளிகளை வீசும் கலாபம்: ஆக் கலாபத்தை எட்டாத வெளிமிட்டும் விரிக்கும் மயிலின் தீற்கு பல நிறங்களைக் கொண்டது.

33. மயிலின் ஆற்றலும் வேகமும்

(1) விநாயகராடு பந்தயமிட்டு முருகர் உலகிகலாம் மயிலின்மீது வலம்வந்தபோது, மயிலின் வேகத்தின் ஆற்றலைக்கண்டு விநாயகக் களிலு (அஞ்சிப்) பிளிரியதாம்.

(2) பீலியின் கொத்து அசைவதால் உண்டாகும் காற்றின் வேகத்தால் மேருமலையும் அசைந்தது; மயில் அடியிட்டுச் செல்லத் திசைகளில் உள்ள மலைகள் எல்லாம் பொடிபட்டுத் தூளாயின; அத்துளினால் கடல் நீர் வறண்டு திட்டு (மேடு) உண்டாயிற்று; கந்துவல், பிரமலோகம் - கன கோளம் - கடற்கப்புறம் திசைக்கப்புறம் எல்லாம் மயில் திரியும், மயிலின் வேகத்தில் எட்டுத் திசையில் உள்ள நாகங்கள் அஞ்சி வீழும்; மயில் ஆவித்து ஆதிசேடனது பண்ணாமகுடங்களதைத் தாக்க அந்தாகத்தின் மாளிக்கை குவைகளும், நாகத்தின்மீது பள்ளிகொண்டிருந்த திருமாலும் அவரது சக்ராயதமும் சங்கும் உருண்டு புரண்டு மயிலின் காலின் கீழ்க் கிடப்பன வாகும்.

(3)வாக்கியை வாய்டக்கி ஆலும்; சேடனையும் வாக்கியையும் எடுத்து உதறும்;

34. மயிலின் உருவம்

திரிவிக்ரம அவதாரங்கொண்ட திருமால்போல ஆகாயம் வரையும் எட்டும்படியான பேருருவங்கொண்டது; இந்திரனது அழிரங் கண்களைப்போலத் தோகையிற் கண்கள் பல கொண்ட; ஆடலின் போது விரிந்த கலாப மயில் மந்தர ரூப நிலை கொண்டது.

35. உருவ வேறுபாடுகள்

(ஸ்ரீதத்வநிதியில் கூறியுள்ளபடி)

1. ஞானசக்தி ஸ்பர்மணியர்

எவகுத்தரம் தவிநேதரம் சஜ்டாமகுட ஸம்யுதம்
சவேதார்க்க புஷ்பமாலம் சௌமரதன கிரினம்
சதுரபுஜைர் வஜ்ரசக்தி குக்குடா அபய தாரினம்
தில்வகந்தா நு விப்தாங்கம் சுக்ல யஞ்ஞோப வீதினம்
சிவகக்தி ஞானபோகம் ஞானசக்தி ஸ்வரூபகம் சவேதவர்ன:

ஒருதிருமுகம், இரு கண்கள், ஜூடை, வெள் ளொருக்குமாலை; ரத்நங்களிழைத்த பொன் கிரீடம், நான்கு திருக்காங்களில் முறையே வேல், வஜ்ரம், கோழிக்கொடி, அபயம், வெண்மை நிறம்.

2. ஸ்கந்த ஸ்பர்மணியர்

சதுரபஜம் தவிநேதரம் ச சவேத பத்மாஸனஸ்திதம்
குக்குட அபய வஜ்ராணி தத்தம் வரதம் கரே
கிஞ்சித் கேசா சிகாபத்த புஷ்பமாலாபி ராவ்ருதம்
மேகலாம்பர சம்வீதம் ரத்ன பூஷண பூஷிதம்
தூம்ரவர்ன ப்ரபம் ஸ்கந்தம் ப்ரபாமண்டல மண்டிதம்
ஸ்கந்தரூபம் இதம் ப்ரோக்தம்....தூம்ரவர்னம்;

இருகண்கள், நான்கு திருக்காங்களில் முறையே கோழிக் கொடி, அபயம், வரதம், வஜ்ரம்; வெண்தாமரை ஆஸனத்தில் வீற்றிருத்தல்; தலைமயினரச் சற்று தலவழும் பூமாலை; ஆறையில் மாண்தோல் அரைஞாண், ரத்ன ஆபரணம். புகைநிறம், ப்ரபைமுழுவதும் குர்ய ஒளி வட்டம். புகை - சாம்பல் நிறம்.

3. தேவ சேநாபதி

எகவக்ரம் த்விந்யனம் சங்க சக்ர வரா அபயாந்
 சர்வாபரண சம்யுக்தம் திவ்யகத்தா நூ லேபனம்
 ச்யாம வர்ணம் ப்ரபும் சைவ க்ளயஞ்சோ பலீதினம்
 சுக்மிதம் சாருவதனம் தேவ சேநாபதி பஜே
 ச்யாமவர்ணம்

ஒரு திருமுகம், இருகண், நான்கு திருக்காங்களில் சங்கு, சக்ரம், வரதம்,
 அபயம், ஸர்வாபரணமூஷிதர், மணமுள்ள சந்தனப் பூச்ச, சாம்பல் நிறம்,
 வெள்ளைப் பூணுால், அழகிய புன்னகை தவழும் முகம்.

4. சரவணபவர்

ஷட்புஜம் ச ஏகவதனம் பாலகுர்ய சம்பரபம்
 சர்வாபரண சம்யுக்தம் ஸிம்ஹநதம் ததம் பஜே
 தரிநேற்றாம் பலிதோத்தாலம் புஷ்பாண இஷாகார்முகம்
 கட்கம் கேடம் ச வஜ்ரம் ச குக்குடத்வஜை தாரினம்
 சரஜனம் சமாக்யாதம் (ரக்தவர்ணம்)

ஒரு திருமுகம், ஆறு திருக்காங்களில், முறையே கரும்புவில், மலர் அம்பு,
 கத்தி, கேடயம், வஜ்ரம், கோழிக்கொடி, உதயரவியின் ஓனி, ஸர்வ ஆபரண
 மணிதல், சிங்க வாறுங்கம், மூன்று கண், விழுதிப்பூச்ச, நாணலில் உதித்தவர்,
 ரக்தவர்ணம்.

5. கார்த்திகேயர்

த்ரிநேற்றாம் தசஹஸ்தம் ச மச்தகே பில்வதாரினம்
 சக்தி குலம் ததாக்ரம் அங்குசம் அபயம் அன்யேக
 வரதம் தோமரம் பாசம் சங்கம் வஜ்ரம் ச வாமகே
 மழுர வாகனாரூடம் சர் வாபரண பூஷிதம்
 பாலகுர்ய ப்ரதீகாசம் கார்த்திகேயம் சிவாதமஜூம்

ஒரு சிரத்தில் வில்வம் தரித்திருப்பது, மூன்று கண்கள், பத்து காங்களில்
 முறையே வலப் பக்கத்தில் வேல், குலம், சக்ரம், அங்குசம், அபயம், இடது
 பக்கத்தில் வரதம், தோமரம் எனும் ஆயுதம் (சாட்டிபோல), பாசம், சங்கு,
 வஜ்ரம்; மயில் வாகனம், சகல ஆபரணங்கள், உதயரவியின் ஓனி, ரக்தவர்ணம்.

6. முரசு:

சதுர்ப்புழும் ச ஏகவக்தாம் கரண்ட மகுடாத்விதம்
சக்திம் ச அபயதம் நஷே சவ்யே வரத வஜ்ராகே
பத்மபுஷ்பம் தரம் கண்டே தேவம் பாலஸ்வருபகம்
(ஏக்தவர்ணாம்)

ஒரு திருமுகம், அழகிய பூக்குடை போன்ற விரிடம், நான்கு திருக்கங்களில் தீட்டு பக்தத்தில் சக்திவேல், அபயம், வலது கரங்களில் வரதம், வஜ்ரம்; கழுத்தில் தாமரைப்பூ மாலை, குழந்தை உருவம்.

7. ஷண்முக

சக்திம் சரம் ச கட்கம் ச சக்ரம் பாச அபியள ததா
குக்குடம் ச தநு; கேடெம் சங்கம் தத்தே ஹுலம் வரம்
மழு வாஹானோபேதம் சர்வலக்ஷண சம்யுதம்
ஐயாச விஜூயாகைவ வாம தசங்கண பார்ச்வயோ;
சர்வாலங்கார சம்யுக்தம் சர்வாபரண பூஷிதம்
ஷண்முகம் ச தீதி விக்யாதம்
ஏக்தவர்ணாம்

ஆறுதிருமுகம், பள்ளிகு கைகளில் மறையே வெல், அம்பு, கத்தி, சக்ரம், பாசம், அபயம், சேவல், வில், கேடெகம், சங்கு, கலப்பை, வரதம், ஸர்வ லக்ஷணாராய், வலத்திலும் தீட்டத்திலும் ஜூயை விஜூயை என்னம் திரு பத்திமாருடன் மயில் வாஹனத்தமர்ந்து திவ்யாபரணாலங்கருதாராய் வீற்றிருக்கும் கோலம்.

8. தாரகாரி

ஏக வக்தரம் த்ரிதயளம் கஜப்ருஷ்டோபரி சதிதம்
ஷட்புஜம் ச அபயம் கட்கம் சக்திம் வரமதரே ததம்
கேடெகம் ச அசுமிமாலம் ச குக்கடம் வாமாற்சதகே ஏக்தவர்ணை;
தாரகாரிம் பஜே க்யாதம்

ஒருதிருமுகம், மூன்று கண்கள், யானை முதுகில் அமர்ந்திருத்தல், வலது மூன்று கைகளில் அபயம், கத்தி, சத்திவேல், தீட்டு மூன்று கைகளில் கேடையம், குத்ராசுமாலை, கோழிக் கொடி.

9. கிரெள்ஞாபேத்தா

சதுர்ப்பஜம் தரிநேதசம் சஸ்திதம் ஸிம்யாஸனேஸபரி
வரத அபய ஸம்யுக்த புஷ்பபாணை இக்டாகார்முகம்
மழுரவாகனாரூடம் நமஸ்யேரஷனை உன்முகம்
கிரெள்ஞாபேத கரதவந்தவம் கிரெள்ஞாபேதிச்வரூபகம்

நான்கு திருக்கரங்களில் முறையே வாதம், அபயம், மலர்ப் பாணம்,
கரும்பு வில்; மூன்று கண்கள், மயில் வாஹனாத்தில் ஸிம்ஹாசனத்தில்
வீற்றிருத்தல், ரசஷித்தலே நோக்கமாகக் கொண்ட திருமுகம்,
கிரெள்ஞாத்தைப் பிளந்த இரு கைகள், கிரெள்ஞாபேதி சொரூபம், ரக்த
வர்ணம்.

10. சிகிவாஹனர்

சதுர்ப்பஜம் சங்கவக்தாம் தரிநேதாம் அபயம்வரம்
பாசாங்குச ததம் சைவ ஜ்வாலகேச சிகண்டகம்
இந்தாநீலராகுடம் ரக்தோத்பல ஸமப்ரபம்
சதுரதசாதி பிபவனம் சிகிவாஹனம் ஆசரேத ரக்தவர்ண:

ஒரு திருமுகம், மூன்று கண்கள், நான்கு திருக்கரங்களில் முறையே
அபயம், வாதம், பாசம், அங்குசம் ஜ்வலிக்கும்; தோகையையுடைய மயில்,
இந்தாநீலரதத்தில் வீற்றிருந்து, செந்தாமரை ஒளி, பதினான்கு
உலகங்களிலும் பவனி.

11. அக்நிஜூத ஸாப்ரமண்ய

த்விமுகம் ச அஷ்டபாஹம் சக்வேதம்வா ச்யாமகந்தாம்
ஸ்ரூவா துச்சமாலாம் கட்கம் சஸ்வஸ்திகம் தசஷிஞேகரே
குக்குடம் கேடகம் வஜ்ரம் ஆஜ்யபாதாரம்து வாமகே
அக்நிஜோதாவிதிம் தேவம் அக்நிஜூதஸ்வரூபகம்
நீலவர்ண:

இரு திருமுகம், எட்டுக் கைகள், வலது நான்கு கைகளில் முறையே
ஷோமம் செய்யும் கூண்டி, அஷ்டமாலை, கத்தி, ஸ்வஸ்திகம்; இடது நான்கு
கரங்களில் கோழி, கேடகம், வஜ்ரம், தெய் பாத்திரம்; அக்நியிர் ஜூனித்த உரு.
அக்நி ஜோதா விதியின் தேவர்.

12. சௌரபேய சுப்ரமணியர்

சதுரவக்தர அடிடநயனம் புஜாஷட கமலாஸனம்
 குஞ்சிதம் வாமபாதம் ச ஸாஸ்திதம் தசவினைம் பதம்
 சத்யுதபலே புஷபபாணம் அபயம் தசவினே கரே
 வஜ்ரம் ச ஜிஷாதநு: குலம் வரதம் வாமகே ததம்
 பதம் புஷபநிபம் சைவ செளரபேய ஸ்வரூபகம்
 பாடலவர்ணம்

நான்கு திரு முகம், எட்டு கண்கள், தாமரையில் வீற்றிருத்தல், இடது
 கால் சற்று வளைவாகவும், வலக்கால் ஊன்றியும், வலது நான்கு காங்களில்
 சத்தி, தாமரை, மலர்ப்பாணம், அபயம்; இடது நான்கு காங்களில் வஜ்ரம்,
 கரும்பு வில், குலம், வரதம்; பாதிரிப்பு வர்ணம்.

13. காங்கேய சுப்ரமணியர்

ஏவகத்தரம் த்ரிநுயனம் தாடிமீ குஸாமப்ரபம்
 காண்ட மகுடோபேதம் குக்குடத்வஜதாரினைம்
 நீலோத்பலதரம் வந்தே மகராளூட மவ்யயம்
 பரங்கும்பமச ஸவ்யஹஸ்தேது தாரினைம்
 அரணிம் குக்குடம் வாமே காங்கேய ஸமரூபகம்
 பாடலவர்ணம்

ஓரு திரு முகம் மூன்று கண்கள், மாதுளம் பூ நிகர் ஒளி, அடர்ந்த மகுடம்,
 கோழிக்கொடி தரித்தல், நீலோற்பலம் தரித்தல், அழிவில்லாதல்; வலது இரு
 காங்களில் கோடலி, பூர்ணாகும்பம், இடது காங்களில் அரணிக்கட்டை, கோழி;
 பொன்மயூரு (பாதிரிப் பூவர்ணம்).

14. குஹசுப்ரமணியர்

சதுரபுஜம் த்ரிநேதரம் ச ஹேமாதந கிரீடினம்
 குலம் வஜ்ரம் தாம் ஹவ்யேவரம் அபயகம் அன்யகே
 சவேதவஸ்ததரம் தேவம் ஸர்வேஷாம் ரகஷண உன்முகம்
 ஜாய்யா வாம பார்சவேது கல்யாணோத்ஸவ விக்ரஹம்
 பாதாம்புஜம் ஹருதி த்யாத்வா குஹரூபம் ஸமாச்சரயே

இரதனங்களிலைழத்த பொன் கிரிடம், மூன்று கண்கள், நாள்கு திருக்காங்கள், வலது திரு கைகளில் குலம், வஜ்சம்; இடது காங்களில் வரம், அபயம், வெள்ளை வஸ்தரம், அனைத்தையும் ரவித்தலையே நோக்காகக் கொண்டுள்ளவர், பத்தி இடதுபக்கத்தில், கல்யாண உற்சவ விக்ரஹர், ச்யாம (சாம்பல்) நிறம்.

15. ப்ரம்மசாரி சுப்ரமணியர்

த்விநேதரம் த்வி புஜம் சைவ பாலஸார்யதாம் ப்ரபும்
தசாபாகே தண்டவூஸ்தம் வஜ்சவாமோருஹஸ்தகம்
சவ்ய அபக்ய பாதம் துஸ்திதம் வா குஞ்சிதம் துவா
சிகாயஞ்சோபவீதாட்யம் மீளஞ்சீகௌ பீன சமயதம்
மேகலோபரி வட்யாணம் ரக்தபத்மே பரி ஸ்திதம்
திவ்யரூபதாம் தேவம் ப்ரம்மசாரிணம் ஆச்ரயே
ரக்தவர்ண:

உதயரவியின் ஓளியுள்ள பரபு, திரு கண்கள், திருக்காங்கள், வலக்கையில் தண்டம், இடது கையில் வஜ்சம், வலது பாதம் ஊன்றியும், இடது பாதம் சற்று வளைந்தும், குடுமி, பூஜூால், மான்தோல், கோவணம், இடுப்பில் ஒட்டியாணம், சிவந்த தாமரையில் வீற்றிருக்கும் பிரம்மசாரி.

16. தேசிய சுப்ரமணியர்

ஷட்புஜம் ச ஏகவதனம் கரண்ட மகுடாந்விதம்
சக்திஹஸ்த தவயம் ச ஏவ ஜூப மாலாதாம் சுபம்
மழூரவாஹனாகுடம் வர அபய காராம்புஜம்
தீத்யேவம் விதிவத் தயாயேத் சிவதேவச்ய தேசிகம்
ரக்தவர்ண:

ஆஹு திருக்காங்கள், ஒரு திருமுகம், பூக்கூடை கவிழ்த்தது போன்ற அடாந்த கிரிடம், தாமரைத் திருக்காங்களில் சக்தி வேல், குத்ராசநி மானைல், வரதம், அபயம்.

முகுதவேளிள் உறுவவழிபாடுகள் பதினாறு வகையா:

(1) ஞான சத்திதா மூர்த்தி: ஒருமுகம், இரண்டு திருக்கரம், வலது திருக்கரத்தில் சத்திவேல்-இச்செ, ஞானம், கிரியை எனும் மூன்று இவைகளை வேல்; பகைவரை அழிக்கும் இடது கை தொடையில் அமைந்திருக்கும். இதுவேதிருத்தளிகை முருகன் மூலவர் திருவுருவம்.

(2) ஸ்கந்த மூர்த்தி ஒரு திருமுகம்: இரண்டு திருக்கரம். மழுப்படை போன்ற கோவணத் தண்டு வலக் காத்தில்; இடுப்பில் இடது கரம் அமைந்திருக்கும். இது பழந்த தண்டாயுதபாணியின் திருக்கோலம் போலும்.

(3) ஆறுமுக தேவ சேனா பதி: ஆறு திருமுகம், பன்னிரண்டு திருக்கரங்கள், ஒருகை வலதுதொடையில் - தேவ சேனையைத் தழுவி மார்பை அணைப்பதுபோல; ஒருகை அபயத்திருக்கை. ஏனைய பத்துத் திருக்கரங்களில் கேடயம், வாள், குலம், குலிசம், வேல், வில், கறை, சேவல், தாமரை, அம்பு.

(4) சுப்பிரமண்ய மூர்த்தி : ஒரு திருமுகம், இரண்டு திருக்கரம். இடதுகை இடுப்பில்; வலதுகை அபயம். இது திருவிடைக்கழி முருகன் திருவுருவம் போலும்.

(5) களிற்றார்த்திப் பெருமான்: (கஜாருடலூர்த்தி). ஒரு திருமுகம்; இரு விழிகள்; நான்கு திருக்கரங்கள்; இடப்பக்கம் - வரதம் ஒரு திருக்கரம், சேவல் ஒரு திருக் காத்தில்; வலது புறத்தில் - வேல் ஒரு திருக்காத்தில், வாள் ஒரு திருக்காத்தில்.

(6) சாவணாபவ மூர்த்தி: திருமுகம் ஆறு; திருக்கரங்கள் பன்னிரண்டு. திருக்காங்களில் விளங்குவன; வேல், கேடயம், கண்டாமனி, தாமரை, கோழிக்கொடி, கறை, உளி, அம்பு, வாள், வரதம், அபயம், வில்.

(7) காங்த்திகேய மூர்த்தி: திருமுகம் ஆறு; திருக் கரங்கள் ஆறு; இடது திருக்கரங்களில் - குலிசம், கேடகம், வரதம்; வலது திருக்கரங்களில் - வேல், வாள் அபயம், இம் மூர்த்தி பயம் (பிறவிப்) பிணி இவைகளை நீக்குவர்.

(8) குமாரவாழி: ஒரு திருமுகம்; நான்கு திருக்கரம். வலதுபுறத்தில் வேலும் வாளும்; இடது புறத்தில் சேவற் கொடியும், கேடயமும், நகைமுக வள்ளி சமேதர்.

(9) ஆறுமுக சுவாசி: ஆறு திருமுகங்கள்; பன்னிரண்டு திருக்காங்கள், மயில்வாகனம், தேவசேனை - வள்ளி சமேதர். வலது திருக்காங்கள் ஆறுவில் - வேல், அம்பு, வாள், தினிரி, (சக்காம்) பாசம், அபயம்; இடது திருக்காங்கள் ஆறுவில் - குலிசம், வில், கேடேயம், சேவல், அங்குசம், வரதம்.

(10) தூராகாந்தக மூர்த்தி: ஆறு திருமுகம். பன்னிரண்டு திருக்காங்கள்; வரதம், சேவர்கிளாடி, கேடகம், அங்குசம், பாசம், குலிசம் அபயம். வாள், குலம், சக்காம், தண்டம், வேல் திருக்காங்களில் விளங்கம்.

(11) சேனாபதி மூர்த்தி ஆறு திருமுகம், பன்னிரு திருக்காம். அபயம், முசலம், வாள், குலம், வேல், அங்குசம் - வலது திருக்காங்களில்; வரதம், குலிசம், வில், தாமரை, தண்டம், (கதை) (பாசம்) (அம்பு) - இடது திருக்காங்களில்

(12) பிரம சாத்த மூர்த்தி ஒரு திருமுகம்; நான்கு திருக்காம், வரதம், குண்டிகை (கமண்டலம்) - இடது காங்கள் தீரண்டில்; அபயம். ருத்ராக்ஷமாலை (அக்கவடம்) வலது திருக்காங்கள் தீரண்டில்.

(13) வல்லி கல்யாண மூர்த்தி: ஒரு திருமுகம்; நான்கு திருக்காம்; வல்லி வலது பாகத்தில்; வலக் காங்கள் - அபயம், (அக்கவடம்) ருத்ராக்ஷமாலை; தீடக்காங்கள் ஒன்றில் (ஏதன்கும்பம்); ஒருகாம் (கடியில்) தீடப்பில், திருமால் தீர் வார்த்துத் தத்தம் செய்வது.

(14) பால உப்பிரமணிய மூர்த்தி: ஒரு திருமுகம்; தீரண்டு திருக்காம். தீடது கை தீடுப்பில் அமைந்திருக்கும்; வலது கையில் தாமரை மலர்; திருவடியிற் கிண்கிணி; பாலங்குவம்.

(15) கிரவுஞ்ச பேத மூர்த்தி : ஆறு திருமுகம்; எட்டு திருக்காங்கள். வலது நாலு காங்களில் வேல், வாள், அம்பு, அபயம்; தீடது நாலு திருக்காங்களில் குலிசம், கேடகம், வரதம் வில்.

(16) மயில் வாகன மூர்த்தி: ஒரு திருமுகம்; நான்கு திருக்காங்கள். வலது தீரண்டு திருக்காங்கள் - வேலும் அபயமும்; தீடது தீரண்டு திருக்காங்கள் - வரதம், குலிசம்; மயில் ஊர்தி.